

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

don't let me series book five

don't
let me

Down

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KELSIE RAE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

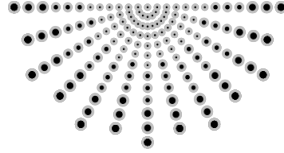
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BENI HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRATMA

BENI BIRAKMA ROMANI

KELSIE RAE

TWISTY PINES PUBLISHING, LLC

Beni Hayal Kırıklığına Uğratma
Cover Art by Cover My Wagon Dragon Art
Editing by Wickedcoolflight Editing Services
Proofreading by Marjorie Lord
Twisty Pines Publishing, LLC tarafından
yayınlandı Haziran 2023 Baskısı
Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlandı

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

*Kayıp Balık Nemo'daki Dory'ye.
Bana "Yüzmeye Devam Et!"i hatırlattığınız için teşekkürler.*

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Mia
2. Henry
3. Mia
4. Mia
5. Henry
6. Henry
7. Mia
8. Mia
9. Mia
10. Henry
11. Henry
12. Mia
13. Mia
14. Henry
15. Henry
16. Mia
17. Henry
18. Mia
19. Mia
20. Mia
21. Henry
22. Mia
23. Mia
24. Mia
25. Mia
26. Henry
27. Mia
28. Henry
29. Mia
30. Mia
31. Mia
32. Mia
33. Mia
34. Mia
35. Mia
36. Henry
37. Mia
38. Henry
39. Mia
40. Mia
41. Henry
42. Mia
43. Henry
44. Mia
45. Henry

46. [Mia](#)
47. [Mia](#)
48. [Henry](#)
49. [Mia](#)
50. [Henry](#)
51. [Mia](#)
52. [Mia](#)
53. [Mia](#)
54. [Henry](#)
55. [Mia](#)
56. [Henry](#)
57. [Mia](#)

[Epilog](#)

[Epilog](#)

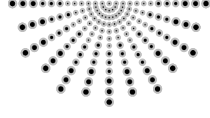
[Also by Kelsie](#)

[Rae Sevgili](#)

[Okuyucu Yazar](#)

[Hakkında](#)

PROLOGUE

Bir kaç yıl önce.

Lockwood Heights Tren İstasyonu Yakınında Bulunan Cesetle İlgili İki Kişi Tutuklandı

Buddy Rutherford cinayetiyle ilgili olarak dün akşam iki kişi tutuklandı. Martin Hayes ve Troy McAdams, yeni delillerin ortaya çıkmasının ardından Cuma günü gözaltına alındı, Bay Rutherford'un kayboluşuyla bağlantıları var.

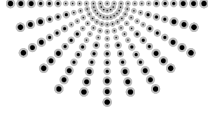
Lockwood Heights adli tabibi, cesedi Lockwood Tren İstasyonu yakınlarında bulunan Rutherford'un ölümünün bir cinayet olduğuna karar verdi.

Hayes bölgede bilinen bir uyuşturucu satıcısı ve tefeci. Polis, Rutherford'a yüklü miktarda borç verdiğiinden şüpheleniyor. Kurban borcunu ödeyemeyince acımasızca işkenceye maruz kalmıştır. Hayes'in, işkencenin çok ileri gitmesi üzerine cesedin ortadan kaldırılmasına yardımcı olması için işadamı Dick McAdams'ın oğlu McAdams'ı çağırdığına inanılıyor.

McAdams ailesi vali adayı Christopher Buchanan'la yakın ilişki içinde ve bazıları Buchanan'ın davayla ilgisini sorguluyor. Troy McAdams, adayın oğlu Henry Buchanan'ın uzun süredir arkadaşı ve yaşlı Buchanan ile McAdams, B-Tech Enterprises şirketinin ortakları.

Polis, Buchananların Rutherford'un kaybolması ve öldürülmesi olayına karıştıklarını gösteren hiçbir kanıt bulunmadığı konusunda kararlı. Halktan, McAdams ailesiyle olan dostluklarını ve iş ilişkilerini kaybetmelerinin yasını tutmaları için aileye biraz zaman tanımalarını rica ediyorlar.

Rutherford'u kız kardeşi Hadley Rutherford, eski eşi Isabelle Hill ve kızları Mia Rutherford yalnız bırakmadı. Röportaj taleplerimize henüz yanıt vermediler. Lockwood Post'taki herkes onlara en derin taziyelerimizi iletiyor.

Grup sahnede harikalar yaratıyor. Amcamın grubu Broken Vows değiller ama Güzel. Bir tutam blues ile alternatif rock. Barın arkasından, yeni yıkanmış bir bardağı temiz bir havluyla silerken başım müziğin ritmiyle aşağı yukarı sallanıyor.

Son birkaç yıldır, SeaBird'de çalışmaya başladığımdan beri, burası yavaş yavaş evimden uzaktaki evim haline geldi. Atmosferi seviyorum. Havada kalan hindistan cevizi ve tuz kokusunu. Işıkların bir anda loştan yanıp sönmeye başlaması. Müşterileri. En azından çoğunu. Bazıları pislik, ama çocukluğumdan beri onları çekme alışkanlığım var, bu yüzden sorunun SeaBird'de mi yoksa bende mi olduğundan emin değilim. Ne olursa olsun, barmenlik daha iyi para getirseydi, hemşire olarak çalışma planım tam olarak umduğum gibi gitmediği için hayatımın geri kalanında burada kalmayı ve çalışmayı düşünebilirdim.

En azından henüz değil.

Tanıdık küçük siyah düşünceyi bir kenara itiyorum ve biri bana yaklaştığında temiz bardağı diğerlerinin yanına koyuyorum.

Vay, vay, vay. Bu şeytanın kendisi değil mi?

Henry Buchanan.

Bu yeni paralı milyarder sadece eski bir valinin oğlu ve şimdi ABD senatörü değil, aynı zamanda kısa süre önce emekli olmuş bir LAU profesörü ve NHL Lions'un yeni sahibi.

Öğrenciyken birkaç dersini almıştım ama almamış olsaydım bile onu yine de tanırdım. Henry Buchanan'ı herkes tanır. Ya da en azından onu *bilirler*. Onda böyle bir hava vardır. Tek kelime etmeden dikkatleri üzerine çeker. Bir odaya girdiğinde insanlar onun varlığını *hissediyor*. Bu noktada, soyadından ve taşıdığı ağırlıktan mı yoksa sadece... Henry'den mi kaynaklandığından bile emin değilim.

Kendimi onun güçlü çene çizgisini görmezden gelmeye zorluyorum ve onun yerine aynı yeni temizlenmiş bardağı alıyorum, umarım SeaBird'e girerken adamı kontrol etmemi engelleyecek kadar dikkatimi dağıtır. Bu hafta başında buradaydı. Muhtemelen arkadaşlarım Ashlyn ve Blakely ile çıkan Lions'ın yeni pivotu ve sol kanadıyla konuşmak istediği için. Evet, Colt Thorne ve Theodore Taylor hokey tanrıları ve bunu kesinlikle biliyorlar. Neyse ki, onlar iyi insanlar ve benim

arkadaşlar altın gibi. Eğer yapmasalardı, onları kısırlaştırırdım ve ikisi de bunu biliyor.

Ancak, bu gece burada değiller. Bu da şu soruyu akla getiriyor, Buchanan *neden burada?*

Önümdeki bar taburesine otururken, "Biliyor musun, takım elbiseyi kaybetseydin, buralarda göze batmayabilirdin," diye ekliyorum.

"Evet." Koyu renk takım elbisesine bakıyor, sanki onu giyerken ne kadar az uyum sağladığını yeni fark ediyormuş gibi. Yalan söylemeyeceğim. Etrafı köylülerle çevrili bir *GQ* modeli gibi görünüyor. Zengin kumaşı düzeltirken, seksi bileğine sarılı Rolex'ten yansıyan ışık dikkatimi çekiyor. Bileklerin seksi olabileceğini bilmiyordum, ama koyu renk saçları ve elinin üstünden fışkıran damarları görünce yanılmadığımı anlıyorum. Hiç şaşırmadım. Adam, kız arkadaşı onu piyasadan çekmeden önce yaşayan en seksi bekâr seçilmişti. Eğer bu bir başarı değilse, nedir bilmiyorum.

"Sanırım artık bir öğrenci gibi görünmediğimi unutuyorum," diye ekliyor kuru bir sesle, etrafındaki herkese kıyasla tuhaf kıyafet seçimini değerlendirirken.

Evet, hayır. Yakınından bile geçmiyor. Adam en az otuz üç yaşında ve iyi bir şarap gibi yıllanmış. Henry'nin küçük kız kardeşi Evelyn Buchanan'ın babamın katiliyle çıktığını öğrendiğimde Buchanan ismine dikkat etmeye başladım. Teknik olarak, babamın cinayetinden iki adam tutuklandı ama yine de.

Dostum, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Neyse ki Buchanan'ların babamın kaybolmasıyla bir ilgisi yoktu. Ancak, Buchanan'ın babasının o dönemde vali adayı olması nedeniyle adları yine de çamura bulandı.

Polis bağlantıyı kurduktan sonra Buchanan ismi haftalarca gazetelerde yer aldı.

Sonunda Henry'nin babası söylentileri bastırdı ve yeni bir hikayeye medyanın dikkatini dağıttı.

Henry de çocuklardan birinin en iyi arkadaşıydı. Troy McAdams. Marty adında serseri bir tefeciyle arkadaş olan göt oğlanı. Babama bir miktar borç verdikten ve babamın ona asla geri ödeyemeyeceğini anladıktan sonra Marty babamı öldürdü ve Troy'dan izlerini örtmesine yardım etmesini istedi. Görünüşe göre, Buchanan o zamandan beri kimsenin ona yaklaşmasına izin vermekte zorlanıyor.

Onu suçlamıyorum.

Ben de insanların bana çok yaklaşmasına izin vermem.

Ama siz ne bilirsiniz ki? Birkaç yıl sonra meşhur Henry Buchanan ile yolum kesişti ve LAU'da profesör olarak görev yapmaya başladı.

Bazen dünyanın bu kadar küçük hissettirmesi ürkütücü. Ve kaderin benimle uğraşmayı ne kadar çok sevdiğini.

Yine de tüm bunlardan kaçmak için ülkenin öbür ucuna taşınabilirdim. Her şeyden kaçmak için *hâlâ* ülkenin öbür ucuna gidebilirim.

Ama yapmayacağım.

Çünkü annem ve ailem haline gelen arkadaşlarım bu küçük kasabadalar ve yakın zamanda bir yere gideceklerini sanmıyorum.

"Eski güzel günleri özleyorsunuz Profesör?" Şaka yapıyorum. "Göze batmak yerine SeaBird'deki diğer öğrencilerin arasına karıştığın zamanları mı?"

Görünüşe göre Henry Buchanan da LAU'ya gitmiş. Söylentilere göre kız kardeşi kocası Jake Jensen'le aynı barda tanışmış. Züppe ailesi için böyle mükemmel bir eş bulması iyi bir şey çünkü adam Buchanan'ın sorumlulukları devretmesinin ardından B-Tech Enterprises'ın başına geçen ve profesör olmaya karar veren bir yazılım ineği.

Barı tararken dolgun dudaklarını birbirine bastırıyor ve bana zar zor bir bakış atıyor. "Mezun oldun," diye hatırlatıyor bana. "Artık bana profesör demene gerek yok."

"Peki size ne dememi tercih edersiniz, Profesör? Baba mı? *Doktor* Buchanan mı?" Ağzım utanmaz bir sırıtışa dönüşürken boğucu sesim havada asılı kalıyor. Ama elimde değil. Adam bir gergedandan daha huysuz ve daha temkinli. Benim yanımdayken gardını hep yüksek tutmuştur. Ki bu iyi bir şey. Benim gardım *herkesin* yanında yüksektir. Ama bu yüzden onu dürtmek istiyorum.

"Henry iyi," diye homurdanıyor, alaylarıma boyun eğmeyi reddediyor. "Tamam *Henry*," diye mırıldandım. "Sana ne getireyim?"

Adam barı tekrar tarıyor, hâlâ bana bakma zahmetine katlanmıyor. "Viski. En üst raftan."

Arkamı dönüp parmak uçlarımda duruyorum ve SeaBird'ün sahip olduğu en pahalı şişeye uzanarak karamel rengindeki sıvıdan iki parmak kadarını cam bardağa boşaltıyorum.

"Peki, bu sefer sizi buraya getiren nedir? Theo ve Colt ile bir kez daha sohbet etmek mi istiyorsun?" İçkiyi önüne koyarak sordum.

Sıvıyı geri çekip bardağı tekrar tezgâha koyarken bana cevap vermiyor. Karanlık bir bakışla yeniden doldurmamı bekliyor, ben de dolduruyorum.

"Ya da belki kız arkadaşını arıyorsundur?"

Ekliyorum. Bakışları daralıyor. "Buraya geldi mi?"

"Evet."

"Bir erkekle birlikte miydi?" diye homurdanıyor.

Ve lanet olsun. İş dünyasında neden böyle bir köpekbalığı olduğunu anlayabiliyorum. Sanki yalan söylemem için bana meydan okuyormuş gibi ensemdeki tüyler diken diken oluyor. İsteddiği şeyi esirgemem için. Açıkça *itilme* havasında değilken onu *itmeme* için.

Yine de bu bakışı biliyorum. Bu bakış bana, ilk elden tanık olmasına gerek kalmadan gerçeği zaten bildiğini söylüyor. Bu bakış bana kırmızı bayrakları çoktan gördüğünü ama kanıt istediğini gösteriyor. *Daha fazla* kanıt.

Burada alamayacak. Karşı cinse olan inancım uzaylılara ya da Tanrı'ya olan inancımdan daha azken olmaz. "Arkadaşlarıyla dışarıdaydı," diye yalan söyledim. Söylememeliyim. Gerçeği hak ediyor. Ama bu benim haddime değil.

hikayenin tamamını bilmiyoruz. Belki de Buchanan'ın aylardır birlikte olduğu biri vardı ve kız arkadaşı bunu yeni öğrendi ve intikam peşinde. Belki de çoktan ayrılmışlardır ve Buchanan onu

takip ediyordur. Bunu yapacağını sanmıyorum ama... Başımı eğip gergin çenesini ve boynunda zonklayan damarı inceliyorum. Aslında, bunu bir kenara bırak. Profesör Buchanan kesinlikle istediğini elde etmek için ellerini kirletmekten korkmayan birine benziyor.

"Yani gitti mi?" diye soruyor. "Evet."

Her zamanki mükemmel duruşu hafifçe çöküyor ve bardağından bir yudum daha viski alırken arayışından vazgeçerek tamamen bana dönüyor. "Annen nasıl?"

Yüz ifadem bozuldu. Annemden nefret ettiğim için değil, Buchanan'ın sorduğu için.

On

u. "O iyi." "Peki ya amcan?" "İyi," diye tekrarlıyorum.

Henry Buchanan da beni tanıyor. Mia Rutherford. Babası öldürülen kız. Adil olmak gerekirse, Lockwood Heights'ın çoğu beni tanır. Babamın cesedi bulunduktan sonra yüzüm haftalarca haberlere konu oldu, aynı Buchanan ismi gibi. Taşınmalıydım ama babamı benden alan pisliklere bu zevki tattırmak istemedim.

"İş bulabildin mi?" diye soruyor.

Omurgamı dikleştiriyorum.

Bazen beni takip etmesinden nefret ediyorum. Fender Amca'dan bile beter. Bir yanım kendini suçlu hissettiği için mi böyle yaptığını merak ediyor. Troy McAdams'ı tanıdığı için. Onunla arkadaş olduğu için. Tehlike işaretlerini ya da arkadaşının gerçekte ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmediği için. Onu suçlamıyorum. Ben de kuzu postuna bürünmüş bir kurda birden fazla kez kanmışım.

"Hayır," diye cevap veriyorum.

"Neden olmasın?"

Dirseklerimi bizi ayıran tezgâha dayayarak parmaklarımı önümde birleştiriyorum ve onun karanlık bakışlarını tutuyorum. "Çünkü geçimimi sağlamak için vücudumun fotoğraflarını internette satmaya başladım ve şimdi yüz mil yarıçapındaki her doktor ofisi ve hastane bunu biliyor ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Söylememeliyim. Zaten bu onu ilgilendirmez. Hayatımın karmaşasına ışık tutmak muhtemelen yaptığım en parlak şey değil ama elimde değil. Karşımdaki aşılmaz piçi şok etmek istiyorum. Ürktüğünü görmek için. *Hissettiğini* görmek. Bir şeyler. Herhangi bir şey. Bu sadece tiksinti olsa bile.

Koyu, çakmak çakmak gözleri dekolteli siyah atletime dalıyor, belim ve kalçalarım boyunca güneye doğru ilerleyerek beni kıvrandırıyor.

Kontrol edilmeye alışkınım.

Buna bir lütuf ya da lanet diyebilirsiniz, ama neyse o. Emo, dokunulmaz, bu kızın babasıyla sorunları var tarzı bir güzelliğim var. Buna bir de yatakta çılgınlık yapmaktan hoşlanıyormuş gibi görünen bir barmen olduğum gerçeğini ekleyin ve sayamayacağım kadar çok kez asıldım.

Ama Henry Buchanan tarafından kontrol edilmek? Bu yeni bir şey. Adam taş gibi bir heykel ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

"Gözler yukarı *Profesör*," diye uyarıyorum.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda burun delikleri alevleniyor ve içkisinin geri kalanını deviriyor. İçkisini bitirdiğinde bardak bardağa çarpıyor ve bakışları benimkileri rehin almaya devam ediyor. "Vücudunun fotoğraflarını internette satmak kötü bir karardı."

"Birçoğundan biri," diye belirttim.

Tek kelime etmeden cüzdanından küçük bir deste banknot çıkarır ve tezgâhın üzerine koyar. "Üstü kalsın."

Arkasına bile bakmadan bardan çıkıp gitti. Kapı arkasından kapandığında, çenem düşmüş bir halde banknotları aldım.

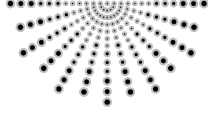
Beş yüz dolar.

Hesabı belki yüz dolardı. Bazen onun merhametinden nefret ediyorum.

Her zaman, onun hayırseverliğinden nefret ediyorum.

Peki ya son zamanlarda? Ne zaman etrafımda olsa beni sinir etmesinden nefret ediyorum.

HENRY

SeaBird'ün dışında telefonumu kulağıma götürürken çenem gergin. Saat gece yarısını geçmiş olsa da, Hava yaz güneşinin etkisiyle hâlâ sıcak ve takım elbisemin içinde sıcaktan kavruluyorum. Sinirli bir şekilde, sanki beni boğuyormuş gibi üst düğmeyi çekiştiriyorum ve IT departmanımın başındaki kişinin telefona cevap vermesini bekliyorum. Gordy'nin sesi ritmik zil sesini kesmeden önce telefon iki kez çalıyor.

"Alo?" Sesi uykudan paslanmış ama onu uyandırdığım için özür dilemiyorum. Ona her an tetikte olması için yeterince ödeme yapıyorum. Bunu o da benim kadar iyi biliyor. Bu gece de farklı değil.

"Mia Rutherford adında bir kız var," dedim ona. "İnternette uygunsuz fotoğrafları var. Bunların internette silinmesini istiyorum."

"Mia... soyadı neydi?" Esnemesi kulağımda yankılanıyor, ardından Gordy'nin bilgisayarının açılma sesi geliyor.

"Rutherford," diye bağıyorum. Telefonumu diğer kulağıma götürürken gözlerimin arkasında yavaş yavaş bir baş ağrısı oluşuyor. Mia'yla yaptığım konuşmadan sonra sinirlerimi dizginlemeye çalışıyorum ama bu çok zor oluyor. Kız o kadar sinir bozucu ki, bir yanım onu boğmak istiyor, diğer yanım ise ellerimi ondan tamamen temizlemek istiyor.

"Rutherford," diye tekrarlıyor Gordy. Klavyeye vuran parmaklarından çıkan *tık tık tık* sesleri hızlanıyor. "Ah, evet. Hemen hallediyorum."

"Güzel."

Telefonu kapattım ve daireme geri döndüm. Şehrin güney yakasında, LAU'nun üniversite kampüsü dışındaki en yüksek binada. Binayı bir yatırım olarak satın aldım ve öğretmenliğe başladığımda çatı katına taşındım. Lions organizasyonuna odaklanmak için derslere bir süre ara verdikten sonra, B-Tech Enterprises'daki ofisime daha yakın olabilmek için taşınıp taşınmamayı tartıştım ama taşınmamaya karar verdim. Ne de olsa burası benim evim ve kız arkadaşım taşınmak istediğini öğrenirse çok kızardı.

B-Tech Enterprises babamın işidir. LAU'dan ilk kez mezun olduktan sonra, kız kardeşim Evie, Jake ile tanışana kadar şirketin başkanı oldum. Jake bu rol için çok daha uygundu ve ben de

doktoramı almaya odaklanabilmek için sorumluluklarımı devretmekte bir sakınca görmedim.

Jake başka biri olsaydı babam bu fikri asla onaylamazdı. Ama kardeşim-

Kayınpederim de babamla aynı teknoloji tutkusuna sahip olduğu için Jake'in bu göreve sıcak bakması uzun sürmedi.

Ancak kariyer değişikliğim babam için yutulması çok daha zor bir hap oldu. Ve Lions'u yaratmak için yaklaşık sekiz yüz milyon dolar ödediğimden beri, daha da az etkilendi.

Ne yazık ki umurumda değil.

Yirmi bir yaşına girip paraya erişim sağladığımdan beri güven fonumu kat be kat artırdım. Çabalarımдан öğrendiğim bir şey varsa o da içgüdülerime güvenmektir. Ve geçtiğimiz yıl boyunca içgüdülerim bana bağırp durdu. LAU'nun hokey organizasyonu son on yılda büyük bir destek kazandı. Babamın inançsızlığına rağmen, şehir profesyonel bir takım için hazır. Bunu biliyorum.

SeaBird'e arabayla gitmeliydim, ama Scarlett'in mesajından dolayı direksiyona geçemeyecek kadar sinirli olduğum için yürüdüm. Neyse ki sadece on dakika sürdü. Ayrıca, düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Bir sonraki hamlemi düşünmek için. Scarlett ve ben bir buçuk yıldır çıkıyoruz. Ben bir iş toplantısı için Milano'dayken tanıştık. Scarlett, iş arkadaşlarımdan biriyle çıkan bir tasarımcı için modellik yapıyordu ve akşam yemeği için bize katıldı. Onu görür görmez otelime götürdüm ve becerdim. O zamandan beri birlikteyiz.

Bana bu gece Gianna'yla birlikte olduğunu söyledi ama Gianna kız kardeşim ve eniştemle bir davette. Yani Scarlett yalan söyledi. *Yine yalan söyledi.*

Onları bir kenara itmek gittikçe zorlaşıyor. Yalanları. Arkadaşlarla yapılan hazırlıksız geziler. İptal edilen akşam yemekleri.

Binama ulaştığımda ellerim iki yanımda kenetleniyor ve çenemi kapıcıya doğru eğiyorum. David kapıyı açarken, "İyi akşamlar, Dr. Buchanan," diye mırıldanıyor.

"İyi geceler, David." Onu geçip içeri giriyorum. Asansöre girdiğimde anahtar kartımı kilit pedine bastırıyorum ve kapılar kapanırken en üst katın düğmesine basıyorum. Birkaç dakika sonra kapılar açılıyor ve çatı katım ortaya çıkıyor.

Panjurlar çekili ve mutfağın ışığı açık, arduvaz rengi duvarlar ve krom kaplamalar boyunca gölgeler saçıyor. Hiçbir şey yerinde değil. Soğuk. Cansız. Tıpkı benim gibi. Takım elbisemin ceketini çıkarıp siyah deri koltuğun arkasına koyuyorum ki telefonum çalıyor.

"Alo?" Cevap veriyorum.

"Hey, benim," diye yanıtlıyor Gordy. "Sana tüm fotoğrafları gönderdim ve internetten sildim. Bayan Rutherford OF hesabını birkaç ay önce pasif hale getirmişti ama ben devam ettim ve kalıcı olarak sildim."

"Teşekkür ederim."

"Elbette," diye yanıtlıyor. "Diğer hesaplarıyla ne yapmamı istiyorsun?"

"Hangi hesapları?" Homurdanıyorum.

"TikTok, Instagram, BeReal..." Ben burnumun kenarını çimdiklerken o sosyal medya platformlarını sıralamaya devam ediyor. "Oldukça iyi bir takipçisi var efendim."

"Ne tür bir takip?" Telefonu hoparlöre çeviriyorum ve Gordy'nin bana gönderdiği fotoğrafları

açıyorum.

e-posta hesabı.

"Platforma göre değişir ama genel olarak? Üç milyondan biraz fazla. OF'den ne kadar kazandığını tahmin edebiliyorum çünkü sadece aboneler bile ayda en az yüz bin dolar kazandırıyor olmalı."

Gözlerim fotoğraftaki beyaz, dantelli bir tanga giymiş dolgun vücuda takılıyor. Fotoğraf kızın boğazından kesilmiş ama dövme kolunu nerede olsa tanırım. Karmaşık girdaplar. Omzundaki çiçekler. Narin bileğinin iç kısmına kazınmış "Pixie" kelimesi. Sırtını kameraya doğru vermiş, uzun omurgasını, ince belini ve genellikle kıyafetlerinin altında gizlenen yuvarlak poposunu sergiliyor.

Bu manzara karşısında sikim kalktı.

"Efendim?" Gordy'nin sesi şehvet sisini sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi kesiyor.

"Diğer platformlarda hangi içerikleri paylaşıyor? Gönderdiğin fotoğraflar gibi mi?" İçimde titreyen tiksintiye rağmen dikkatimi görüntüden ayıramayarak soruyorum.

Daha fazla platformda mı?

Düşüncesi bile kanımı kaynatıyor.

Aptal. Lanet olası. Kız.

Gerçekten bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşündü? Çıplak fotoğraflarını internette yayınlamak? Gordy onları kaldırsa da fark etmez. Her bir kişinin sunucusuna girip bilgisayarlarından indirilen resimleri silemez.

Aklından ne geçiyordu?

Paraya ihtiyacı olsaydı, ona verirdim.

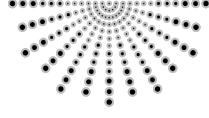
Gordy, "Hayır, diğer platformlarında böyle şeyler paylaşmıyor," diye yanıtlıyor. "Daha çok makyaj dersleri gibi. Bir barmen olarak hayat. Egzersiz tüyoları. Bu tür şeyler. Dürüst olmak gerekirse, oldukça iyiler. Nasıl bu kadar büyük bir takipçi kitlesi oluşturduğunu görebiliyorum. Kızın pazarlama konusunda bir yeteneği var."

Fotoğrafa bir saniye daha bakıyorum, sonra telefonumdaki e-posta uygulamasını kapatıyorum.

"Peki, diğer hesaplarla ne yapmamı istiyorsun?" Gordy dürtüyor. "Saklayayım mı, sileyim mi?" "Kalsınlar," diye karar verdim.

"Pekâlâ. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı efendim?" "Hepsi bu kadar. Teşekkürler, Gordy."

"Elbette."

Kaldırımdan aşağıya doğru koşarken ciğerlerim yanıyor, son bölümü tüm gücümle bitiriyorum. Güçlü. Koşmayı hep sevmişimdir. Beynimi kapatma şeklini. Beni hayatın tüm güzel hediyelerinden uzaklaştırması. Beni endorfinle beslemesi ve son zamanlarda buna daha fazla ihtiyacım olması.

Sokağın sonundaki yangın musluğuna ulaştığımda hızımı yavaşlatıyor ve nefesimi tutmaya çalışıyorum, zihnim nihayet özlemini çektiğim dopamin vuruşunu alıyor. Elimin tersiyle alnımı silerek eğiliyor ve kesinlikle yalnız olmadığımı fark etmeden önce ayak parmaklarıma dokunuyorum.

Ev sahibimin burada ne işi var?

"Mia," diye selamlıyor beni Gertie. Saat neredeyse öğleden sonra iki olmasına rağmen saçları hâlâ maşalı. Çiçekli, kabarık bir bornozu tumbul vücuduna sarmış, bir gazeteyi göğsüne bastırarak bana doğru yaklaşıyor.

"Selam, Gertie." Önünde durduğumuz eve bakıyorum ve kaşlarım birbirine çarpıyor. "Taşındınız mı?"

Bu mahallede yaşadığımdan beri bu evin önünden yüzlerce kez geçtim ve Gertie'ye hiç rastlamadım. *Asla*. Karşılaşmış olsaydım en kısa zamanda yeni bir koşu rotası bulurdum.

Gertie papatya dolu saksıları ve yeni kesilmiş çimleri olan taba rengi alçı konağa bakıyor, bana dönüyor ve başını sallıyor. "Oğlum birkaç hafta önce buranın tadilatını bitirdi, ben de şimdilik buraya taşınmaya karar verdim. Nasıl olduğunu bilirsin canım. Bazen yatırım amaçlı mülklerine yakın kalmak en iyisidir."

"İyi noktaya değindin." Sevimli evi işaret ediyorum. "Oğluna harika bir iş çıkardığını söyle."

"Yaptı, değil mi?" Bana bir adım daha yaklaştı. "Ne yazık ki, bu mülk de tahliye edildiğiniz mülkle aynı şartlara sahip olacak. Mezun olduğunuza göre bunu anladığınıza eminim. Bence en iyisi konutu şu anda üniversiteye kayıtlı olan öğrencilere bırakmak. Gücenmek yok elbette."

Başımı salladım. "Oh, taşınmak falan istemiyordum--"

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bunun gibi mülkleri bulmak zordur. Bu arada, kendine yeni bir yer bulma şansın var mı? Çünkü zaman daralıyor."

"Evet, anlıyorum," diye mırıldandım. "Ve endişelenme. Anlaşmamızı unutmadım." Kelimeler dilimde acı bir tat bırakıyor ama kızgınlığımı yutuyorum. Gertie'nin suçu öğrencilere yardım etmek istemesi değil, hayatında iş bulamamış, çok zavallı, çok fakir bir üniversite mezununa kira kontratlarından birini uzatması.

"Güzel," diye yanıtıyor Gertie. "Çünkü yaz sonuna kadar kalmana izin vererek oldukça cömert davrandığımı düşünüyorum."

"Evet, çok cömertçe," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından gülümsememi korumaya çalışarak. "Ve dediğim gibi, endişelenmene gerek yok. Birkaç hafta içinde evden çıkmış olacağım."

"Bundan emin misin?" Bana yaklaşırken kara kaşlarını kaldırıyor ve sanki bana son dedikoduları anlatıyormuş gibi sesini alçaltıyor. "Sokağın aşağısındaki doktor muayenehanesinde çalışan bir arkadaşım var. Hâlâ hemşirelik pozisyonu aradığınızı söyledi ve--"

"Evet, durumumun farkındayım," diye tersliyorum ama yorumumu yumuşatmak umuduyla bir gülümseme daha zorluyorum. "Yine de beni takip ettiğin için teşekkür ederim. Gerçekten çok düşüncelisin."

"Elbette Mia. Hepinize kendi kızlarımmışsınız gibi baktığımı biliyorsunuz." Gazetesini sağa sola sallıyor, sonra tekrar göğsüne götürüp çiçekli bornozunun altına gizlediği çiçekli pijamalarını korumak için kullanıyor.

Cidden, bu kadın başka bir baskıya inanmıyor mu? Leopar benekleri bile olur.

Karıştır, Gertie. Yapabilirsin.

"Yine de, bu kızların geri kalanının oldukça güçlü genç erkekler bulduğunu söyleyebilirim, değil mi?" diye devam ediyor, sesi bir oktav daha düşüyor.

Colt, Theo, Macklin. Evet, arkadaşlarımdan hepsi bir avuç şeftali ve ruh eşlerini buldukları için şanslılar. Ama arkadaşlarımdan başarılı ilişkilerini ve benim Gertie ile var olmayan ilişkiyi tartışmak yapılacaklar listemdeki son şey.

Kaldırıma doğru bir adım atıyorum, "Evet, bütün çocuklar gerçekten harika" diye cevap verirken bu konuşmadan kurtulmak için sabırsızlanıyorum.

"Ama kimseyle çıkmıyorsun?"

Adımlarım titriyor. "Pek sayılmaz, hayır."

"Biliyor musun, sana oğlumu ayarlamayı teklif ederdim,"- omzunun üzerinden onun el işine bakar

"Ama güçlü Hristiyan kadınlardan hoşlanıyor ve piercing, dövme gibi şeylerden pek hoşlanmıyor, o yüzden..."

Spor sütyenimi ve tayt şortumu görünce burnunu kıvrıyor. Dövme kolum, geçen yıl yaptırdığım kalça parçasının bir parçasıyla birlikte tam olarak sergileniyor.

Vay canına.

"Gitsem iyi olacak, Gertie."

"Elbette, elbette," diye yanıtıyor. "Bir şey daha var."

Duraksıyorum. "Evet?"

"Kira dört gün içinde ödenecek."

Cidden bunu bana mı söyledi? Hadi canım.

Burada yaşadığım dört yıl boyunca son ödeme tarihi değişmedi. Elbette, bir ya da iki ödemeyi geciktirdim, ancak her zaman ödemeyi bekleyebileceği bir gün ve sabrı için fazladan elli dolar ile birlikte ona ulaştım. Ama neredeyse bir yıldır kira ödememi geciktirmedim.

"Bu bir sorun mu?" diye soruyor.

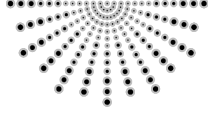
"Hiç de değil," diyorum ona, son kısıtlamalarım da yavaş yavaş kayboluyor. "Dört gün içinde... vadesi geldiğinde sana vereceğimden emin olabilirsiniz."

"Tabii ki, tabii ki." Beni başından savdı. "İyi koşular, canım."

Ellerim iki yanımda kenetleniyor ve ona sahte bir gülümseme daha veriyorum. "Teşekkürler."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Gertie sonuncusunu mahvettiğinden beri başka bir endorfin dalgasının vuracağını umarak bloğun etrafında bir tur daha atıyorum.

MIA

Kappa Pi kızları tezahürat yaparken tekila şişesini havaya fırlatıp arkamda yakalıyorum.

önümde. Ben on shot doldururken berrak sıvı, bar boyunca sıralanmış küçük bardaklara düzenli bir akış halinde dökülüyor. Her biri bir anda kapılıyor, SeaBird'ün tavanından sarkan spot ışıkları etraflarında yanıp sönerken kızlar sıvıyı fırlatıyor.

Bu gece enerji daha yüksek. Muhtemelen sahnedeki grup hayatları buna bağılıymış gibi rock yaptığı içindir. Sadece bir önsezi, ama yirmi dolarına bahse girerim ki biri menajerlerine patronum Sammie'nin kocasını bu gece SeaBird'e davet ettiğini söylemiş. Sammie kiminle evli diye sorabilirsiniz? Yaklaşık on yıl önce amcamı ve grubunu büyük liglere taşıyan, çok sevilen bir müzik yöneticisi olan Hawthorne ile evli.

Evet. Herkes Hawthorne'un verebileceği altın bileti ister ama herkes bu yeteneğe sahip değildir. Herkesin şansı, yeteneği ve geleceğini ele geçirip onu istediği hale getirme dürtüsü yoktur.

Anladım.

Ben pek konuşkan biri değilimdir.

Geleceğim yıllardır kötü bir kehanet gibi başımın üzerinde asılı duruyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Dün bir ret daha aldım. Hiç şaşırtıcı değil. Lockwood Medical'dan tatlı bir yönetici asistanı, çoğu İnsan Kaynakları departmanının potansiyel işe alımları Google'da arama alışkanlığı olduğunu söyledikten sonra, hemşirelik alanında bir iş bulma olasılığımın ne kadar düşük olduğunu fark ettim.

Aptal Google.

Eğer böyle bir şey olmasaydı, Shorty beni ifşa ettikten sonra hiç kimse OF hesabımı diğer sosyal medya platformlarımla ilişkilendiremezdi.

Ne olursa olsun, başımı sokacak bir evim olsun istiyorsam hala paraya ihtiyacım var. Birikim hesabına karşı bu kadar isteksiz olmasaydım, bu durumda olmayabilirdim.

Aptal, aptal Mia.

Henry Buchanan'ı SeaBird'ün girişinde yürürken gördüğümde Sammie'den birkaç saat daha istemek için aklıma bir not alıyorum.

Onun burada ne işi var?

Arkadaşlarımın hepsi bu akşam Lions'un yemeğine katılıyor ve Buchanan takımın sahibi olduğuna göre onun da orada olması gerekmez mi? Yine de bir saatten önce başlayacağını sanmıyorum.

Belki Scarlett'le içki içmek için burada buluşuyordur?

Umurumda olmamalı. Programını bile bilmemeliyim.

Buraya son gelişinden bu yana bir hafta geçti ama piç kurusu hâlâ takım elbise giyiyor. O şeylerin içinde yaşadığına eminim. LAU'da ders verirken bile hep güzel giyinirdi. Bir yanım tişörtü olup olmadığını bile merak ediyor. Ama adam takım elbisesinin içinde neredeyse yalamaya hazır görünürken neden giysin ki?

Dikkatimi az önce içeri giren çubuklu seksten ayırıp yanağımın içini ısıırıyorum ve tezgâhın karşı tarafına yığılmış kız öğrenci birliği kızları için bir tur daha shot dolduruyorum.

Gerçekten yakında biriyle yatmam lazım. Çünkü bu? Aslında sevişmek istemediğim bir adama karşı duyduğum bu çekim tuhaf. Ve pek çok açıdan uygunsuz. Erkek zevkim hiçbir zaman tam olarak sağlıklı olmadı, bu yüzden zaten bir ilişkim olan soğuk, hesapçı bir iş köpekbalığına ilgi duymama şaşırmamalıyım.

İyiydi, Mia. Süper klas.

Dokuz numara giyinmiş Adonis'i görmezden gelerek kendime işte olduğumu hatırlatıyorum ve barın diğer tarafında siparişini almamı bekleyen başka bir tanıdık yüz buluyorum.

Onu tanıdığımda sırtıttım. "Bu Tukani Tsunamisi değil mi? Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Selam Mia," diye karşılık veriyor Tukani. "Evet, birkaç haftalığına ailemi görmek için eve gittim. Beni özledin mi?"

"Tabii ki!" Bara doğru eğilip LAU'nun kalecisine garip bir şekilde yarım sarılıyorum. Adam çok sevimli. Cidden. Büyük, alaycı bir oyuncak ayı gibi. Birbirimizi birkaç yıldır tanıyoruz ama özellikle ben onun arkadaşı ve hokey takım arkadaşı Shorty, nam-ı diğer Bradley Ackerman ile çıkarken çok yakındık.

Shorty'nin LAU'dan mezun olmasına ve birkaç eyalet ötedeki bir NHL takımıyla sözleşme imzalamasına rağmen hayatımı cehenneme çevirmekten hala zevk alan tacizci bir pislik olması çok kötü.

Keşke onun yerine Tukani ile çıksaydım. Eğer çıksaydım, gerçekten bir hemşirelik işi bulma şansım olabilirdi. Shorty'den ayrıldıktan sonra, biraz ekstra para kazanma umuduyla bir OnlyFans hesabı açtım. Eski sevgilim uygunsuz fotoğraflarıma rastlamasaydı her şey yolunda gidecekti. Ben olduğumu anlayınca gerçek kimliğimi tweetledi ve sapıklar için sırtıma büyük bir hedef koydu. Daha sonra, yaptıklarının hiçbir sonucu olmadan Tumblers'da oynamak için kendi neşeli yoluna gitti. Bu arada ben hâlâ göğüslerimi bizzat görmek isteyen şaibeli adamlarla uğraşıyorum.

Pislik.

"Nasılsın?" Tukani beni şimdiki zamana geri getirerek soruyor. Beni sıkıca kavırıyor ama hemen

bırakıyor.

Ayaklarım tekrar sağlam zemine bastığında, "İyi misin?" diye cevap veriyorum.

"Fena değil. Annem ve babam Taylor'ı sattıklarından beri yaşayacak yeni bir yer bulmaya çalışıyorum.

Ev," diyor Tukani bana.

Taylor House, LAU'nun hokey takımının çoğunun yaşadığı bir bekar evi. Ya da yaşadıkları, satıldığını ve hepsinin yeni yerler aradığını düşünürsek.

"Yeni bir yer bulamazlarsa evsiz kalacak tek kişi sen değilsin," diyorum ona. "Ah, sen de mi taşınyorsun?" diye soruyor.

"Evet. Kira kontratım bitti ve ev sahibim birkaç hafta içinde beni evden atacak."

"Çok yazık. Belki birlikte bir yer bulabiliriz, ne dersin?" Bakışları utanmazca vücudumda gezinirken kaşları bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

Gülerek başımı sallıyorum. "Birlikte yaşasaydık tek gecelik ilişkilerinin hepsinin benden nefret edeceğinden eminim."

"Hadi ama, bir barmenle yaşamak harika olurdu."

"Senin için, belki." SeaBird'ün sunduğu en ucuz biradan her zamanki siparişini alıp kapağını kapatıyorum ve açtığım içeceği önündeki lake tezgâha bırakıyorum. "Dibine kadar."

"İşte benim kızım." Sessiz bir *alkış* hareketiyle şişeyi kaldırıyor. "Bu gece sana bir içki ısmarlamama izin vermelisin, böylece seni yanıma taşınmaya ikna edebilirim."

Bu fikir bile tek başına gülünç. Tukani çok tatlı biri olabilir ama aynı zamanda tam bir oyuncu ve bekar hayatını neredeyse her şeyden çok seviyor.

"Çalışıyorum," diye hatırlatıyorum ona.

Alaycı bir sırıtışla, "Tamam. Peki ya sonra?" diye soruyor.

Ona cevap vermek için ağzım açılıyor ama son anda tereddüt ediyorum, solumdaki aynı tanıdık ama sinir bozucu varlık dikkatimi dağıtıyor.

Yemin ederim onu hissedebiliyorum. Henry Buchanan. Burada olduğunu bilmeme rağmen, küçük bir parçam aradığı şeyi bulduğunu ve eve dönmeye karar verdiğini umuyordu. Ne yazık ki hiç şanslı bir kız olmadım.

Bu adam iyi gününde bile *benimle uğraşma* havasında, peki ya şimdi? Bara yaklaşırken birini boğmaya hazır görünüyor ve kız öğrenci birliğindeki kızların dağılıp dans pistine yönelmesine neden oluyor.

"Peki, ne diyorsun?" Tukani dürtüyor. "Seni dışarı çıkarmama izin verecek misin?"

"Belki başka bir zaman," diyorum Tukani'ye, parmak eklemlerimi bizi ayıran tezgâha vurarak. "İçkinizin tadını çıkarın. Bu benden."

Göğsünü tutuyor. "Kalbimi çalışyorsun, Mia. Kalbimi çalışyorsun." Utanmazca sırıtıyor, dönüyor ve arkadaki bir masaya doğru ilerliyor, bir dargın bir barışık seks arkadaşı Gwyn'in yanındaki kabine kayıyor.

Beni dışarı çıkarmak istedi, kığımın kenarı.

Gülüşümü bastırarak Buchanan'a dönüyorum ve varlığından etkilenmemiş görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Tekrar merhaba, Profesör. Bu akşam katılmanız gereken bir yemek yok mu?"

"Müşterilerle hep flört eder misin?"

Kaşlarımı çatarak bir Tukani'ye bir Buchanan'a bakıyorum. "Kim? Tukani mi?" "Bir içki alabilir miyim lütfen?" diye homurdanıyor. "Birileri bugün çok sinirli."

Lacivert takım ceketinin düğmelerini açıyor ve karşımdaki bar taburesine oturuyor. "Dedim ki *lütfe*," diye belirtiyor.

Siparişini beklemeden en üst rafa uzanıyorum ve deja vu hissine aldırmadan bir kadehi Pappy Van Winkle ile doldurup önüne koyuyorum.

Bardağı fark etmiyor. Bileğimin iç tarafındaki dövmeye bakmakla meşgul. "Pixie" kelimesi yumuşak, kadınsı ama bloklu bir yazı tipiyle kazınmış. Bu benim el yazım. Benim el yazım. Köpeğim Pixie'nin şerefine.

Bana bunu sormak istiyor. Herkes soruyor. İster Pixie dövmem olsun ister diğer dövmelerimden biri, herkes soruyor ve ben de onlara her zaman siktirip gitmelerini söylüyorum. Tamam, her zaman değil. Aslında dövmelerim hakkında konuşmaktan rahatsız olmuyorum. Ama erkekler sadece pantolonuma girmek istemek yerine benimle bir insan olarak gerçekten ilgileniyormuş gibi davranma umuduyla onları gündeme getirdiğinde? Evet, pek değil.

Neyse ki, bunun Buchanan'la ilgili bir sorun olduğundan şüpheliyim. Çıktığı kadınları gördüm. Tam olarak onun tipi olmadığını söylemek büyük bir eksiklik olur. Kendini toparlamış, süslü ve cilalı kadınlara alışkın. Ben mi? Sabahın üçünde yatağa girmeden önce makyajımı çıkardığım için bile şanslıyım.

"Bu sefer bana dört yüz dolar daha bahşış bırakacak mısın?" diye sordum. Bakışları benimkilere kayıyor. "Gerek var mı?"

Homurdanıyorum. "Hayır, ama kredi kartı faturam bunun için sana teşekkür eder."

"Kredi kartında bakiye mi taşıyorsun?" diye soruyor, sanki bu fikir bile tek başına gülünçmüş gibi.

"Bilmiyor musun?" Meydan okuyorum. Tezgâhı beyaz bir bulaşık beziyle siliyorum ama kız öğrenci birliğindeki kızlardan birini burnu çantasında çıkışa yakın tökezlerken yakalayınca tereddüt ediyorum.

"Mia mı?" Buchanan sorar.

İşaret parmağımı kaldırıyorum. "Bana bir saniye ver."

Diğer müşterilerin bana siparişlerini bağırmaclarına rağmen barın kenarından dönüp kıza doğru ilerliyorum. Elbisesi gümüş rengi ve parıltılı, hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Ona ulaştığımda, düşen askıyı omzundaki yerine geri takıyorum ve "Hey, bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum.

"Anahtarlarımı arıyorum." Kelimeleri bulanık ve dağınık, tıpkı makyajı gibi. Evet, bu kız çok fazla içmiş.

"Sana bir Uber bulayım."

"Sorun değil," diye mırıldanıyor, elindeki debriyajdan başını kaldırırken neredeyse bana

arpıyordu. "Uber'e verecek param yok zaten."

"SeaBird'ün ikramı," diye yalan söylüyorum. Telefonumu çıkarıp kızın adresini teyit ediyorum ve fedaimiz Rhodes'a doğru plaka numarasıyla birlikte siyah bir sedana göz kulak olmasını söylüyorum. İri yarı adamın Uber gelene kadar kızla ilgilenebileceğinden emin olarak bara geri dönüyorum.

Tamamen Buchanan. Yapmamalıyım. Kabalık olur. Ama eminim ki kışındaki sopa, bir içkiye daha ihtiyacı olana kadar ona eşlik edebilir. Beni izlediğini hissedebiliyorum. Birkaç müşteriye daha içki doldururken yargılayıcı gözleri her hareketimi takip ediyor.

Sonra bir fiçıya dokunup iki kupa doldurarak garson kızın tepsisinin üstüne koyuyorum, böylece onları üçüncü masaya teslim edebiliyor.

İlk randevuları olduğu belli olan bir çiftle içki doldurmayı bitirdikten sonra Buchanan'a dönüyorum ve "Tamam, çıkar ağzındaki baklayı" diyorum.

"Neyi tükürmek?" diye soruyor. Ses tonu yavaş ve kontrollü, sanki kelimeler ona yabancıymış gibi. Muhtemelen birinin argo kullanmasına alışık değil, her *ne* kadar *tükürmek* toplumumuza *Hey, nasılsın* kadar entegre olsa da? Muhtemelen birlikte büyüdüğü özel öğretmenler düşünüldüğünde mantıklı geliyor.

Kibirli yetiştirilme tarzının beni ondan bir cevap almaktan alıkoymasına izin vermeyerek kollarımı kavuşturuyorum.

Ayrıca, merak ediyorum. Neden burada oturduğunu. Neden beni izliyor. Neden umursadığımı.

"Bana ne düşündüğünü ve son on dakikadır neden bana baktığını söyle," diye talep ediyorum.

Bakışları kısa bir an için takılıyor. Beni Tukani ile konuşurken ilk gördüğü zamanki kadar sinirli görünüyor.

"Kız için bir Uber kiraladın mı?" diye soruyor sonunda.

"Evet." Çıkışa bakıyorum, artık orada durmadığını teyit ediyorum. "Ee?"

"Kendi paranla mı?" diye soruyor, içkisiyle alay ederek. "Oh, bekle. Ne düşünüyordum ki?

Görünüşe göre hiç paran yok." Çenem

düştü. "Pardon?"

"Ev sahibin seni gerçekten kovuyor mu?"

"Kulak misafiri oldun, ha?" Öne doğru eğilip dirseklerimi bar tezgahına dayayarak göğüs dekolteme bir göz atmasını sağlıyorum ama o yemi yutmuyor. "Tukani ile konuşmamı mı dinliyordun?"

İçeceği tekrar dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor. "Henüz bir iş bulamadın mı?" "Sanırım ikimiz de bunun cevabını zaten biliyoruz," diye karşı çıkıyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor, bardağındaki kehribar rengi sıvıyı döndürüyor, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da bir tür sonuca varırken düşüncelere dalmış gibi bardağa bakıyor. "LAU kampüsünün yanında bir binam var. Orada kalabilirsin."

Ne?

"Az önce bana kalacak bir yer mi teklif ettin?" "Kekeledim mi?"

Şaşkınlığımı gizleyerek kaşlarımı çatıyorum ve "Sağlığım ile ilgilendiğiniz için teşekkür ederim ama sadakaya ihtiyacım yok Profesör" diyorum.

"Ben artık senin profesörün değilim."

"Tabii ki hayır." Ona arsızca sırtıyorum. "Şimdi, başka bir şeye ihtiyacınız var mı, yoksa birkaç müşteriye daha yardımcı olabilir miyim?"

"Duruma göre değişir."

"Tam olarak ne üzerine?"

"Güya karşılayamayacağın başka Uber'lerin parasını ödeyecek misin?" diye soruyor.

Görünüşe göre param yok. Sözde karşılayamayacağım Uber'ler.

Ne sanıyor? Zengin olmayışımı rol falan mı sanıyor? Yoksa hala kışındaki sopayı elmas bir çubuğa mı dönüştürmeye çalışıyor?

Elimi kalçama dayayarak ona ters ters bakıyorum. "Bu seni ilgilendirmez ama eğer Uber'inin parasını ödemeseydim, direksiyona geçip muhtemelen kendini ya da bir başkasını öldürecekti. Maaşımdan kesilen otuz dolar, birini güvende tutmak için oldukça küçük bir bedel gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Ne kadar kredi kartı borcu biriktirdiğinize bağlı," diye mırıldandı bardağına. "Vay be." İçinde mizah olmasa da gülüyorum. "Önceliklerinin nerede yattığını bilmek güzel." "Paraya ne oldu Mia?" diye soruyor.

Alışık olmadığım bu yorum karşısında şaşırarak ondan uzaklaşıyorum. "Ne parası?"

"Senin OF hesabından."

OF hesabım mı?

Siktir et. Onunla.

Ona internette fotoğraflarımı sattığımı söylediğim için pişman olacağımı biliyordum ama bu konuyu açmaya karar verdiği an bu an olmalıydı, değil mi?

"Sen güzel bir kızsın," diye devam ediyor, "Eminim çok hayranın vardı. Çok para kazanmışsındır." Başını öne eğiyor. "Nereye gitti?"

"Seni ilgilendirmediğine eminim," diye karşı çıkıyorum. "Ama gitti mi?" diye üsteliyor.

"Tekrar ediyorum, bunun sizi ilgilendirmediğinden eminim," diye tekrarlıyorum.

Piç kurusu cebini karıştırıp bizi ayıran tezgâhın üzerine birkaç yüz dolarlık banknot koyarken beni dikkatle inceliyor, tıpkı son gelişinde olduğu gibi.

Bu beni daha da sinirlendiriyor, özellikle de bu akşamki konuşmadan sonra. "Paranı istemiyorum," diyorum ona.

"Ve umurumda değil."

Önümdeki küçük banknot yığınının bakmayı bile reddederek ona dik dik bakarken kanım kaynıyor. "Alınma ama, eğer bir şeker baba isteseydim, biraz daha az asık suratlı birini seçerdim."

"Bakmak için başka bir vелеde ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" diye meydan okuyor.

"Yine de buradasın. Rastgele bir kadına bir yığın para veriyorsun. Dikkatli ol, yoksa şimdiki veledin kızdırmak için yeni bir kız arkadaş aradığını düşünebilir."

"Güven bana. Benim tipim değilsin." Küçük para yığınının siyah bir kartvizit ekliyor,

Daha önceki varsayımıımı doğruluyor.

Evet. Ben kesinlikle bu adamın tipi değilim.

Egomun hafifçe sızlamasına aldırmadan, siyah kartvizitin üzerine kalın harflerle yazılmış yazıya bakarken gözlerim doluyor. "Bu ne için?"

"Evsiz kalmak istemediğini fark ettiğin ve teklifimi kabul edecek kadar akıllı olduğun zaman için." İşaret parmağını karta vuruyor. "Bu benim kişisel numaram. Bunu sana verdiğime pişman etme beni."

"Seni arayacağımı kim söyledi?"

Piç kurusu bana cevap verme zahmetine bile girmedi. Sadece bar taburesinden kayıyor, takım elbisesinin ceketini düzeltiyor ve dışarı çıkıyor.

Bu beni rahatsız ediyor.

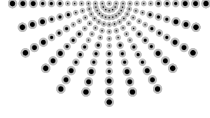
Aslında çok fazla.

Varsayımları.

Bana -ve diğer herkese- hiçbir tepki almadan patronluk taslayabileceğini düşünmesi.

Belli ki kiminle uğraştığını bilmiyor ve geçirdiğim boktan günden sonra ona bunu göstermekten korkmuyorum.

HENRY

SeaBird'den uzak durmalıyım. Scarlett bana bu akşamki partiye ayrı ayrı gideceğini söyledi. ve ziyafetten önce hızlı bir sikiş yapabileceğini düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Bunun yerine, tek yaptığım kendimi bir başka sinir bozucu Mia Rutherford dozuna maruz bırakmak oldu.

Tukani ile flört etmesi ve halihazırda istikrarsız bir mali durumdayken pervasızca para dağıtması beni daha da sinirlendiriyor.

Tabii maddi durumu iyi değilse... OF parasıyla ne yaptı?

Yalan söylediğini sanmıyorum. Onda değil.

Peki, nereye gitti?

Ve neden umurunda olsun ki?

Asistanım Erika'nın bu akşam için ayırdığı ziyafet salonuna girerken kendime bunun *zamanı olmadığını* hatırlatıyorum. Geçen haftaki NHL seçmelerinden sonra, organizasyondaki herkes ve onların sevgilileriyle birlikte birkaç muhabiri takım yemeğine davet etmeye karar verdim. Takımla dostluk duygusunu teşvik etmek istiyorsam en azından bunu yapabilirdim. Babam mükemmel olmayabilir ama işyerinde uyumlu ilişkiler kurmanın önemini biliyordu. Ben de kurumumu aynı şekilde yönetmeyi planlıyorum.

Oyuncular büyük ziyafet salonunda diğer personelle kaynaşüyor. Avizeler tavanda parıldıyor ve siyah takım elbiseli garsonlar tarafından taşınan tepsilerde ordövrler dağıtılıyor. Genelde bu tür etkinliklerin hayranı değilimdir ama herkes eğleniyor gibi görünüyor. Erika tüm detayların ayarlanmasına yardımcı oldu ve ben de ona titizliği için teşekkür etmeyi aklıma not ettim.

Krem rengi masa örtüleriyle kaplı yuvarlak masalar ana mekânın dört bir yanına dağılmış durumda. Konukların çoğu çoktan yerlerini bulmuşken, bazıları hâlâ arka duvardaki açık barda oyalanıyor. Onları suçlamıyorum. Ben de sert bir içki içebilirim, özellikle de dikkatim odanın kenarındaki babama takıldığında.

Annemin yanında, içkisini yudumluyor ve sıkılmış görünüyor. Spor onu hiçbir zaman çoğu

erkekte olduğu gibi esir almamıştır. Golf hariç tabii.

Ama hokey?

Bu spor onun çok altında. LAU'da ders vermeye başlayıp potansiyeli görene kadar benim de altımdaydı. Keşke babamı da bunu görmeye ikna edebilseydim.

Bara yaklaşıp sert bir içki sipariş ediyorum ve geri atıyorum. Tanıdık yanık boğazımdan aşağı kayıyor ve aileme doğru yürürken tadını çıkarıyorum.

"Henry!" diye bağılıyor annem beni gördüğünde. Yanağımı tutuyor ve öpüyor.

"Merhaba anne," diye karşılık veriyorum beni bırakırken. "Baba," diye babama selam veriyorum. "Henry," diye homurdanıyor.

"Gelebilmenize sevindim."

"Ablan gelip son girişimini kutlamamız için ısrar etti," diye yanıtlıyor annem. "Scarlett nerede? Onu henüz görmedim."

"Geç kalacak," diye yalan söyleyip saatimi kontrol ediyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyor annem. "Erkeklerimiz için süslenip püslenip bu etkinliklere gelmek çok zor bir iş." Babama göz kırpmıyor. "Her şey nasıl gidiyor? Sezona hazır mısınız?"

"Henüz değil ama olacağız," diyorum ona. "Koç Dawson kadromuzu en iyi oyuncularla doldurduğumuzdan emin ve bence haklı."

"Kimi seçtiğin önemli değil," diye araya giriyor babam. "Önemli olan koltukları doldurup dolduramayacağın. Yeni arenaya uğradık--"

"Çok güzel bu arada," diye ekliyor annem, kolunu babamın pazusuna dolayarak.

"Büyükmüş," diye not düşünüyor babam. "Bilet satışları nasıl?"

Bu mükemmel bir soru. Haftalardır yakından takip ettiğim bir soru. Ne yazık ki, son zamanlardaki bazı kötü tanıtımlar nedeniyle başlangıçta hesapladığımızdan biraz daha düşükler. Ancak satış ekibim yakında toparlanacaklarını garanti ediyor.

Ama bunu babama açıklamak, kanal tedavisi yaptırmak kadar keyifli geliyor. Onun yerine, "İyiler." diyorum.

"Para cezası güveninizi tazelemez," diye karşı çıkıyor.

"Para yatırım içindir," diye cevap veriyorum. "Bunu bana sen öğrettin." "Sadece yatırım yapmaya değer fikirlere."

Gözlerim inceliyor ve ağzına kadar Lions personeliyle dolu ziyafet salonunu tarıyorum, her birinin bana bağlı olduğunu biliyorum. Benim içgüdülerime. Kararlarıma. Tecrübelerime.

"Peki ya hokey?" Babamdan alaycı bir kahkaha yükseliyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Henüz ikna olmadım."

"O halde, paranızın Lions'un başarısına bağlı olmaması iyi bir şey."

"Ama seninki öyle." Omzumu tutup sıkarken eli ağırlaşıyor. Sert değil. Ama bu ağırlık, bu sezon planlandığı gibi gitmezse işlerin ne kadar çabuk tersine dönebileceğini hatırlatıyor.

Başını hafifçe sallayarak gitmeme izin verdi. "Kafanın içinde neler oluyor evlat? B-Tech Enterprises'dan geri adım attığında, kararını destekledim çünkü doktoranı kazandın ve profesör oldun. Ama bu ne? Hokey mi? Pek saygın bir yatırım sayılmaz. Troy'un tutuklanmasından beri, sen--"

"Christopher," diye uyarıyor annem. "Şimdi zamanı değil--"

"Başarın benim için önemli Henry," diye devam ediyor babam. "Ama güvenini boşa çıkardığına ve B-Tech Enterprises'daki hisselerinin çoğunu..." -kalabalık odaya bakıyor- "*bunun* için sattığına inanamıyorum."

Ne yazık ki bu konuşma yeni değil. Sadece Lions'la ilgili değil, hayatımdaki tercihlerimin çoğuyla ilgili olarak da sayamayacağım kadar çok kez tekrarladığımız bir konu. En iyi arkadaşımın tutuklanmasından sonra her şeyden geri adım attım. Şimdiye kadar verdiğim her kararı sorguladım. Zamanımın çoğunu bu kadar kötü yargıladığım bir insanla geçirmişken nasıl yapamazdım? En iyi arkadaşım, yani kardeşim bir cinayetin örtbas edilmesine yardım etmişti ve benim bundan haberim yoktu.

Kaç yıl geçtiği ya da içgüdülerime yeniden güvenmeyi öğrenmek için ne kadar zaman harcadığım önemli değil. Babamın kararlarımın saygı duymadığını duymak asla kolaylaşmıyor.

Ama Buchanan erkekleri zayıf değildir. Ve sabırsız *olmadıkları* da kesin.

Ben bir Buchanan'ım, karşılığını alana kadar bir durumun üzerine gitmenin gerekli olduğu durumlarda bile. Lions karşılığını alacak.

Biliyorum.

"Eğer başarıyı önemsiyorsanız," diye cevap veriyorum, "hâlâ boşta olan sezonluk biletlerden almanızı öneririm." Cebimdeki telefonum çalıyor ve onu çıkarıp ekranı tarıyorum. Kişisel numaramı pek fazla kişiye vermem. Sadece bir avuç insanda var. Arayan kişi bilinmiyor. Ağzım kalkıyor, arayanın Mia olduğunu fark ediyorum. Pek sabırlı değildi. Ona sadece bir saat önce vermiştim. En fazla iki. Zor bir vardiya geçiriyor olmalı.

Tüm sağduyuma rağmen aileme bakıp "Bir dakika" diye mırıldandım. Aramaya cevap veriyorum ve cihazı kulağıma götürüyorum. "Bu kadar kolay teslim olmana şaşırdım."

"Bekle, bu kim?" diye soruyor alçak

bir ses. Başımı eğiyorum ama sessiz

kalıyorum.

"Mia?" diye dürtüyor ses. "Mia, orada mısın?"

Babamın dikkatli bakışlarından kaçınarak telefonumu diğer kulağıma götürüyorum ve "Kimsiniz?" diye homurdanıyorum.

"Bu Joey. Tatlı bir baba aradığını söylemiştin ve hesabımı kapatırken bana numaranı vermiştin."

"Yanlış numarayı aradın *Joey*," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ama sen--"

"Mia seninle oynuyordu," diye bilgilendirdim onu. "İyi geceler." Telefonu kapatıp numarayı engelliyorum ama bir saniye sonra bir başkası geliyor.

Bunun bir hata olduğunun farkındayım, cevap veriyorum. "Alo?"

"Hey, Mia. Naber, şeker bebek?"

"Yanlış numara." Bir öncekinde yaptığım gibi numarayı bloke ederek tekrar kapatıyorum.

"Mia kim?" diye soruyor babam. Adam yaşlı olabilir ama aklı hâlâ çok keskin.

"Hiç kimse." Serseri bir servis tepsisindeki şampanya flütüne uzanıyorum ve bitiriyorum.

Nedenini bilmiyorum. Şampanyadan nefret ederim. Ama sıkıntımı bastırmak için sağladığı vızıltıya ihtiyacım var.

Ona özellikle yapmamasını söylediğim halde numaramı verdi. Bu veledin bir şaplak yemeye ihtiyacı var. Keşke yatağına girip onu ilk elden terbiye etmelerine izin verecek kadar uzun süre birini kızdırmaktan kaçınabilseydi.

"Mia *Rutherford*?" diye dürtüyor babam.

Mia'nın el iziyle havaya kaldırılmış yuvarlak kıcının görüntüsü, sözlerini algılamamla birlikte buharlaşıyor.

Tabii ki onu hatırlıyor. Tüm aile hatırlıyor.

Buchanan ismi bir yabancınıninkiyle geri dönülmez bir şekilde bağlandığında böyle olur. Troy tutuklandıktan sonra babam ortalık sakinleşene kadar birkaç hafta Mia'nın evinin önünde oturması için bir koruma tuttu ama Mia'nın bunu fark ettiğinden şüpheliyim. Yine de olanları ya da masum bir kızın hayatının herkesin önünde ne kadar çabuk çözüldüğünü ve eskiden olduğu kızıdan geriye bir kabuk kaldığını silemiyor.

Babamın bakış açısına göre kırık bir şey hoş karşılanmaz.

Boş şampanya kadehini barın üzerine bıraktım, kalabalık odayı bir kez daha tarayıp saatime bakarken onun varsayımını doğrulamayı reddettim. "İzninizle, yapmam gereken bir konuşma var."

"Henry," diye uyarıyor babam, "sana mesafeni korumanı söylemiştim."

Konuşmasını bitirmesine izin vermeden arka duvardaki sahneye doğru ilerliyorum. Konu Mia'ya ve kendi finansal kararlarıma geldiğinde babamın iyi niyetli olduğunu biliyorum. Sadece ailesi için en iyisini istediğini biliyorum. Kendi şirketini nasıl kurduğu ve sıfırdan nasıl inşa ettiği önemli değil. Tek bir ayrıntının bile gözden kaçması halinde geleceğinin yıkılacağını, kendisini ve ailesini yoksul bırakacağını biliyor. Bunun benim başıma gelmesi fikri neredeyse dayanabileceğinden çok daha fazla.

Küçük bir parçam Lions'a yatırım yaparak onu strese soktuğum için kendimi suçlu hissediyor. Diğer yanımda ise hiç umursamıyorum. Yıllarca çizgiyi takip ettim. Kıcını öptüm. Benden ne istenirse yapmak için eğildim. Onun kardeşliğine katıldım. Zamanıma layık gördüğü insanlarla kaynaştım. *Bizim zamanımıza*. Ta ki içlerinden biri cinayete suç ortağı olana kadar. İşte o zaman kendi içgüdülerim yerine babamın içgüdülerine güvendiğimi öğrendim. Bu onu olması gereken yere getirmiş olabilirdi ama benim geleceğimi mahvetti. Troy tutuklandıktan sonra, babamın talep edilmemiş rehberliğinin kararlarımı etkilemesine daha fazla izin vermeyi reddettim.

Merdivenlerden platforma çıktım ve küçük podiumun arkasına geçerek mikrofona uzandım.

Lions organizasyonunun seçmelerden sonra bir ziyafet düzenleyeceğini duyurduğumda, Theodore Taylor

Bana yaklaştı ve uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşına herkesin önünde evlenme teklif edebilmek için gecenin spot ışıklarını çalmasına izin verip veremeyeceğimi sordu. İlk başta tereddüt ettim. Ancak Lions'un halkla ilişkiler sorumlusu Jeffry haklı bir noktaya değindi.

Herkes *aşk*ı sever. Sol kanadımızla ilgili bir nişan duyurusu Lions için olumlu bir heyecan yaratacaktır. Umutsuzca ihtiyacımız olan türden bir heyecan. Kabul ettim, ve şimdi, topu yuvarlamam gerekiyor.

Altımdaki kalabalık masaları tararken Scarlett'in henüz ortaya çıkmadığını fark ediyorum. Boğazımı temizlerken mikrofonu sıkıca kavıyorum. "Bayanlar ve baylar, bugün bize katıldığınız için teşekkür etmek istiyorum. Hepinizin bildiği gibi, bu sezona hızlı bir giriş yapacağımız için heyecanlıyız. Oyuncularımıza ve onların eşlerine ya da sevgililerine destekleri için teşekkür etmek istiyorum. Bu adamları kimin kontrol altında tuttuğunu hepimiz biliyoruz ve siz olmasaydınız, çoğunun kafası hala kıçlarında olurdu." Kalabalık gülüyor ve ben herkesin sakinleşmesini bekliyorum. "İçlerinden biri bunu herkesin önünde kanıtlamak için ısrar ettiğine göre, sözü yeni sol kanadımıza bırakıyorum."

Theo sırtıyor ve kız arkadaşının çenesi düşerken sandalyesini sahnenin önündeki masadan uzaklaştırıyor. Podyumun arkasında bana katılıyor, Theo'ya mikrofonu uzatıyor ve kenara çekilerek spot ışıklarını ona veriyorum.

Ben platformdan inerken Theo, "Herkes burada olduğu için teşekkür etmek istiyorum," diye anons ediyor. "Ama özellikle yanımdaki Thorne'a teşekkür etmek istiyorum ve hayır, seninle konuşmuyorum, Colt."

Kalabalık gülüyor.

Odanın arka tarafında, açık barın yanındaki kırmızı renk dikkatimi çekiyor ve ellerimin iki yanımda yumruk olmasına neden oluyor. Scarlett'in elbisesi ince bedenini sarıyor, bir kadeh şampanyayı kırmızı dudaklarına götürüyor ve benim ona yaklaşmamı bekliyor. Rolex'ime bakıp saati not ediyorum. Bir saat gecikti. Erkek arkadaşının etkinliğine.

Kızgınlık derimin altında kaynıyor ama etrafa dağılmış kameraların da farkındayım. Theo teklifine devam ederken ona doğru ilerliyorum.

"Selam, geciktiğim için özür dilerim," diye fısıldıyor Scarlett ona ulaştığımda. Yanağıma bir öpücük konduruyor ve omzumun üzerinden sırtarak, bize doğru çevrildiğinden hiç kuşku duymadığım kameraya poz veriyor. Takım elbisemin yakasını düzeltirken sesini alçaltıyor. "Bana kızgınsın."

"Nerelerdeydin?" Etrafımızda tezahüratlar yükselirken soruyorum. Sahneye bakmaya zahmet etmiyorum. Neler olduğunu şimdiden tahmin edebiliyorum. Blake muhtemelen platforma koştu ya da Theo platformdan atladı ve birbirlerini kucaklıyorlar, öpüşüyorlar, ağlıyorlar ve fotoğraflar için mükemmel bir sahne oluşturuyorlar. Önümdeki kadına bu kadar sinirlenmemiş olsaydım onlar adına mutlu olabilirdim.

"Elbiseye ilgili bir sorun vardı," diye açıklıyor

"Bunu duymak istemiyorum."

Eğilip beni usulca öpüyor ve göğüslerini göğsüme bastırıyor. Kameralar etrafımızda fotoğraf çekmeye devam ediyor.

"Bu gece bunu telafî edeceğime söz veriyorum," diye fısıldıyor, dişleri kulak mememi kemiriyor.

Telefonum başka bir aramayla titriyor. Bilinmeyen numaraya bakıyorum.

"Kim o?" diye soruyor.

"Hiç kimse."

"Emin
misin?"

Aramayı sesli mesaja gönderiyorum ve telefonumu sol ceketimin cebine geri sokuyorum. "Evet."

"Normalde kişisel numaranızı vermezsiniz." Benden hafifçe uzaklaşırken dudakları büzülüyor.

"Bir kadın mı?"

"Bunun neden önemli
olduğundan emin
değilim." "Bence önemli."

"Kıskandın mı, Scarlett?" diye sordum.

"Tabii ki hayır." Uzun, siyah saçlarını bir omzunun üzerinden atıyor ve alt dudağını çiğniyor.

"Ama bu partiden ayrılmamız gerektiğini düşünüyorum, böylece geç kaldığım için ne kadar üzgün olduğumu sana gösterebilirim." Eli önümden aşağı kayıyor ve sikimin kenarını okşuyor. Kalın sahte kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Kıskanıyor.

Güzel.

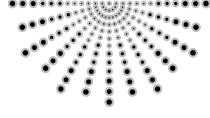
Belki bu, dikkatli olmazsa neleri kaybedeceğini hatırlatır.

Bileğini kavıyorum, ayırık dudaklarından bir nefes çıkana ve koyu renk gözleri ısınana kadar sıkıyorum. "Ya da belki özel bir banyo bulabiliriz," diye öneriyor. "Neye ihtiyacın varsa." Neye ihtiyacım varsa.

Karanlık bir şekilde kıkırdadım ve öne doğru eğildim, hayal kırıklığımı gidermek için endişeliydim. Scarlett'e ve onun geç kalmasına. Babama ve onun güven eksikliğine. Mia'ya ve onun inatçılığına.

"Beni takip et," diye homurdanıyorum.

HENRY

Şakağımı ovuşturarak makaleyi yüzüncü kez tarıyorum. Kanım kaynıyor. Theo'dan sonra dün gece ekibi kutlama için SeaBird'e davet etti. İşler kontrolden çıktı. Scarlett'le biraz stres atmakla meşguldüm, bu yüzden SeaBird'ün dört duvarının içinde neler olduğundan tam olarak emin değilim, ancak makale ve fotoğraflara göre Colt Thorne ve Theodore Taylor öne ve merkeze yerleştirildi.

Bazı insanlar kötü reklamın yine de reklam olduğunu ve bu nedenle *iyi* reklam olduğunu söylüyor. Belli ki o insanlar bunun gibi makalelerle hiç uğraşmak zorunda kalmamışlar.

"Bu işi halletmemiz gerekiyor. *Hemen*," diye tükürdüm ve dikkatimi makaleden ayırıp karşımda oturan halkla ilişkiler müdürüne döndüm. Jeffry'nin gözlerinin altında torbalar var ve kahverengi saçları sanki sabah uyandığından beri cehennemden çıkmış gibi her yöne doğru uzanıyor.

Güzel. Ben de öyle.

Olay gazetelere yansıdıktan sonra Erika ve Jeffry'yi aradım -ki bunu benden önce görmeleri gerekirdi- benimle B-Tech Enterprises'daki ofisimde buluşmalarını istedim.

Yirmi yedi dakika sonra geldiler ve en az benim kadar sinirli görünüyorlardı.

"Muhabirlerin nişanı öne çıkarması gerekiyordu," diye hırlayarak dizüstü bilgisayarımı kapattım.

"Evet, görünüşe göre Colt kızı itince muhabirler hikâyeyi farklı bir açıdan ele almaya karar vermişler," diye mırıldanıyor Erika. Makalenin kendi kopyasını tarıyor, dudakları aşağı doğru eğiliyor.

"Bunu görebiliyorum," diye cevap verdim. "Blakely'nin yirmi bir yaşından küçük olduğunu biliyor muydun Jeffry?" "Ne yazık ki bu sabaha kadar bilmiyordum," diye cevap veriyor.

Dudaklarını büzen Erika karşımdaki sandalyesinde kayıyor. Görünüşe göre Jeffry'nin cevabından o da benim kadar hoşlanmamış.

"Peki ne yapacağız?" Talep ediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim." Jeffry'nin derinleşiyor.

"Colt'unpaparazzilerle olan geçmişien iyi ihtimalle sorunlu ve makalenin

Blakely'yi yüz süz, reşit olmayan bir disk tavşanına dönüştürmesi--"

"Hasar nedir?" Feveran ediyorum.

Jeffry tekrar iPad'ine bakıyor ve derin düşüncelere dalmış bir halde elini başının üzerinde gezdiriyor. "Bu biraz

Bunu söylemek için çok erken ama şu an itibarıyla sezon öncesi bilet satışları yüzde kırk oranında düştü." "*Yüzde kırk mı?*" Neredeyse boğuluyordum.

Yutkundu ve tekrar bana baktı. "Eğer bu hikâyeleri olumlu bir yöne çeviremezsek, korkarım ki bu durum uzun vadede bilet satışlarına zarar vermeye devam edecek."

"Yani, artık böyle numaralar yok," diyorum, bariz olanı belirterek. Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve arkamdaki tavandan tabana pencerelere bakıyorum. Bu bir sorun. *Büyük* bir sorun. Bir çözüm bulmam gerekiyor. Hem de hemen. Derin bir nefes alarak, "Erika, hukuk departmanına Colt ya da Theo'nun bir daha böyle bir şeye karışmaları halinde takımla ilişkilerinin kesileceğini belirten bir sözleşme hazırlamalarını söyle," diye emrediyorum.

Erika'nın nefesi kesildi. "Ama en iyi oyuncularımızdan ikisi onlar."

"Ve şimdi, ciddi olduğumu anlayacaklar," diyorum ona. "Algı her şeydir. Bu organizasyonun kadınları dövüyor, kız arkadaşlarını aldatıyor ya da reşit olmayanların içki içmesini teşvik ediyor gibi görünmeyen oyunculara ihtiyacı var, sizce de öyle değil mi?"

"Evet, ama--"

"Hallet şu işi. Bir saat içinde ofise gelecekler."

Erika iPad'ine bir şeyler karalıyor, Jeffry de aynı şeyi yapıyor ve başını aşağı yukarı sallayarak onaylıyor.

Bitirdiklerinde tekrar bana bakıyorlar ve bir sonraki emrimi bekliyorlar. "Bana daha olumlu içerikler yayınlamak için fikirlerinizi söyler misiniz?" Talep ediyorum.

Jeffry duraksıyor, şakağını kaşıyor ve pek de net olmayan ekose düğmeli gömleğinin yakasını çekiştiriyor. "*Nasıl* yapacağımı tam olarak bilmiyorum ama tüm bu... pek de arzu edilmeyen reklamı bir an önce etkisiz hale getirmemiz gerekiyor."

Duh.

Ona kayıtsızca bakarken kızgınlığımı gizleme zahmetine girmiyorum. "Halkla ilişkilerin başı olarak, size masaya birkaç fikir getirmeniz için yeterince para ödediğimizi düşünmek isterim."

"Gelecek ayki ilk maça birkaç influencer davet etsek nasıl olur?" Erika araya giriyor.

Jeffry, "Çoğu influencer hokeyle ilgilenmiyor," diyor. "Ayrıca, takımın halkla ilişkilerini ben halledebilirim. İhtiyacımız yok--"

"Erika bir şeylerin peşinde olabilir," diyorum ve aklıma gelen düşünceyle çenemi kaşıyorum.

Evet. Bu işe yarayabilir.

Bu benim ölümüm olabilir ama işe *yarayabilir*. "Ben hallederim," diye ekliyorum.

Kafaları karıştı, bana döndüler. "Yapacak mısınız?"

"Evet. Söndürebildiğiniz kadar yangın söndürün. İkiniz *de*." Jeffry'ye sert bir bakış attım. "Pozitif markalaşma konusunda deneyimli bir sosyal medya yöneticisi işe alacağım."

Erika şaşıırarak sandalyesinde arkasına yaslanır ve ekose kaplı bir bacağıını diğlerinin üzerinden geçirir. "Bence bu harika bir fikir. Aklında biri var mı?"

Jeffry, "Birini bulmaktan mutluluk duyarım, efendim," diye teklif etti. "Neden bir ya da iki gün ayırıp--"

"Ben halledeceğim dedim," diye çıkışıyorum.

Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştıran Jeffry ayağa kalkar ve çenesini aşağı indirir. Kıcı yanıyormuş gibi çıkışa doğru ilerliyor.

Güzel.

Theo tüm organizasyona nişanlarını yirmi bir yaş ve üzeri bir barda kutlamalarını önerdiğinde Theo'nun nişanlısının yaşını bilmediği için utanmalıdır. Ayrıca bu sabah makaleyi görüp beni arayan da o olmalıydı, tam tersi değil. Zihnimin arkasında anneminkine çok benzeyen küçük bir ses bana herkesin hata yapabileceğini hatırlatıyor ve kendimi öfkemi dizginlemeye zorluyorum. Şimdilik.

Jeffry öngörülebilir gelecekte hatalarının az ve seyrek olmasını umsa iyi olur, yoksa bazı değişiklikler yapmak zorunda kalacağım. *Daha fazla* değişiklik. Ve bu değişikliklerden, sosyal medyadaki varlığımızla ilgilenmesi için birini işe almam fikrinden hoşlanmadığı kadar hoşlanmayacaktır.

"Tamam, sanırım bu kadar," diyor Erika. Bir elinde iPad'ini dengede tutarken, diğer elini altın kolyesinin zincirinde gezdiriyor ve ayağa kalkıp ekose pantolonunun içine soktuğu siyah bluzunu düzeltirken elmaslarla kaplı hilal ile oynuyor.

"İyi günler, Dr. Buchanan." Boğazını temizledi, siyah Jimmy Choo topuklu ayakkabılarını giydi ve ofisimden çıkıp gitti.

İyi oldu.

Nispeten genç olabilir, ancak ne zaman patlamaya yakın olduğumu bilecek kadar uzun süredir birlikte çalışıyoruz ve bu olduğunda etrafta olmak istemiyor.

Akıllı kadın.

Telefonum onuncu kez çalıyor ama arayanın ya takımın yönetim kurulundan biri ya da Mia'dan bir şeyler koparmayı uman başka bir azgın herif olduğunu bildiğim için sesli mesaja yönlendiriyorum.

Eğer amacını kanıtlamak istediye, bunu başardı.

Telefonumun sessizliğinden memnun, Gordy'nin numarasını çevirdim. İlk çalışta açtı. "Merhaba, efendim."

"Bana Mia Rutherford'un iletişim bilgilerini bulmanı istiyorum," diye emrediyorum.

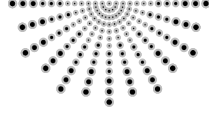
"Elbette şey." Bu tanıdık *tap-tap* klavyenin grateson mebeforeGordy adds, "555.346.4459."

"Teşekkür ederim." Telefonu kapattım ve Mia'nın numarasını cebime attım. Ama aramadım.

Henüz değil.

Zaten bu kadar gerginken olmaz.

Bunun yerine, Colt ve Theo ile toplantımı bitirir bitirmez onu arayacağıma söz vererek iletişim bilgilerini kaydediyorum.

bir

Tanıdık uğultu beni uyandırıyor ve yan dönüyorum.

"Hayır," diye inledim. "Daha çok erken."

Sıcak pembe uyku maskemi başımın üstüne iterek numarayı kontrol ediyorum. Tanıdık gelmedi. Kendi iyiliğim için çok meraklıyım, uykusuzluğuma rağmen başparmağımı ekranda kaydırıyorum ve aramayı cevaplıyorum.

"Alo?" Mırıldanıyorum.

"Sana bunun özel bir numara olduğunu söylemiştim," diye homurdanıyor alçak bir ses.

Sesi duyduğumda gözlerim yerinden fırlıyor ve içimden bir kahkaha yükseliyor. Sırt üstü yuvarlanarak tavana bakıyorum, muzaffer sırtışıma gizleme zahmetine bile girmiyorum. "Dostum, ikimiz de bunu hak ettiğini biliyoruz."

"Oh, öyle mi?"

"Evet. Küçümseyici bir pislik gibi davranıyordun, hatırladın mı?"

"Berbat bir gün geçirdim, *hala* da berbat bir gün geçiriyorum," diye açıklıyor, "ve sana kartımı verdiğimden beri telefonum susmadı, ama *ben* göt müyüm?"

"Potansiyel şeker babalar sizi bu kadar rahatsız ediyorsa, asistanınızın sizin için değerli özel numaranızı değiştirebileceğinden eminim," diye öneriyorum.

"Velet."

"Göt," diye karşılık veriyorum ona. "Ve beni uyandıran sendin, bu yüzden durumuna pek sempati duymadığım için beni affetmelisin."

"Öğlen oldu."

"Dostum, ben bir barda çalışıyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Eve ancak üçten sonra gelebildim." Bir esnemeyle daha sırtımı kamburlaştırıyorum ve altımdaki pütürlü yatağa bir kedi gibi uzanıyorum.

Dostum, bu iyi hissettiriyor.

Yatak değil. Streç.

Bu odayı özleyeceğim. Elbette yatağımı yanımda götüreceğim ama bu dört duvar birinci sınıftan beri hayatımın değişmezi oldu. Buradan ayrılacağımı ve önümüzdeki birkaç hafta içinde evsiz

kalacağımı hatırlatması en iyi ihtimalle iç karartıcı. Bu hafta iki doktor ofisine daha başvurdum. İkisi de benimle görüşme zahmetine bile girmedi. Cidden boku yedim.

Bu karamsar düşünceden sıyrılıp, "Numaramı nereden buldun?" diye soruyorum. "Kendi yöntemlerim var."

"Tabii ki biliyorsun. Sen Henry Buchanan'sın," diye cıvıldadım ve bir esneme daha verdim.

"Tatlı dilli bir iş adamı. *Her zaman* istediğini elde ediyorsun, değil mi?"

Hoparlörü sessizlik dolduruyor ve telefonu kulağımdan çekiyorum.

"Profesör?" Bir çizgiyi aşıp aşmadığımı merak ederek duraksadım. "Hâlâ orada mısın?" "Numaramı kaç çocuğa verdin?" diye soruyor.

"Bilmem ki? Bir noktada şeker gibi dağıtıyordum. Şimdi, beni bu kadar erken aramanın bir sebebi var mı?"

"Öğlen için erken diyemem," diye karşı çıkıyor. "Ama evet. Sana bir teklifim var."

"Ne tür bir teklif?"

"Benim için çalışmaya geleceksin."

Eğlenerek karnımın üzerine kaydım, ayaklarımı havaya kaldırdım ve bileklerimi çaprazlayarak onun sözlerini kaydettim. "Öncelikle, bu bir teklif gibi gelmedi. Daha çok bir emir gibi geldi. İkincisi, kısa dikkat süreniz çoktan hokey endüstrisinden tıp alanına mı kaydı, yoksa bir şey mi içiyorsunuz?"

"Bilgi işlem departmanım çıplak fotoğraflarınızı internetten silmiş olsa da, Lockwood Heights'ta kalmayı planlıyorsanız, korkarım bu kariyer yolunun içine ettiniz" diye beni bilgilendiriyor.

Başım geri çekildi. "Ouch."

"Ama," diye devam ediyor, "umut vaat ettiğinizi gösteren alternatif bir fırsat buldum."

"Bekle. Yedekle. Fotoğrafları internetten mi *sildin*?" Kulaklarımı temizlemem ya da kendimi çimdiklemem gerektiğine ikna olmuş bir şekilde soruyorum çünkü ya sağır oluyorum ya da hâlâ uyuyor olmalıyım.

"Birinin yapması gerekiyordu," diye mırıldandı.

Çenem düşüyor ve yatakta tamamen doğrulup sıcak pembe çarşafların belime düşmesine izin veriyorum. Çünkü bu konuşmada bir şeyler var. Onunla ilgili. Lanet olası hoparlörlerden beni yargıladığını hissedebiliyorum. Ondan hiç yardım istememiş olmama rağmen bana bir iyilik yapmış gibi ve bu beni kızdırıyor.

"Onları gördün mü?" Talep ediyorum. "Fotoğrafları mı?"

Haklı olduğumu bilmem için gereken tek kanıt onun sessizliği. Onları gördü. Çıplak ya da en azından neredeyse çıplak nasıl görüldüğümü biliyor. Acaba videoları da gördü mü? Muhtemelen. Acaba onları beğendi mi? Sayısız erkeği tahrik ettikleri gibi onu da tahrik ettiler mi?

İğrenç.

Henry değil. Diğer adamlar.

Beni rahat bırakmayanlar. Sırf bir internet sitesinden birkaç fotoğrafımı satın aldıkları için bedenim üzerinde hak sahibi olduklarını düşünenler.

Bu hatırlatma kendimi kirli hissetmeme neden oluyor ve Buchanan'ın bunu anlamaması için dua

ediyorum. Çünkü ben aptal değilim. Aptalca bir fikir olduğunu biliyorum. Amcamdan para istemek yerine pes etmeliydim.

uygunsuz videoları internete yüklemek. Ama ben inatçıyım. Ve düşüncesiz. Ve sadakadan neredeyse her şeyden daha çok nefret ederim. Buchanan'ın özellikle ben etraftayken bol keseden dağıtmayı başardığı yargılardan bile daha çok nefret ediyorum.

"Bak, fotoğrafları görüp görmemen önemli değil," diye mırıldandım. "Sana zaten sadaka sevmediğimi söylemiştim."

"Sana hiçbir şey *vermeyeceğim*."

"Dün gece bana üzerinde kişisel numaranızın yazılı olduğu kartvizitinizi ve beş yüz dolar verdiniz," diye hatırlatıyorum. "Eğer bu bir sadaka değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Paraya ihtiyacın olmadığını mı söylüyorsun?" diye meydan okuyor ve lanet olsun, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi neredeyse görebiliyorum. Cevabı zaten biliyor. Muhtemelen mali durumuma bile burnunu sokmuştur ve hepsini hayır kurumlarına bağışlamadan önce kendi fotoğraflarımı satarak kazandığım paraya rağmen kredi kartıma ve öğrenci kredilerime ne kadar borçlu olduğumu tam olarak biliyordur. Babam okulum için bir tefeciden borç para aldığı için kelimenin tam anlamıyla öldü, ancak bu para LAU'daki ilk dönemimi zar zor karşıladı. Ve okulu bırakacak halim de yoktu. Babam hayalimdeki okula gidebilmem için hayatını feda etmişken olmazdı.

Sikeyim.

Başım düşüyor ve gözlerimi kapatıp sıcak pembe çarşafların içinde eriyorum. "Bunu kendi başıma çözebilirim," diyorum ona, bozuk plak gibi hissederek. Ama bu tedirginliğimi ortadan kaldırmıyor. Sorunlarımı. Yaklaşan tahliyemi.

Boku yedim.

"Bunu yıllardır kendi başına çözmeye çalışıyorsun," diye karşı çıkıyor. "Bu seni ne kadar ileriye götürdü, Mia?"

Vay canına.

Sözleri sıcak bir tavaya sıçrayan su gibi çarpıyor. Beni yakıyorlar ama kendimi tekrar yukarı itip dizlerimi göğsüme çekerken yanmayı kabul etmiyorum. "Beni yeterince uzağa götürdü."

"SeaBird'e iki hafta önceden haber ver."

"SeaBird'den ayrılmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü işimi seviyorum."

"Size yeterli saat vermiyorlar. Sağlık sigortası sunmuyorlar. Onlar--" "İyi günler, Profesör."

"Ben senin--"

Telefonu yüzüne kapattığımda arama kesiliyor ama bir saniye sonra tekrar çalıyor. İlk aramayı görmezden geliyorum ama tekrar çaldığında pes ediyorum.

"Ne istiyorsun?" Tırnak etlerimi karıştırırken telefonumu kulağımla omzum arasında tutarak

soruyorum. Muhtemelen tırnaklarımı yeniden boyamalıyım. Siyah cilası yontulmuş ve matlaşmış.
"Peki, seyahat etmene izin verdikleri sürece SeaBird'deki işine devam edebilirsin," dedi Buchanan.

kabul ediyor.

"Seyahat mi?" Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve elimi kucağıma bırakıyorum.

"Nereye seyahat edeceğim? Param yok--"

"İşiniz seyahat etmenizi gerektirecek, bu da işvereninizin masraflarınızı karşılayacağı anlamına geliyor." "Ne işi?" Talep ediyorum, yorgunluğum beni tamamen yutuyor.

Buchanan sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaş ve kontrollü bir nefes alır ve açıklar. "Bir dakika dinlersen sana teklif etmeye çalıştığım iş--"

"Hemşirelik diploması olan ve spor hekimliği geçmişi *olmayan* bir kıza nasıl bir iş teklif ediyorsunuz?" Sözünü kestim.

"Ben spor hekimliğinden hiç bahsetmedim. Sen bahsettin."

Kaşlarım çatıldı. "Yani beni hemşire olarak işe almak istemiyor musunuz?" "Aslanların hemşireye ihtiyacı yok."

"Ben de sana tam olarak bunu söylüyordum!"

"Şu dudaklarını iki saniyeliğine kapatır mısın Mia?" diye tersliyor. Ağzım kapanıyor.

Sessizliğimden memnun kaldığında, "Lions'un sosyal medya yöneticisi olmanı istiyorum" dedi.

Beynime fıstık ezmesi sürülmüş ve bir grup karıncanın eline tutuşturulmuş gibi hissetmeme rağmen, yavaşça göz kırpıp ayak uydurmaya çalışıyorum.

Lions'ın sosyal medya yöneticisi olmamı istediğini mi söyledi?

Evet. Kesinlikle kulaklarımı kontrol ettirmem gerekiyor. "Bu bir sorun mu?" diye dürttü.

Saçlarımı bir omzumun üzerinden atarak itiraf ediyorum, "Sanırım biraz kayboldum. Beni sosyal medya yöneticisi olarak mı işe almak istiyorsunuz?"

"Evet."

Başımı salladım. "*Neden?*"

"Yeteneklisin. Tecrübelisin. İnsanları kendine çekmeyi başarıyorsun. Ve ikimiz de biliyoruz ki Thorne ve Taylor'la yaşananlardan sonra Lions'ın iyi bir tanıtıma ihtiyacı var."

Adam haklı.

Lions, Colt ve Theodore'u çevreleyen tüm kaostan sonra kesinlikle iyi bir tanıtım kullanabilir. Hala tam olarak anlayamadığım bir nedenden ötürü, isimleri medyada sağda solda yer alıyor. Ve makaleler yayınlandıkça, her biri yavaş yavaş iyi tanıtımdan pek de iyi olmayan tanıtıma doğru kayıyor. Özellikle de Colt'un istismarcı bir dolandırıcı olduğunun iddia edildiği ve Theo'nun reşit olmayan ve nişanlısı olan birine alkol servisi yapmakla suçlandığı dün geceki rezaletten sonra.

Vay be.

Uzun süre sessiz kaldığımda, Buchanan devam etti. "Maaşınız yüz dolardan başlayacak

yılda bin dolar ve seyahat sırasında tüm masraflar ödeniyor." "Yılda yüz

bin dolar mı?" Neredeyse boğuluyordum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" "Bunun yeterli olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sadakadan hoşlanmadığımı söylüyorum," diye yüzüncü kez hatırlatıyorum ona, "ve bu çok para. Hiç deneyimim yok, ben--"

"Kişisel sosyal medya platformlarınızda üç milyondan fazla takipçiniz var ve zamanınız için size memnuniyetle ödeme yapacak şirketlerden sıfır sözleşme aldınız. Bunun yerine, incelediğiniz her şey için kendi cebinizden ödeme yapmayı tercih ediyorsunuz ve bu da takipçilerinizden herhangi bir platformdaki influencer'ların çoğundan daha fazla güven kazanmanızı sağlıyor. Videolarınız ve paylaşımlarınız yüzde yetmiş etkileşim oranına sahip ve--"

"Araştırmanı yapmışsın," diye not ediyorum. "Yine de bu bildirilerden hoşlandığım anlamına gelmiyor." "Bu bir bildiri *değil*."

"Bu kesinlikle bir sadaka ve ikimiz de bunu biliyoruz. Yardıma ihtiyacım yok."

"Cesaretini takdir ediyorum Mia," diye mırıldanıyor. "Takdir ediyorum. Bugünlerde bunu bulmak çok zor. Kararlılığını takdir etmekle birlikte, kendini içine soktuğun köşeyi yumuşatmayacağım. Eğer Lockwood Heights'ta kalmayı planlıyorsan, yardıma ihtiyacın var. Ve bunu kabul etmekte kesinlikle yanlış bir şey yok."

"Bunda yanlış olan her şey var," diye karşı çıkıyorum. "Yardıma ihtiyaç duymanın nesi yanlış Mia?"

"Çünkü istemiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Bana karşı hissettiğin yükümlülük her neyse, buna gerek yok. Troy'un eski bir arkadaşı olman onun pisliğini temizlemen gerektiği anlamına gelmez. Dürüst olmak gerekirse, ikimiz de babamın kim olduğunu biliyoruz ve benim de onun izinden gidip onun gibi bir pislik olma ihtimalim hiç de az değil, o yüzden... dur."

Derin bir nefes alıyorum, bu konuşmanın her yerine kusmuş olduğum kelime kusmuğuna şaşıyorum. Ama daha kötüsü ne? Onu takip eden sessizlik.

Şimdiye kadar alışmış olmalıydım.

Ne zaman biri babamın ölümünü öğrense, konuşmanın üzerine acıma duygusuyla örülü garip bir sessizlik çöküyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Buchanan'ın da aynı şekilde davranmasına şaşırmamalıyım. Ne de olsa, yıllardır birbirine karışmış geçmişlerimizin ve bunların nasıl berbat bir düğüm haline geldiğinin etrafında dolanıp duruyoruz. Ama bu konuda gerçek bir konuşma yapabilseydik iyi olurdu. Bunun yerine, bana yardım etmesinin tek nedeni, gerçek bir deneyimim olmadığı halde bu iş için nitelikli olmamış gibi davranmaya devam edeceğiz. Hem de hiç.

Merhaba, Hayal Ülkesi.

Tırnağımı çiğneyerek şeytanın avukatlığını yapıyorum ve bu fikri değerlendiriyorum.

Tamam, evet. Sosyal medyada iyiyim. Ve evet. Bir sürü takipçim var. Bu bir kaçış. Gerçek

dünyadan kopmamın ve etrafımdaki insanların tepkilerini ya da fikirlerini düşünmeden hoşuma giden rastgele şeylere odaklanmamın bir yolu. Ancak bu, gerçek bir şirket için bunu yapabilecek nitelikte olduğum anlamına gelmiyor.

O bir deli.

Öyle olmak

zorunda.

Buchanan, aklımı kaçırdığımı ve teklifini düşündüğümü hissetmiş gibi, "İşi kabul et Mia," diye emrediyor.

"Hayır."

"İşi kabul et," diye tekrarlıyor.

"Bunu bana sadece babamın ölümünden dolayı kendini suçlu hissettiğin için teklif ettiğini itiraf etmedikçe olmaz."

Bunu neden duymam gerektiğini bilmiyorum. Neden bunu tek başıma yapamayacağım gerçeğinin burnuma sürülmesine ihtiyaç duyuyorum. Belki de bu benim kendi çarpık kendimi küçümsememden kaynaklanıyor, ama elimde değil. Bilmek istiyorum. Gerçeği tüm kirli ihtişamıyla bilmek istiyorum.

"İyi," diye homurdanır Buchanan. "Kendimi suçlu hissediyorum. Troy'la ilgili işaretleri görmeliydim. O benim en iyi arkadaşımdı. Onun kötüye gittiğini görmeliydim. Ne kadar ileri gittiğini fark etmeliydim. O sırada küçük kız kardeşimle çıkıyordu. Babanı incittiği gibi onu da incitebilirdi. Annenin ve senin hayatını mahvetti. Yani, evet. Suçlu hissediyorum. Ama aynı zamanda bencil bir adamım, Mia. Bencil bir iş adamıyım. Dün gecedен sonra Colt ve Theo hakkında yazılanları gördün mü? Reklamlar Lions'ı bir tren enkazı gibi gösteriyor ve bunu düzeltmek için yardımına ihtiyacım var. Takımı daha iyi bir yere getirmek için. Bu pozisyonun üstesinden gelemeyeceğini düşünseydim, teklif etmezdim. Çalışmalarını izledim. Yazılarını inceledim. İnsanlara bir şeyler *hissettiriyorsun*. İnsanların seni desteklemesini sağlıyorsun. Lions'u destekleyecek insanlara ihtiyacım var ve bence *sen* bunu yapabilirsin."

Vay be.

Henry Buchanan'dan iltifat almanın nadir bir şey olduğunu hissediyorum ve az önce bana bir tane hediye etti. Tırnağımı tekrar ısırarak teklifini düşündüm ve birkaç saniye daha düşünmeye devam ettim.

Elimi tekrar kucağıma bırakarak, "Ve hala SeaBird'de çalışabilir miyim?" diye soruyorum.

"Ne sikim istersen yapabilirsin Mia. Her zaman yaptın. Bunun neden farklı olacağını düşünüyorsun?"

Ağzım eğlenceyle titriyor ama kendimi tutuyorum. "Maaş çok fazla."

"Kendi değerini göremeyecek kadar inatçısın diye maaşını kesecek değilim" derken sesindeki neşeyi duyabildiğime yemin edebilirim.

Yıllık 100 bin dolar ettiğimi mi düşünüyor?

Finansal özgürlük için bu kadar çaresiz olmasaydım gülerdim. Ve çaresizim. Gururuma ve her şeyi kendi başıma halletme ihtiyacıma rağmen, yeni bir daire, seyahat etmeme izin veren bir iş ve mükemmel maaş beklentisi neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Ve bu sefer, geçen sefer

olduğu gibi paraya karşı olan isteksizliğimin geleceğimi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bu sefer akıllı olacağım. Tasarruf edeceğim. Yine de hayır kurumlarına bağışta bulunacağım ama bunu kendi zararına yapmayacağım. Düşüncesizce davranmak yerine her şeyi enine boyuna düşüneceğim.

Yapacağım.

Aptal olma, Mia. Gururunun geleceğinin önüne geçmesine izin verme.

"Anlaştık mı?" Buchanan dürtüyor.

"Peki," diye kabul ediyorum, bu beni öldürse de.

"Güzel. Bahsettiğim gibi, takımla birlikte seyahat etmenizi bekliyorum. Basın toplantılarında ve maçlarda hazır bulunacaksın. Soyunma odasının içinde ve dışında oyuncuları gölgeleyecek ve insanları Lions'u önemsemeye ikna etmek için ihtiyacınız olan fotoğrafları, videoları ve diğer her şeyi derleyeceksiniz. Takımı desteklemeleri için. Bilet satın almaları için."

"Tamam." Gertie'nin saçından ne zaman kurtulmam gerektiğini ve bir yerde yeni bir kira kontratı imzaladığımda yeni maaşımı gösteren yeterli maaş koçanına sahip olup olmayacağımı hesaplıyorum ve bunun yakın olacağını fark ediyorum. Gerçekten yakın. Kate ya da Ash'e birkaç günlüğüne onların kanepesinde yatıp yatamayacağımı sormak istemiyorum.

Bir yolunu bulacağım.

"Kalacak bir yer bulabildin mi?" diye soruyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

"Bunun seni ilgilendirdiğinden emin değilim."

"Eğer benim binamda kiracı olursanız, size kirada yüzde elli tasarruf sağlayabilirim."

Yüzde elli mi?

Adam aklını mı kaçırdı?

"Anlaştık mı?" diye soruyor.

"Bu Mia'ya özel bir teklif mi, yoksa tüm çalışanlarınıza yüzde elli indirim mi yapıyorsunuz?" diye sordum. "Mia'ya özel olduğunu söylersem teklifi kabul eder misiniz?"

Buchanan'ın burada olmamasına rağmen gülümsememi gizlemek için yanağımın içini ısıırıyorum. "Sanırım ikimiz de bunun cevabını biliyoruz."

Telefondan alçak bir ses geliyor. Mırıldanıyor, "Tamam. Yeni çalışanlar için." "Tamam," diye taklit ediyorum. "Ben de varım."

"Güzel. Artık sorumsuz insanlar için gönlünüzce Uber yolculuğu satın alabilirsiniz."

"Güzel," diye tekrarlıyorum. "Peki ya Buchanan?"

"Ne?"

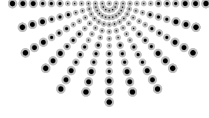
Pişmanlık damarlarımda dolaşıyor ama bunun ona gerçeği söylememi engellemesine izin vermiyorum. Aptalca olsa bile.

Uzun vadede pişman olsam bile. Bu onu kızdıracak olsa bile.

"Bu senin hatan değil, biliyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Troy kandırdı--" "Güle güle Mia."

Arama sona erdi.

Anahtarlarım yere çarpıyor ve kollarımdaki kutu sonunda kayarak bir karmaşanın içine düşüyor. iç çamaşırları ve atletler ayaklarımın altında.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum içimden ve kıyafetleri karton kutuya geri koymak için eğiliyorum.

Pes edip çocuklardan yardım istemem gerektiğini biliyordum ama sahip olduğum tek mobilya parçası bir yatak ve çirkin çiçekli bir koltuk olduğu için bunu kendim halledebileceğimi düşündüm.

Tamam, belki yatak kısmı değil ama bir yolunu bulacağım. Ayrıca Colt, Theo ve Macklin, Blakely'nin eşyalarını Theo'yla yeni evlerine taşımasına yardım ediyor. Tukani kamyonetini ödünç vermeyi teklif edince, neden herkesten yüklerini iki katına çıkarmalarını isteyeyim ki diye düşündüm.

Bazen hâlâ aklımı başımdan alıyor. Blakely'nin nişanlı olduğunu, Kate'in hamile ve nişanlı olduğunu ve Ashlyn'in *de* yıl sonuna kadar nişanlanacağından hiç şüphem olmayan bir üvey anne olduğunu düşünmek. Garip olacağını biliyordum. Mezuniyetten sonra herkesin hayatına devam ettiğini görmek. Herkesin sonsuza kadar mutlu olduğunu görmek. Herkesin yaşayacak yeni yerler ve kuracak yeni hayatlar bulduğunu görmek. Ama sadece birkaç ay oldu ve her şey değişti. *Her şey*. Sorun olmadığını biliyorum. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Ama bazen her şey o kadar hızlı ilerliyor ki yetişemiyorum. Sanki koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum ama bitiş çizgisi sürekli ilerliyor, çabalarımı boşa çıkarıyor ve enerjimi tüketiyor.

Planladığım kariyer yolu bile ekseninden saptı. Hemşire olarak çalışmayacağım.

Sosyal medya yöneticisi olacağım.

Şimdilik.

Garip.

Ama Buchanan'la yaptığım telefon görüşmesinden sonra, onun bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyorum. Bir sonraki falsolu top önüme çıkana kadar doğal yeteneklerimi kullanabilirim ve dönmem gerekebilir.

Şu anki gibi. Yeni *evimde*. Bu kelime yabancı geliyor. Derime sürtünen bir peynir rendesi gibi.

Akıllı olsaydım, ilk kutumu getirmeden önce burayı gezerdim çünkü bu? Bu beklediğim son şeydi. Kendimi yukarı iterek eşyalarımı yere bırakıyorum ve ellerimi çıplak kalçalarıma sürterek şortumun paçalarını çekiştirip kasıklarımın yukarı çıkmasını engelliyorum. Parke zemin sıcak, açık bir renkte. Duvarlar da soluk, neredeyse beyaz, yumuşak bir

grinin alt tonu. Lacivert dolaplar mutfakta sıralanıyor ve gri parçacıklı beyaz granit tezgahlar duvarlara bağlanarak mekanın doğrudan *Southern Living* dergisinden çıkmış gibi görünmesini sağlıyor. Muhteşem. Ev gibi. Sıcak.

Şömine de var.

Bir apartman dairesinde lanet bir şömine. Hangi dünyada yaşıyorum ben?

Rahat aile odasına sırtımı verip solumdaki koridora doğru ilerlerken karıncalar derimin altında gezinerek beni kaşındırıyor. Aynı sert ahşap zemin, cam duşlu, beyaz dolaplı ve köşeye sıkıştırılmış pençe ayaklı küvetiyle geniş bir banyoya açılıyor. Dişlerimi dudaklarımın arasına alıp ışığı kapatıyorum ve yatak odasına yöneliyorum. Evin geri kalanı kadar büyük ve abartılı. Bir karyola ya da başka bir şeyim olmadığı için kullanılmış yatağımı odanın ortasında otururken hayal ettiğimde içimden bir kahkaha kopuyor. Bu çok saçma. Ben buraya ait değilim. Yatak odasının arka tarafında kapalı bir kapı benimle alay ediyor, ama bunun beni daha fazla depresyona sokacağını bildiğim için açmaya zahmet etmiyorum. Muhtemelen kızlarla paylaştığım şehir evindeki odamın tamamından daha büyük bir gömme dolap.

Hepsi hayatlarına devam eden kızlar. Bu da benim de devam etmem gerektiği anlamına geliyor.

Rahatsız edici olsa bile. Ama burası?

Bu çok fazla.

Çok hoş.

Çok yabancı.

Telefonumu çıkarıp Buchanan'ın özel numarasını çeviriyorum ve her geçen saniye kendimden daha fazla nefret ediyorum.

"Alo?"

"Bana dairede şömine olduğunu hiç söylememiştin." "Şömine bir sorun mu?" diye sorar.

"Belki."

"Şöminelere karşı bir şeyin mi var?"

"İmkânlarımın dışında yaşamaya karşıyım," diyorum.

Bir süre sessizlik oldu ve Buchanan mırıldandı: "Maaşını biliyorum Mia. İmkânlarının dışında yaşamıyorsun."

Uzun pencereleri, inişli çıkışlı tepelerin ve yeşil çimenlerin manzarasını seyrederek devasa alana göz gezdiriyorum.

"Evet, öyle hissettirdiği kesin," diye fısıldıyorum. "Burası çok fazla."

"Fiyatta indirim yapmamı ister misin?"

"Hayır." Yeni paspaslanmış akçaağaç zeminde aşınmış spor ayakkabılarıma bakıyorum. "Daha boktan yapmanı istiyorum."

Kahkahası hücremde yankılanırken kızgınlık ve eğlence arasında gidip geliyor. "Dairenin daha kötü durumda olmamasına üzüldüğün için mi beni arıyorsun?"

Bu çok saçma. Saçma olduğunu biliyorum. Ama bariz olanı yüksek sesle söylediğini duymak? Yepyeni bir seviyeye ulaşıyor ve kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor.

"Eğer gerçekten bir şikâyetiniz varsa beni arayın" diyor. Hat kesiliyor ve ben yanaklarımı şişiriyorum.

Her zaman geri çekilebilirim. Buchanan'a her zaman yeni bir yer bulduğumu söyleyebilirim. Teklif ettiği maaşı düşünürsek, haklı. Şu anda istediğim yerde yaşayabilirim. Ama burada kalırsam, teklif ettiği indirim sayesinde daha fazla para biriktireceğim. Ve daha fazla para biriktirirsem, ihtiyacı olan insanlara verebilirim. Benden daha çok ihtiyacı olan insanlara. Benim ihtiyacım olandan daha fazla.

Tırnağımı kemirerek devasa, abartılı yatak odasını bir saniye daha inceliyorum, sonra kapıyı kapatıyorum ve yalnızlığın tanıdık ağırlığı üzerime çökerken fuayedeki karton kutuya geri dönüyorum.

Şimdiye kadar alışmış
olmalıydım. Yalnızlığa.

Ama bu beni sadece daha kötü hissettiriyor.

Zayıflığıma yenik düşerek telefonumu çıkardım ve Ashlyn'i
aradım. "Alo?" diye cevap veriyor.

"Selam," diye cevap veriyorum. "Taşınma nasıl gidiyor?"

"Fena değil," diye yanıtlıyor Ashlyn. "Colt ve Theo tüm ağır işlerle ilgileniyor. Peki ya sen?"

Boş dairenin etrafına bakıyorum. "Sorun yok."

"Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Evet. Kapıcı eşyalarımı daha sonra başkomisere götürmeyi teklif etti," diye yalan
söylüyorum. "Kapıcınız mı var?"

İnledim. "Hiç sorma."

"Vay be, kızım. Etkilendim."

"Olma," diye mırıldandım.

"Ciddiyim."

"Biliyor musun, normalde sana Colt'la birlikte geleceğimizi söyledim, ama Colt Blakely'nin
şifonyeriyle işini bitirdikten sonra Jaxon'u alacağız, o yüzden..."

"Oh."

Jaxon, Colt'un önceki ilişkisinden olan bebeği, ancak Ashlyn'in onun annesi olmadığını asla
bilemezsiniz. Anelik görevini doğal bir şekilde üstlenmiş ve küçük adamı arkadaşları da dahil
olmak üzere neredeyse her şeyden daha çok seviyor. Bunu tamamen anlıyor ve destekliyorum, beni
bir ya da iki basamak aşağı düşürse bile. Bugün olduğu gibi. En iyi arkadaşımı gerçekten
kullanabileceğim zaman.

Hayal kırıklığımlı hissedenden Ashlyn aceleyle, "Kapıcı ve

Müfettiş yardımcı oluyor mu?"

"Öyleler," diye cevap veriyorum. "Ben sadece Blakely yerleştikten sonra birlikte takılıp takılmayacağınızı merak ediyordum."

"Pek sayılmaz ama Colt'a senin gelmende bir sakınca olup olmadığını her zaman sorabilirim--"

"Merak etme," diye araya giriyorum. Ash, Colt ve bir yaşındaki çocuğuyla acıyarak takılma fikri, bir müze kadar ev hissi veren devasa bir dairede tek başına takılmaktan bile daha kötü geliyor. "İlk deplasman maçına az bir süre kaldığı için eşyalarımı yerleştirsem iyi olacak," diye ekliyorum. "Yine de teşekkürler."

"Kesinlikle. Theo ve Blakely de bu gece aynı şeyi yapacaklar, yani fazla bir şey kaçırmıyorsunuz."

"Ya Kate?" Ben soruyorum. "Onun ve Mack'in ne yaptığını biliyor musun?"

"Sanırım Blake'in birkaç şeyi daha boşaltmasına yardım etmek ve biraz pizza yemek için burada kalacaklar."

Bir saniye. Bakalım hâlâ plan bu mu?"

"Hayır, merak etme," diye geveledim.

Duraklıyor. "Emin misin? Eminim gelmene bir şey demezler." "Sorun olmaz."

Gerçekten."

"Mia," diye söze başladı Ash ama ben onun sözünü kestim.

"Cidden, ben iyiyim. Ben büyük bir kızım ve bunu kendi başıma halledebilirim." "Emin misin?"

"Evet. Olumlu," diye tekrarlıyorum. "Ayrıca, kız kıza bir gece geçirmek için can atıyorum."

"Ben de. Kızlar gecesi kulağa harika geliyor. Belki ortalık biraz sakinleştikten sonra bir tane planlayabiliriz." "İyi fikir," diye yanıtlıyorum.

"Yeni yeri görmeye gelebileceğimiz bir zaman var mı? Belki önümüzdeki hafta falan?"

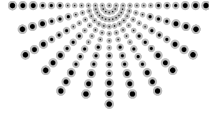
Gözlerim yine muhteşem aile odasına ve LAU'nun kampüsüne bakan ebeveyn yatak odasındakilerle neredeyse aynı olan devasa pencerelere takılıyor. "Göreceğiz."

"Mia--"

"Seninle sonra konuşuruz, tamam mı?" "Seni seviyorum," diye hatırlatıyor bana. "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıyorum ve ellerimin üzerine yaslanarak telefonu kucağıma bırakıyorum.

"Welp. Sanırım bu gece ben, kendim ve ben varız," diye mırıldanıyorum. "Çok güzel."

Gerçek: Soyunma odaları kokar. Ayrıca gürültülüdürler. Herkes birbirinin sesini duyabilir. Biraz gürültülü konuşmalar. Bir yanım Blakely'den bana verebileceği herhangi bir tavsiye isteyip istemediğimi merak ediyordu, çünkü geçen yıl amcamın hayır kurumu için etkinlik koordinatörü olarak işe alınana kadar LAU hokey takımında staj yapmıştı. Ama o hokey oyuncularıyla çevrili olmanın üstesinden gelebiliyorsa ben de gelebilirim diye düşündüm.

Keşke tüm o seksi alfa erkeği havasını hesaba katsaydım.

Vay anasını.

Herkes antrenman kıyafetlerini giymiş. Yanımda asılı yeni DSLR fotoğraf makinemle piste giden tünelin yanında takılırken bana yönelen meraklı bakışları kaçırmıyorum. İşe alınmadan önce iPhone'umdaki kamerayı fotoğraf çekmek ve sosyal medya için video kaydetmek için kullanıyordum. Ancak Buchanan ile yaptığım konuşmadan sonra biraz savurganlık yapabileceğime karar verdim. Ve şimdi buradayım, bu kötü çocuğu satın almanın şimdiye kadar verdiğim en iyi karar olduğunu hissediyorum.

Profesyonel hissediyorum. Meşru. Sahtekâr değilmişim gibi.

Henüz kimse beni biriyle tanıştırmadı. Kimse beni selamlamadı bile. Kendimi sudan çıkmış balık ya da kurtların önüne atılmış taze bir et parçası gibi hissediyorum. Telefonuma gelen saat ve adres içeren bir kısa mesaj dışında ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Bu Lions organizasyonundaki herkes için ilk antrenman ve bir yanım oyuncuların da benim gibi hissedip hissetmediğini merak ediyor. Kaybolmuş. Endişeli. Ama heyecanlı da. Ve kışlarını yırtarak çalışmaya hazırlar.

Soyunma odasında uğuldayan beklentiye yakalamak umuduyla hemen çekime başlamak istiyorum ama önce onay bekleyip beklememekten emin olamadığım için kendimi durduruyorum.

Şu anda ne yapmam gerektiğini bilen birini bulabilseydim harika olurdu.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanırken, yanımdaki Aslan kostümü giymiş adama yan gözle bakıyorum. Henüz bana kendini tanıtmadı. Hayır. Ayaklarının üzerinde zıplıyor ve sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarını yuvarlıyor ama nedenini bilmiyorum. O bir maskot ve bu sadece bir antrenman, yani...

Boğazımı temizleyerek, "Selam, ben Mia." diyorum.

Aslan kafasını bana doğru çeviriyor ve büyük pençesini bana doğru sallıyor. "Sanırım sen takımın maskotusun?"

Dev aslan başını sallar.

Dikilmiş gözlere bakıyorum, başka nereye bakacağımı bilemiyorum. "Adın ne senin?" Formasına dikilmiş bir ismi işaret ediyor.

"Leo," diye not ettim. "Harika." Görünüşe göre pek konuşkan biri değil. "Sanırım bu senin de ilk günün?" Dürtüyorum.

Dudaklarını büzerek bir hareket yapıyor ve tünelin diğer tarafına doğru yürüyerek konuşmamızı etkili bir şekilde sonlandırıyor. Onu izlerken yüksek sesle gülmemek için yanağımın içini ısırıyorum ve kalabalık soyunma odasına geri dönüyorum.

Tamam o zaman.

Colt beni tünelin yanında takılırken görünce el sallıyor, sonra da eldivenlerini almak için dolabını karıştırıyor. En azından tanıdık bir yüz var. Theo'yu da sayarsam iki, ama onu henüz görmedim. Macklin de burada olmalı ama soyunma odasında değil. Belki de sağlık görevlilerinin antrenman için burada olması gerekmiyordur? Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok.

Turuncu polo giymiş, boynunda düdük asılı çekici bir beyefendi, beyaz polo giymiş ve aynı ten rengi pantolonu giymiş iki adamla birlikte arka ofisten belirir. Zayıf bir suratsız da göğsüne dayadığı iPad'iyle arkalarından geliyor. Turuncu polo giyen adam beni fark edince yanına gidip çenesini kaldırıyor.

"Mia sen misin?" diye soruyor.

"Merhaba." Elimi sıkması için uzattım, o da tuttu. "Evet, ben Mia. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de," diye karşılık veriyor yabancı, başını ince suratsızla doğru eğerek. "Bu Jeffry, patronun."

Ona gülümsüyorum, tanıştırmayı kendisinin yapmamasına şaşırıyorum.

"Oh. Selam." "Merhaba," diye soğuk bir şekilde tersliyor.

"Buchanan bu sabah bir toplantısı olduğu için sizi antrenmandan sonra tanıştıracaklarını söyledi," diye devam ediyor turuncu pololu adam. "Şimdilik ne isterseniz kaydedin. Herkes zaten bir feragatname imzaladı, yani gitmenizde bir sakınca yok. Bu arada ben Dawson," diye ekliyor, sanki kendini doğru dürüst tanıtmadığını şimdi fark etmiş gibi. "Lions'ın baş antrenörüyüm."

Demek bu o.

Hakkında çok şey duyduğum için çaktırmadan onu inceliyorum. Benden biraz daha yaşlı, belki otuz? Otuz beş? Sarı saçlı ve nazik gözlü. Arkadaşlarıma işe alındığımı söylediğimde Colt ve Theo bana neler beklemem gerektiği konusunda bilgi verdiler. Ayrıca baş antrenörün birkaç yıl profesyonel olarak hokey oynadığını ama dizini kıldığını söylediler. Theo, Dawson'ın iyi bir oyun sezgisine sahip olduğunu düşünüyor, muhtemelen Buchanan da bu yüzden onu işe aldı.

Görünüşe göre, koçluk ekibini diğer oyuncular ve sağlık ekibiyle birlikte seçmiş. Hiçbirimizin gerçek bir uygulama deneyimi olmadığı gerçeğini göz önünde bulundurursak, cesurca davranıyor. Ama eğer işe yararsa, çok işe yarayacak ve bu sezonun Lions için nasıl geçeceğini merak eden tek kişi ben değilim.

"Memnun oldum," dedim.

"Ben de memnun oldum," diye karşılık veriyor Dawson. "Hadi işe koyulalım." Ellerini yüksek sesle çırpıyor ve diğer oyunculara sesleniyor. "Pekâlâ çocuklar, dinleyin."

Herkes Dawson'a dönüp beklerken soyunma odası sessizleşir.

"Çoğunuz zaten ziyafette tanıştınız, ama kısa bir hatırlatma olarak, ben Dawson, Lions'un baş koçuyum. Bana Koç, Koç Dawson ya da Dawson diyebilirsiniz. Dürüst olmak gerekirse, bana ne dediğiniz umurumda değil, ama sizden gelmenizi, zamanında gelmenizi ve söylediklerimi yapmaya hazır olmanızı bekliyorum. Sağlık ekibi dinlenmeni söylemediği sürece, her gün bana yüzde yüz onunu vermeni bekliyorum. Evet, antrenmanlar da dahil. İlk maça bir ay var, bu da kondisyon depolamamız gerektiği anlamına geliyor. Acımasız olacak ve seni kızdıracağım. Ama kusmadığın ya da buzda bayılmadığın sürece kendini zorlamaya devam etmeni bekliyorum. Sorusu olan var mı?"

Sessizlik.

"Güzel," diye karar verir Dawson. "Bunlar da McCarthy ve Bowers, kadrodaki diğer iki koç. Bu maskotumuz ve küçük kardeşim Mitchell." Maskotu işaret ediyor. Aslanın başı dönüyor ve etkilenmemiş gibi görünerek kollarını kavuşturuyor. Dawson boğazını temizliyor. "Ama batıl inançları var ve arenadayken yüzünü göstermenin ya da karakterinin dışına çıkmanın uğursuzluk getireceğini düşünüyor, o yüzden ona hitap etmeniz gerekirse lütfen Aslan Leo deyin." Maskot anında rahatlıyor ve ben eğlendiğimi belli etmeden baş parmağımla onaylıyor.

O gerçek mi?

"Ve bu da Mia," diye devam ediyor Dawson. Başparmağını bana doğru uzatıyor. "Sosyal medya müdürümüz ve şimdilik Jeffry'nin altında çalışıyor. Onun dediklerini yap, yoksa Buchanan'ı kızdırırsın. Hadi gidelim."

Ben Jeffry'ye dönüp talimat beklerken takım tünelden piste doğru ilerliyor. Yalnız kaldığımızda dilini dişleri ve üst dudağı arasında kaydırıyor ve sonunda benimle göz teması kuruyor.

"Bunu daha önce yaptığınızı varsayıyorum?" diye soruyor sertçe.

Bir omzumu silkiyorum. "Geçmişte bağımsız olarak birkaç marka kurdum ama bu bir şirket için sosyal medya yöneticisi olarak ilk resmi deneyimim."

"Ben halkla ilişkilerin başındayım," diye bilgi verdi.

"Harika. Birlikte yakın çalışacağımızı varsayıyorum?"

"Dawson'ın dediği gibi, ben senin patronunum. Bunu mahvetme." Topuklarının üzerinde dönerek pistin ters yönüne doğru ilerliyor.

"Seni takip etmem mi gerekiyor?" Ben ararım.

Tekrar bana bakıyor. Sivri burnunu tavana doğru kaldırırken sıkıntısı etrafındaki havaya nüfuz ediyor. "Senin sosyal medya için çekim yapıyor olman gerekmiyor mu?"

"Evet, ama--"

"Buza doğru yol almanızı öneririm." Başka

bir şey söylemeden oradan ayrılır.

Tamam o zaman.

HERKESİN BU KADAR ARKADAŞ CANLISI OLMASINI BEKLEMİYORDUM. EN AZINDAN JEFFRY DIŞINDA. ŞÜKÜRLER OLSUN,

Onu soyunma odasından beri görmedim.

Buchanan henüz ortaya çıkmadı ama Colt ve Theo beni resmen kanatları altına aldılar. En azından yeni koçun talimatlarına dikkat ederken yapabildikleri kadarıyla. İki saat oldu ve oyuncuların hepsi kondisyondan oflayıp pufluyor. Belli ki Dawson'ın talimatlarını ciddiye almışlar ve kendilerini sınırlarına kadar zorluyorlar, ona yüzde yüz onlarını veriyorlar. Ama tahmin etmem gerekirse, bu olağan bir durum. Bu onların işi. Tabii ki kendilerini zorlamak istiyorlar. Ortaya çıkmak ve ellerinden geleni yapmak. Uğruna çalıştıkları şey bu ve NHL hayalleri nihayet ellerindeyken bunu bırakmaya niyetleri yok. Onlara hak vermek lazım. Çok ateşli.

"Hadi Beck," diye bağıyor Koç Dawson yedek kulübesinden, takımın geri kalanının gerisinde kalan yeni kaleciye. "Hızlan! Bunlara sprint denmesinin bir sebebi var. Şimdi, *depar at!*"

Kaleci homurdanıyor ama kendini biraz daha zorluyor, kollarını ileri geri pompalıyor ve diğer oyunculara yetişiyor. Takım pistin bir ucundan diğerine koşarken terden sıırıslıslam oluyor. Buz kristalleri havada uçuşurken, oyuncuların patenleri buzu büyük bir hızla kesiyor. Onu yakalamak istiyorum. Bu anı. Adrenalini. Kararlılığı. Beklenti. Herkes bunu hissediyor. Oyuncular. Koçlar. Hatta ben bile.

Mükemmel açığı yakalamak umuduyla bankları pistten ayıran küçük beton parçasının üzerine uzanarak, bir kaleden diğerine koşan oyuncuları kaydediyorum. Patenlerini. Püsküren çamur. Yukarıdan parlayan arena ışıkları. Alınlarına yapışan nemli saçlar. Daha önce çektiğim fotoğraflara mükemmel bir katkı olacak.

Cidden, bu harika görünecek.

Oyuncular yüzüncü kez karşı tarafa ulaştığında Dawson "İyi iş," diye bağıyor. "Bugünlük bu kadar yeter."

Ayağa kalkıp tribünlerde Buchanan'ı aradım ama bir şey bulamadım. Dawson resmi bir tanıtım yapmak için burada olacağını söylemişti, peki nerede o? Onu bulamayınca aceleyle Dawson'ın yanına gidip durumu kontrol altına alıyorum. "Ekipten birkaç dakika kalmalarını rica etmemin sakıncası var mı? Mümkünse birkaç kare daha kaydetmek istiyorum."

Dawson sanki burada olduğumu yeni hatırlamış gibi tribünlerde Buchanan'ı da arıyor ama adamı bulamayınca bana başıyla selam verip sesini tekrar yükseltiyor. "Mia toparlanmadan önce birkaç kadeh daha içmek istiyor. Ne isterse yap. Bittiğini söylediğinde duş alabilirsin. Bugün iyi çalıştın. Yarın görüşürüz."

Ekibin geri kalanı yedek kulübesinin önünde sıraya girip yeni talimatları beklerken o topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşır.

Pekala o zaman.

Boğazımı temizliyorum ve yepyeni DSLR'yi omzuma yaslayıp nereden başlamam gerektiğini düşünüyorum. Bu çok gerçeküstü. Yaklaşık iki düzine düşünceli hokey oyuncusunun bana bakması, onlara ne yapacaklarını söylememi beklemeleri.

"Yani?" Colt dürtüyor. Kaskı yanında sallanıyor ve göğsü efordan kabarıyor. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Doğru.

"Pekâlâ beyler," diye başlıyorum. "Sosyal medyaya ne kadar aşına olduğunuzdan emin değilim ama trend olan videolar ve içeriği öne çıkaran sesler var. Doğru kullanıldıklarında Lions'un markasını oluşturmaya ve dolayısıyla hedefimiz olan çok sayıda bilet satmaya gerçekten yardımcı olabilirler, değil mi?"

Başları hafifçe aşağı yukarı sallanıyor ama hiçbiri yorum yapmıyor.

Boştaki elimi kotuma silerek devam ediyorum. "Bugün işleri basit tutacağız ve birkaç ağır çekim video ve benzeri şeyler çekeceğiz. Uzun vadede, trend olan bazı dansları öğrenmeye ve muhtemelen birkaç şarkıyı dudak senkronizasyonu yapmaya istekli bazı gönüllüler olmasını da istiyorum."

Sessizlik.

"Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama çok zor değil ve mümkün olduğunca sık viral olmamızı istiyorum, bu da özellikle başlangıçta çok fazla içerik yayınlamamız gerektiği anlamına geliyor. Gönüllü var mı?"

Sessizlik.

"Haydi çocuklar," diye zorluyorum, onlara özel sırtışıma göstererek. "Kızlar kendilerini aptal yerine koymaktan korkmayan erkeklere bayılırlar. Bana güvenin."

Bir sessizlik daha geçer ve Theo bir adım öne çıkar. "Tamam." En iyi arkadaşının omzunu dürtüyor. "Colt ve ben sana yardım edeceğiz."

Ben de onlara sırtarak karşılık verdim. "Teşekkür ederim. Başka isteyen var mı? Mümkün olduğunca acısız yapacağıma söz veriyorum."

Yeni kaleci Beck nefesinin altından homurdanıyor ama elini havaya kaldırıyor. "Evet, ben de yapacağım."

"Yaşasın, teşekkürler. Pekâlâ, basit bir şeyle başlayalım ki tüm takımı taraftarlarınıza tanıtabilelim. Herkes pistin karşı tarafında sıraya girsin ve birer birer bana doğru kaysın ama kısa dursun ki ben de güzel bir buz püskürtüp alabileyim. Bence gerçekten harika görünecek. Anladınız mı?" Bekliyorum, sonra ekliyorum, "Oh, ve kameraya külotumu eritmek istiyormuş gibi gülümsediğinizden emin olun."

"Ama hepimiz terliyiz," diyor Beck bana. Kaskı yanında dururken daha da yaklaşıyor ve fikrini kanıtlamak istercesine başını eğiyor. Alnına yapışan ve şakağından aşağı damlayan ter, yontulmuş çenesini daha da yalanabilir hale getiriyor. Adam tam bir av ve seyirciyi tavlama için mükemmel olacak. Sırtışım yayılıyor ve kalbim heyecanla çarpıyor. Cidden. Bu çok iyi olacak.

"Kızlar teri sever. *İyi* teri," diye açıklıyorum. "Peki ya bu?" Elimi onun dağınık, nemli sarı saçlarına sürüyorum. "*Bu* iyi bir ter. Güven bana." Elim tekrar yanıma düşüyor ve kotuma siliyorum.

Kameramı kaldırıyorum. "Hadi başlayalım."

Oyuncular talimatlarıma uyuyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan onların maskaralıklarına gülmeye başlıyorum ve kapüşonum beyaz çamurla kaplanıp tenimde serinliyor. Bazı oyuncular çok gevşek. Diğerleri ise dörde ikiden daha sert. Ama çeşitlilik sadece cazibeyi artırıyor. Burada herkes için birileri var. Evet. Bu videoları kesinlikle ilgi çekici bir şeye dönüştürebilirim. İşe yarayacaklar. Ve bir mucize eseri, çocuklar her şeyi kabulleniyor ve beklediğimden daha fazla yardımcı oluyorlar.

Beck antrenman formasını kaldırıp alnını sildiğinde, karın kaslarını bir an için görebiliyorum. Bu görüntü aklıma bir fikir getiriyor ve ağzım bir sırıtışa dönüşüyor.

"Beck, buraya gel." Beck kayarak bana yaklaşıyor. Antrenman formasına uzanıyorum, onu açılı bir şekilde kaldırarak harekete daha fazla gözetleme etkisi veriyorum. "Böyle yap."

"Bunun gibi mi?"

Talimatlarıma uyuyor ve ben de başımı sallıyorum. "Aynen öyle."

Kamerayı kaldırıp kayıt tuşuna basıyorum, bronz tenine ve pedlerinin altından kayan seksi V'sine odaklanıyorum ki arkamdan soğuk bir ses havlıyor.

"Yeter!"

Sert sözler karşısında irkilerek arkamı döndüm ve suçluyu aradım. Buchanan tribündeydi. Bana ters ters bakıyor. *Sertçe*. Sanki kahvesine falan sıçmışım gibi, oysa ben en iyi halimden başka bir şey yapmamıştım.

"Bir sorun mu var?" Ben aradım.

Ciddiyim. Adam çok sinirli ve nedenini bilmiyorum. "Biz seks satmıyoruz."

"Ah, seks tam olarak sattığımız şey," diye gülerek araya giriyorum ama diğer oyuncular sessiz kalıyor.

Buchanan ağır adımlarla arenanın tepesinden merdivenleri iniyor, vücudu neredeyse buradan tadını alabileceğim kadar baskınlık ve testosteronla titreşiyor.

Evet. Haklıymışım.

Çok kızmış.

Bana.

Neden şaşırmadım?

Ama tüm bu seksi alfa saçmalıklarıyla beni itip kakabileceğini sanıyorsa fena halde yanılıyor. Çenemi kaldırıyorum ve ayağı son basamağa çarptığında, takımın geri kalanı buzdan bize bakarken onu benden bir adımdan daha uzun bırakarak soğuk bakışlarını tutuyorum.

"Seni seks satman için işe almadım," diye

homurdanıyor. "Bilet mi satmak

istiyorsun, Buchanan?" Çenesindeki

kaslar kıpırdıyor.

"*Bu* bilet sattıracak," dedim ona.

Ve yanılmıyorum. Yanılmadığımı biliyorum. İnsanlar gökkuşağı ve güneşin olduğu la-la-land'de

yaşamayı sevebilir.

kelebekler pamuk şekere karışır, ama gerçek şu ki, seks her şeyi satar. Bunu bile. Hokey biletleri ve formları ve boyunluklar ve kupalar. Liste uzayıp gidiyor. Bu, bunu zevkle yapamayacağım anlamına gelmiyor. Ve doğru müzikle eşleştirildiğinde, Beck'in karın kasları kolayca yüz bin görüntülenme alacaktır.

Buchanan kımıldamıyor. Üzerimde yükseliyor, kara gözlerinde bir cüret, büyük silahları çıkardığına göre geri adım atıp atmayacağımı merak ediyor. Evet. İşte iş köpekbalığı. İstedğini elde etmeye alışkın olan. Her şeyi bilmemesi çok kötü. Geri adım atmamı bekliyor. Haklı olduğunu söylememi ve Beck'in karın kaslarının videosunu silmemi. Silmeyeceğim. Birincisi, ben inatçıyım. İkincisi, patronum olsa bile beni itip kakmasına izin vermeyeceğim. Adam beni bir sebepten dolayı işe aldı, lanet olsun. Eğer bana güvenirse, bu iş çok daha sorunsuz ilerler ve ben de tam olarak onun istediğini yaparım.

Satış.

Teslim olmayacağımı ya da onun incelemesinden kaçmayacağımı anlayan Buchanan, "Herkes. Dışarı." Ama bakışlarını benden ayırmıyor. Bana dik dik bakıyor. Parçalanmamı bekliyor.

Açıkçası, sert bir ölüm bakışının beni tir tir titreteceğini düşünüyorsa beni çok iyi tanımıyor demektir. Ama sakinleşmek için zamana ihtiyacı varsa, seve seve veririm.

"Harika bir fikir." Soyunma odasına doğru gitmeye başladım. Pazumu tutuyor ve beni yerimde tutuyor. "Sen değil."

Aramızdaki gerilimi hisseden Colt ve Theo hariç ekibin geri kalanı yanımdan geçip gidiyor. Etrafımda duraksıyorlar ve bana endişeli bakışlar gönderiyorlar.

Onlara hızlı bir bakış attım ve "Sorun değil" diye mırıldandım.

Nispeten tatmin olmuş bir şekilde ekibin geri kalanını takip ederek tünelde kayboluyorlar ve beni biricik Henry Buchanan'la yalnız bırakıyorlar. Başımı iki yana eğip, ne bileyim, bir şey söylemesini bekliyorum. Onun yerine, o karanlık gözler beni olduğum yerde sabitliyor. Bekliyorum.

Pazuma dolanan ele bakarak omzumu geriye atıyorum, sıkı tutuşundan sıyrılıp kollarımı kavuşturuyorum. "Bir sorun mu var *Profesör*?"

Azı dişleri evcil hayvan ismiyle gıcırıyor ama beni düzeltmiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Beni ne için tuttuysan onu yapıyorum."

"OnlyFans hesabınızı yeniden oluşturmak istemiyorum."

"Biliyor musun, sen bir pisliksin," diye öfkelenim. "Ve OF hesabımı yeniden yaratmayacağım." "Oyuncularımı soyduruyorsun--"

"Oyuncularınıza komik, seksi, eğlenceli ve iyi vakit geçirmeye hazır olduklarını gösterdim. *Bu mu?*" -şimdi boş olan buzu gösteriyorum- "altın değerindeydi. Ve doğru müzikle eşleştirildiğinde, oyuncuların ne kadar eğlenceli ve eğlendirici olduğunu gösterecek. Kadınlar eğlence ister."

"Biz kadınlara reklam yapmıyoruz--"

Gülüşüm onun sözünü kesti. "Biliyor musun, işinde iyi olduğu söylenen bir adama göre,

erkeklerle olduđu kadar kadınlara da reklam verdiđimizi gerçekten dűřűnműyorsan bűyűk bir demografiyi kaçırıyorsun. Evli bir adam eve gelip Lions maçına bilet almak istediđini sűylerse ne olur? Ne olur? Ne?

Karısı genelde "*Tamam, iyi eğlenceler*" der. Ama benim yapmak istediğim gibi videolar sosyal medyalarını doldurduğunda durum değişecek. Çünkü o kadın kocasının hangi takımdan bahsettiğini hatırladığında, arkadaşının ona gönderdiği videoyu hatırlayacak. Bir grup çekici hokey oyuncusunun Taylor Swift'le dans ettiği ya da başka aptalca ama aynı zamanda komik bir şey yaptığı videoyu. Ve bil bakalım karısı, kocasının Lions maçına gitmek istediğini anladığında ona ne diyecek, Buchanan?" Bir adım daha yaklaşıyorum ve işaret parmağımı göğsüne bastırıyorum. "*Aslanlar mı?*" diyecek. *Adlarını duymuştum. Eğlenceli bir randevu gecesine benziyor. Ben de gelebilir miyim?* Bam. Bir yerine iki bilet."

Gözleri aramızda uzanan parmağıma takılıyor. Yumruk haline getiriyorum ama geri adım atmıyorum. Bakışları benimkilere kayıyor. "Oyuncularımın senin için soyunmasını istemiyorum, velet."

"Neden?" Kızgınlık, beklenti ve benimle uğraşmak için mükemmel bir zaman olduğuna karar veren libidom arasında sıkışıp kalarak talep ediyorum.

"Seni çalışmak ve bilet satmak için işe aldım," diye kükrüyor. "Oyuncularımla takılman için değil."

"Demek mesele bu?" Kuru bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Benim için soyunmalarını istemiyorsun çünkü bundan hoşlanacağımı mı düşünüyorsun?"

Adam çıldırmak üzereymiş gibi görünüyor ama şüphelerimi doğrulamıyor, ben de devam ediyorum. "Beni yanlış anlama. Beck'in vücudu gayet iyi ama ben bir kez bir hokey oyuncusuyla çıktım. Bunu bir daha yapmayacağım." Bu düşünce libidomla birlikte yüz ifademi de bozuyor. "Ve benim için soyunmuyorlar. Kamerayla flört ediyorlar, ki tam da yapmaları gereken şey bu. Aslanları bir grup seks düşkünü gibi göstermeyeceğim. Onları eğlenceli göstereceğim. Ve eğlenceli. Senin hiç anlamadığın iki şey."

"Eğlenceli olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bunu havasız takım elbiseli adam mı söylüyor?" Bakışlarımı seksi kıyafetinin üzerinde gezdiriyorum. Ceket üzerine bir eldiven gibi oturuyor, pazularını sarıyor ve bana uzun, kalın boğazının mükemmel görüntüsünü veriyor. Beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermeyerek, alay etmeye zorluyorum ve tekrar bakışlarıyla buluşuyorum. "Evet, hayır. Ama bence buradaki asıl sorun bana güvenip güvenmediğin. Beni bir marka oluşturmam ve bilet satmama yardımcı olmam için işe aldınız. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Söyleyin bana Profesör. Bana güveniyor musunuz?"

"Artık senin profesörün değil," diye mırıldanıyor. Gözleri birkaç saniyeliğine ağzıma kayıyor ama yemin ederim hissedebiliyorum. Bir okşama gibi ve dengemi bozuyor. Odaklanamıyorum. Ve koşullar göz önüne alındığında, olmak istediğimden biraz daha fazla tahrik oldum.

Dilimi alt dudağım boyunca sürüklüyorum ve ağzımın içine çekiyorum, acının keskin ısırganlığının Buchanan'ın tadının nasıl olduğu yerine gerçek konuşmamıza odaklanmama yardımcı olacağını umuyorum.

Cidden biriyle yatmam lazım.

Boğazımı temizleyerek, "Bana güveniyor musun, Henry?" diye sordum.

Ona daha önce hiç ilk ismiyle hitap etmemiştim. Her zaman çok samimi gelmiştir. Çok kişisel.

Peki ya şimdi? Göğüslerimiz neredeyse birbirine çarparken ve kolonyası burun deliklerimi gıdıklarken, bunun gerçekten ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlıyorum. Onun adını söylemenin. Dilimden yuvarlandığını hissetmek.

Vay canına, kızım. Nefes al.

Düşük bir titreşim boğazından yukarı çıkarken yanaklarım ısınıyor ve başını eğiyor. "Videoları yayınlamadan önce bana göstereceksin," diyor.

Videolar. Çalış. *Tamam.*

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve çenemi ona doğru eğiyorum. "Günde üç ya da dört kez video yayınlayacağım."

"O zaman bana günde üç ya da dört video göndereceksin."

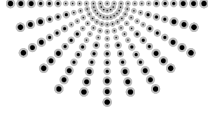
"Sen ciddi misin? Jeffry bile onay için ona bir şey göndermemi istemiyor."

"Jeffry'nin sana ne yaptırıp yaptırmadığı umurumda değil," diyor bana. "Her videoyu yayınlamadan önce bana göstereceksin."

"İyi," diye çıktım.

Ağzı kalkıyor ama hemen her zamanki hesaplı kayıtsızlık ifadesine bürünüyor. "Peki."

HENRY

Çok iyiler. Videolar. Zevkli. Eğlenceli. Eğlenceli.

İlk etapta neden tetiklendiğimden hala tam olarak emin değilim ve gerekçelerimi analiz etmeyi reddediyorum. Ayrıca, tek önemsedğim satışlar ve ilgi. Mia her ikisini de sağladığı sürece mutluyum.

Telefonum gelen başka bir mesajla çalıyor. Tüm ekibin daha önce hiç duymadığım bir şarkının dudak sesini çıkardığı videoyu izliyor ve Mia'ya yanıt olarak tek bir kelime gönderiyorum.

BEN

Onaylandı.

MIA

Teşekkürler, patron.

Gözlerim dolmakla tehdit ediyor ama onları kontrol altında tutuyorum ve Erika bana önümüzdeki hafta için programımızı anlatmaya devam ederken telefonumu masama geri koyuyorum.

"Her şey gerçekten harika görünüyor," diye belirtiyor. "İlk deplasman serimiz için otelle ilgili küçük bir sorun vardı ama sanırım her şeyi hallettim ve her açıdan iyi olacağız."

"Satış mı?" Ben soruyorum.

"Mükemmel." iPad'ine bakıyor ve muhasebe departmanımızın bugün erken saatlerde gönderdiği rakamları tarıyor. "Sezonluk biletler başlangıçta beklediğimizden yüzde kırk daha iyi satılıyor ve online ürün mağazamız gerçekten iyi gidiyor." Ayrıntılara daha yakından bakarken gözleri açılıyor. "İnanılmaz derecede iyi."

"Güzel."

"Evet, yalan söylemeyeceğim. Jeffry, sosyal medyayı devralacak birini bulacağını söylediğinde biraz endişelendi ama Mia bu işin üstesinden geliyor."

"İyi," diye tekrarlıyorum, Mia'dan söz edilince nabzımdaki sıçrama beni şaşırtıyor. Kadın sinirlerimi bozmakta çok iyi. Hem de çok iyi.

"Cidden. Mükemmel seçim," diye iltifat ediyor Erika. "Onunla nerede tanıştınız? Özgeçmişini

aradım ama Mia'nın dosyasında yoktu."

"LAU'daki öğrencilerimden biriydi," diye cevap verdim.

Erika dilini damağına tıkırdatır ve başını sallar. "Ah, anlıyorum. Oyuncular onu seviyor, Koç Dawson da öyle, yani seyahat ve diğer konularda bir sorun yok. Yine de birkaç oyuncu arkadaşlık etmeme politikamız olup olmadığını sordu." Başını iPad'inden kaldırıp beklentiyle bekliyor.

Gözlerim kasılıyor ama yersiz hayal kırıklığımı bir kenara itiyorum. "Politika yok." "Pekâlâ." iPad'ine bir şeyler karalıyor. "Herkes haber vereceğim."

"Herkes mi?" Sakinliğim bozuluyor ama tekrar yerine oturtuyorum. "Kim sordu?"

"Brantley Beck, Carlos Greer, ve..." Düşüncelere dalmış bir halde iPad'inin kaleminin arkasını kemiriyor. "Koç Dawson."

"Dawson, Mia için çok yaşlı."

Erika'nın kaşları siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından çatılıyor. "Dawson senin yaşında." "Mia için çok yaşıyım."

"İyi ki onunla çıkmakla ilgilenmiyorsun o zaman." Tekrar kucağına bakıyor ve iPad'ini kapatıyor. "Ama not alacağım. Fikrinizi Dawson'a iletmemi ister misiniz, yoksa...?"

Yemin ederim bu kadın kendi iyiliği için fazla iğneleyici. Belli ki benden çoğu kişi gibi korkmuyorsa çok uzun zamandır birlikte çalışıyoruz. Ona bu kadar güvenmeseydim bu beni rahatsız edebilirdi. Bu noktada ailemden biri sayılır. Sinir bozucu ama vazgeçilmez ve gerçeği o da benim kadar iyi biliyor.

Deri ofis koltuğumda arkama yaslanıp ufuk çizgisine bakıyorum ve mırıldanıyorum, "Bunu kendine sakla, Erika."

"Anladım." Sırtarak ayağa kalktı ve ofisimin kapısına yöneldi ama duraksayıp bana döndü. "Scarlett nasıl bu arada?"

Sandalyemi ona doğru çeviriyorum, bakışlarım daralıyor. Erika asla Scarlett'i sormaz. Ondan hoşlanmıyor. Nedenini tam olarak bilmiyorum ama kız arkadaşım Erika'yı her zaman ters köşeye yatırmıştır. Asistanım her zaman profesyonelce davranırsa da, Scarlett ne zaman ortalıkta olsa hafifçe oflayıp puflaması ve gözlerini devirmesi dikkatimden kaçmıyor. Neden şimdi Scarlett'i sorsun ki?

"Scarlett iyi," diye dikkatle cevap veriyorum. "Hâlâ seyahat ediyormusun?"

"Dün gece eve geldi. Neden?"

iPad kalemini çenesine vuruyor ve "Mia ile aynı yaşta değil mi?" diye soruyor. Cevap vermeme fırsat vermeden tek omzunu silkiyor ve ekliyor: "Fark etmez tabii ki."

Şüphe içimde kabarıyor. Kadın bilmece gibi konuşuyor ve ben onun işine karışmak zorunda kalmadan da yeterince şeyle uğraşıyorum.

Sandalyemde öne doğru eğilerek, "Sadede gel, Erika" diye uyarıyorum.

"Scarlett'in bu haftaki deplasman maçına sizinle birlikte gelip gelmeyeceğini merak ediyorum."

Erika cevap veriyor. "Doğru sayıda oda ayırttığımın emin olmak istiyorum."

"Eğer benimle kalacaksa, kaç oda ayırttığınızın bir önemi olduğunu sanmıyorum," diye belirttim.

"Alınma ama ikimiz de biliyoruz ki, söz konusu konfor ve benzeri şeyler olduğunda biraz... *titiz* olabiliyor."

"Evet, farkındayım." Kızgınlığım alevleniyor ve şakağımda küçük daireler çiziyorum. "Onun için herhangi bir düzenleme yapmak konusunda endişelenme."

"Oh?"

"Scarlett'in beni aldattığına dair bir teorim var."

"Bir teori mi?" Erika dürtüyor ama yine de şaşırılmış görünmüyor.

Telefonum başka bir mesajın sinyalini veriyor ama Erika'nın okunamayan bakışlarını tuttuğum için kontrol etmiyorum. "Hepsi bu kadar."

"Tabii ki."

O çıkarken telefonu elime alıp mesajı tarıyorum.

MIA

İşte başka bir tane daha, böylece donunuz bükülmez.

Arka planda *The Fox and the Hound*'dan "When You're The Best of Friends" çalarken Thorne ve Taylor'ın birbirlerine içki uzatıp sırtımlarını gösteren on saniyelik kısa klibi izliyorum. Bu çok gülünç. Ve yaltaklanmaya değer. Yine de eğlencemin kıvılcımlandığını hissediyorum ve cevabımı yazabilmek için videoyu erken bitiriyorum.

BEN

Onaylandı.

MIA

Tekrar teşekkürler, Profesör.

Profesör.

İçimden bir cetvel çıkarıp kışını tokatlamak geliyor ama senaryoyu zihnimde canlandırmaktan kaçınıyorum ve ona cevap yazmak için parmaklarımın kaşınmasına rağmen telefonumu tekrar masanın üzerine koyuyorum.

Evet. Eğer dikkatli olmazsam bu kızın beni öldüreceğinden eminim. Dawson'ın da ölümü olabilir.

Ve Greer. Ve Beck.

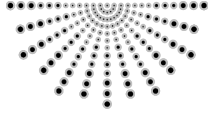
Bir yanım, kardeşlik karşıtı bir politika uygulamayı es geçmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyor, ancak hiçbir zaman bir politikam olmadı ve Mia'nın takımı nasıl yönettiğini etkileyecek kadar uzun süre derimin altında sürünmesine izin vermeyi reddediyorum.

Bundan daha fazla irade gücüm var.

Öyle değil mi?

Ayrıca, karşı cinsle yeterince sorunum var ve durumu düzeltmemin zamanı geldi de geçiyor.

HENRY

Scarlett'in kırmızı elbisesi bana doğru salınırken ince bedenini sarıyor. Bu seferki diğerlerinden farklı.

Birkaç hafta önce ziyafette giydiği elbise. Banyoda çürük kumaşı beline kadar yırtıp kendimi onun içine soktuğumda mahvettiğim elbise.

Elbiseleri neredeyse her zaman kırmızıdır. Scarlett'in en sevdiğı renk.

Akşam yemeğı rezervasyonumuzu saat 9'a yaptırmıştım. Rolex'ime baktım. Saat dokuz buçuktu. "Hey, geciktiğim için özür dilerim," diye özür diliyor Scarlett. Yanağımdan öptü ve karşıma oturdu.

Bir garson iki boş kadehi dengeleyerek neredeyse anında bize doğru geliyor. Kadehleri önümüze koyuyor ve Petrus 2016 kırmızı şarabını bardaklara dolduruyor. Ben geldiğimde şarabı açmış ve oksidasyon sürecinin başlamasına izin vermişti. Şimdi tadını çıkarma zamanı. Ya da en azından Scarlett'ten başka birinin karşısında oturuyor olsaydım. Erika ile yaptığım konuşmadan sonra, bu kadına karşı sabrımın yok denecek kadar az olduğı sonucuna vardım. Dudaklarının yanaklarımdaki hissi bile eksik görünüyor.

Önemsiz.

Bunun yapılması gerekiyor. Çabucak.

Scarlett yanında sosuyla birlikte bir salata istediğinde, siparişimi ekleme zahmetine girmeden garsona el sallıyorum. Burada tadını çıkaracak kadar uzun kalmayacağım.

"Bir şey sipariş etmiyor musun?" Scarlett soruyor.

"Korkarım hayır." Cebimdeki telefonum Scarlett'in yanıtını bölerek çalıyor.

Kırmızı boyalı dudakları, onu pantolonumdan çıkarmamı izlerken tiksintiyle büzüşüyor.

Mesaj Mia'dan, başka bir video için onayımı istiyor. İzlemeden cevabımı yazıyorum.

Teşekkürler. Hiç izlediniz mi, Profesör?

BEN

İyi görünüyor.

BEN

Gerek var mı?

MIA

Teknik olarak hayır, ancak bunları onay için size göndermemde ısrar eden baş belası siz olduğunuz için, yayınlamama izin vermeden önce içeriği gerçekten ONAYLAMAK için zaman ayıracağınızı varsaydım. Ama hey. Sen bilirsin patron.

"Kim o?" Scarlett soruyor.

Telefonumu ekran tarafı aşağı gelecek şekilde masa örtüsünün üzerine koydum. "Hiç kimse." "Gülümsüyordun," diye not düştü.

Ben mi?

Yüz hatlarımı düzeltiyorum ve çenemdeki saat beş gölgesini kaşıyorum. "Gülümsemeye iznim yok mu?"

"Bir kadın mı?" Şarap bardağına uzanıyor ve yudumluyor. "Bir çalışan."

"Bir *kadın* çalışan mı?" diye zorlar.

Keten masa örtüsündeki küçük bir kırıışıklığı düzeltiyorum. "Bunun neden önemli olduğundan emin değilim ama evet." "Güzel mi?"

"Bu, Lions'un ziyafetindeki deja vu gibi hissettirmeye başladı," diye not ediyorum. Gözlerim dekoltesini sergileyen düşük 'V'ye takılıyor. "Hatta kırmızı bir elbise giymişsin ve kıskanç davranıyorsun."

"Kartlarını doğru oynarsan ve rastgele bir kadına mesaj atmayı bırakırsan, bunu mahvetmene bile izin verebilirim." Botokslu alnı bir santim bile kıpırdamıyor ama şarabından bir yudum daha alırken dudakları büzülüyor.

Kız üzgün.

İroni gözümünden kaçmadı.

"Ya da belki de değil,"

diye ekliyor.

Kıskançlık yapma cüretini göstermesine bile sinirlenerek, "Geçen hafta kiminleydin?" diye soruyorum.

Dudakları şaşkınlığını belli edecek şekilde aralanıyor ama hemen toparlanıyor. "Ne demek istiyorsun? Sana Gianna ile New York'ta olduğumu söyledim."

"Tıpkı geçen hafta sonu onunla yemek yediğin gibi mi?" Homurdanıyorum. "Ya önceki hafta sonu?"

Dudakları aşağı doğru çekiliyor ve elini masanın üzerinde duran benimkinin üzerine koyuyor. "Sana söyledim, Gianna geçen hafta sonu kaçtı ve ben de Camila ve--"

"Sence ben aptal mıyım, Scarlett?" diye sordum.

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi ve eli elimi bıraktı. "Ne? Elbette, sanmıyorum--"

"Sanırım biliyorsun." Sandalyemde arkama yaslanıp bacaklarımı iyice açıyorum. "Çünkü

arkandan neler çevirdiğini *anlamamak* için aptal olmam gerekir."

Yine masanın üzerinden elime uzanıyor ama ben elini çekiyorum.

"Arkandan hiçbir şey yapmadım Henry," diye fısıldıyor, parmaklarını kucağında sıkarak. "Seni seviyorum. Sen dünyalara bedelsin--"

"Creekside'dan döndüğümde tüm eşyalarını toplayıp evimden gitmeni istiyorum."

Yüzündeki kan çekiliyor ve etrafına bakınıyor, fotoğrafını çekip utancını belgeleyebilecek birini arıyor. Endişelenmesine gerek yok. İkimiz için de yeterince utandım ve güvenliğin tüm potansiyel muhabirlerin ve paparazzilerin bu anı yakalamasını ve internette yayınlamasını engellemesini sağladım.

Yine de, Scarlett beni aldattı. Önceden tahmin ediyordum, ama şimdi kesin olarak biliyorum.

Yine de, sanırım hep biliyordum. Bunu içimde hissediyordum. Birbirimizi hiç sevmemiş olmamız önemli değil. Yalnızken onunla olduğumdan daha mutlu olmamın bir önemi yok. Yine de aldattı. Hala benden saklamaya çalıştı. Hala beni manipüle etmeye çalıştı.

Bu kabul edilemez.

"Hayır," diye karar verdim. "Yarın sabaha kadar eşyalarını toplayıp evimden gitmeni istiyorum." "Bunu kastetmiyorsun Henry," diye fısıldıyor. "Açıklamam için bana bir şans ver--"

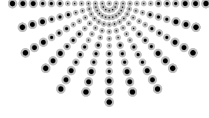
"İşimiz bitti, Scarlett." Sandalyeyi masadan ittim ve dışarıya park ettiğim arabama doğru yöneldim. Garsona bir şişe şarabın parasını çoktan ödemiştim. Salatasına gelince? Sanırım, ona verdiğim kredi kartına sikiş tatilini yükledikten sonra bir öğünün parasını ödeyebilir.

Erika'dan yarın sabah iptal etmesini istemeliyim.

Ama en azından bitti. Bitti.

En azından sahte ilişkimiz dinlenmeye bırakılabilir.

En azından onu hiç sevmedim.

Yardım edin. Çantalarım hazırды ve uçuş oldukça olaysız geçti. Beck ile kart oynadım, Sonra Colt ve Theo ile *Yüzüklerin Efendisi'nin* bir bölümünü izledik. İndiğimizde de büyük, süslü bir otobüse binip otele gittik.

Güzelmiş.

Süper güzel.

Altın avizeler ve mermer sütunlar. Kaldığım en pahalı otel Fairfield Inn'di. Hala temiz. Güzel. Konforluydu. Ama bununla karşılaştırıldığında? Karavan parkı bile olabilirdi. Kapıcının yanından geçerken dudaklarım aralanıyor, Erika herkesi kontrol ederken içerideki barın karşısındaki kanepelerden birine oturuyorum.

Oyuncular teker teker odalarını buluyor, otel lobisi gittikçe boşalıyor ve geriye sadece bir avuç insan kalıyor.

Küçük arılarla süslü büyük Coach çantasından iPad'ini çıkarıp bir şeyler ararken Erika'nın yüzü kızarıyor ama ne aradığını bilmiyorum. Bir dakika sonra otel müdürü yaklaşıyor ve Erika'ya yardım etmeye çalışan zavallı adamın yanında duruyor. Ondan özür diliyor. Ya da en azından ben öyle yaptığımı düşünüyorum. Ben pek dudak okuyamam.

Gerçi gerginlik? Erika'nın sürekli lobiyi taraması ve öfkeyle iPad'ini araması?

Evet. Bir şeyler oluyor ve sorunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir dakika daha geçiyor ve merakım beni ele geçiriyor. Ayağa kalkarak check-in alanındaki sessiz kargaşaya doğru yöneldim, ancak varlığımı fark edemeyecek kadar dikkatleri dağılmıştı.

"Özür dilerim. Tamamen doluyuz," diyor otel müdürü masanın arkasından. Parmakları öfkeyle klavyeye vuruyor. Masayı yöneten ilk çalışan yanında boş boş dururken başını sallıyor. "Ortağım haklı. Hiçbir şey yok."

"Dört odaya daha ihtiyacım var," diyor

Erika. "Sorun nedir?" diye bağırır alçak

bir ses.

Emin ve kendinden emin adımlarla check-in alanına doğru ilerleyen Buchanan'ın sesindeki keskinlikten irkiliyorum.

Erika yutkunuyor ama açıklıyor: "Son dört rezervasyon ellerinde yok. Aradım--"

"Özür dilerim efendim," diye araya giriyor müdür. "Bu hafta sonu bir maraton var ve odaların çoğu altı aydan uzun süredir dolu. Anladığım kadarıyla Bayan Brewer," -otel müdürü Erika'yı işaret ediyor- "başlangıçta arayıp rezervasyonunda bir değişiklik yaptı, ancak bizim açımızdan bir iletişimsizlik olduğuna inanıyoruz ve sizin boyutunuzdaki bir parti için yeterli odamız yok."

Buchanan'ın çenesi gerilir ama Erika'ya dönerken hayal kırıklığını iyi gizler. "Hâlâ kaç kişinin odaya ihtiyacı var?"

iPad'ini yüzüncü kez tanyor ve tel çerçeveli gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru kaydırıyor. "Siz, Beck, Greer ve Bayan Rutherford. Şehirde ailem var, o yüzden otelde kalmayı planlamıyordum, yoksa kendi odamı seve seve verirdim ama--"

"Bir şeyi kontrol etmeme izin verin," diye araya giriyor müdür. Klavyesinden gelen tanıdık *tık tık* sesi neredeyse sessiz olan resepsiyon alanında yankılanıyor. İçini çeker ve Buchanan'a bakar. "Standart bir kral yatağının yanı sıra iki odalı bir süitimiz de mevcut. Üzgünüm ama yapabileceğimizin en iyisi bu."

"Beni yanlış anlama," diye cıvıldıyor Greer arkamdan. Omzunu lobideki mermer sütunlardan birine dayamış, gözlerini telefonuna dikmiş. "Beck'i seviyorum ama Mia olmadığı sürece kimseyle aynı yatağı paylaşmam."

"Dostum, Mia'yla aynı yatağı paylaşan biri varsa o da benim," diyor Beck kanepeden. Kulak misafiri olduklarını fark etmemiştim ama görünüşe göre daha fazla övgüyü hak ediyorlar. Her zamanki beyefendiler, bekâr bir kadınla aynı odayı paylaşmak istiyorlar.

İnce, çocuklar. Gerçekten ince.

Onları azarlamaya başlıyorum ki Buchanan araya giriyor, "Siz ikiniz süiti paylaşacaksınız. Mia standart odayı kendisi için alacak."

"Peki ya sen?" Erika ona sorar.

Yavaş bir nefes alır ama "Başka bir otelde kalacağım" diye açıklar.

"Her yer dolu," diyor menajer. "Dediğim gibi, bu hafta sonu yapılacak maraton ve Stinging Nettles'ın Lions'a karşı oynayacağı ilk maç nedeniyle--"

"Lions'ın oynadığının farkındayım," diye mırıldandı Buchanan.

Müdür yüzünü buruşturur. "Elbette. O zaman neden her yerin tam kapasite dolu olduğunu ve hiç kimsenin boş yeri olmadığını anlayabilirsiniz. Açıkçası, etrafı arayıp bir şey bulup bulamayacağıma bakmaktan mutluluk duyacağım, ancak gerçekçi olmayan beklentilere sahip olmanızı istemiyorum."

Henry, "Beklentilerim, başlangıçta rezerve ettiğimiz gibi her birimizin kendi odalarına sahip olmasını içeriyordu," diye homurdanıyor.

Erika patronuna döner ve fısıldar, "Henry, yemin ederim bunu ben yapmadım--"

"Sorun değil," diye araya giriyorum. Herkesin dikkati üzerime çevrilince bir sessizlik oluyor. Sanki burada olmama ve son beş dakikadır resepsiyon masasının yanında aynı yerde durmama rağmen kendi adıma konuşabilmeme şaşırmış gibiler. Sivri bakışlarını görmezden gelerek boğazımı temizliyorum ve "Buchanan ve ben aynı odada kalabiliriz" diyorum.

Soğuk bakışları beni olduğum yerde sabitliyor, neredeyse başımın yan tarafında bir delik açıyor,
ama bakmıyorum

ona. Onun yerine Erika'nın elini sıktım. "Her şeyi çözmeme yardım ettiğin için teşekkürler. Cidden. Bunun ne kadar stresli olduğunu hayal bile edemiyorum."

Erika'nın kaşları derinleşir. "Seninle kalmanı bekleyemem--"

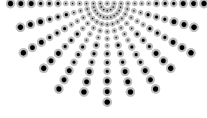
"Buchanan ve ben ikimiz de yetişkiniz. İyi olacağız." Ona baktım. "Değil mi patron?" Burun delikleri alevlendi. "Görünüşe göre."

"Mükemmel," diye anons

ediyorum. "Mükemmel,"

diye cıvıldıyor Erika.

"Mükemmel amına koyayım," diye homurdanıyor Buchanan nefesinin altında.

Bizim kata asansörle çıkmak boğucu. Asansörden duman çıkmaya başlayacağından eminim.

Buchanan'ın kulakları her an patlayabilir. Çevremden onu inceliyorum, eğilip saklanmam gerekirse diye kulaklarından kızgın kırmızı ve sarı alevlerin çıkmasını bekliyorum ama o sessiz kalıyor, beni görmezden geliyor. Bana mı yoksa Erika'ya mı kızgın olduğuna karar veremiyorum. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen burnumu ait olmadığı bir yere sokmamalıydım, ama bana yardım et, Buchanan otel lobisinin ortasında tanıdığım en iyi insanlardan birine basit bir yanlış anlama yüzünden bağırırsa, kendimi kaybedecektim.

"Biliyorsun, bu Erika'nın suçu değil," diye savunuyorum. "Dürüst bir hataydı--" Asansörün sesi beni durduruyor ve gitmemi işaret ediyor.

"Tamam o zaman," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Odamıza doğru yürürken bavulumun tekerleği usulca gıcırıyor. Buchanan beni kapılarla kaplı uzun koridorda takip ederken, bu ses sessizliği kara tahtaya çakılmış çiviler gibi kesiyor. Bizimkine ulaştığımızda, oda anahtarını çıkarıp kilide sokuyorum, kaslarım gerginlikten kasılıyor. Ciddiyim. Bu adam ne düşünüyor? Her zaman soğukkanlı ve kontrollü biri olmuştur ama şu anda, her an patlamaya hazır bir saatli bombanın sessiz *tik taklarını* duyabildiğime yemin edebilirim. Anahtar kartını kilitten çekerken yumuşak bir *klik* sesi duyuyorum, irkiliyorum ve kapı kolunun üzerinde küçük yeşil bir ışık belirliyor. Kapıyı iterek açıyorum.

Evet. Diğerleri gibi standart bir oda. Ortada kral boy bir yatak var. Beyaz bir yorgan, beyaz çarşaflar ve dört yastıkla kaplı. Onları kesinlikle çalacağım. Ayrıca uzun, siyah bir sehpanın üzerinde bir televizyon ve köşeye sıkıştırılmış küçük bir masa ve sandalye var, muhtemelen maçtan sonra düzenleme yapmak için dizüstü bilgisayarımı oraya koyacağım.

Dizüstü bilgisayar çantamın askısını omzumdan kaydırıp dikkatlice masanın üzerine koyuyorum ve odanın girişinde duran hoşnutsuz patronumu buluyorum.

"Biliyor musun, eğer bir kriz çıkaracaksan, Greer ya da Beck'in seni takas edeceğinden eminim," diyorum ona. O da bana ters ters bakıyor. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Kiminle yattığım umurumda değil, kiminle yattığım" diye düzeltiyorum kendimi. "Aslında, boş ver. Greer antrenmandan sonra, duş aldıktan sonra bile biraz kokabilir, bu yüzden sanırım onu pas

geçeceğim, ama Beck o kadar da kötü değil."

"Benim yerime onunla kalmayı tercih edeceğini mi söylüyorsun?"

"Diyorum ki, eğer değerli rezervasyonunuz olmadığı için surat asacaksanız, eminim Beck sizin yerinizi almaktan memnun olacaktır. Ama ben eşyalarımı yerleştirip rahatıma bakmadan önce bir karar vermeni öneririm."

İçeri adım atıp kapıyı arkasından çarparak kapatırken siniri havayı kirletiyor. Keskin ses vücudumu sarsıyor, geçmişte kalmasını tercih ettiğim anıları canlandırırken içimde adrenalin ve korku dalgalarının yükselmesine neden oluyor. Kısa bir sigortası olan başka bir huysuz pisliğin anıları. Onları bir kenara itip omuzlarımı dikleştiriyorum.

Evet, hayır.

Bunu yapmayacağım. Bu oyunu oynamayacağım ya da açıkça kızgın olan ve bu kadar önemsiz bir şeyin peşini bırakmayan biriyle aynı odada kalmayacağım.

Olmaz. Olmayacak.

"Unut gitsin," diye anons ediyorum. Dizüstü bilgisayar çantamı tekrar omzuma alıp kapıya doğru yöneliyorum. "Beck'e onun odasında kalıp kalamayacağımı soracağım, böylece burası tamamen sana kalacak."

Yanımdan geçmeye başlıyorum, ama yolumu kesiyor, sıkıca kavrayarak pazumu sarıyor ve üzerimde yükseliyor. Buraya daha önce de gelmiştik, pistte. Şu anda ondan yayılan testosteron güçlü ve beni suskun bırakıyor.

"Yapma," diye homurdanıyor.

Başımı kaldırıp onun çalkantılı bakışlarıyla buluşuyorum. "Öfke nöbeti geçiren sensin, ben değil." "Ben öfke nöbeti geçirmiyorum."

"O zaman buna ne diyorsun?" Meydan okuyorum. "Beck'i seviyor musun?"

Yavaşça göz kırpiyorum, onu yanlışı duyduğuma ikna oldum. "Ne?" "Yap. Sen. Beck'ten. Beck'i?"

"*Kimseden* hoşlanmıyorum," diye açıklıyorum.

"Yani, takımdan kimseyle ilgilenmiyor musun?"

"Bir, hayır. Daha önce de söylediğim gibi, bir keresinde bir hokey oyuncusuyla çıkmıştım ve bu yüzümde patladı. Yapacağım tekrar olmasına izin *vermeyeceğim*. İkincisi, neden umursuyorsun ki?"

"İstemiyorum." Kolumdaki sıkı tutuşu kayboluyor ama geri çekilmiyor. "Ben sadece işlerimin sorunsuz yürümesini tercih ederim. Beklenmedik olayların işlerimi bozmasından hoşlanmıyorum."

"Bunun gibi mi?" Sağ tarafımdaki yeni yapılmış yatağa bakıyorum. Çenesi düşüyor. "Aynen öyle."

"Tamam. Ben gidip Be--" ile uyuyacağım. "Beck'le yatmıyorsun."

"Oh, yatmıyor muyum?"

"Hayır. Değilsin."

"O zaman ben kiminle yatıyorum patron?"

Adam dişlerini gıcırdatıyor, arkamdaki banyoya ve takım elbisesine bakıyor. "Bir sorun mu var?" Soruyorum.

"Maçtan önce duş almam lazım."

Kaşlarım çatıldı. "Tamam mı?"

"Genelde başkalarıyla aynı odayı paylaşmam." "Ben de öyle, ama önemli bir şey değil."

Sol gözü kasılıyor, bunun kesinlikle önemli bir şey *olduğunu* ima ediyor, yine de sessiz kalıyor.

Alınmamalıydım ama alındım sayılır. Cidden. Onun sorunu ne? Çoğu erkek benimle aynı odada kalma fırsatını kaçırmazdı. Duş alıyorum. Güzel kokarım. Elbette, bazen biraz dağınık olabilirim, ama hiç şikayet eden bir erkek olmadı. Ve bu onun kemiklerini falan kıracak değilim.

Sessizliğinde boğuluyormuşum gibi hissettiğimde, "Bak, sorun olacaksa Beck'le kalırım," diye homurdanıyorum. "Burada kalacaksın."

Belindeki kemeri çekiştirerek beni kırbaçlıyor. Kemerini yatağın üzerine fırlatırken derinin çıkardığı ses bana garip şeyler hissettiriyor ama burada durmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Uçaktan inip duş almam lazım." Takım elbisesinin ceketini çıkarıp dikkatlice yatağın üzerine bırakıyor. Doğrudan hareketleri bile kayıtsız yüzünün altında zar zor dizginlenen sinirli canavarı gizlemeye yetmiyor.

Orada hareketsiz duruyorum, beynim önümde olup bitenlere yetişmeye çalışıyor ama eskisi gibi kaybolmuş durumdayım.

Kelepçelerindeki düğmeleri açıyor ve usta parmakları ön tarafındakileri çözmeye başlıyor. Santim santim bronz teni ortaya çıkıyor ve dudaklarım kendi isteğiyle ayrılıyor. "Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Sana zaten söyledim."

"Banyo şurada," diye hatırlatıyorum ona, ama gözlerim saçlarla tozlanmış pürüzsüz bronz tenden ayrılmıyor.

"Farkındayım."

"O zaman ne yapıyorsun?" Tekrar ediyorum, sesim daha da soluksuz. Daha da utanıyorum.

Burası sıcak mı?

"Değişiyor."

"Önümde," diye belirttim.

"Bana soyunma odalarına girmediğini mi söylüyorsun?" diye meydan okuyor. "Soyunma odalarına girdim."

"O zaman çıplak bir göğüs gördün."

"Şey, evet. Ama..." Pantolonunun beline kadar uzanan mutlu izi ve altında pek de iyi saklanmamış paketi bulduğumda sesim kesiliyor.

Lanet olsun, bu onun--

"Bir sorun mu var Bayan Rutherford?"

Bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor. "Kız arkadaşının, ereksiyon halindeyken benim önümde soyunmanı onaylayıp onaylamayacağını merak ediyorum."

"Benim ereksiyonum yok."

Pantolonundaki şişkinliğe bakıyorum, sanki "*örnek A*" der gibi ve dikkatimi Buchanan'ın aptalca kibirli ama anlaşılmaz bakışlarına geri getiriyorum.

"Belki de sadece iriyimdir," diye teklif ediyor.

"O zaman kız arkadaşının şanslı olduğunu söyleyebilirim," diye espri yapıyorum, "*eğer* şu anda bir çalışanın önünde soyunurken paketinin büyüklüğünden bahsetmiyor olsaydın."

"Benim kız arkadaşım yok."

Şaşırarak geri çekildim. "Peki ya Scarlett?"

Gömleğini çıkarıp yatağın üzerine özenle yerleştirilmiş takım elbise ceketine ekliyor. Adam yarı çıplak, teninin sıcaklığı benimkini ısıtıyor. O kadar yakın ki ona dokunabilirim. Dokunmayacağım. Ama dokunabilirim. Kahretsin, bir santim daha öne eğilsem burnumun göğsüne sürtüneceğinden ve zengin, topraksı kokusuna ön sıradan bilet alacağımdan eminim.

"Beni aldattığını neden söylemedin?" diye soruyor.

Gözlerimi kırıştıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Kız arkadaşının seni aldattığını nereden bilebilirdim ki?" "Aptal numarası yapma, velet." Pantolonunun üst düğmesini açıyor ama tereddüt ediyor. "Benim kartımı kullandı."

SeaBird'de sayamayacağım kadar çok kez. Neden bana söylemedin?"

O haklı. Biliyordum. Aylardır biliyordum. Erkek oyuncaklarını SeaBird'e getirme şeklinden. Onlarla dans etmesi. Göğüslerine ya da pazılarına dokunuyordu. Ön sevişme gibiydi. Masum flört ile tam gelişmiş, kişiyle yatıyorum dokunuşu arasında fark vardır. Ya Scarlett? Açıkça onlarla yatıyordu. Her biriyle.

Buchanan, "Soruya cevap ver," diye homurdanıyor.

"Kız arkadaşının seni aldattığını neden sana söylemediğimi gerçekten bilmek istiyor musun?" "Evet."

"Çünkü erkekler pisliktir ve Scarlett'in ne yaptığı beni ilgilendirmez." Sesimdeki düşmanlığı ben bile duyabiliyordum. Shorty sayesinde kemiklerimin derinliklerine gömülmüş olan kızgınlığı. Ama konu karşı cinse gelince hiçbir zaman tarafsız olduğumu iddia etmedim, peki ya erkekler? Erkekler mi? Evet. Onlar pislik. Önümdeki bile.

"Ben bir pislik miyim?" diye sorar.

Bakışlarım onun yarı çıplak vücudunda geziniyor. "Sen söyle," diye meydan okuyorum.

Yatağın üzerindeki özenle katlanmış giysi yığınının bakarak, "Mikroplarla ilgili bir şeyim var..." diye mırıldandı. "Bir şey mi?" Soruyorum.

"Kıyafetlerimin banyoda olmasından hoşlanmıyorum." Sadece bu ihtimal bile onu neredeyse

ürpertiyor. Güldüğümü belli etmemek için yanağımın içini ısırıyorum. Adamın kriptonitinin bir şeyler içerdiğini kim bilebilirdi ki?

Bu kadar rastgele bir şey mi?

"Oh," diye mırıldanıyorum, başka ne söylemem gerektiğinden emin değilim. Çenesini kaşıyor. "Evet."

"Ve ben senin şeyini görmeden *önce* bana söyleyemez miydin...?" Kasık bölgesini gösterdim.

"Bakacağınızı düşünmemiştim."

"Tabii ki yapmadın," diyorum, ses tonuma eğlence karışmış bir şekilde. "Bu arada ben de değildim. Sadece soyunmaya başladığında beni biraz şaşırttın."

"Başka insanlarla aynı odayı paylaşmaya alışık değilim," diye tekrarladı. "Scarlett bile mi?"

"Birbirimizin sınırlarını anladık." Sanki ben de anlamalıymışım gibi söylüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, onları ilk başta tanısaydım, biraz daha uzlaşmacı olabilirdim" demeden önce dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

"Şu anki gibi mi?" Tekrar pantolonunun üstündeki düğmeye uzanıyor ve bekliyor.

"Oh." Arkamı dönüp yüzümü duvara döndüğümde fermuarın tanıdık sesi kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor. Arkamı dönüp boyu hakkında yalan söyleyip söylemediğini görmek için neler verebileceğim hakkında hiçbir fikri yok, ama güçlü duruyorum ve odanın karşısındaki kapalı panjurlara bakıyorum. Birkaç saniye sonra sessiz bir tıkırtı beni selamlıyor ve omzumun üzerinden bakıyorum.

Gitmiş.

Banyoya.

Peki ya ben? Garip bir şekilde cinsel olarak tahrik olmuş ve şartlar göz önüne alındığında hakkım olandan daha fazla kafam karışmış bir halde kaldım. Duşun açıldığını duyduğumda ne yapacağımı bilemeden topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum ve ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturuyorum.

Bu garipti, değil mi?

Hiçbir şeyi yorumlamamalıyım. Scarlett'ten ayrılmış olmasının bile benimle hiçbir ilgisi yok ve her şey onun yan parçalarıyla ilgili. Bu yüzden umursamamalıyım ve kesinlikle önemli olmamalı.

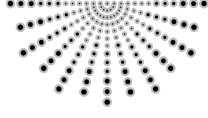
Bu geceki uyku düzenimiz de öyle olmalı.

Gıcır gıcır çarşaflara bakarken yatak benimle alay ediyor, onları yeni bekar olmuş, cehennem kadar seksi ve garip bir şekilde cildimin altına girip beni gezegendeki başka hiç kimsenin olmadığı gibi rahatsız eden bir adamla paylaşacağımın farkındayım.

Evet. Bu parkta bir yürüyüş olacak.

Masama dönüp dizüstü bilgisayarımı çıkarırken neredeyse gözlerimi deviriyordum. Biraz çalışsam iyi olacaktı ve dikkatimi dağıtmak kesinlikle işime yarayacaktı.

HENRY

Başlamadan önce ona kıyafetlerimin banyoda olmasıyla ilgili takıntımı anlatmalıydım.

ama ipucunu alıp beni biraz yalnız bırakacağını ummuştum. Bunun yerine Mia'nın bebek mavisi gözleri merakla parladı ki bu ihtiyacım olan son şeydi. Zaten Greer, Beck ve Dawson'ın onunla ilgilenmesiyle mücadele ederken olmaz.

Umursamamalıyım.

Bu işe karışmamalıyım.

Ve kapıyı çarptığımda nasıl irkildiğini kesinlikle fark etmemeliydim.

Ona ne oldu?

Gordy'ye Mia'nın eski sevgilisine ait herhangi bir sosyal medya hesabı bulup bulamayacağını sordum, birkaç eyalet öteye taşındıktan sonra Mia'yı bırakıp bırakmadığını merak ediyordum. Gordy iki tane buldu. Mia birini engellemiş ama diğeri Shorty'nin e-posta adreslerinden birine bağlı sahte bir hesap. Kullanıcı adı hatrick69. Mia eski sevgilisine ait olduğunu bilmiyor ama her gönderiyi beğenmiş. Her videoyu. Her yorumu. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Bulgularını paylaştıktan sonra Gordy hesabı silip silmemesi gerektiğini sordu ama korkarım Shorty sadece yeni bir hesap açacak. Bunun yerine Gordy'ye bu işin peşini bırakmasını ama Shorty'nin faaliyetlerini izlemesini söyledim. En azından LAU'dan mezun olduktan sonra onu internetten takip etmesine rağmen mesafesini -en azından fiziksel olarak- korudu. Umarım bu şekilde kalır.

OYUN ÇOK KÖTÜ GİTTİ VE KAYBETTİK. ERIKA UYUDUĞU İÇİN TEKRAR ÖZÜR DİLEDİ.

ve otel odamızın ücretini geri ödedi. Paraya ihtiyacım yok ama işleri yoluna koyma konusundaki kararlılıklarını takdir ediyorum.

Gecenin geri kalanını otelin barında geçirdikten sonra, odamdan daha fazla kaçamayarak üst kata çıkıyorum.

İçeri girdiğimde banyonun kapısı kapalıydı. Akan suyun tanıdık sesi Mia'nın muhtemelen duş aldığını doğruluyor. Bir çift eşofman ve bir tişört giydikten sonra, yatağı paylaşma konusunda

fikrimizi değiştirmemiz ihtimaline karşı otelin odamıza getirdiği bir yığın ekstra nevresime bakıyorum,

Ne yapacağımdan emin değilim. Yerde yatma fikri göğsüme yıldırım düşecekmiş gibi hissetmeme neden oluyor ama Mia'nın yanında yatma fikri daha da tehlikeli.

Bir atış daha yapmalıyım.

Bu gece akıl sağlığım için bir rahatsızlık olabilir ama kötünün iyisi buydu. Mia'nın Beck ya da Greer'in yanında uyuma fikri daha da kötü.

Duş kesiliyor ve kendimi hareket etmeye zorlayarak sehpanın üzerindeki yığından bordo battaniyeleri alıyorum. Onları koyu renkli endüstriyel halının üzerine seriyorum. Gece boyunca üzerinde uyuma ihtimali tüylerimi diken diken ediyor, ama onları görmezden geliyorum.

Kesinlikle bir atış daha yapmalıyım.

Mikropları sevmem. Ve otel zeminleri onlarla kaplıdır. Neyse ki, yıllar süren terapi takıntılı eğilimlerimi dizginledi ve çoğunu katlanılabilir hale getirdi. Genellikle. Yine de banyolar hala tetikleyici. İdrar. Bok. Kusmuk. Neredeyse titriyorum. En azından halı kokmuyor.

İyi olacağım.

Yatak beni banyodan ayırdığı için yere yayılıp tavana bakıyorum, uykuya dalmak ve önümüzdeki sekiz saati atlatmak için kendimi zorluyorum.

Sessiz ayak sesleri odanın içinde ilerliyor ve Mia, "Profesör?" diye sesleniyor. "Artık senin profesörün değil," diye homurdanıyorum yerden.

"*Nerede--oh.*" Başını şiltenin üst kısmından uzatıyor. Banyo ışığı neredeyse çıplak vücuduna gölgeler düşürüyor. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Uyumaya çalışıyorum." "Yerde mi?"

"Görünüşe göre."

"Tamam. Gel bakalım koca oğlan." Omzuma dokunup elini uzatıyor ama ben tutmuyorum, onun kıvrak vücuduna sarılmış havlu dikkatimi dağıtıyor.

"Kıyafetlerin nerede?" Eli dokunulmadan aramızda asılı dururken soruyorum.

"Onları banyoya götürmeyi unuttum. Şimdi lütfen normal bir insan gibi yatağa girer misin, böylece ben de pijamalarımı giyip uyuyabilirim?"

Odanın köşesindeki bavuluna ulaşmasını engellediğimi fark edince, uzattığı elini tutup ayağa kalkıyorum. Damarlarımda yüzen alkol sayesinde bacaklarım lastik gibi hissediyor ama fark etmiyorum bile. Nemli tenine sinen hindistan cevizi kokusu dikkatimi dağıtıyor.

Sikeyim.

Sıg, kararsız bir nefes alıyor ve göğüsleri göğsüme değiyor. Hafif bir okşama doğrudan kasıklarına vuruyor. Bakışları yere düşüyor ve parmak uçlarında etrafımda dolanıyor. Aletim eşofmanımın içinde kıpırdıyor ama kenara çekiliyorum.

Tehlikeli.

Kız tehlikeli.

Komodinin üzerinde bir lamba duruyor. Valizini daha kolay arayabilsin diye lambayı açıyorum.

Uzun, zayıf bacaklarında kolunu ve omzunu saran aynı mürekkep eksik. Uzun sarı saçları hâlâ ıslak, kalın teller halinde sırtından aşağı sarkıyor, bavulunu karıştırırken göğüs uçlarını göğsümde hissetmiyormuşum gibi davranıyor.

Önümdeki görüntü, tanıdığım kızla öyle büyük bir tezat oluşturuyor ki, nutkum tutuluyor. Yüzü her zamanki koyu makyajından arınmış. Sadece bu bile onu bir yabancı gibi gösteriyor. Kalın üst kirpikler yok. Çillerini gizleyen kapatıcı yok. Küpeler hala kulaklarının kabuğunu süslüyor, ama başka? Hiçbir şey yok. Sanki kendini örtmeye alışkın olduğu zırhı sonunda çıkarılmış ve bana bir yabancının görüntüsünü veriyor. Babası ölmeden önceki fotoğraflarını görmüştüm. Bir amigo kızdı. Altın röfleli. Doğal makyajlı. Ve neşeli bir kişiliği vardı. Her şey mahvolduktan sonra gözlerini siyaha boyadı, saçlarını sarının gümüşü bir tonuna ve altına siyaha boyadı, cildine dövme yaptırdı ve piercing takıntısı oldu.

Evet. Lanet olsun. Farklı.

Bir görüntüyü diğerine tercih etmiyorum, ama kızın babasının ölümünden önceki görüntüsü... *şaşırtıcı*.

Beyaz tişörtünü ve siyah külotunu göğsüne bastırarak arkasını dönüyor ve beni ona bakarken yakalıyor. Arkamı dönmeliyim. Pencere aniden büyüleyici olmuş gibi davranmalıyım. Işığı kapatıp yere uzanmalıyım, böylece alkolün etkisinden kurtulabilirim. Onun yerine bakışlarını tutup bir sonraki hamleyi yapmasını bekliyorum.

"Neye bakıyorsun?" diye soruyor. Bu bir suçlama değil. Gerçek bir merak. Sanki ona doğal haliyle baktığıma inanamıyormuş gibi.

Ellerim onu yakalamak için kaşınıyor. Parmaklarımı uzun saçlarına dolamak, yumruğumun etrafına sarmak ve hayal kırıklığımı gidermek için. Scarlett'e. Shorty'ye. Bu geceki mağlubiyete. Rezervasyonumuzu mahvettiği için lanet otele. O kadar heyecanlıyım ki, mantığımın sesi çoktan kayboldu ve beni büyük bir hata yapmanın eşiğinde bıraktı. Ellerimi iki yanımda birleştirip, gözleri benimkileri tutarken her seferinde bir parmağımı ayırmaya zorluyorum.

"Bir sorun mu var patron?" diye takılıyor. "Çillerin olduğunu bilmiyordum."

"Ah." Parmakları burnunun köprüsüne değiyor ve elini tekrar yanına indiriyor. "Sen yatakta uyumalısın. Ben yerde kalabilirim."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Ben sertliğe alışkınım Profesör. Öte yandan siz..." Beni bir aşağı bir yukarı tararken kaşları çatılıyor.

"Hep böyle şımarık mısınız?" Olmam gerekenden daha fazla eğlenerek soruyorum, ama elimde değil. Belki alkol yüzündendir, ama alaycılığını seviyorum. Kuru mizah anlayışını. Sivri dil ve ona eşlik eden saçmalamayan tavır.

Kollarını kavuşturup göğüslerini birbirine bastırıyor. Ağzım

sulanıyor. "Her zaman böyle inatçı mısın?" diye karşılık veriyor.

Dikkatimi onun göğüs dekoltesinden ayırarak, "Yatağı sen alıyorsun, Mia," diye emrediyorum. "Tamam. Sen de benimle geliyorsun."
"İyi bir fikir değil."

"Eğer bu konuda endişeleniyorsanız, kemiklerinizin üzerine falan atlamayacağım. Çıkacak birini aramıyorum. İyi bir sevişme belki, ama beni boşaltamayacak kadar gergin olduğunu hissediyorum, o yüzden--"

"Seni boşaltamayacağımı mı sanıyorsun?" Talep ediyorum.

Sarı kirpiklerini bana doğru savuruyor. "Ben senin tipin değilim, unuttun mu?" Kendimi memelerinin arasına sıkıştırılmış havlu kumaştan düğüme bakarken yakalıyorum ve boğazımı temizliyorum. Hiçbir şeyden haberi yok.

Ona yapabileceğim şeyler. Onu nasıl hissettirebileceğimi. Ama bu kötü bir fikir.

İkimiz için de.

Sarhoşken bile bunun doğru olduğunu biliyorum.

"Haklısın," diye yalan söyledim. "Benim tipim değilsin." "O zaman sorun ne?"

"Hiç sorun değil."

"Güzel," diyor.

"Güzel."

"Güzel," diye tekrarlıyor, oflayıp puflayarak banyoya doğru yürüyor. Tüm sağduyuma rağmen, yataktaki yorganın altına giriyorum ve duştan çıktığında olduğu gibi tavana bakıyorum.

Merak ettim.

Lanet olsun, merak ettim.

Ve yıllardır kimseyi merak etmemiştim. Scarlett bile dikkat dağıtmaktan başka bir şey değildi. Güzel ve kullanışlı bir şey, ama yine de bir dikkat dağıtıcı.

Mia mı?

Çok güzel bir kız. Ama uygun mu? Pek değil.

Onunla yatmak berbat bir fikir olurdu. Bunu düşünmek bile tehlikeli. Peki bu yatakta onun yanında uyurken bunu düşünmek? İntihar sayılır.

Ama onu boşaltmak mı? Yapamayacağımı düşündüğü için sadece bir gece için mi?

Birkaç dakika sonra banyonun kapısı açılır ve ardından kumaş hışırtısı duyulur. Yorganın altından kayarak çenesine kadar çeker ve yüzüne sıcak pembe bir göz maskesi geçirirken yatak eğilir.

Ciddi misin?

O şeylerden birinin içinde mi uyuyor?

İkinci bir deri gibi giydiği belalı kişiliğiyle çelişiyor ama bu sadece merakımı besliyor. Benim

İlgi. Onu yanıma aldığımda gülmekten kendimi alamıyorum. Bu konuda yorum yapmıyorum, bunun yerine yatağın yanındaki lambayı kapatmayı tercih ediyorum.

Yanımda kayıyor ve yavaş bir nefes veriyor. Yumuşak ses doğrudan sikime vuruyor ve ben de ona teslim oluyorum. Beni yıkamasına izin veriyorum. Beni teşvik etmesine izin veriyorum. Karanlığı suçluyorum. Viskiye. Boktan haftayı. Bu akşamki maçın kaybedilmesini. Mia'nın diğerleri gibi olmadığını defalarca kanıtlamış olması.

"Sevişecek birini mi arıyorsun?" Sesim sessiz odayı yarıp geçiyor.

"Buchanan," diye sızlanıyor. "Uyu artık."

"Söylediğin buydu, değil mi? Çıkmak için birini aramıyorsun ama sevişmek için birini arıyorsun, öyle mi?"

"Şunu bırakabilir miyiz lütfen?"

"Gerçekten seni boşaltamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Göz maskesini başının üstüne iterek yan yatıyor, ağırlığını dirseğine veriyor ve bana bakıyor. Karanlık ama ay ışığı otelin penceresinden süzülüyor ve onu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey yapıyor. Her santimi. Her çili. Her kıvrımı.

"Saçma sapan konuşuyordum, tamam mı?" diye homurdanıyor. "Benim işim bu, o yüzden beni görmezden gelin."

Onu görmezden mi geleyim?

Bunun ne kadar imkansız olduğu hakkında bir fikri var mı? Beni ne kadar meraklandırıyor? Derimin altına giriyor?

Beni delirtiyor mu? Ve onu görmezden gelebileceğimi mi sanıyor?

"Uyku maskeni yerine tak," diye emrediyorum, çarşafı kaldırıp başımı altlarına eğiyorum.

Nefesi kesiliyor ama ben kendimi ona yaklaştırmak hareket etmiyorum.

"Buchanan, ne yapıyorsun?"

"Uyluklarını benim için aç," diye bağıriyorum. Yorganın altında hafifçe kayarak bana yer açtığında çarşafı zaten sıcaktı, vücut ısınısını çalmıştı.

"Buchanan," diye tekrarlıyor. Uyarı dilinin ucunda, soyadımı lekeliyor, ama bacaklarını biraz daha açıyor ve yatağın dibine doğru kayarak kalçalarının arasına yerleşiyorum.

"Hafife alınmaktan hoşlanmadığımı bilmelisin." Amını sadece ince bir siyah dantel parçası örtüyor ve kokusunu hafızama kazıyarak onu içime çekiyorum. Viski mi beni sarhoş etti yoksa Mia mı başımı döndürdü emin değilim ama bunu sorgulamıyorum. Ağzım daha da sulanıyor ve sikim eşofmanlarıma yapışıyor, yemeğim önümde uzanırken mantığının son kalıntıları da havaya karışıyor. Daha yakına eğilip çürük kumaşın arasından dudaklarını emiyorum ve o da kıvranıyor.

"Bekle." Bu kelime bir nefesten başka bir şey değil ama alkolü kesiyor ve birkaç santim geri çekiliyorum. Bekliyorum.

Nefes alış veriş dengesi ve sanki kendine engel olamıyormuş gibi kalçaları önümde hafifçe kayıyor. Sanki akli istemese bile vücudu beni istiyor.

Güven bana, Mia. Hislerimiz karşılıklı.

"Sarhoş musun?" diye soruyor.

"Buzzed," diye karşılık veriyorum.

"Yani sarhoş," diye açıklıyor.

"Pişman olacak kadar sarhoş değilim."

Tekrar altımda kıpırdanıyor ve ben de iç kalçasını ısıırıyorum ama amına yaklaşmıyorum. Bana izin vermediği sürece.

"Sadece bir gece," diye fısıldıyor. "Ve bundan bir daha asla bahsetmeyeceğiz. *Asla*.

Anladın mı?" "Seni çok net duyuyorum, Brat."

Bacaklarını daha da açıyorum ve başparmaklarımla uylukları ile iç çamaşırı arasındaki çukurlara küçük daireler çizerek masaj yapıyorum. Anında rahatlıyor. Uzun zamandır ön sevişmeyle bu kadar ilgilenmemiştim. Bir kızı boşaltmakla. Sadece yapabileceğimi kanıtlamak için bir kızın dünyasını sarsmak. Merkezine yumuşakça üfleyerek ne kadar hassas olduğunu test ediyorum. Mia'nın elleri başımın arkasını buldu.

"Yala beni." Kalçalarını kaldırıyor ve sanki dokunuşum için can atıyormuş gibi yüzümü ona doğru itiyor ve başparmağımı ince siyah dantele geçirip yana doğru iterken gücün tadını çıkarıyorum. Örtünün altı pek bir şey göremeyeceğim kadar karanlık, ama ışık eksikliği sadece hislerimi arttırıyor. Merakımı. Arzumu. Dudaklarını tekrar yavaşça emiyorum, bu sefer tangasının engeli olmadan, kokusunun üzerime sinmesine ve beni çıldırtmasına izin veriyorum.

Ve ben deliriyorum.

Onun adını duyduğum andan beri. Sınıf listemde gördüğüm andan beri. SeaBird'de ilk içkimi doldurduğu andan beri ve sonrasında sayısız kez. Bu kadın beni delirtiyor ve şimdi ben de aynısını yapmak istiyorum. Onu çıldırtmak istiyorum. Onu çıldırtmak. Her zamankinden daha çok boşalmasını sağlamak. Amını kemiriyorum ama içine dalmıyorum. Onun yerine bekliyorum. Çaresizliğinin onu ele geçirmesini. İhtiyacını. Çarşafın diğer tarafından yumuşak bir miyavlama yankılanıyor ve kalçaları beklentiyle geriliyor.

"Bana yardım edin Profesör, eğer beni yalamazsanız--"

Ortasını yalıyorum, dilimin düz kısmıyla sularını temizliyorum.

"Evet, aynen böyle," diye inliyor.

Madem ısrar ediyorsun.

Onu tekrar yaladığımda çoktan sıırıslıklam olmuştu ve tadı cennet gibiydi. Parmaklarımla kıvrımlarını aralayarak onu daha derinden öpüyorum, dilimi yarığı boyunca sürüklüyorum ve içine daldırıyorum. Bal gibi. Tadı bal gibi. Tatlı. Klitorisini buluyorum ve usulca dişliyorum, sikimi yatağa sürüyorum. Onun içinde olmak istiyorum. Onu işaretlemek. Ona sahip çıkmak. Onu unutulana kadar sikmek. Onu yerken, ellerimi altına sokup ağzıma doğru kaldırırken, kendime olan hakimiyetim her geçen saniye daha da elimden kayıyor.

"Siktir, patron," diye geveliyor. "Çok iyi."

Kıçını tekrar yere koyup parmağımı içine sokuyorum. Kadifemsi ve pürüzsüz ve o kadar ıslak ki, sikimin içinde olmasının ne kadar iyi hissettireceğini hayal edebiliyorum. Parmağım yerine onun

sıktığını hissetmek. Dilimin ucunu tekrar yumruğuna değdiriyorum, sularının elimi ıslatmasına izin veriyorum.

bana karşı gıcırıyor.

"Gerçekten iyi." İnemeleri havayı doldururken saçlarımı sıkıca kavıyor. Saç köklerini çekiştiriyor ve bacaklarını omuzlarıma doluyor, boşalmak için sabırsızlanıyor. Uçurumun kenarından düşmek için.

Kasları dokunuşumun altında titriyor ve hızımı artırıyorum, parmaklarımı içine sokup çıkarıyorum, diğer elimi kasık kemiğinin üstündeki yumuşak deriye bastırıyorum. Tekrar klitorisine yapışarak usulca emiyorum, aletim çeliğe dönüşürken tadını çıkarıyorum.

Kahretsin, bunu istiyorum. Onu istiyorum. Sadece bir gece için olsa bile. Sadece onu boşaltabileceğimi kanıtlamak için olsa bile. Elime geçen tek şey bu olsa bile. Bir tat. Bu bir erkeğin isteyebileceği en zevkli cehennem ve ben içinde boğulmak istiyorum. Onun içinde boğulmak.

"Siktir!" Başımın iki yanındaki çarşaflara tutunuyor, kalçaları tekrar tekrar kalkarken beyaz kumaşı yumrukluyor, hava bir lüks olana kadar ağzımla buluşuyor, ihtiyacım olmayan bir lüks. Şimdi değil. Mia'nın amı dilime bastırılmışken olmaz.

Bir çılgınlıkla boşalıyor ve bu hayatım boyunca duyduğum en ateşli şey. Vücudunda gezinirken kasları gevşiyor, karnına öpücükler konduruyorum, dudaklarının ayrıldığını ve uyku maskesinin hâlâ yerinde olduğunu görüyorum.

Kendimi onun içine gömmek istiyorum ama yapmayacağım. Bu gece olmaz. Bu şekilde olmaz. Sınırı çoktan aşmışken olmaz. Kafam güzel olabilir ama aptal değilim.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve "Aferin kızıma" diye mırıldanıyorum. "Prezervatif?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. "Seni boşaltabileceğimi söylemiştim."

Uyku maskesine uzanıyor ama elini yerinde tutuyorum.

"Beni bir daha asla sorgulama." Elini bıraktım ve yatağın kendi tarafıma geçtim. "İyi geceler, Brat."

"Ciddi misin?"

"Biraz dinlen."

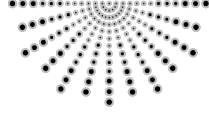
Dili dudaklarının arasından dışarı fırlıyor ama pes ediyor ve "İyi geceler Profesör" diye fısıldıyor. Sonra uyuyorum.

Ya da en azından dene.

Aletimin tamamen uyanık olduğunu ve kızın cennet gibi koktuğunu düşünürsek, bu pek de kolay değil. Cidden, ne tür bir vücut yıkama suyu kullanıyor? Hindistan cevizi gibi bir şey.

Karşı tarafıma dönüyorum ve sonunda huzursuz bir uykuya dalmadan önce tüm kadromu listelerken horozumun tabanını kabaca sıkıyorum.

HENRY

U y a n d ı ğ ı m d a hala uyuyordu. Yumuşak horlamaları ve sürekli yer değiştirmesi neredeyse dinlenmek imkansız. Ya da belki de Mia'nın tadı dilimdeyken yataкта uzandıktan sonra uyuyamayacak kadar heyecanlandığım içindir. Ne olursa olsun, bir saat önce pes ettim. Bunun yerine oda servisi sipariş ettim, bir duş daha aldım ve şimdi e-postaları yanıtlıyorum. Bir sürü e-posta var. Ama babamdan gelen bir tanesi dikkatimi çekiyor ve sade kahvemi yudumlarken tüm sağduyuma rağmen açıyorum. Dün geceki maçın skorunu görmüş.

Harika.

Mia bir tazı gibi burnunu havaya kaldırıyor ve pembe göz maskesini başının üstüne iterken şilte kayıyor.

"Kahve kokusu mu alıyorum?"

diye mırıldanıyor. Başımı sallıyorum.

"Bana da getirdin mi?"

"İsteyip istemediğini bilmiyordum," dedim ama bu bir yalandı. Biraz sipariş vermeyi düşündüm ama bu jesti nasıl karşılayacağından emin olmadığım ve özellikle dün gecedan sonra öğrenmek istemediğim için vazgeçtim.

Yaptığımız şeyden pişmanlık duymalıyım ama duymuyorum. Ayrıca, hiçbir anlamı yoktu. Orgazm bile olmadım. Sadece onu boşaltabileceğimi kanıtladım. Ama o haklıydı. Bu tek seferlik bir şeydi ve ikimizin de aynı sayfada olduğundan emin olmalıyım. Tadının nasıl olduğunu bildiğim için ona farklı davranmadığımdan emin olmalıyım.

"Kahve isteyip istemediğimi bilmiyor muydun?" diye tekrarlıyor nefes nefese. "Grizzly Adams'ın sakalı var mıydı?" Teklif etmemi beklemeden fincanı elimden kaptı ve bir yudum aldı, kahve damak tadına hitap ederken fincanın kenarına doğru gülümsedi. "Mmm. Teşekkür ederim." Bardağı bana geri uzatarak ayağa kalkıyor ve ellerini başının üzerine kaldırıyor, esniyor ve dün gece havlunun eteğinin altına gizlediği uyluk dövmesini bana gösteriyor.

Görünüşe göre, kolundan başka yerlerde de dövmeleri varmış. İlginç. Dün gece onun küçük minnettarlık sızlanmalarıyla o kadar meşguldüm ki fark edemedim.

Beni bakarken yakalayınca mırıldandı, "Gördüğün gibi mi patron? Çünkü hatırladığım kadarıyla ikimiz de sadece bir gece için anlaşmıştık."

"Hâlâ geçerli." Kupamdan bir yudum alıyorum. İçimden bir ses onun da fincandan içtiğini söylüyor ama aldırmiyorum. Başka biri olsaydı, umursardım.

Beni izlediğini hissedebiliyorum. Ayaklarına kapanıp beni becermesi için yalvarıp yalvarmayacağımı görmek için bekliyor. Bunun yerine kahveyi bırakıp babamın mesajını tekrar okudum. Oyunla ilgili notunun yanı sıra, bütçeler, aile yemeği ve B-Tech Enterprises için dikkat etmem gereken birkaç tavsiye hakkında bir şeyler var ama neredeyse hiçbir aklımda kalmıyor.

"Koşuya çıkacağım," diye duyuruyor Mia.

Dikkatimi bilgisayardan ayırıp ona bakıyorum. "Koşu mu?" "Bu bir sorun mu?"

"Şehri tanıyorsun."

"Birkaç sokak tabelasını okumayı bildiğime eminim."

"Devam eden bir maraton var."

"Sanırım büyük bir grup insandan uzak kalmayı başarabilirim, Buchanan." Bavulundan koşu ayakkabılarını çıkarır.

"Telefonunu getiriyor musun?" "Sen benim babam mısın?" diye karşı çıkıyor. "Çalışanlarımı güvende tutmak istiyorum."

Parmak uçlarından sarkan spor ayakkabılarıyla kollarını kavuşturuyor. "Peki Beck, Thorne, Greer, Taylor ya da Mortinson olsaydım aynı şeyi söyler miydin?"

"Duruma göre değişir," diye karşılık veriyorum.

"Onlarla birlikte mi koşuyorsun?" "Öyle olsaydım kıskanır mıydın?"

Dizüstü bilgisayarına geri dönüyorum ve ona bir daha bakmıyorum. "İyi eğlenceler. Maratona falan yakalanma."

"Vay be, teşekkürler." Birkaç dakika valizini karıştırır. Banyoya girdikten sonra bir çift siyah şort ve ona uygun bir spor sütyeni giyerek geri döner. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ama kulaklığıyla oynarken yüzünde hâlâ makyaj yok.

Şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Ve tadının neye benzediğini bilmek?

Ereksiyonum resmen ağlıyor.

Hoşça kal deme zahmetine girmeden odadan çıkıyor, ben de e-postalarımaya yeniden odaklanmaya çalışıyorum ama bu imkânsız çünkü tek gördüğüm o.

Dizüstü bilgisayarımın sağ köşesindeki saatten vebadan kaçır gibi kaçarken kendimi meşgul tutmaya çalıştığım için endişeleniyorum.

Otuz dakika sonra otel odasının kapısı açılır ve terli Mia ortaya çıkar. Avucuna bir şey sıkıştırıyor, sanki eli meşhur kurabiye kavanozunda yakalanmış gibi görünüyor.

Başımı eğiyorum. "Elinde ne var?"

"Uh..." Elindeki tomara bakar ve onu valizine doğru fırlatır. Son birkaç saat içinde, odanın köşesinde yavaş yavaş bir çamaşır yığınınına dönüştü. Kız bir ergenden daha dağınık.

"Önemli bir şey değil," diye açıkladı. "Ben duş alacağım."

Sandalyemde eğilip kırmızı, beyaz ve mavi kurdele tomarını elime alıyorum ve çözülene kadar kaldırıyorum. Gümüş bir madalyonun ön yüzünde *On Üçüncü Yıllık Creekside Maratonu* yazıyor.

"Hey, o benim!" Madalyaya uzanıyor ama ben onu elinden alıyorum.

"Seksen yedi dakikadır yoktun," diyorum ona.

"Bana zaman mı tuttun?"

"Bütün bir maratonu seksen yedi dakikada mı koştun Mia?"

Kollarını kavuştururken dudaklarında okunamayan ifadesine karşı pembe bir çizgiden başka bir şey yok.

Telaşlandığında bunu çok yapar. Yanaklarındaki pembelik hoş bir dokunuş.

"Bu ne? Üç buçuk dakikalık bir mil mi?" Ben önerdim. "Formda olduğunu biliyordum, Brat, ama bu kadar hızlı olduğunu düşünmemiştim."

Omuzları çökmüş bir halde, "Tamam, maraton koşmadım." diye mırıldanıyor.

Dilim yanakta, gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Peki neden bir madalyan var?"

"Belki...."-boğazını temizliyor-"dördüncü milimde *yanlışıklıkla* parkura girmiş olabilirim."

"Kazara mı?"

Dudakları daha da büzülür. "Tamam, haklıydın. Biraz kayboldum ve kendimi bir maratonun ortasında buldum. *Ortası biraz* abartılı olabilir," diye açıklıyor. "Daha çok maratonun son onda biri gibiydi ama--"

"Ne oldu?" Talep ediyorum.

"Koşuyordum ve biraz arkamı döndüm," diye mırıldanıyor, bir yandan at kuyruğunun ucuyla oynarken bir yandan da benim oturduğum yer dışında odanın her yerine bakıyor.

"Ve?"

Öfkeyle at kuyruğunu omzunun üzerinden geriye atıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Sonra bir baktım, sağa dönmüşüm ve yolun çeyrek mil aşağısında büyük bir balon kemer buldum. Bu noktada, muhtemelen parkurdan çıkmam gerektiğini düşünüyorum, biliyor musun? Bariyerlere tırmanmaya çalışıyorum ama bariyerler herkes için tezahürat yapan insanlarla dolu. Geçmeme izin vermek yerine, neredeyse vardığımı ve beni yola geri iterken şimdi bırakamayacağımı söylüyorlar."

Yüzeyin altında eğlence kaynıyor, ama küçük otel masasındaki dizüstü bilgisayarını kapatıp tüm dikkatimi ona verirken bunu kontrol altında tutuyorum. "Sonra ne oldu?"

"Bitiş çizgisini geçtim ve biri bana bir kurabiye verdi ve boynuma bir madalya taktı."

"Demek hile yaptın," diye düşündüm.

"Ben hile yapmadım. İlk etapta kaydolmadım bile."

"Onlara söyledin mi?"

Kız utangaç bir ifadeyle bakma nezaketini gösterdi. "Şey, hayır." "Neden hayır?"

"Çünkü kurabiye gerçekten güzel görünüyordu ve--" Homurdanıyorum.

"Oh, kapa çeneni. Çikolata parçalıydı. İkimiz de biliyoruz ki kimse çikolatayı geri çeviremez." "Ben kuru üzümlü yulaf ezmesini tercih ederim," diye karşı çıktım. Homurdanıyor. "Tabii ki biliyorsun. Ne olursa olsun, ben... sadece biraz kayboldum." "Yani beni dinlemeliydin," diye işaret ediyorum.

Burnu kırışıyor. "Tamam. Seni dinlemeliydim. Şimdi mutlu musun?"

"Oldukça." Madalyayı ona geri veriyorum. "Michigan'a uçmadan önce duş alacak kadar vaktin olacak mı?"

"Evet. Planlıyorum. Duş aldın mı?" "Evet."

"Güzel. Çünkü seni tekrar yarı çıplak dolaşırken görmek zorunda kalırsam kendimi kaybedebilirim." Kelimeler dudaklarından çıkarken gözleri vücudumda geziniyor. Bunu bilerek yaptığından şüpheliyim.

Hayır, kız asla yapmaz. Ve nedense bu bende onu duvara yaslayıp unutulana kadar sikme isteği uyandırıyor.

Ama daha kötüsü ne? Siyah spor sütyeni, sıkı karnı ve pürüzsüz teninde dönüp duran mürekkepler önümde sergileniyordu. Dövmelerden hiç hoşlanmazdım. Kendimde değil. Başkalarında da. Ama Mia'da? Onları incelemek istiyorum. Onları sormak. Onları neden aldığını. En sevdiği hangisi.

Bir. Gece. Sadece.

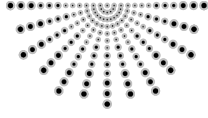
Beni bakarken yakalayınca kalçasını çıkardı. "Bir sorun mu var, Buchanan?"

"Sorun değil." Dikkatimi onun dolgun karnından ayırıp dizüstü bilgisayarımı yeniden açıyorum.

"Ben işimin başına dönüyorum."

"İyi eğlenceler."

Banyo kapısı bir dakika sonra kapanıyor ve ciğerlerimde rehin tutulan oksijeni dışarı veriyorum. Evet. Uçağımıza binmeli ve Creekside'ı bir an önce arkamda bırakmalıyım.

“C Hadi!” Blazers'tan bir savunma oyuncusu Colt'u buza çarparken bağıyorum. Kamerama bakıp Colt'un ekranda ortalanmış olduğunu onaylıyorum. Evet. Her şeyi videoya çekiyorum. Manzara için harika olacak. Colt'un omzu ve yüzü için o kadar iyi değil. Zavallı adam. Yarın kesinlikle hissedecek. Hokey oyuncularının kask takması iyi bir şey.

Sinirlenen Theo ve Lions'ın savunmacılarından Mortinson, camın yanındaki itiş kakışa doğru koşar ve top yıkar gibi adama vücut kontrolü yaparak onu takım arkadaşlarından uzaklaştırır. Birkaç Blazers oyuncusu daha kaosa doğru koşuyor ve saniyeler içinde bir arbede başlıyor. Hakemler düdüklerini çalar ve oyuncuları ayırır.

Sosyal medya altını gibi.

Daha sonra bir sonraki oyun başlıyor ve ben kaydı durdurup sinsi bir sırıtışla görüntüleri kontrol ediyorum. Bu kötü çocuğu Blakely'ye göndermem gerekecek çünkü bu onun nişanlısını *seksi* gösteriyor. Tekrar bittiğinde kamerayı kaldırıyorum ve kavga nedeniyle ceza sahasına götürülen birkaç oyuncuyu yakalıyorum. Arkamdaki kalabalıktan gelen bir ses dikkatimi çekiyor.

"Hey! Hey, sen!"

Omzumun üzerinden baktığımda kırk küsur yaşında bir adamın bana baktığını görüyorum. Kırmızı ve sarı Blazers forması bira göbeğinin üzerine gerilmiş ve amber rengi sıvıyla dolu plastik bir bardağı dengeliyor.

Evet, adamı kesinlikle tanımıyorum. Başka birini aradığından emin olarak buza doğru dönüyorum ve kameramı havaya kaldırıyorum.

"Mia, değil mi?" diye bağıyor. "Sen Mia mısın?"

Korku boğazımı tıkıyor ama ona bir daha bakmıyorum. Gözlerimi piste dikeyim, oyuncular turuncu, sarı, siyah ve beyaz bir karmaşa içinde birbirine karışıyor. Bu daha önce de olmuştu. Sadece birkaç kez ve Lions'la çalışmaya başladığımdan beri değil ama yine de. Nasıl oynandığını biliyorum. Shorty'nin beni ifşa etmesi sayesinde, birileri ismimi Google'da arattıktan sonra OF hesabımı diğer sosyal medya platformlarıma bağlıyor. Beni toplum içinde gördüklerinde fotoğraf çekirmek, özel bir gösteri yapmak ya da başka bir şey istiyorlar. Onlara hayır dediğimde sinirleniyorlar, agresifleşiyorlar ya da bana sürük, fahişe ya da akıllarına gelen diğer pek de akıllıca

olmayan isimlerle hitap ediyorlar. Ama Şimdi zamanı değil.

"Evet, sen Mia'sın!" diye karar veriyor yabancı. Yemin ederim merdivenlerden inip bana doğru yaklaştığını hissedebiliyorum. Oyuncu sıralarını tribünlerden ayıran bir bariyer var ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama garip, doğuştan gelen bir içgüdü kadınlara yakınlarda bir avcı olduğunu söylüyor ve ben bunu şu anda hissediyorum. Başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar hissediyorum. Rahatsızlık göğsümde sıkışıyor ve mideme inerek midemi bulandırıyor. Gözlerimi kameradan ayırmazken ağzımda pamuk oluşuyor ama Colt pakı benden on beş metre ötedeki sağ kanat Wells'e doğru atarken görüntü bulanıklaşmaya devam ediyor, odağını kaybediyor.

"Hey, bebeğim! Beni görmezden gelmeyi bırak! Sadece konuşmak istiyorum!" diye sesleniyor yabancı. Omurgam çelik bir çubuk gibi.

"Hadi ama! Benim için gömleğini kaldırıp kaldırmayacağını bilmek istiyorum!"

Topuklarımın üzerinde dönerek tünelden soyunma odasına doğru koşuyorum, sözleri zihnimde yankılanırken nabzım her adımda daha da hızlı atıyor.

Dışarıda olmalıydım. Film çekiyor olmalıydım. Olmalıyım--

Geldiğim yerden öfkeli kükremeler yükseliyor ve başımı öne eğiyorum. Bir şeyi kaçırmıştım. Ne olduğunu bilmiyorum ama Lions ev sahibi takımı kızdırmıştı. Gol atmış ya da bir şutu engellemiş ya da bir kavga başlatmış ya da... bir şey yapmış olabilirlerdi ve ben bunu kaçırdım. Sonrası için görüntü alamayacağım. Takımı tanıtmak için kullanamayacağım.

Fotoğraf makinemi boynumdaki kayıştan sarkacak şekilde yere bırakırken nefesimin altından "Kahretsin," diye feryat ediyorum. Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek yüzümden uzaklaştırıyor ve nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum.

Geri dönmeliyim. Onu görmezden gelmeliyim. Nasıl olsa bana ulaşamazdı. Sorun olmazdı. Ben güvendeyim. Bana dokunamaz. Etrafta bu kadar insan varken olmaz. Yalnız *olsam* bile muhtemelen bana dokunmazdı. Bütün erkekler Shorty değildir. Bütün erkekler beni yakalamak için dışarıda değil.

Sorun yok.

Ben iyiyim.

"Buchanan maç sırasında burada olman için sana para mı ödüyor?" diye soruyor soğuk, mesafeli bir ses. Beton üzerindeki ayakkabıların tanıdık sesiyle karışıyor.

Bir elimde fotoğraf makinemi dengelerken omurgam dikleşiyor ve suçluyla yüzleşiyorum.

Ciddi misin?

İlk antrenmanımda arenada karşılaştığımızdan beri bana iki kelime etmedi ve şimdi ortaya mı çıkıyor? Jeffry'nin bir an önce biriyle yatması lazım çünkü kışındaki sopa sinirlerimi bozmaya başladı.

"Tuvaleti kullanmam gerekiyordu," dedim ona.

"Devre bitene kadar üç dakika daha çişini tutamadığın için mi maçın en önemli anını kaçırdın?"

Jeffry ellerini ceplerine sokarak meydan okuyor. "Bunu öğrendiklerinde yönetim kurulunun hoşuna gideceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Dostum, onu yumruklamak istiyorum.

Onun yerine çenemi kaldırıp bakışlarını tutuyorum. "Bir daha olmayacak." "Ne bir daha olmayacak?" Buchanan araya giriyor.

Ciddi misin? Bu gece soyunma odası falan mı olacak?

"Maçın en önemli anlarından birini kaçırdı," diye açıklıyor Jeffry. Ses tonu küçümseyici bir tonda.

Buchanan'ın soğuk bakışları Jeffry'den bana dönüyor. "Olmanız gereken yerde olmamanızın bir nedeni var mı?"

Olman gereken yerde olmamanın bir sebebi var mı? Ona tükürmek istiyorum ama gözlerimi kapatıp üçe kadar sayıyorum ve bu işte kalmamın akıllıca olacağına dair tüm nedenler aklımdan geçiyor. Ne kadar uzanıp Jeffry'nin suratına bir tokat atmak istediğimin bir önemi yok. Dürtülerimi kontrol altında tutmalıyım.

İhtiyaç. İstemek değil. İhtiyaç.

Nefes al, kendime hatırlatıyorum. Gözlerimi açıp gülümsemeye çalışıyorum. "Tuvaleti kullanmam gerekiyordu. Dediğim gibi, özür dilerim. Bundan sonra maçtan önce bu kadar çok su içmemeye dikkat edeceğim. Bir daha olmayacak."

Buchanan'ın gözleri incelirken bahanemi sessizlik izliyor. Sanki bana inanmıyor gibi. Dürüst olmak gerekirse, ben de kendime inanmazdım. Ama şu anda umurumda değil. Piste geri dönmeliyim. İşimi yapmalıyım. Bundan daha güçlü olmalıyım. Sıradan pisliklerin beni etkilemesine izin vermemeliyim.

"Her şey yolunda mı?" Buchanan dürtüyor, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken beni izliyor. Sorusu sıcak değil. Ama soğuk da sayılmaz. Bu... kopuk. Sade. Ama keskin bir alt tonla neredeyse umursadığını ima ediyor. *Neredeyse.* Onu daha iyi tanımasaydım, ona inanabilirdim bile. Ama onu tanıyorum. Ve sayamayacağım kadar çok kez şahit olduğum bir şey varsa, o da her şeyin sonucuyla ilgili olduğudur. Her şey kurallar ve onlara nasıl uyulması gerektiğiyle ilgilidir. Her şey iş ve onun nasıl tamamlanması gerektiğiyle ilgili. Hayır. Önemli değil. Ne olursa olsun.

Peki ya Lions için daha fazla içerik çekmek yerine soyunma odasında olduğum gerçeği? Topu düşürdüm ve bunu ikimiz de biliyoruz. Yani onu kızdırmak istemiyorsam iyi bir bahanem olsa iyi olur. Ona bir tane verememem çok kötü.

Kendimi başımı sallamaya zorlayarak cevap veriyorum: "Her şey harika, muhteşem ve harika. Şimdi izin verirsiniz..."

Arkama bile bakmadan, ikinci periyodu bitiren zil sesiyle birlikte piste doğru ilerliyorum.

Ben daha yedek kulübesine ulaşmadan takım yanımdan geçip gidiyor ama ben onları soyunma odasına kadar takip etmiyorum. Ayaklarım tünelin içindeki betona sabitleniyor. Çünkü Buchanan ya da Jeffry ile tekrar karşılaşmak istemiyorum. Ama piste tek başıma da gitmek istemiyorum. Aptalca ama elimde değil. Uyum sağlama arzusu. Görülmemek ya da fark edilmemek. Kafam pişmanlık, suçluluk ve korkuyla karmakarışıkken olmaz.

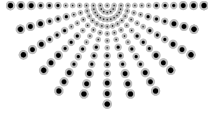
Hâlâ dışarıda mı?

Beni mi bekliyor?

Bir sonraki periyot başladığında, hayatım buna bağıymış gibi tribünlerden uzak durarak gölgelerde kalıyorum, sadece zihnimin arkasındaki rahatsız edici hissi bir saniye daha kaldıramadığımda kalabalığa bir göz atıyorum. Neyse ki adam gitmişti.

Keşke bana verdiği ürpertiği de yanında götürseydi.

HENRY

Bir kolunda iPad'i, Erika ofisime giriyor ve "Dün gece ne maçı ama" diyor.

Jeffry masamın karşısına oturdu bile. Bu sabah erken saatlerde Michigan'dan geldik, ancak hala yetişmemiz gereken çok şey var.

"Maç iyiydi," katılıyorum. Üçüncü periyodun son on beş saniyesinde kazandık. Creekside mağlubiyetinin acısını neredeyse unutturdu.

"Mia'nın yayınladığı videolar da epey ilgi çekiyor gibi görünüyor," diyor Erika. Jeffry,

"Michigan maçının en iyi iki pozisyonunu kaçırması çok kötü," diye karşı çıkıyor.

Erika masamın karşısındaki koltuğuna doğru ilerlerken, "Şahsen, o adamın tüm kışkırtmalarından sonra kendine bir dakika ayırmak istediği için onu suçlayamam," diyor.

Donup kalıyorum, kelimeler buz gibi bir kova su gibi üzerime akıyor.

"Ne adamı?" Sandalyemde öne doğru oturuyorum ve parmaklarımı önümde birleştiriyorum.

"Tribündeki adam," diye açıklıyor Erika. Sanki ipucunu alıp beni bilgilendirmesini umuyormuş gibi Jeffry'ye garip bir bakış fırlatıyor ama o sessiz kalıyor, bu yüzden tekrar bana dönüyor. "Ona sarkıntılık etmeyi bırakmayan mı? Ve ona bağırdığı o korkunç şeyler? Şey..." Boynundaki inci dizisini sıkıca kavırıyor. "Söylemeye gerek yok ama Thorne'u ona haddini bildirip gitmesini sağladığı için suçlamıyorum."

Ne? Gerçek. Sikeyim mi?

Biri ona bakıyor muydu? Biri onu rahatsız mı ediyordu? "Thorne onu ne zaman gönderdi?" Homurdanıyorum.

"İkinci periyodun hemen sonunda. Mia tünelde kaybolduktan sonra Dawson, Theo ceza sahasına götürülürken Colt'u buzdan çıkardı ve adama vurmasına izin verdi."

Çenemi kaşıyarak soyunma odasındaki senaryoyu yeniden canlandırdım. Orada olmam bile tesadüftü ama Jeffry ve Mia'nın yanına girdiğimde, Jeffry'nin Mia'yla konuşma şekli kanımı kaynattı. Ama daha kötüsü ne? Hayal kırıklığımın ardındaki nedeni bulamıyordum.

O haklıydı. Mia yedek kulübesinde olmalıydı.

Yoksa aşırı tepki mi veriyordu?

Her şeyi düzgün bir şekilde analiz etmek için yeterli bilgiye sahip değildim. Her şey daha da

karışıkı.

Kendimi Mia'nın patronu olmak ile bir gece önce onu diliyle beceren adam olmak arasında sıkışmış buldum.

Ama işin içinde başka bir faktör olduğunu bilmek? Mia'nın neden bankta olmak istemediğine dair önemli bir faktör?

Parçalar yerine otururken Jeffry'ye ters ters bakıyorum. "Tuvaleti kullanması gerektiğini söyledi." Ellerini savunmak için kaldırdı. "Bana söylediği buydu."

"Siz de aynı saatlerde banktaydınız," diye hatırlatıyorum ona. "Ve Colt yüzü cama çarparken söylediklerini duyduysa, adamın yorumlarını senin de duyduğunu varsaymak zorundayım."

"Şey, ben--"

"Yanılıyor muyum?" Homurdanıyorum.

"Oyuna odaklanmakla o kadar meşguldüm ki..." Kayıtsızlık maskem düşüp öfkemi ortaya çıkarınca sesi kesiliyor. Jeffry yutkunuyor ve sanki onu boğuyormuş gibi gömleğinin üst düğmesini çekiştiriyor.

"Adamın ona ne söylediğini duydun mu duymadın mı?" Bum.

Başını öfkeyle sallarken alt dudağı titriyor. "Çok fazla bira içtiklerinde taraftarların nasıl olduğunu bilirsiniz. Açıkçası pek önemsemedim ama kaybolduğunu fark ettiğimde onu aramaya çıktım ve senden birkaç saniye önce soyunma odasında buldum."

Korkakların kavgası. Boşuna çaballıyor. Aptal gibi görünmeyeceği bir senaryo uydurmaya çalışıyor. Ama Mia'yı tanırım. Çoğu kişiden daha kalın bir derisi vardır. Bu da demek oluyor ki yabancı her ne söylediye kötü olmalıydı. Ya da en azından tetikleyici.

Kalın kalın yutkunurken dikkatim Erika'ya kayıyor. "Adam ne diyordu?"

"Şey, ona gömleğini kaldırmasını istediğini söyledi ve--"

"Ve oyundan çıkarılmadı mı?" Talep ediyorum. Son sabrım da lastik bir bant gibi kopuyor ve ayağa fırlayarak masamdaki sandalyenin düşmesine neden oluyorum.

Yere çarparak Jeffry'nin irkilmesine neden olur ve "Şey, ben--" diye hıçkırır.

"Bunu söylediğini duydun mu Jeffry?"

Omuzlarını silkerken tüm vücudu titriyor. "Ayrıntıları değil." "Kovuldun," diye bağırdım.

Gözleri şişti. "Efendim, yapamazsınız--"

"Yapabilirim ve yaptım da. Ofisimden defol. *Şimdi.*"

"Ama bana ihtiyacın var," diye karşı çıkıyor, kışını masamın karşısındaki deri koltuktan kaldırmak istemiyor.

Sıkılı yumruklarımı masamın üstüne bastırıp öne doğru kayarken, günaha boyun eğersen ve Jeffry'yi kendi ellerimle ofisimden atarsam bunun sonuçlarını kendime hatırlatıyorum. "Erika, güvenliği çağır," diye emrediyorum, soğuk bakışlarımı önümdeki sansardan ayırmadan.

Erika tek kelime etmeden ayağa kalktı ve ofisimden aceleyle çıktı, bir inçlik topukları

sert bir zemin.

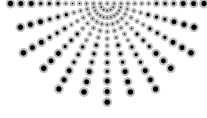
O gittikten sonra yumruklarımı açıyorum ve ellerimi beni hâlâ ofisimde duran sümüklü böcekten ayıran masanın üzerinde gevşemeye zorluyorum. Ona doğru eğildim ama sesimi ölümüne kontrol altında tuttum. "Beni iyi dinlemeni öneririm Jeffry. Eğer bir daha B-Tech Enterprises'a ya da herhangi bir yan kuruluşuna adımını atarsan, sadece girişimlerinden değil, tüm eyaletteki saygın işlerden de kara listeye alınırsın. Anladın mı?"

"Ama ben--"

"Birçok konuda çuvalladın Jeffry," diyorum ona. "Öncelikle, Mia'nın bilerek topu taca attığına inanmamı sağladın, oysa gerçek bundan çok uzaktı. İkincisi, masum bir kadını sayısız insanın önünde laf atılmasına ve aşağılanmasına karşı savunmadın. Ve üçüncüsü, ilk fırsatta onu otobüsün altına attınız, çünkü Lions topluluğu üzerinde sizden daha fazla etkiye sahip olmasını kaldıramadınız. En başından beri önyargılıydınız ve şimdi bu yüzden işinizden oldunuz. Masanı temizlemek için otuz dakikan var. Süren dolduğunda eşyaların çöpe gidecek, tıpkı kariyerin gibi."

Sümüklü pislik ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. Ayağa kalktı ve ofisten aceleyle çıktı. Gidişini izledim, telefonumu aldım ve Erika'yı arayıp birkaç görüşme ayarlamasını söyledim. Görünüşe göre, doldurmam gereken başka bir pozisyon var.

Ama peşini bırakamadığım asıl soru, kendi güvenliği tehlikede olsa bile beni içeri almayı ya da yardımımı istemeyi reddeden gizemli bir sarışınla ilgili. Ve bu bir sorun. Mümkün olduğunca çabuk çözmem gereken bir sorun.

“H Ey, geciktiğim için özür dilerim," diyerek SeaBird'ün barının arkasına geçerken Sammie'den özür diliyorum.

"Endişelenme," diye karşılık veriyor ve bir yandan belime küçük siyah bir önlük sararken bir yandan da

müşteri cin tonik istiyor. "Burada iyi misiniz?" diye ekliyor, siparişi uykusunda yapabilecekmiş gibi bir araya getiriyor. O kadar uzun süredir barmenlik yapıyor ki muhtemelen yapabilir.

"Evet, iyiyim" diye cevap verdim. "Beni idare ettiğin için tekrar teşekkürler. Ve geç kaldığım için gerçekten üzgünüm. Vardiyamdan önce biraz kestirebilirim diye düşünmüştüm ama--"

"Önemli bir şey değil. Hawthorne'un zaten grubu izlemek için kalması gerekiyordu," diyor Sammie, en az seksen yaşında gibi görünen bir adamın önüne başka bir sipariş -bu sefer bir Old Fashioned- koyarken.

"Teşekkür ederim leydim," diyerek içkiyi sessiz bir alkışla kaldırıyor ve bir yudum alıyor.

"Bir şey değil." Ona sırtını dönüyor ve bana, *"Bu onun dördüncü içkisi,"* diyor. Ellerimi temiz bulaşık havlularından birine silerken "Not edildi," diye takılıyorum. Sonra işe koyuluyorum.

Sammie birkaç dakika sonra Hawthorne ile ayrılıyor. Başka bir meçhul müşteri bara oturup bir BudLight istediğinde ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Musluktaki tüm IPA'lara kıyasla sıkıcı bir seçim ama bar tezgahının altına uzanıp bir şişe alıyorum, kapağını açıyorum ve önüne koyuyorum.

"Sen Mia'sın, değil mi?" diye soruyor yabancı.

Kelimeler tek başına ağır geliyor. Gözlerimi kısarak adama tekrar bakarken sanki omuzlarıma bir çift kum torbası ekliyorlar.

Evet. Onu kesinlikle tanımıyorum.

Yine mi? Gerçekten mi?

OnlyFans hesabım yüzünden beni tanıdığını düşünmemeliyim ama dün geceki maçtaki rezaletten sonra kendimi gergin hissetmekten alamıyorum.

Kızgınlığımı zorlukla bastırarak, "Evet." diye cevap verdim. Bir şişe daha Bacardi almak için

arka tarafa gidiyorum. Döndüğümde pislik herif hâlâ oradaydı ve rastgele bir grup kıza asılıyor gibi görünüyordu. Onu görmezden geliyorlar ve dans pistine doğru ilerliyorlar.

Ben tekrar barın arkasına geçerken utanmadan onları kontrol ediyor, dikkati dağıldığı için minnettar. Ne yazık ki, her zamanki akşam telaşı biraz azaldı ve ne kadar süreceğinden emin değilim.

kendimi barın karşı tarafında meşgul tutmak için.

Birkaç dakika sonra beni durdurdu ve bir bira daha istedi.

Önüne koyuyorum ama ben uzaklaşmadan, "Ben Darryl, bu arada" diyor.

Harika. Şimdi adam sohbet etmek istiyor.

"Merhaba, Darryl." Sesim kısık ama umurumda değil. Zaten bana bahşış vereceğinden de şüpheliyim. Ellerimi önlüğüme sildikten sonra boş bir bardak alıyorum, bakışlarından tamamen kaçınırken meşgul görünmeye çalışıyorum. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Arkadaşını tanıyorum."

Bir ona bir ellerime bakıyorum. "Ne arkadaşı?" "Adı

Shorty."

Bardak parmaklarımdan kayıyor ama tezgâhın üzerine düşüyor ve beni kırık camları toplamaktan kurtarıyor.

Siktir, siktir, siktir, siktir.

Tabii ki Shorty'yi tanıyor. Elbette Shorty'nin bana yaklaşan rastgele bir yabancıyla bir ilgisi vardır. Elbette, yüzlerce kilometre uzakta olsa bile beynimi karıştırmanın bir yolunu bulacaktı.

Bardağı tekrar elime alıp avucumun içinde sıkıyorum. Şerefsizi gücendirmeden ya da işleri daha da kötüleştirmeden bu konuşmayı mümkün olduğunca çabuk nasıl bitirebileceğimi düşünürken baskıdan kırılmamasına şaşıyorum. Tamam, aslında adamı gücendirmek umurumda değil ama olay çıkarıp Rhodes'a umduğundan fazla iş vermek yapılacaklar listemde yok. Bu da dikkatli davranmam gerektiği anlamına geliyor.

Adım at. Hafifçe, kendime hatırlatıyorum.

"Çok hoş," diyorum Darryl'e, sonra da sırtımı ona veriyorum. "Evet, onu bir süredir tanıyorum" diye sesleniyor.

Onunla tekrar yüzleştüğimde kızgınlık derimin altında kaynıyor. "Shorty artık Ohio'da yaşamıyor mu?" "Elbette yaşıyor. Ben de öyle."

"Aferin sana." Alaycılığım yoğun ama saklamaya çalışmıyorum çünkü söz konusu Shorty olduğunda? Asla iyi değildir ve uzak durmayı öğrendim.

Darryl, "Evet, haşere kontrolü satıyorum, bu yüzden sürekli seyahat ediyorum," diye devam ediyor.

"Güzel." Bardağıma Diet Mountain Dew ve votkayla dolduruyorum, barın diğer ucundaki uzun bacaklı sarışın için hazırlamam gereken siparişi hatırlıyorum.

Darryl umursamaz bir tavırla ekliyor: "Evet. Buraya geleceğimi öğrenince uğramamı söyledi."

"Ne kadar iyi biri." "Evet.

O iyi bir adam." *Tabii ki*

öyle.

"Mm-hmm." Ben uzaklaşmaya başlıyorum ama o devam ediyor.

"Sert sevdiğini söyledi."

Kendime hakim olamayıp bardağı tezgâhın üzerine bıraktım, başım öne eğikti. "Affedersiniz?" "Evet. Sert sevdiğini ve elli dolar karşılığında sikimi yalayabileceğini söyledi."

Çenem düşüyor ve beynim bu konuşmanın aldığı berbat yönü yakalamaya çalışıyor ama kayboluyorum.

Shorty gerçekten onu buraya bana bunu söylemesi için mi gönderdi?

Ayrılalı neredeyse iki yıl oldu. Mezun olduktan sonra Tumblers ile anlaştı ve o zamandan beri onu görmedim. En azından fiziksel olarak. Onu medyada kolunda farklı kızlarla sayamayacağım kadar çok kez gördüm. Hiçbir zaman kişisel olarak ulaşmadı ama yine de eline geçen her fırsatta götlük yapmanın bir yolunu buluyor.

Bilirsin, bu geceki gibi.

Dürüst olmak gerekirse, onu kısırlaştırmak istiyorum.

"Peki ne diyorsun?" Darryl zorlar. Cüzdanını karıştırıyor ve buruşturulmuş bir elliliği tezgâhın üzerine bırakıyor. Her an parçalanacakmış gibi görünüyor. "Arkaya mı gidelim yoksa--"

Votka ve sodayı yüzüne sıçrattım ve neredeyse bar taburesinden düşüyordu. "Ne oluyor lan?" "Bu senin götlüğün içindi," diye tükürdüm. "Şimdi, git."

Bana doğru hamle yapıyor, barın diğer tarafına uzanıyor ama geri çekiliyor ve koltuğa çarpıyor.

"Özür dilemeni istiyorum," diye homurdanıyor alçak bir ses. Bu ses midemi bulandırıyor ve dikkatim birkaç adım ötedeki Buchanan'a kayıyor.

Buraya ne zaman geldi? Ve ne kadarına kulak misafiri oldu?

"Profesör--" diye mırıldanırken utanç bedenimin her zerresini kaplıyor.

"Şimdi olmaz." Darryl'in ensesindeki tutuşunu sıkılaştırıp onu ayağa kalkmaya zorlarken sesi karanlık ve yoğun bir öfkeyle doludur.

"Whoa." Darryl yüzündeki yapışkan içkiyi siler ve savunmak için ellerini kaldırır. "Sen onun pezevengi falan mısın? Bak, sana bir elli daha vereceğim--"

"O bir fahişe *değil*," diye tükürdü Henry. "Şimdi özür dile ve defol git buradan."

"Siktir git, dostum. Aletimi alana kadar gitmiyorum--"

Henry, Darryl'in yıpranmış fanila gömleğini kavrayarak karnına bir yumruk atar. Darryl'in vücudu darbenin etkisiyle ikiye ayrılır. Darryl körlemesine tezgahın üzerindeki bira şişesine uzanırken ciğerlerindeki hava boşalır. Henry, derdini anlattığını düşünerek onun üzerinde durur.

Hareket o kadar hızlı gerçekleşiyor ki, neye tanık olduğumdan bile emin değilim. "Henry!"

Uyarı için bağıryorum. Pislik herif çok hızlıydı. Şişeyi Henry'nin kafasına çarptı. Çıkan gümbürtü midemi bulandırıyor ama Buchanan çabucak toparlanıyor, yumruğunu yabancının burnuna indiriyor, kolunu geriye atıyor

SeaBird'ün fedaisi Henry ve Shorty'nin arkadaşının arasına girdiğinde başka bir vuruş için.

"Ne oluyor lan?" Rhodes bağırırken diğer müşteriler kaosun etrafında yarım bir daire

oluşturarak kendilerine ön sıralardan yer açarlar. Ne de olsa her gün bir bar kavgasına tanık olmuyorlar. Peki ya kavganın sebebi barmen ise?

Evet. Bu gerçek bir zevk.

Ancak Rhodes, olay çıkardıkları için Buchanan ve Darryl'i omuzlarının üzerinden atmak üzereymiş gibi görünüyor ve bunun suçunu Henry'nin üstlenmesine izin veremem. En başta benim hatamken olmaz.

"Dur!" Henry'yi göstererek bağırıyorum. "Bu adam yanlış bir şey yapmadı." Bakışlarım Darryl'e yöneldi. "Ancak o adam ömür boyu men edildi."

Rhodes başını sallayarak Buchanan'ın gitmesine izin verir ve Shorty'nin arkadaşını koltuk altlarından yakalar. Onu bir patates çuvalı gibi çıkışa doğru sürükler ve kı üstü dışarı fırlatır.

Bunu izleyen sessizlik hissedilir.

Herkesin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Beni izlediklerini. Bok gösterisi. Sonrası. Her şeyi. Ama fark etmiyorum bile. Çünkü Buchanan'ın sol kaşının üzerinde, kafasına aldığı cam şişeden kaynaklanan kesik çok kötü görünüyor. Kan yüzünün yan tarafına damlıyor, koyu renk gözlerini erceveliyor ve çenesinden beyaz düğmeli gömleğine damlayarak gevrek kumaşı lekeliyor.

Yaralanmış.

Ve hepsi benim hatam.

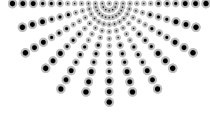
Tezgâhın altında temiz bir bulaşık havlusu asılı, onu alıp barın kenarından dönüyorum. Buchanan'ın kendini korumaya alıp gitmesine fırsat vermeden önce beyaz bezi yarasına bastırıyorum. Henry hafifçe tıslıyor ama ben havluyla kanın bir kısmını emerken geri ekilmiyor.

Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki.

Özür dilerim. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Teşekkür ederim. Neden buradasınız?

Liste sonsuz ama hiçbiri doğru gelmiyor. Hiçbiri uymuyor. Ama sessizlik? Bu daha da rahatsız edici. Daha dayanılmaz. Ve bir saniye daha dayanabileceğime emin değilim.

"Hadi," diye mırıldandım. "Seninle ilgilenelim."

Burada çok fazla göz var. Çok fazla ilgi var. Bu beni kıvrandırıyor.

Buchanan'ın gözünün üstündeki kesiğe beyaz bir bezle bastırıyor. "Ben iyiyim," diye homurdanır.

"Bir kez olsun dinleyecek misin?" Etrafımızdaki meraklı bakışlardan kaçınırken sonunda cesaretimi toplayıp gözlerinin içine baktım. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Bakışlarındaki kararsızlığı görebiliyorum. İnatçılığını. Ama şaşırtıcı bir şekilde pes ediyor ve beni koridorda takip ederek dinlenme odasına giriyor.

Buzdolabı, küçük bir dolap seti, duvarı kaplayan birkaç dolap ve ortada katlanır bir masa bulunan küçük kare bir odadan başka bir şey değil. Burası sessiz. Ve meraklı bakışlardan uzak. Tam da ihtiyacımız olan şey.

"Otur," diye emrediyorum. Ses tonum kendi kulaklarıma bile otoriter geliyor.

İsteksizce metal bir katlanır sandalyenin kenarına oturuyor ve masanın üzerine saçılmış kırıntılara bakarken pek de rahat görünmüyor. Rhodes yemeğini temizlemekte berbat ve bu dağınıklığın Henry'yi rahatsız ettiğine dair bir his var içimde. Creekside'daki otelde kaldığımızdan beri onda bir şeyler fark etmeye başladım. Kendini nasıl taşıdığı hakkında. Ellerini yıkayışında.

Soğukkanlılığını korumaya çalışırken karışıklıklara nasıl odaklandığı hakkında. Şu anki gibi. Açıkça rahatsız olduğunda. Keşke bunun masanın dağınıklığından mı yoksa zonklayan baş ağrısından mı olduğunu anlayabilsem.

"Tut şunu," dedim ona.

Buchanan pembe lekeli bulaşık bezini elimden alıp gözünün üstündeki kesiğe bastırırken ben de Rhodes'un PB&J'sinden kalan küçük kırıntıları elime siliyor, etrafı temizliyor ve mutfak lavabosunda ellerimi yıkıyorum.

"Daha iyi mi?" Ben soruyorum.

"Ben iyiyim," diye savunuyor.

"Elbette öylesin." Aramızdaki mesafeyi kapatarak el bezi görevini tekrar üstleniyorum ve hasarı inceleyebilmek için yavaşça kafasından sıyrıyorum.

Vay be.

Kesik oldukça derin ve hala kanıyor. Ama kafa yaraları çok kanar, o yüzden belki de çok kötü değildir?

"Ne kadar kötü?" diye soruyor, sandalyesinde hafifçe kayarak.

Yüzümü buruşturup bir omzumu silkiyorum. "Yarı derin, ama çılgınca bir şey değil. Oldukça düz bir yarık. Bakalım süper yapıştırıcımız var mı?"

Ondan uzaklaşmaya başlıyorum ama bileğimi tutarak beni yerimde tutuyor. "Superglue mu?"

"Dikiş attırmak için hastaneye gitmek istemiyorsan," diye teklif ediyorum. "Kesik yüzünde olduğu için kötü bir fikir olmayabilir. Uber'inin parasını ödeyebilirim ya da..." Sesim kesiliyor ve beni tuttuğu yere bakıyorum. Uzun parmakları bileğimi sarmış, başparmağı da bileğimin iç kısmında nazik daireler çiziyor. Ne kadar uygunsuz olursa olsun, iyi hissettiriyor ve kollarımda karıncalanmalar yaratıyor. Çünkü bana bu şekilde dokunmamalıydı. Sadece bir gece için anlaşılmışken olmaz. Benim patronumken olmaz.

Buchanan ne yaptığını fark edince beni bırakıyor ve avucunu masanın üzerine koyuyor. Parmak eklemleri Darryl'e vurduğu için kızarmış ve yarılmış, ama iki yaradan daha hafif olduğu için yorum yapmıyorum, bir dakika içinde ona buzluktan bir buz torbası getirmeyi not ediyorum.

"Superglue iyidir," diye homurdanıyor.

Sakatlığı. Tamam.

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Daha fazla yara izi kalabilir." "Kızlar yara izlerine bayılır, değil mi?"

Ağzım seğiriyor. Ciddi mi yoksa gerçekten espri anlayışı var mı karar veremiyorum. "Evet. Var." Biraz buz alıp kâğıt havluya sarıyorum ve ona uzatıyorum.

"Elin için," diye açıklıyorum.

Morarmış parmak eklemlerine bakıp başımı sallıyor ve buz torbasını elinin arkasına bastırıyor. Kalan malzemelerimi bulmak için arka duvardaki dolapları karıştırırken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, sessizliğimiz her geçen saniye daha da boğucu hale geliyor.

Ama bir yanımda o burada olmasaydı ne olurdu diye merak ediyor. Eğer o devreye girmeseydi. Rhodes müdahale ederdi, bundan eminim.

Eğer öyle olsaydı, şu anda burada oturuyor ve düpedüz ölümcül görünen öfkeli bir işadama yerine dilinin ucunda ukalaca bir yorumla yaralarıyla ilgilenmeme izin veriyor olurdu. Karnımda da herhangi bir kıpırtı olmazdı. Kızarmış hissetmezdim. Kalbim göğsümden dışarı fırlamazdı. Kulak misafiri olduğu ya da olmadığı şeylerden dolayı utanmazdım. Neden mi? Çünkü her iki durumda da Rhodes'un umurunda olmazdı.

Diğer yandan Buchanan? Ben o kadar emin değilim.

Açılmamış küçük bir süper yapıştırıcı tüpü ile alkollü mendil ve dinozor yara bandı bulduğumda, aletleri masanın üzerine koydum ve "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Oturduğu yerde kıpırdanıyor, dikkatini bozulmuş eline veriyor. "Sana bir şey sormaya geldim."

"Bana ne soracaksın?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüz hatları geriliyor ve midemde bir başka çırpınışa neden oluyor.

"Son maçta birinin seni taciz ettiğini neden bana söylemediğini bilmek istiyorum." Bakışları o kadar keskin ki camı kesebileceğine eminim.

Başım düşüyor.

Bunu yapmak istemiyorum. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Durumu ya da nasıl idare ettiğimi kabul etmek istemiyorum. Sadece geçip gitmesini istiyorum. Her şeyin yok olmasını istiyorum.

Ama kötü kararlarla ilgili komik olan şey nedir? Onların sonuçları her zaman takip eder. Shorty ile çıkmak gibi. Ya da bir OF hesabı oluşturmak gibi. Ya da ne kadar hor görsem de sadaka almam gerekene kadar tüm paramı dağıtmak gibi.

"Mia," diye uyarıyor Buchanan.

İlk Yardım malzemeleriyle uğraşıyorum, onları masanın üzerine düz bir çizgi halinde diziyorum. "Çünkü bir önemi yoktu."

"Fark etmedi. Önemli mi?" diye gürlüyor.

"En başta oyunu bırakmamalıydım." "İşinizde kendinizi güvende hissetmelisiniz."

"Ben bir kadınıym." Dişlerimle alkollü mendil paketinin köşesini yırtıyorum, küçük kareyi çekip çıkarıyorum ve lekeli bezi Henry'nin kafasından bir kez daha çıkarıyorum. "Kendimi her yerde güvende hissetmeliyim."

"Evet. Yapmalısın."

"Keşke hayat bir Disney filmi olsaydı, değil mi? Merak etmeyin. Bir daha olmayacak. Bir dahaki sefere kalıp maçın bir saniyesini bile kaçırmayacağım."

Çenesi sıkıca kilitlenmiş ve başını sallıyor. "Oyun umurumda değil. Bana gerçekte neler olduğunu anlatmaman umurumda."

"Evet. Peki." Omzumu kaldırıyorum. "Özür dilerim."

Sessiz kalıyor, o kara gözleri sanki tüm sırlarımı arıyormuş gibi yüzümde geziniyor ama onları gerçekten bulacağına inanacak kadar aptal değil.

Yine de bana inanmıyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de kendime inanmıyorum. Üzgün değilim. O adama güvenmiyorum. Kimseye güvenmiyorum.

Dava et beni.

"Neden sana teklifte bulunuyordu?" Buchanan başını SeaBird'ün önüne doğru eğerek son maçtaki yabancı yerine Darryl olayından bahsettiğini ima eder.

Çünkü ilk etapta tartışmaya değer iki olayım var.

İyiydi, Mia.

Yanağımın içini ısıırıyorum, hayal kırıklığım gözeneklerimden sızıyor. Yumuşak bir nefes

veriyorum ve itiraf ediyorum: "Çünkü eski sevgilim tam bir pislik."
"Shorty?" diye açıklıyor.

Flört geçmişimi bilmesine şaşırmalıyım - ve bir yanım şaşıyor - ama diğer yanım? Sanırım şüphelenmiştim. Buchanan'ın gözü hep üzerimdeydi. Uzaktan beni kolladı. Ama pislik eski sevgilimi benimle tartışması ya da genel olarak bana kişisel bir şey sorması yeni bir şey. Bundan hoşlanmadım.

"Bunu yapmasak olmaz mı?" diye sordum. "Bu geceki yardımın için minnettarım ama tüm kirli çamaşırlarımı ortaya dökmek akşamımı sonlandırmak için pek de iyi bir yol gibi görünmüyor."

Yine o karanlık gözler beni yerime mıhlıyor ve gerginlik midemi çiziyor. Pes ediyor ve çenesini eğiyor. "Sabırlı olabilirim."

İçime bir rahatlama yayılırken alay ediyorum. "Yeterince sabredersem sana boyun eğip açılacağımı mı sanıyorsun gerçekten?"

"Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, çenesinden tutup başını bana doğru eğiyorum, böylece kesiğine daha iyi bakabiliyorum. "Ouch."

"Hâlâ o kadar kötü mü?"

"Yani, hayatta kalacaksın," diye espri yapıyorum. "Ama cidden. Bu gece için teşekkür ederim." Gözleri benimkilere kaydı. "Bir şey değil."

Alnının üstündeki kesiğe alkollü mendili bastırıyorum ve tıslıyor.

"Kahretsin. Özür dilerim," diyerek özür diliyor ve kesiğini daha yakından incelemek için daha da eğiliyorum. Alkolün hafif yanmasının geçmesini beklerken etrafımızdaki boşluk çatırdıyor. Havadaki değişimi hissederek yavaşça uzaklaşıyorum ve Henry'nin ağzıma baktığını görüyorum. Peki ya gözlerindeki sıcaklık? Bir buzulu iki saniye içinde cehenneme çevirebileceğinden eminim. Dilim dışarı fırlıyor ve alt dudağımı ıslatıp boğazımı temizliyorum.

Odaklan, Mia.

Superglue kapağını çevirerek mırıldandım, "Kıpırdama. Bu biraz acıtabilir."

Neyse ki kesiğin kanaması neredeyse durdu. Hasarı incelerken yüzümü buruşturarak içine biraz süper yapıştırıcı damlatıyorum. Muhtemelen bir santime yakın uzunlukta ve kesinlikle yara izi kalacak. Yine de haklı. Eminim bu onu daha sert gösterecek. Daha çekici.

Sanki o pisliğin o konuda yardıma ihtiyacı varmış gibi.

Yapıştırıcı yerine oturduktan sonra yarayı dikkatlice sıkarak kapatıyorum ve "Yumruk atabildiğini bilmiyordum" diyorum.

Kıkırdıyor. "Sanırım ikimiz de birbirimiz hakkında bazı varsayımlarda bulunduk, değil mi?"

"Evet. Sanırım öyle." Yapıştırıcının kurduğundan emin olduktan sonra elimi yüzünün yan tarafına doğru kaydırıyorum. Saat beşteki hafif gölge parmak uçlarımı gıdıklıyor, sıcak teninde geziniyorlar. Ama geri çekilmiyorum. Ona dokunmayı bırakmıyorum. Dokunmalıyım. Yapmam gerektiğini biliyorum. Ama yapmıyorum.

Neyim var benim?

Patronumun yanağına bu şekilde dokunmamalıyım.

Otelde de benimle birlikte olmasına izin vermemeliydim, ama her zaman kötü kararların enayisi olmuşumdur, neden şimdi durayım ki, değil mi?

O yaklařtıķça aynı çatırtı etrafımızdaki havayı kirletiyor, nefesi dudaklarımı okşuyor ve başı, ağzını benimkinden ayıran bir inçten daha az bir boşluk kalana kadar eğiliyor. Hareket etmezsem tam olarak ne olacağını anladığımda kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor. Eğer geri çekilmezsem. Aramıza hem mecazi hem de gerçek anlamda çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koymazsam.

Beni öpecek.

Henry Buchanan beni öpecek.

Henry. Sikeyim. Buchanan.

Ve oteldeki gibi olmayacak. Bir kutuya koyup tek seferlik bir şey olarak etiketleyebileceğim bir şey olmayacak. Çünkü oteldeki öpüşme dudaklarımızın bir fırçası kadar bile olmasa da bu iki kere olacak. Ve iki üçe yakın. Ve üç... bir alışkanlık. Gerçekten. Kötü bir alışkanlık. Alışkanlık.

Çam ağacı gibi kokuyor.

Koku etrafımı sararken göz kapaklarım titriyor.

Kahretsin, çok güzel kokuyor.

Gerçekten çok iyi.

Orman, Noel, mutluluk ve--

Başını daha da eğiyor ve yemin ederim dilimde onun tadını şimdiden alabiliyorum. Onu öpmek istiyorum.

Bugün araya girdiği için kendisine teşekkür etmek istiyorum.

Kucağına tırmanıp onu burada becermek istiyorum. Şu anda.

Çok uzun zamandır sikilmedim.

Shorty'den beri değil.

Ben istemedim. Gerçekten istemedim. Otelin öncesinden beri.

Bir partide daha önce bir erkekle konuştuğunuz için bir erkeğin sizi elinin tersiyle itmesi bir kıza bunu yapacaktır.

Ona güvendiğime hala inanamıyorum. Bücür. Geri dönmeye devam ettiğime inanamıyorum. Onu başka kızlarla gördüğümde kıskandığıma ya da bir parçamın beni sevdiğini söylediği için onunla birlikte olmak istediğine inanamıyorum.

Ona güvenmiştim.

Vücudumla. Zihnimle. Ruhumla. Ve

beni paramparça etti.

Shorty gibi bir adama güvenecek kadar aptalsam, Henry'nin farklı olacağını kim söyleyebilir?

Merhaba, sorunlar.

Daha da yakına eğiliyor, saniyeler ağır çekimde ilerliyor, ta ki ben tüm olan biteni uzaktan görebilene kadar. Sanki bir milyarder tarafından öpölmek üzere olan ben değilmişim gibi. Başka biri. Henry Buchanan tarafından öpölmeyi hak eden biri. Ve bunun için ondan nefret etmek istiyorum.

İçgüdüsel olarak son anda başımı çeviriyorum ve dudakları yanağımda geziniyor. İçime bir

inançsızlık yumruğu saplanıyor.

Kahretsin.

Neden başımı çevirdim?

Az önce onu reddettim

mi?

"Ben--" Başımı salladım. "Yani, biliyorum, ama ben--"

"Haklısın." Sanki göğsüne doğrultulmuş dolu bir silahmışım gibi benden uzaklaşıyor. Ve onu incittiğimi biliyorum. Onu utandırdığımı biliyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Ortada *böyle* bir şey yokken bile.

Biz diye bir şey yok.

Bir keresinde bir otelde takılmıştık. Önemli bir şeydi. Kafası iyiydi. Ben de azmıştım. Bam. Bam.

Teşekkür ederim, hanımefendi.

Şey, teknik olarak, biz *bam* yapmadık, ama... O benim patronum. O lanet bir milyarder. Her konuda benim zıttım. zıttım. zıttım. Peki neden beni öpmeye çalıştı? Ve onu reddetmek bir hata mıydı?

Bu nasıl oluyor?

"Patron," diye başlıyorum ama o katlanır sandalyeden kalkıyor ve kanlı gömleğini düzeltiyor. "Gitmem gerekiyor."

"Buchanan, bekle. Açıklamama izin ver."

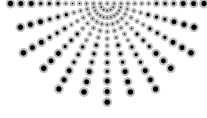
"Açıklamaya gerek yok. Sadece bir gece için anlaşmıştık. Gece geçti. Rhodes'un seni arabana kadar geçirdiğinden emin ol. Ve teşekkürler..." Alnını işaret ediyor ve elini yanına bırakıyor. "İyi geceler, Mia."

"Henry..."

Dinlenme odasının kapısı arkasından kapanıyor ve ben başımı arkaya atıp dokulu tavana bakıyorum. "Kahretsin." Pişmanlık midemde birikiyor.

Ne düşünüyordum ki?

Ve ikimiz de çizgiyi birlikte aşmanın -tekrar- berbat bir fikir olacağını bildiğimiz halde neden bir şeyleri mahvetmişim gibi hissediyorum?

SeaBird'ün yöneticilerinden **A.** Shton, Darryl ile yaşadığım bok fırtınasından sonra eve gitmemde ısrar etti.

tartışmadı. Darryl yüzünden değil. Profesör Buchanan'la paylaştığım *neredeyse* öpücük yüzünden.

Kulağıma bastırdığımda telefon çalmaya başlıyor, duruma gerçekten anlam verebilecek biriyle konuşmak için çaresizim. Birkaç saniye sonra Ashlyn'in sesi hoparlörden yankılanıyor.

"Selam, ben Ash. Şu anda telefona gelemiyorum. Lütfen mesaj bırakın, en kısa sürede size döneceğim--"

Kaydın tamamlanmasına fırsat vermeden aramayı sonlandırıyorum ve Blake'in numarasını çeviriyorum.

Yapmamalıyım. Muhtemelen Theo'nun evdeki ilk gecesi olduğu için onunla ateşli ve terli bir seks yapıyordur ama elimde değil. Aklımı kaçırmadan önce biriyle konuşmalıyım.

Elbette, birkaç zil sesinden sonra robotik bir ses geliyor ve aradığım kişinin henüz sesli posta kutusunu ayarlamadığını bildiriyor.

Bitir tuşuna basıp Kate'in numarasını tuşluyorum.

Dört kez çalıyor ve halsiz bir ses cevap veriyor, "Alo?"

Telefonumdaki saate bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Saat daha on bir, ama Kate her zaman erkenci olmuştur ve genellikle onda yatar. Hamileliğiyle birlikte daha da kötüleşti. "Kahretsin. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Özür dilerim--"

"Ne oldu?" Kate araya giriyor.

"Bir şey yok. Uyumaya devam et. Seninle sabah konuşuruz." "Emin misin?" diye mırıldanıyor.

"Evet. Eminim." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "İyi uykular Kate."

"Tamam," diye mırıldandı. "Sen de."

Arama sona eriyor ve yanaklarımı şişiriyorum, telefonumu kucağıma bırakıyorum ve boş gözlerle dairemin tavanına bakıyorum.

Yukarıda.

Ya da en azından çatı katı öyle.

Bizi sadece tek bir kadın ayırdığını düşünmek çok garip.

Daha da tuhafı, istesem kapısını çalabilirdim ama cevap vereceğinden şüpheliyim. Özellikle de onu daha önce reddettikten sonra.

Aslında, onu boşver. Piçin kapısı yok. Çatı katına çıkan asansör için elektronik bir anahtarı var çünkü normal kapılar için fazla klas. Ne kadar farklı olduğumuzu bir kez daha hatırlatıyor. Onunla daha fazla eğlenmek ne kadar aptalca olurdu.

Ama neredeyse öpücük?

Lanet olsun, çok iyi olurdu. Biliyorum. *Lanet* olsun *biliyorum*.

Şu anda Ash, Blake ya da Kate'i gerçekten kullanabilirim. Özellikle de böyle bir geceden sonra.

Bazen berbattır. Ayakta kalan son kişi olmak. Sevgilisi olmayan son kişi. Bekar ve yalnız olan son kişi. Normalde umursamam. Biriyle ilişki kurmak istediğimden değil ve arkadaşlarım mutlu. O kadar mutlular ki çoğu gün midem bulanıyor. Ama bunu hak ediyorlar. Mutluluğu. Bunu herkesten çok hak ediyorlar.

Ve yalnız olmayı seviyorum. Yalnızken her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda değilim. Ve tek başımayken birinin beni sırtımdan bıçaklaması konusunda endişelenmeme gerek yok. Ama bu geceki gibi geceler? Bu biraz melankolik ve berbat bir his.

Cinim bittiğine göre, sanırım dostlarım Jim Beam ve Jack Daniels beni teselli etmek zorunda kalacak. Aile odasının ortasındaki çirkin çiçekli sandalyemden kalkıp mutfığa gidiyorum ve dolapları karıştırıyorum. Parmaklarımın bir hareketiyle kapağını kapattığım Jim Beam şişesini dudaklarıma götürüp uzun bir yudum alıyorum.

Sıcaklık boğazımdan aşağı yayılıyor, göğsüme yerleşiyor ve aşağıya iniyor. Sıvı sıcaklığı midemi ısıtıyor ve bardağın kenarına gülümseyerek bir yudum daha alıyorum.

Çok sık içmem. Tamam, bu bir çeşit yalan. Diğer üniversite öğrencileri kadar içiyorum, ama sarhoş olmak? Bu kötü alışkanlığımı özel günlere saklıyorum ve eğer derimin altında uğuldayan tanıdık vızıltı bir şey ifade ediyorsa, görünüşe göre, bu gece faturaya uyuyor.

Uzun bir yudum daha aldıktan sonra çiçekli sandalyeye geri dönüp üzerine çöküyorum, dizüstü bilgisayarımı kapıyorum ve tüm sağduyuma rağmen Henry Buchanan'ı Google'da arıyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Kendime işkence etmek için sanırım.

Evet.

Her zamanki gibi çekici. Güçlü çene.

Düz burun.

Ya bugün bir adamı yumruklama şekli? Alt dudağımı ısırıyorum, hatırası beni koltuğumda kıvrandırıyor.

Evet. Çok sıcaktı. Gerçekten çok sıcaktı.

Henry gibi kontrollü ve sert bir adamın kendini bu şekilde kaybedebileceğini hiç düşünmemiştim.

Onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Dudaklarının zar zor fırçalanması gibi

otel, ama gerçek bir pck. Yumuşak mı sert mi? Eminim berbat pşyordur. Çok sert ve zorlama. Ama yine de, oteldeki olayın tamamı sert ya da zorlama *değildi*. Hayır, inanılmazdı. Akıllara durgunluk verecek kadar iyiydi.

Kalçalarını birbirine bastırarak fotoğrafı daha yakından inceliyorum, dolgun dudaklarını büyütüyorum.

Seksi dudakları var. Oral seksten *nce* tatlarının nasıl olduğunu merak ediyorum. Nane gibi mi?

Ya da Pappy Van Winkle?

Burnuma çektim ve şişeden bir yudum daha aldım. Pappy's değil ama Jim bana hiç yanlış yapmadı. Jim ve Jack'in hayatımda tutmaya değer iki adam olduğuna eminim. şey, onlar ve Ben &

Jerry. Eski güzel Ben & Jerry'yi severim.

Keşke dizüstü bilgisayarımdan bana bakan adam gibi beni tahrik edebilselerdi. Keşke ona bu gece onu neden pmediğimi söyleyebilseydim. Neden sırtımı döndüğümü. Keşke bunun onu pmekle ilgilenmediğim için olduğunu varsaymasaydı, oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Onu öpmek isterdim.

Dilimi dudaklarının kenarında gezdirmek için. Onu bana doğru bastırılmış hissetmek için. Klitorisim titriyor ve şişeden bir shot daha çekerken neredeyse inliyordum.

Evet, böyle devam edersem yarın boku yiyeceğim. Bu düşünce aklımdan geçerken homurdanıyorum.

Keşke bu gece ben de sikilebilseydim.

Dizüstü bilgisayarımı açık tutarak yere koyuyorum, bugünlerde bir sehpa satın almaya yemin ediyorum. Buchanan'ın soğuk bakışları beni olduğum yerde sabitliyor ve bacaklarımı açıp elimi kalçalarımın arasına sokuyorum.

"Mmm." Tavana bakıyorum, sonra tekrar ekrana ve bana doğru parlayan gözlere. Soğuk. Hesaplayan. Buz gibi. Mola odasında olduğu gibi bir kez daha ısındıklarını görmek için neler yapmazdım. Acaba şu anda ne yaptığımı görseydi yine ısınırlar mıydı? Kotumun düğmesi açılıyor ve fermuarımı hızla çekerek ellerimi tangamın içine sokuyorum, kendi parmaklarım yerine Henry'nin parmakları olduğunu hayal ederken klitorisimle oynuyorum.

Evet... Bunu yapmamalıyım. Ama buradaki tek kişi ben olduğum için yine de yapıyorum. Kendime engel olamıyorum. Seksi seviyorum ve bu benim tek seçeneğim, bu yüzden yapmak zorunda.

Kendimi asansörle en st kata çıkarken ve ondan beni pmesini isterken hayal ediyorum. Beni duvara ya da dizlerimin üzerine itmesini.

Klitorisimi biraz daha hızlı ovuyorum, dudaklarımdan bir inilti daha çıkıyor. "Siktir," diye inliyorum.

Onu her zaman arayabilir ve asansör anahtarını isteyebilirdim. Telefonum sandalyenin kolunda

duruyor ve onu elime alıp rehberimde Buchanan'ın adını buluyorum. Kendimle oynamaya devam ederken başparmağım arama düğmesinin üzerinde geziniyor, parmaklarımın her geçişinde tenim ısınıyor ve kızarıyor. Acaba hoşuna gider miydi? Beni böyle görmek. Onu düşündüğümü bilmek. Duygular ya da beklentiler içermese şu anda sağlam bir sevişmeye ihtiyacım olduğunu bilmek.

Aptal olma, mantığının sesi alkolün verdiği rahatlık hissinin ötesine geçiyor ve diğer elimle saldırıma devam ederken telefonumu yere bırakıyorum.

Aptalca bir fikir ama SeaBird'ün dinlenme odasında başladığı işi bitirmesini sağlama düşüncesi, parmaklarımın her hafif dokunuşunda kulağa daha da hoş geliyor.

Parmakları.

Başım geriye düşüyor ve bir kez daha tavana bakıyorum.

"Beni becerecek misin, Henry?" Gözlerimi kapatıp beni güçlü kollarıyla hapsettiğini, kalın sikini defalarca içime sokarken gömleğinin yerde buruşuk bir karmaşadan başka bir şey olmadığını hayal ederek inliyorum. "Beni boşaltacak mısın?"

Orgazm oyuncaklarım benimle oynuyor ve bacaklarımı daha geniş açıyorum, kalçalarım çirkin kışkıllı sandalyenin her iki tarafına da bastırıyor. İşaret parmağımı içime sokup ileri geri pompalarken nefesim kesiliyor. Ama çok küçüktü. Çok narin. Henry'ye ihtiyacım var. Onun sikine ihtiyacım var. Kulağıma fısıldayan hırçın sesine. Sahiplenici bir şekilde adımlı söylemesi.

"Hadi Henry," diye yalvardım nefesimin altında. "Becer beni. Daha sert sık beni. *Ah.*" Parmağıma boşalırken ağzım açık kalıyor, adını inliyor ve coşkunun üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Kahretsin, bu iyiydi.

Sağlam bir orgazmı severim. Adil olmak gerekirse, kim sevmez ki? Ama bu seferki? Creekside'da kafası kalçalarımın arasında olduğundan beri yaşadığım en iyi orgazm olabilir.

Yavaşça yeryüzüne geri dönüyorum, kaslarım yumrulu minderde erirken "Siktir" diye nefes alıyorum ve gözlerimi açıyorum. Telefonum koltuğun kenarında duruyordu. Ekranı Henry'nin adı ve bağlı bir aramayla geçen saniyelerle birlikte bana doğru parlıyor.

Gözlerim şişmiş bir halde telefona koştum ve kırmızı *sonlandırma* düğmesine bastım. Ağzımı kapatırken, içinde bulunduğum durumun ciddiyeti lanet bir yıkım topu gibi çarpıyor.

Beni duydu.

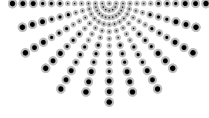
Ona mastürbasyon yaparken adını inlediğimi duydu.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Böyle bir şey olamaz. Otelden sonra olmaz. SeaBird'den sonra olmaz. Onu reddettikten sonra olmaz. Düşündüğüm şey *gerçekten* olduysa utancımдан ölebilirim.

Boku yedim.

HENRY

“Y Beni becerecek misin, Henry?” Mia'nın sesi yumuşak ve boğucu. Bir fısıltı. Bir yalvarış. Telefonumu kulağıma tutarken halüsinasyon gördüğüme ikna olarak başımı yana eğiyorum. "Beni boşaltacak mısın?" diye devam ediyor, sesi lanet bir porno yıldızı gibi çıkıyor. "Mia?" Hırlıyorum. Ama ses çok uzakta. Sanki telefon bir kenara bırakılmış gibi. Sanki benimle konuşmuyor. Sadece iç diyaloglarına tanık olmama izin veriyor. Bana duvardaki bir sinekmişim gibi davranıyor ve lanet olsun, onu şu anda böyle görmek için neler vermezdim. "Hadi, Henry," diye pantolonunu indiriyor. Sessiz bir kumaş hışırtısıyla karışıyor. "Becer beni. Daha sert sik beni. *Ah.*"

Nefes alışını fark ettiğimde aletim zıplıyor. Nefesimi tutuyorum, onun küçük iniltilerini içime çekiyorum. Geliyor.

Siktir, geliyor.

Ve adımını inliyor. Dizlerimin üzerinde dizüstü bilgisayarım ve önümdeki sehpanın üzerinde duran bir bardak viski ile kanepede otururken, bu kombinasyon beni çelik bir direktan daha sert hale getiriyor.

Sessiz kalıp onun ağır nefes alışını dinliyorum. Hışırtı sesleri arttıkça ve arama sona erdiğinde yavaşça coşkusundan uzaklaşıyor. Ne olduğunu ve neden buna şahit olduğumu anlamaya çalışırken zihnim kısa devre yapıyor.

Aramak mı istedi?

Emin değilim.

Birkaç saat önce beni reddettikten sonra, beklediğim son şey telefon ekranımda onun adının yanıp söndüğünü görmektir. Neredeyse cevap vermeyecektim. Mola odasında olanlar yüzünden doğru düzgün düşünemeyecek kadar sinirliydim ama aramayı sesli mesaja gönderemeyecek kadar da meraklıydım. Bir yanımda keşke yapsaydım diyordu, böylece Mia'nın yumuşak zevk iniltilerini tekrar tekrar dinleyebilecektim. Hiçbir anlam ifade etmese bile duyduğum en ateşli şeydi.

Bilgisayarımı sehpanın üzerine koyuyorum ve pantolonumun üzerinden sikimi sıkıyorum. Bu ağrıyı hafifletmiyor. Sadece mantığımın sesini bastırıyor. Hasta bir orospu çocuğu olduğumu bilerek, Gordy'nin bir süre önce bana gönderdiği fotoğrafları açıyorum ve onları ilk başta silecek

kadar güçlü olmadığım için nefret ediyorum.

O mükemmel. Her santimi. Her kıvrımı. Sanki benim için yaratılmış. Kahretsin, hala ne olduğunu hatırlayabiliyorum

Tadı nasıldı. Bacakları başımın iki yanında. Parmakları saçlarıma dolanmıştı. Kokusu. Pürüzsüz teni.

Boxerımı aşağı iterek, sesi zihnimde yankılanırken sikimi dışarı çekiyorum.

"Beni becerecek misin, Henry?"

Tabanı sıkıyorum ve avucumu şaft boyunca gezdiriyorum.

"Beni boşaltacak mısın?"

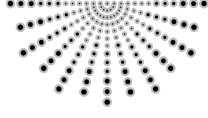
"Evet bebeğim," diye inliyorum. Elimi daha hızlı pompalıyorum, fotoğrafta kıcının hemen üzerindeki minik gamzeleri inceliyorum. Dantelli bir tanga giyiyor. Kırmızı kumaş parçası kık yanaklarının arasında kayboluyor. Kıvrımlarına bakıyorum, zihnim ona yapmak istediğim her şeyle çıldırıyor. Neredeyse onu eğilmiş, uzun sarı saçları elime dolanmış ve ben arkadan ona sokulurken hayal edebiliyorum.

"Becer beni," diye inliyor. "Daha sert sik beni--"

Elime boşalıyorum, beyaz ipler karnımı boyuyor ve başımı geriye atıp tavana bakarken gömleğimi lekeliyor.

Hay sikeyim.

Bu da neydi böyle?

Yatağında yuvarlanıp göz maskemi başımın üstüne geçirirken kafatasım zonkluyordu ve vızıldayan telefonumu kontrol ettim. Ashlyn arıyor. İnleyerek başparmağımı ekranda kaydırıyorum ve "Alo?" diye mırıldanıyorum.

"Dostum. Saat öğlenin biri. Birkaç saat sonra maçın yok mu?"

İçimden bir inilti daha çıkıyor ama ona cevap vermiyorum. O haklı. Lions yeni arenasında oynuyor ve benim de orada olmam gerekiyor.

"Maçtan sonra Colt'la eve gidebilmem için birlikte araba kullanma şansınız var mı?" diye soruyor.

Bazen mümkün olduğunca çok içerik çekebilmek umuduyla erken gitmeyi tercih ediyorum ama deplasman maçlarının kurgusunu hâlâ yapamadığım için bir ısınma seansını kaçırmamanın dünyanın sonu olmadığına karar veriyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyorum.

"Mükemmel. Bu arada dün gece aramanı kaçırdığım için üzgünüm. Ne var ne yok?"

Son on iki saat içinde olan her şeyi hatırlayınca alt dudağım dışarı fırlıyor. Kendimi yukarı itiyorum ve sırtımı çıplak yatak odamın duvarına yaslıyorum.

"Mia?" Ash rahatsızlığımı hissederek beni dürtüyor. "İyi misin? Ne oldu?" "Aptalca bir şey yaptım."

Hatalarımı nadiren itiraf ettiğimi bildiği için tereddüt ediyor ve "Ne yaptın?" diye sorarken sesindeki hayal kırıklığını duyabildiğime yemin edebilirim.

Nereden başlayacağımı düşünürken parmaklarım burun kemiğimi sıkıyor. "Bu uzun bir hikaye."

"Dökül bakalım," diye zorluyor. "Aslında, anlatma. Bunu bizzat duymam gerekiyormuş gibi bir his var içimde. Sen bir duş al, ben de sana The Bean Scene'den bir kahve getireyim. Bana adresini gönder."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ash..."

"Dostum. Bir ara bana yeni evini göstermelisin. Ne? Bir köprünün altında falan mı yaşıyorsun?"

O haklı. Hayatımın geri kalanında ona delicesine güzel dairemi göstermekten kaçınamam ve o benim en iyi arkadaşım - Tanrı ona yardım etsin. En iyisi bu işi bitirmek.

"Fiiiine." Adresi söyledim.

"Mükemmel. Yirmi dakika içinde orada olurum."

"Tamam."

"Blake ve Kate'i davet etmemi ister misin?" diye sorar. "Aslında, boş ver. Blake Theo'yla mobilya alışverişinde, Kate'in de doktor randevusu var. Birazdan görüşürüz, tamam mı?"

"Evet. Görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum, ancak bir saniye sonra avucumun içinde çalıyor.

Ciddiyim. Bir günde iki arama mı? Hiç bu kadar

popüler olmamıştım. Numarayı tanımıyorum ama yine de cevap veriyorum. "Alo?"

"Merhaba, ben Erika, Dr. Buchanan'ın asistanı."

"Oh." Kaşlarımı çatıyorum, dün geceki olaylardan sonra telefonda kovulmak üzere olup olmadığımı merak ediyorum. Telefonumu diğer kulağıma götürüp kendimi kaçınılmaz olana hazırlıyorum. "Hey?"

"Hey," diye tekrarlıyor. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama otel olayı için tekrar özür dilemek istedim--"

Rahat bir nefes alarak sözünü kestim. "Cidden, özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Olur böyle şeyler." "Biliyorum, ama takım için bir tane alman çok hoştu."

Yanağımın içini ısıırıyorum, Henry'nin ağzına karşı gelmeyi takım için bir tane almanın kendi iğrenç versiyonu olarak hatırlıyorum, ama sessiz kalıyorum.

Hiçbir fikri yok.

"Her neyse," diye devam ediyor. "Ayrıca bundan sonra doğrudan Dr. Buchanan'a rapor vereceğinizi bildirmek için aradım. Yaptığınız her şey onun hoşuna gidiyor gibi görünüyor. Zaten tüm videolarını ve benzerlerini ona gönderdiğiniz için, bu şekilde daha kolay olacağını düşündük."

"Bekle, Jeffry'ye ne oldu?"

"Gitmesine izin verildi."

Gözlerim şişti. "Bırakmak mı?"

"Evet. Korkarım Dr. Buchanan Jeffry'nin yeteneklerinizi ya da yaratıcı vizyonunuzu baltalamasından hoşlanmadı ve Blazers'a karşı oynadığınız maçta yaptığı numaradan sonra? Eminim anlıyorsunuzdur."

Dudaklarım aralanıyor ama ne söyleyeceğimi bilemediğim için onları kapatıyorum.

"Halkla ilişkiler müdürü olarak başka birini işe aldık ama onu nadiren göreceksiniz," diye ekliyor Erika. "Başka sorularınız olursa, çekinmeden bize ulaşın, Bayan Rutherford."

"Elbette," diye cevap verdim. "Uh, haber verdiğin için teşekkürler." "İyi günler," diye takılıyor Erika.

Arama sona erdi.

BİR TANE HAVLUM VAR. BİR TANE. TEKNİK OLARAK TAŞINMADAN ÖNCE İKİ TANE VARDI AMA BİRİ KAYBOLDU. Kızlarla paylaştığım ev ile yeni dairem arasında bir yerde. İçimden bir ses Tukani'nin kamyonetinde olabileceğini söylüyor çünkü eşyalarımı taşıyabilmem için bana kamyonetini ödünç vermişti ama önemli değil. Şimdi, bir havlum var. Pembe, kabarık ve çamaşır deterjanı gibi kokuyor. Islak saçlarımın üzerinde gezdirirken dairenin önünden sessiz bir kapı sesi geliyor.

Şimdiye kadar kimseyi yeni evimi görmeye davet etmedim. Kısa bir süre önce mali durumumun ne kadar vahim olduğunu öğrendikten sonra davet etmem gerektiğini düşünmedim. Hepsini dağıtmadan önce internetten ne kadar para kazandığımı bilselerdi, muhtemelen altlarına sıçarlardı.

Para meselelerimi analiz etmeye çalıştım ama neden hiç biriktiremediğimi hala anlamıyorum. Neden ne zaman birkaç yüz dolardan fazla param olsa kaşınıyorum. Neden hepsini dağıtma ihtiyacı hissediyorum. Ama ben anlayamıyorsam, başkalarının anlamasını nasıl bekleyebilirim?

Her zaman babamı suçlayabilirdim. Belki biri ona biraz para verseydi, onu öldüren adamdan borç almazdı.

Ne olursa olsun, otel olayı ve dün geceki fiyaskodan sonra para meseleleri sorunlarımın en küçüğü.

Evet. Tamamen yeni bir bok fırtınası oluşuyor ve şu anda beni bütünüyle yutuyor. Patronumla telefon görüşmesi yaparken mastürbasyon yaparak durumu on kat daha kötüleştirdim.

Bu düşünceyi bir kenara iterek kısa koridorda yürüyorum ve ön kapıyı açıyorum. Elinde iki buzlu latte ile Ash bana sırtıyor. "Dostum, senin bir kapıcın var."

"Bu küçük külçeyi zaten bildiğine eminim," diye hatırlatıyorum ona, kapıyı iterek sonuna kadar açıyorum.

Ash içeri giriyor ve etrafı incelerken bir ıslık çalıyor. Sanırım onu suçlayamam. Gerçekten çok güzel. Muhtemelen daireyi ilk gördüğümde o da benimle aynı şeyi düşünüyordur. Lanet olası bir dergiye ait. Ya da en azından, fotoğrafa değer tüm havayı bozan ikinci el mobilyalar olmasaydı öyle olurdu.

Ash mutfak, üç metrelik tavanı ve odanın karşı tarafındaki taş şömineyi incelerken, "Fena değil," diyor. "Yine de birkaç parça mobilya daha kullanabilirsin." Mutfak masasının ait olduğu boş alanı ve çıplak aile odamın ortasındaki yıpranmış koltuğu işaret ediyor. "Ve bir televizyon."

"Dizüstü bilgisayarım çok iyi çalışıyor, çok teşekkür ederim." Elindeki latteyi alıp uzun bir yudum alıyorum. "Ah. İşte bu."

"Ee?" diye dürtüyor. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey," diye yalan söylüyorum ama işaret parmağını ileri geri oynatıyor.

"Hayır. Geri çekilmek ve beni karanlıkta tutmak yok, küçük hanım. Bana her şeyi anlat." "Anlatacak bir şey olduğunu kim söyledi?" Soruyorum.

"Telefondaki şifreli yorumunu gerçekten unuttuğumu mu sanıyorsun? Hiçbir şey söylememiş olsaydın bile, seni tanıyorum. Beni ne kadar seversen sev, beni durup dururken arayacak biri değilsin.

Sadece çene çalmak, yani dökülmek için. Başka takipçi sorunu var mı? Colt bana maçta olanları anlattı." "Colt'a resmen bok listemde olduğunu söyle," diye anons ediyorum.

"Neden? İyi bir arkadaş olduğu ve sana göz kulak olduğu için mi?" Kollarını kavuşturuyor, lattesinin kalın örgü kazağından aşağı dökülmesini engellemeye dikkat ediyor. "Yoksa iyi ya da kötü, iletişim konusunda berbat olan en iyi arkadaşım söz konusu olduğunda beni haberdar ederek iyi bir erkek arkadaş olduğu için mi?"

Dudaklarım büzülüyor ve kahvemden bir yudum daha alıyorum. "İkisi de."

Ağzı bir gülümseme hayaleti ile kalkıyor ama pes etmiyor. Bunun yerine, hafiyelik çabalarını iki katına çıkarıyor. "Ee? Bana her şeyi anlat."

"Yani..." Dudaklarımı yalıyorum, bu işi bitirmeye karar veriyorum çünkü ne kadar nefret etsem de onun tavsiyesi gerçekten işime yarayabilir. "Shorty'nin arkadaşlarından biri dün gece SeaBird'de beni ziyarete geldi. Görünüşe göre Shorty ona elli dolar karşılığında sikini yalayabileceğimi söylemiş."

Nefes nefese kalması sözümü kesti. "Şaka yapıyorsun."

"Daha işin çılgın kısmına gelmedim bile," diye mırıldanıyorum, geceyi bininci kez tekrarlayarak. "Buchanan pisliğin teklifine kulak misafiri oldu ve adamı yumrukladı, ama adam Buchanan'ın kafasına bira şişesiyle vurdu. Neyse ki fedai araya girdi ve Shorty'nin arkadaşını dışarı atarken ben de Buchanan'ı temizlemek için dinlenme odasına götürdüm. Kafasındaki yarayı yapıştırırken eğildi ve beni öpmeye çalıştı."

"Profesör Buchanan sizi öptü mü?"

"*Denedi*," diye vurguluyorum. "Şey, teknik olarak, sanırım Creekside'dayken beni öptü," diye geveliyorum. "Ama ben dün gecedен bahsediyorum--"

"Dur bakalım." Elini kaldırdı. "Creekside'dayken Buchanan seni öptü mü?"

Burnum utançtan çatlıyor ve Ash'in bakışlarından kaçmak için çenemi göğsüme indiriyorum. "Teknik olarak mı? Hayır. Daha çok dudakların sıcak fırçalanması gibi bir şeydi."

"*Ne zaman?*"

"Deplasman maçları sırasında aynı odayı paylaşırken kısa bir *seans* yapmış olabiliriz ama ikimiz de bunun tek *seferlik* bir şey olduğu konusunda hemfikirdik, bu yüzden dün gece öldürmek için içeri girdiğinde son saniyede döndüm ve--"

"Ama o bir bebek," diye savunuyor.

"Evet. Hiçbir ortak nokta olmayan bir hatun ve bir penisi var, ki ikimiz *de* biliyoruz ki boktan erkek zevkim yüzünden penisten tamamen uzaklaştım."

Hayatımın karmaşasına ayak uydurmaya çalışarak lattesinden bir yudum alıyor ve dudaklarını yalıyor. "Tamam, evet, ama Buchanan boktan bir adam değil."

"Şimdilik," diye

takıldım. "Ne demek

istiyorsun?"

"Geçmişime bakalım, olur mu? Ya, A-Erkek zevkim berbat ve hepsi baştan beri boktan ama ben bunu fark etmiyorum. Ya da B-aslında harika adamlar ama

Onlarla çıkmaya başladığım anda bencil pisliklere dönüşüyorlar. Her iki durumda da, bu benim için pek hayra alamet değil. Patronumla çıkarak aynı hatayı yapmayacağım ve bu durum yüzüme patlayacak."

"Yani Creekside'daki tek seferlik şey sayılmıyor mu?" diye itiraz ediyor. "Anlaşmıştık--"

"Sadece bir kerelik bir şeydi," diye tekrarlıyor beni taklit ederek. "Evet. Sen de öyle dedin. Ve dün gece seni öpmeye çalışmasaydı buna inanırdım."

"Bu yüzden geri döndüm," diye hatırlatıyorum ona, "*tek seferlik şeyi* korumak için."

"Tamam, otel senaryosu hiç yaşanmamış gibi davranalım, olur mu?" Sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "*Hâlâ* Buchanan'la çıkmayacağını mı söylüyorsun çünkü bunun yüzüne patlayacağını mı düşünüyorsun?"

"Uh, evet?" Ona deliymiş gibi bakıyorum. "Ve bu olduğunda, zaten bulması yeterince zor olan işimden olacağım, Shorty sağ olsun."

"Yani bir daha kimseyle çıkmayacak mısın?" diye soruyor. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" "Neden şaşırdığını anlamıyorum," diye belirtiyorum. "Neredeyse iki yıldır kimseyle çıkmadım."

"Şey, evet. Ama bunun okulunu bitirmekle meşgul olduğun ve iş bulmaya çalıştığın için olduğunu düşündüm. Biraz istikrar bulur bulmaz biriyle çıkmayı tekrar deneyeceğini düşünmüştüm."

Evet. Kız hayal görüyor.

Omzum kalkıyor ve başımı ileri geri sallıyorum. "Şey, yapmayacağım." "Hiç mi?"

"Hiç," diye onaylıyorum.

"Ama bir ilişki içinde olmak harika bir şey."

"Senin için, elbette. Ama benim için?" Başımı tekrar sallıyorum. "Evet, hayır."

O kadar da değil." "Sırf birkaç kötü deneyim yaşadın diye--"

"Ash, flört hayatım hakkında konuşmak için aramadım," diye araya giriyorum, bir yandan şakağımı ovuştururken bir yandan da yaklaşan baş ağrımından kurtulmaya çalışıyorum. "Dün gece yaşanan boktan olay hakkında konuşmak için aradım."

Bana temkinli bir şekilde bakarken kaşları ortaya doğru eğiliyor. "Bana zaten söyledin--"

"En kötü kısmına gelmedim," diye mırıldanıyorum, elimi yüzümde gezdirirken. Yenildim. Utanç içindeyim. Bunalmışım. Yanaklarım şişiyor ve biraz daha rahat nefes almama yardımcı olması umuduyla ciğerlerimde biriken tüm oksijeni dışarı salıyorum.

Bir bok yapmıyor.

"Bekle." Ashlyn içkisinden bir yudum daha alıyor, kafası eskisi kadar karışık. "Patronunla takılmandan, sonra seni öpmek için eğildiğinde onu reddetmenden, sonra da süper centilmenlik yapıp barın ortasında sana teklif eden bir adamı dövmenden daha kötü bir kısım mı var?"

Utancım beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor ama Ashlyn'in bakışlarını tutuyorum. "Evet."

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak gözlerini kırpıstırıyor -iki kez-. Girişin ortasında yere çöküyor ve yanındaki yere vuruyor.

Pes ediyorum, oturuyorum ve bacaklarımı önümde çapraz yapıyorum.

Memnun bir şekilde başını sallayarak, "Ee? En kötü kısmı ne?"

"Neredeyse öpüştükten sonra eve geldim, sarhoş oldum ve Google'da Henry'nin fotoğraflarını aradım. Aşağıda birkaç işi halletmeye karar verdim" -boğazımı temizliyorum- "ve bir şekilde onu kışından aradım, böylece her şeyi duydu."

Çenesi düştü. "Kapa çeneni."

Kapa çeneni." "Evet."

"Ciddi misin?"

"Evet," diye
tekrarlıyorum.

"Ve her şeyi duyduğundan emin misin?"

Alkol düşkünlüğümün bıraktığı sisle savaşıırken geceyi ve her şeyin nasıl geliştiğini tekrar hatırlıyorum ve Ash'e başımı sallıyorum. "Yani, telefon iki dakika boyunca bağlıydı, o yüzden nasıl duymamış olabilir bilmiyorum."

"Şey..." Dilini damağına doğru tıkırdatıyor. "Belki de sesli mesajına gitmiştir?" "Sanki sesli mesaj daha iyi bir şeymiş gibi," diye gülüyorum ama neredeyse manyakça bir ses çıkıyor. "Hadi adama bir

en utanç verici anımı tekrar tekrar oynama fırsatı bulalım, olur mu?"

Ash, "Belki de henüz dinlememiştir," diye öneriyor. "Belki telefonunu çalabilir ve sesli mesajı silebilirsin."

"Peki ya sesli mesaj değilse?" diye sordum. "O zaman ne olacak?"

"O zaman Henry Buchanan dün gece mastürbasyon yaptığınızı kesinlikle duydu." Omuz silkiyor ve lattesinden bir yudum daha alıyor. "Eminim seksi olduğunu düşünmüştür."

Başımı geriye atıp tavana bakarken içimden acınası bir kahkaha dökülüyor. "Saçmalıyorsun."

"Sadece söylüyorum..."

"Kendisi de söyledi. Ben onun tipi değilim," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Onun tipi olmadığını onunla takıldıktan ve seni öpmeye çalıştıktan önce mi yoksa sonra mı söyledi?"

Ne diyeceğimi bilemez bir halde atletimdeki tüyleri karıştırıyor, iki saniye ya da daha kısa bir süre içinde nasıl görünmez olacağımı mucizevi bir şekilde öğrenebilmek için dua ediyorum.

"Kesinlikle," diyor Ash muzaffer bir edayla. "Seni
istiyor." "Sikişmek için belki."

"*Başka bir* sikiş demek istiyorsun," diye düzeltiyor beni.

"Teknik olarak, sadece benimle yattı, sonra da geceyi bitirdi."

"Yani siz sonuna kadar gitmediniz mi?" Ashlyn onaylıyor.

"Hayır mı? Olsaydı bile, Buchanan iyi bir sikişten fazlası olacağımızı düşünecek kadar kör olamaz." Tereddüt ediyorum. "Aslında..."

"Mia, bu bakışı biliyorum." Parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Bunu aklından bile

geçirme." "Neyi düşünmeyeyim?"

"Seni tanıyorum. Ve o muhteşem küçük beyninde her ne oluyorsa kötü bir fikir." Kıpırdıyor

Parmağı yine burnuma bir santim yaklaştı ama ben onu

uzaklaştırdım. "*Küçük* beyin mi?" Meydan okuyorum.

"Tamam, müthiş bir beyin ama ne demek istediğimi anladınız."

"Sağlam bir sikişin nesi kötü?" Ona soruyorum. "Bilirsin işte. Böylece sistemimden atabilirim." "Ve ilk seks macerası iştahını kapatmaya yetmedi mi?"

"Teknik olarak hiçbir şey *doldurulmadığına göre--*"

"Ew." Titriyor ve omzumu iterek benden bir kahkaha daha koparıyor.

"Hadi ama. Bu o kadar kötü bir fikir mi?" Ben soruyorum. "Bana gerçek bir ilişki malzemesiymişim gibi bakmıyor ki."

Kız bana çok fazla beyin hücresi kaybetmişim gibi bakıyor ve başını sallıyor. "Bir, sana nasıl baktığını bilmiyorsun. Şaşırabilirsin. Ve ikincisi, bu kötü bir fikir değil. *Berbat* bir fikir Mia. Bunu kendin söyledin. İkiniz birlikte çalışıyorsunuz."

"Evet, ama--"

"Aması yok," diye araya giriyor. "Ciddiyim. Harika tavsiyeler veren birine göre, tavsiyeleri dinlemekte berbatsın. Aptal olma Mia. Kendini yok etme." Bakışları sivri ve onun yanında rahatsız bir şekilde kaymama neden oluyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum, kaçınılmaz nutkunu atlatmak için itiraf etmek istediğimden daha fazla çaresizim. "Haklısın. Ve senin de çok güzel bir şekilde belirttiğin gibi, akıllıca kararlar vermekte pek iyi değilim ama Henry Buchanan'dan mümkün olduğunca uzak durmak muhtemelen iyi bir fikir."

"Kesinlikle," diye kabul ediyor ve hayatımda bir kez olsun onun tavsiyesini dinlemiş olmamla adeta övünüyor. "PS, gerçekten en utanç verici anın mıydı?" diye ekliyor.

Alnım şaşkınlıkla kırışıyor. "Ha?"

"Henry seni duymuş olabilir," diye açıklıyor Ashlyn. "Bunun en utanç verici anın olduğunu söylemiştin."

"Oh. Uh." Hızlı bir zihinsel kontrol listesi yapıyorum. Bir omzumu silkerek ona cevap veriyorum.

"Muhtemelen."

"OF hesabı ve Shorty'nin adınızı internette tüm dünyaya duyurması gibi mi?"

"Dürüstçe mi?" Yine tereddüt ediyorum, pipetimin kenarını kemiriyorum. "Evet. OF hesabından paylaştığım şeylerin birçok insana ulaşacağını ve bunun para için olduğunu biliyordum. Ama Buchanan'ın gerçek adını söylediğimde bana kulak misafiri olması... bilirsiniz... Bunun özel olması gerekiyordu ama olmadı."

Sempatik bir baş hareketiyle uzanıp dizimi sıkıyor. "Eğer bir şey ifade ediyorsa, bahse girerim Henry seni duyduğunda neredeyse pantolonuna boşalıyordu."

"Ashlyn!" Çığlık atıyorum. "Kimsin sen ve en iyi arkadaşıma ne yaptın? Aslında, boş ver. Çocuklar yokken Blakely ile takılıyordun, değil mi?" Bu bir soru değil. Olması da gerekmiyor. Ashlyn, Blakely'nin ağabeyiyle çıkıyor. Tabii ki yakınlaşacaklar. Bu düşünce biraz canımı yakıyor

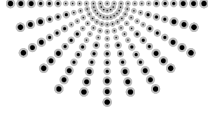
ama yersiz kıskançlığı bir kenara itip ayağa kalkıyorum.

"Kahve için tekrar teşekkürler. Hazırlanmayı bitirsem iyi olacak."

"Tamam. Gitme vaktimiz gelene kadar burada takılacağım."

Arka cebimden telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum ve başımı sallıyorum. "Mükemmel. Yirmi dakika içinde çıkacağım."

Koridordan yatak odama doğru gidiyorum.

Tüm oyun boyunca ondan kaçabiliyorum. *Kaçınmak* biraz abartı olabilir. Doğruyu söylemek gerekirse

Takım elbise içinde çok iyi görünen bir adamı arayan döner kafalı bir baykuş gibi hissetmeme rağmen onu henüz görmedim. Ama onu bulma konusunda hiç şansım olmadı. Ya da belki de hayatımda bir kez olsun şans benden yanaydı çünkü kışımın kadranından sonra onunla karşılaşma fikri kesinlikle utanç verici.

Adam genellikle maçı izlerken sütlerde yengeç bacağı ve salyangozdan oluşan bir büfeyle iş arkadaşlarıyla sohbet eder. Tamam, teknik olarak sütlerde yengeç bacağı ve salyangoz servis edip etmediklerini bilmiyorum. Yine de, arka planda çalan klasik müzik eşliğinde büfenin hep bu şekilde hazırlandığını hayal etmişimdir.

Klas, biliyorum.

Ne yazık ki, şansım tükendi.

Kameramı omzuma yaslayarak, maç sonrası röportajlar sırasında sahnenin kenarında duran Buchanan'ı görmezden gelmeye çalışıyorum. Onun yerine Colt ve Theo'ya odaklanıyorum. Salonun önündeki geniş platformda oturuyorlar, etrafları kameralarla çevrili ve Lions kadrosunun geri kalanıyla birlikte soruları yanıtlıyorlar. Biri zekice bir şey söylerse diye muhtemelen bunu filme almalıyım ama dikkatim çok dağınık. Tüm çabama rağmen gözlerim Henry'ye doğru kayıyor. Orada iyi görünüyor. Mikrofona bile ihtiyaç duymadan tüm odaya hükmediyor. Sektördeki diğer pek çok şirket sahibinden daha eli sıkı. Çok daha hazır. Bazıları maçlara gitme zahmetine bile katlanmazken Buchanan takımla birlikte seyahat etmekte ısrar ediyor. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapan birine benzemiyor, bu yüzden neden bunun farklı olacağını düşündüm emin değilim. Dikkatimi takım elbisesinin kenarıyla oynayan güçlü ellerinden ayırıyorum. Çekici elleri var. Aptalca çekici. Bu bir sorun. Odaklanmam gerekiyor. Buchanan sahnede sağlam bir atıştırmalık gibi görünmeseydi odaklanmak çok daha kolay olurdu.

"Evet, bence Lions mağlubiyete rağmen çok iyi oynadı," diye cevaplıyor Colt, ancak röportajcının ne sorduğunu duyamayacak kadar dikkatim dağılmıştı. "Hücumumuzda birkaç

değişiklik yaptıktan sonra bir sonraki maçı galibiyetle kapatabileceğimizi düşünüyorum."

Bir başka muhabir kalemini havaya kaldırarak, "Peki tüm Taylor Swift şarkılarının sözlerini nereden biliyorsunuz?" diye soruyor.

Theo alçak sesle kıkırdayarak sandalyesinde arkasına yaslanır, bacaklarını kahve renkli masanın altına yayar ve Colt'un devam etmesi için elini sallar.

Colt, "Sosyal medya yöneticimiz son birkaç haftadır ısınma hareketleri sırasında bu şarkıyı çalmamız için ısrar etti," diye yanıtlıyor. "Sanırım şarkı sözleri aklımda yer etti."

Beck, Colt'un solunda oturuyor ve mikrofonuna yaklaşarak ekliyor: "Evet, kelimeleri ezberlememize yardımcı olduğunu söyledi, böylece istediği zaman dudak senkronizasyonu yapmaya hazır oluyormuşuz."

Greer kuru bir sesle, "Mia ya bir dahi ya da bir sadist," dedi. "Hiçbirimiz hangisinden emin değiliz."

Muhabirler de oyuncularla birlikte gülüyor ve bakışlarını yere indirirken ağzım açık kalıyor. Bu çocuklar. Beni sahiplenmelerini seviyorum. Ve bugünlerde benim saçmalıklarına isteyerek eşlik etmelerini.

"Ah, demek bu Mia tüm videolarınızın arkasındaki beyin," diyor bir başka röportajcı. "Gerçek hokey antrenmanları yerine aptalca videolar çekmek için ne kadar zaman harcamanızı istediğini sorabilir miyim?"

Aptalca videolar mı?

Kaşlarım çatlıyor ama kendimi kelimelerin omuzlarımdan yuvarlanmasına izin vermeye zorluyorum.

Bunu duyan tek kişi ben değilim. Küçümseme iması. Greer ve Beck birbirlerine bakıyor, her ikisi de omuz silkiyor. "Videoya göre değişir. Çılgınca bir şey değil ama."

Muhabir kayıt cihazının kenarını çenesine vuruyor ve ekliyor: "Sosyal medya yöneticinizin çevrimiçi varlığını artırma arzusuyla dikkatinizi dağıtmak yerine antrenmana odaklanmaya daha fazla zaman ayırsaydınız, bu akşamki maçın sonucu farklı olur muydu sizce?"

Muhabirin soru olarak yönelttiği üstü kapalı suçlamayı sindirirken, ekibin geri kalanıyla birlikte benim de bakışlarım daralıyor.

Kaybın suçunu cidden bana mı atıyor?

Ahbap. Buzun üzerinde bile değildim. Şaka yapıyor olmalısın.

Colt'un yüz hatlarında daha önce var olan ne kadar eğlence varsa buharlaşıyor ve "Maçı Mia yüzünden kaybettiğimizi mi ima ediyorsun?" diye soruyor.

Kadın, "Lions'un sosyal medyada oldukça güçlü olduğunu söylüyorum ve bu değiş tokuşa değip değmeyeceğini merak ediyorum," diye açıklıyor. "İnternette daha fazla takipçi buzda daha fazla kayıp anlamına mı geliyor?"

Colt'un alaycı sesi sessiz odada yankılanır ve Theo sandalyesinde doğrulup oturur. Kadına çıkışmak üzereymiş gibi mikrofonuna uzanır, ancak çevresinden bir şey dikkatini çeker ve duraksar.

Henry'nin kararlı adımları hepimizi şaşırtıyor ve Greer'in mikrofonuyla arasındaki mesafeyi kapatıp mikrofonu ağzına götürüyor. "Eğer kaçırdıysanız, sosyal medya yöneticimiz bu akşamki

maçta oynamadı, bu yüzden mağlubiyetin onun hatası olduğunu nasıl ima edebileceğinizi anlamıyorum."

"Diyorum ki--"

"Personelime saldırmadan önce hokeyin nasıl çalıştığını öğrenmek için biraz daha zaman harcamanızı öneririm."

Henry araya giriyor. Ona bakıyorum, bana bakmasını istiyorum ama piç kurusu sanki ben yokmuşum gibi dikkatini kışında sopa olan muhabire odaklamış durumda. Sanki bir grup insana benim hakkımda konuşmuyormuş gibi. Sanki beni savunmuyormuş gibi. "Mia Rutherford yaptığı işte harika ve son birkaç haftada Lions'a sizin makalelerinizden daha fazla destek kazandırdı."

Muhabir yine tartışmak için ağzını açıyor ama adam onun sözünü kesiyor. "Oyun hakkında başka sorusu olan var mı? Yoksa bitti mi?" Bir muhabirin bir şey söylemesini beklerken keskin bakışları sahnenin önündeki kalabalığın üzerinde geziniyor. Kimse tek bir hece bile söylemeyince Henry mikrofonu Greer'in önündeki standına geri koyuyor ve platformdan uzaklaşıp gözden kayboluyor.

Vay be.

Şimdi keşke kameraya alsaydım diyorum. Muhtemelen izler ve ona tekrar boşalırdım.

Evet, süper sağlıklı bir fikir Mia.

Bu düşünceden sıyrılıyorum ve maç sonrası röportajın geri kalanına odaklanmaya çalışıyorum. Sorunsuz bir şekilde devam ediyor ve oyuncular ayağa kalktığında lens kapağını kamerama geri takıp çıkışa doğru yöneliyorum. Oyuncular röportajlardan önce duş alırken kamera çantamı aldım ve röportajlar bittiğinde günü sonlandırmaya hazırım.

Arabama doğru ilerlerken neredeyse herkes salondan çıktı. Artık karanlık. Son güneş de çoktan ufku altına kaymıştı. Hava kararana kadar ayrılmayacağımı bildiğim için bir lamba direğinin altına park ettim. Sapıklarla yaşadığım tehlikeli durumdan bir şey öğrendiysem, o da ışığın benim dostum olduğudur. Kalabalıklar da öyle. Ne yazık ki, ikincisi biraz seyrek, bu yüzden hızımı artırıyorum.

Eski püskü arabam görüldüğünde, sürücü tarafındaki kapıya yaslanmış, bir bileği diğerinin önünde çapraz duran ve elleri cebinde olan karanlık figürü tanıyarak kısa bir süre duruyorum. Evet. Armani giymiş o geniş omuzları nerede olsa tanırım.

En azından seri katil değil, değil mi?

Ayaklarımı çalışmaya zorlayarak, içimi saran taze utanç dalgasına rağmen Henry Buchanan'a doğru ilerliyorum. Kamera çantamın askısını omzuma doğru çekiştirirken bir yandan da anahtarlarım için ön cebimi karıştırıyorum.

Bu çok garip.

Dün gece beni duyup duymadığını bilmek istiyorum. Telefonda mıydı yoksa iniltilerim hiç dinleme zahmetine katlanmadığı bir sürü sesli mesajın içinde mi saklıydı bilmek istiyorum. Bu kadar sinirli bir adamın bir tanesini bile üç dakikadan fazla cevapsız bırakacağından şüpheliyim.

Bu da benim için harika.

Asıl soru, neden beni arabamda bekliyor? Ya beni kovarsa?

Elbette, Erika bu sabah erken saatlerde aradığında bunu onun için yapabilirdi, ama yine de. Belki de işi kendisi yapmak istiyordur.

Ya bana iş arkadaşları arasındaki uygun davranışlar hakkında ders verirse? Kahretsin, biz iş arkadaşı bile değiliz. O benim patronum. Patronumun patronu. Patronumun patronunun patronu.

mu? Dürüst olmak gerekirse, ben bile bilmiyorum

Hiyerarşı, ama yine de önemli değil. Çizgiyi aştım ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Ama önce o geçti.

Beni öpmeye çalışmamalıydı.

Creekside'da kafasını yorganın altına sokmamalıydı.

Beni önceki partnerlerimden daha fazla boşaltmamalıydı. Evet. Bu onun hatası.

Hepsi. Onun. Hata.

Topu yuvarlayan oydu. Hayal gücümü ateşleyen. Beni meraklandıran.

Kapı kilidinin tanıdık tıkırtısı, kulaklarımdaki uğultudan zar zor duyuluyor, ya olursa'lar ve parmak işaretleri akıl sağlığıma zarar veriyor. Henry başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Adamım, o çok güzel. Tehlikeli. Ama güzel.

Tehlike bana neden uzak durmam gerektiğini hatırlatmalıydı, ama bu beni sadece daha fazla içine çekiyor. "Yardımcı olabilir miyim?" Kendime güveniyormuş gibi yaparak soruyorum.

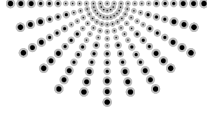
"Neden beni barda reddettin, sonra parmaklarının üzerine geldiğinde adımı söylediğini duyabilmem için beni aradın?" diye soruyor.

Vay canına.

Bu yüzden çağrıya cevap *verdi*.

Adamın açık sözlü olduğunu biliyordum, ama gerçekten her şeyi bu şekilde ortaya döktü mü? Ben ne düşünüyorum ki? O Henry Buchanan.

Tabii ki yaptı.

“W *"Barda beni reddettin, sonra parmaklarının üzerine geldiğinde adımı söylediğini duyabilmem için beni aradın mı?"*

Henry'nin yorumunu tekrarlariken pişmanlık midemde kabarıyor, şu anda ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum. Bana böyle bakarken olmaz. Soğuk. Kopuk. Ve...kararlı? Evet. Bu karanlık gözlerin altında yatan duygu kararlılık. Cevaplar istiyor. Ve ona cevapları verene kadar beni rahat bırakmayacağına dair bir his var içimde.

Boğazımı temizleyerek -ve Buchanan'ın beni hazırlıksız yakalama fırsatını reddederek- meydan okuyorum, "Oyuncak kullanmadığımı kim söyledi? Yani, varsayımsal olarak bir oyuncakım olsaydı."

"Dün gece hiç titreşim duymadım." Geniş omuzlarını silkiyor ve yüzünü tamamen bana çeviriyor. "Bana neden geri döndüğünü söyle."

"Öpücükten mi?"

Soruyorum. Çenesi

düşüyor.

"Küçük otel maceramızın tek seferlik bir şey olduğu konusunda anlaşmıştık. SeaBird'de seni öpmek bunu *iki seferlik* bir şey yapardı. Ve *iki seferlik* bir şey, çıkmaya çok benziyor. Peki ya çıkmak? Daha önce de belirttiğim gibi, kimseyle çıkmakla ilgilenmiyorum."

"Sadece ben olduğumu hayal ederek kendini parmakla beceriyorsun." Arabamdan uzaklaşıyor ve adımlarını bana doğru yaklaştırıyor. Her adımındaki güven, kalp atışlarımın daha da hızlanmasına neden oluyor. Bu piç kurusuna duyduğum çekim beni resmen çıldırtıyor.

Bana ulaştığında, mokasenlerinin parmakları neredeyse spor ayakkabılarımın önüne geliyor. Bu, geldiğimiz farklı dünyaların keskin bir hatırlatıcısı. Başımı kaldırıp soruyorum: "Her zaman bu kadar açık sözlü müsün?"

"Sanırım ikimiz de bunun cevabını biliyoruz." Parmak uçları alnıma geliyor, saç çizgimi takip ediyor ve birkaç teli kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Omurgamdan aşağı bir beklenti ürpertisi akıyor ama bir santim bile kıpırdamıyorum.

"Bir sır öğrenmek ister misin Mia?" diye fısıldıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, dilim dudaklarımın arasından çıkarken onun kokusunda boğuluyorum. Karşımdaki adamı suçluyorum. Etrafta olduğu her an tüm mantığı buharlaştırmak gibi bir alışkanlığı var gibi görünüyor.

"Creekside'dayken seni ne kadar sert boşaltabileceğimi göstermiş olabilirim ama burada nasıl bir fantezi yarattın?" İşaret parmağıyla şakağımın yan tarafına vuruyor. "Gerçeğiyle uzaktan yakından alakası yok."

Dikkatim dudaklarına kayıyor. Dokunuşundan uzaklaşıyorum ama geri çekilmiyorum. Tam olarak değil.

Dürüst olmak gerekirse, yapabileceğimden emin değilim. "Birileri kendini beğenmiş," diye not ediyorum.

"Kendinden emin," diye açıklıyor. "Başka bir sır daha öğrenmek ister misin?"

Nefesinin yanaklarıma değen sıcak okşayışını görmezden gelerek, "Ne?" diye sormadan önce alt dudağımı ağızıma götürüyorum.

"Beni dinlenme odasında reddettiğine sevindim."

Sözlerinin keskinliği beni ürkütüyor ve etrafından dolaşıp titreyen ellerimle anahtarlarımı kavrarken sürücü tarafındaki kapıya yöneliyorum. "Ben--"

"Sen yaptın. Ama endişelenme." Sesinde bir sırıtma duyduğuma yemin edebilirim. "Dün gece gelirken adımı söylediğini duymak acımı hafifletti." Beni arabaya kadar takip ediyor ve daha da yaklaşıyor, beni içeri hapsederken karnımın kapıya baskı yapmasına neden oluyor. "Tüm çabalarım rağmen merakımı uyandırdın Mia."

Dönüp ona bakıyorum. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama oldukça sıkıcıyım." "Benimle bir randevuya çık."

"Bir ilişkiden yeni çıktın," diye hatırlatıyorum ona.

"Farkındayım." Azı dişleri gıcırıyor ama çenesini gevşemeye zorluyor. "Zamanlama mükemmel olmasa da, istediğim bir şeyi bulduğumda--"

"*Bir şey* mi?"

"*Birisi*," diye düzeltiyor. Parmakları kolumda kayıyor ve bileğime sürtünüyor, bana onları içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyor. "Benimle çık."

"İlgilenmiyorum."

"Dün gece ilgileniyor gibiydin."

"Ben gelmekle ilgileniyordum, çıkmakla değil" diye itiraz ediyorum.

"Yani benim hakkımda fantezi kurabilirsin ama sana yemek

ısmarlamama izin yok mu?" "Hayır."

Parmakları bileğimin etrafında esniyor. "Senden hoşlanıyorum Mia. Ve sözlerine rağmen, sanırım sen de benden hoşlanıyorsun."

Çenemi kaldırıyorum ve üzerimizdeki ışık direğinden keskin yüz hatlarına vuran gölgelere bakıyorum. Bu adam tehlikeli. Ondan yayılan gücü hissedebilirsiniz. Köpekbalığı gibi. Hareket ediş

şekli. Çok yumuşak ama bir o kadar da yırtıcı. Sanki her an saldırabileceğini, tek bir ısırıkla sizi parçalayabileceğini ve bunun o kadar hızlı olacağını biliyorsunuz ki, geldiğini bile göremiyorsunuz. Ona dokunmak istiyorum. Onu incelemek. Ne olacağını görmek için onu itmek. Isırıp ısırmadığını görmek için. Kötü bir fikir olsa bile. İkimiz de beni bir anda paramparça edebileceğini bilsek bile.

"Bana yanıldığımı söyle, Brat," diye zorluyor. Bu lakap kötü niyet içermiyor. Neredeyse bir okşama gibi. "Benden hoşlanmadığını söyle."

"Bedenim senden hoşlanıyor," diye kabul ediyorum, onun gözleri yerine tepemizdeki karanlık gökyüzüne bakmayı tercih ediyorum. "Ama bu seninle çıkmakla ilgilendiğim anlamına gelmiyor."

"Peki sen neyle ilgileniyorsun?" Dudakları boğazımın sütununa değene kadar daha da yaklaşıyor. Sanki beni tam olarak istediği yerde yakaladığını biliyor. Çaresiz ve muhtaç. Azgın. Neredeyse o piçin elinde oyuncak olmuştum.

Hayal kırıklığı iniltimi bastırıyorum, başımı yukarı eğiyorum, "Lanet olsun" diye boğulurken açıkta kalan boynuma daha iyi erişmesini sağlıyorum. Yutkunuyorum. "Sikişmekle ilgileniyorum."

"Seni dışarı çıkarayım." "Hayır."

Bileğimi bırakıyor, ellerini belimde gezdiriyor ve yanlarımı kavrayarak beni küçük ve narin hissettiriyor. "Neden?"

"Çünkü sen benim patronumsun."

"İkimiz de kişisel bir ilişkinin şirketimi yönetme şeklini etkilemesine asla izin vermeyeceğimi biliyoruz. Birlikte olsak da olmasak da sen Lions için bir değersin." Burnunu boğazımın sütunu boyunca gezdirerek dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor. "Benimle çık."

"İlgilenmiyorum. İlgilenmiyorum," diye fısıldıyorum ama bocaladığımı hissedebiliyorum. Kararlılığım parçalanıyor. "Eğer şu anda amına dokunursam, sanırım aksini kanıtlayabilirim."

Dudaklarım kendime rağmen kalkıyor. "Bedenimin seninkine olan ilgisini zaten konuşmuştuk."

"Yani zihnim sana itici mi geliyor?" diye meydan okuyor ve kulağımın hemen altındaki deri parçasını ağzına alıyor.

Kahretsin, bu adam o şeyle çok yetenekli.

Nabzım hızla atıyor ve nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum ama sanki tüm oksijenimi çalmış gibi hissediyorum ve ciğerlerimi tekrar çalışmaya ikna etmek için tek seçeneğim onu öpmek. Ama yapmayacağım. Öpmeyeceğim. *Yapamam.*

Gözlerimi kapatıp sırtımı arabaya yaslıyorum ve ağırlığımı arabanın almasına izin veriyorum, parmaklarım Henry'ye uzanıp onu çekiştirmemek için soğuk metale bastırırken bacaklarımın her an pes edebileceğini biliyorum. "Eğer evet dersem, bu seninle çıkmak istediğimi gösterir ki bu da hemen bir pisliğe dönüşeceğin anlamına gelir ve ben senin gerçekten bir pislik olmanı istemiyorum."

Tereddüt ediyor, gözleri kısılıp beni ilgiyle incelerken bir iki santim uzaklaşıyor. "Bir pisliğe dönüşeceğimi kim söyledi?"

Gözlerim açıldı. Gece gökyüzüne bakıyorum. Yıldızlar üzerimizde parlıyor ve ben gerçeği itiraf ederken ay büyük ve parlak. Babam öldüğünden beri peşimi bırakmayan gerçeği. Hatta daha önce. Babam beni dondurma yemeye götüreceğine söz verdiğinde, geç kaldığını umursamadan saatlerce kaldırımda beklerdim. Ve bir hafta sonra neden gelmediğine dair saçma bir bahaneyle

aradığında, gerçeği inkar ederek ve bir sonraki Cumartesi'nin benim için de işe yarayacağını kabul ederek onu yerdim. Evet. Benim tutkum

babam ölmeden çok önce başlamıştı. Her şeyi başlatan oydu, sonra benden koparıldı ve ne yaparsam yapayım göğsümde doldurulamaz bir boşluk bıraktı.

"Bir pisliğe dönüşeceğimi kim söyledi, Mia?" Henry tekrarlıyor. Sesi şimdi daha yumuşak. Belki de daha sıcak. Derin bir nefes alarak fısıldıyorum: "Ben. Çünkü ben sadece pislikleri çekici bulurum."

Onun eğlencesini tenimde hissedebiliyorum ve bu beni şaşırtıyor. Eğlence. Ama bana karşı değil. Daha çok onu da şaşırtmışım gibi ve o nadiren hazırlıksız yakalanır.

"Yani benimle çıkmayı reddediyorsun çünkü bir pislik çıkacağımdan korkuyorsun öyle mi?" diye soruyor.

"Evet."

"Ben zaten bir pisliğim, Mia."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. Göğsümdeki gerginlik hafifliyor. Çünkü bu doğru. O bir pislik. O kadar ki, tepelere doğru kaçıyor olmalıydım. Yine de buradayım, karnımda arzu birikirken boğazımı kemirmesine izin veriyorum.

"Ama sana karşı bir pislik olmak istemiyorum." Aynı sıcaklık onun itirafına da sızıyor ve yemin ederim tamamen eriyebilirim.

Gözlerim tekrar kapanıyor ve ellerimi iki yanımda yumrukluyorum, ona dokunmak için yanıp tutuşuyorum, bir yandan da kendimi bırakırsam bunun ne kadar kötü bir fikir olacağını biliyorum. "Biliyorum."

"İzin ver seni çıkarayım," diye tekrarlıyor, hassas tenime saldırmaya devam ederek. "Yapamam."

"Bunu zorlaştırıyorsun, velet."

"Biliyorum." Dudaklarım kalkıyor ve gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum, onun hissinde kayboluyorum. O her yerde. Elleri. Kokusu. Ağzı. Dizini kalçalarımın arasına bastırıyor ve vücudumun üst kısmını kendi diziyile sabitliyor. Göbeğimden gelen ısı pantolonunu ısıtıyor ve onun için ne kadar zayıf olduğumu kanıtlıyor.

Ve lanet olsun, ben zayıfım.

Çok zayıfım, büyük bir hata yapmak üzereyim ama umursamayacak kadar tahrik olmuş durumdayım.

"Sana bir teklifim var," diyorum ona. Parmaklarım takım elbisesinin yakasını buluyor ve onu daha yakına çekiyorum.

Belimdeki kavrayışını sıkılaştırıyor ve başını boynumun kıvrımından kaldırıp bana bakıyor. "Ne tür bir teklif?"

"Çıkarları olan arkadaşlar."

Başını eğiyor. "Biz arkadaş mıyız?"

"Tamam, çıkarları olan düşmanlar," diye açıklıyorum. Kalçalarım hafifçe onun kalçasına doğru kayıyor. Evet. Park yerinin ortasında bu adamın bacağını becererek boşalabileceğimden oldukça eminim. *Süper klas, biliyorum.*

"Seni becermemi istiyorsun," diyor kalçasını kaldırırken, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi.

Nefesim kesiliyor ve başımı sallıyorum. "Evet."

"Ama seninle çıkmamı istemiyorsun."

"Zaten erkeklerin gerçekten istediği tek şey seks değil mi?" Meydan okuyorum.

Çenemi kavrayarak başımı yukarı kaldırıyor. "Sana çıkma teklif etmemin tek sebebinin seni becerebilmek olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yanılıyor muyum?" Utanmadan kalçalarımı daha da döndürüyorum ama dizini bir santim indirerek beni çaresiz bırakıyor. "Profesör," diye uyarıyorum.

Çenemi bırakıyor. "Her yerde seks yapabilirim, Mia."

"Ama bunu benimle istiyorsun, değil mi?" Aramızdaki buzları biraz olsun eritmeye çalışarak onu tekrar kendime doğru çekiyorum. En başta aramızda buz olması bile garip. Ona hiçbir şart koşmadan benimle yatmasını söyledim. Sevinçten havalara uçacağını düşünmüştüm. Onun yerine, yırtılmış görünüyor. Neredeyse gücenmiş görünüyor.

"Hepimizin ihtiyaçları var Profesör." O istemeden çenemi kaldırıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. Elimi gövdesinden aşağı kaydırarak pantolonunun düğmesiyle oynuyorum.

"Yani sikiş arkadaşı olmak istiyorsun," diye

bitiriyor. "Evet."

"Ama biz arkadaş değiliz. Sen benim için çalışıyorsun."

"Tamam. Sikiş ortakları olacağız," diyorum kuru bir sesle. Elim, sikinin başı avucumun altında sarsılana kadar birkaç santim daha güneye gidiyor.

"Bu kötü bir fikir," diye homurdanıyor.

"Yüzde yüz haklısın." Onu bir kez sıktım ve bıraktım. "Ama emin değilsen--"

"Temel kurallar nedir?" diye homurdanıyor.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve alt dudağımı ısırıyorum. "Öncelikle, bu iş bittiğinde beni kovamazsın." "Tamamdır." Parmaklarıyla gömleğimin kenarlarını sıkıyor ve arabamın soğuk metali yüzüme çarpıyor.

Göğsümü onun göğsüne yasladığımda sırtımı indiriyor. "İki," diye devam ediyor. "Bu anlaşmada olduğumuz sürece ikimiz de başka biriyle seks yapmayacağız." Gömleğimi kavrayışı kayboluyor ve eli boynumu buluyor. Başımı kendisine doğru eğiyor ve tüm dikkatimi bana veriyor. "Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Üç." Boğazımı usulca sıkıyor ama gitmeme izin vermiyor. "Çatı katıma girmen yasak. Sadece otellerde seks."

"Kulağa pahalı geliyor," diye not ediyorum.

"Sanırım bunu karşılayabilirim." Ağzı kalktı. "Ama eğer istersen, senin evine de açığım, eğer rahat edersen."

"Ama seninki değil?" Ben soruyorum.

Başparmağını tenimde ileri geri gezdirirken şahdamarım titriyor. Benimle oynuyor. Sanki bana nasıl dokunulmasından hoşlandığımı çok iyi biliyor ve bunu çok iyi gösteriyor.

"Kişisel alanım konusunda titizimdir," diyor bana.

"Scarlett senin evinde hiç kalmadı mı?"

Başparmağının ritmik fırçası kesiliyor ve boğazımı bırakıp elini enseme gezdiriyor. Parmaklarını saç tellerime doluyor ve kabaca çekiştirerek ağzımı onunkine bir santim yaklaştırıyor. "Scarlett ve ben bir yıldan fazla birlikte yaşadık."

"Oh."

"Scarlett ve ben *çıkıyorduk*." Saçımı bir kez daha çekiştirdi ve daha da yaklaştı. "Benim aletimden daha fazlasıyla ilgileniyordu. En azından kısa bir süre için."

"Ve senin paran, değil mi?" Şaka yapıyorum ama hemen ağzımı kapatıyorum. "Kahretsın, özür dilerim, öyle demek istemedim--"

"Kural dört," diye araya giriyor ve dizini bacaklarımın arasından çekip indiriyor. "Yalan yok. Eğer bu anlaşmadan memnun değilsen, bitirirsin."

"Anlaştık," diye

fısıldadım. "Güzel."

Pes ediyor ve ağzımın kenarını ısıırıyor, kaçınılmaz öpüşmemizi ertelerken benimle alay ediyor. Kafamı karıştırıyor. Tüm doğru yerlerim ağrıyor ve zıplayıp bacaklarımı beline dolamama saniyeler kalıyor. Şu anda.

"Beş numaralı kuralı klişeleşmiş aşık olmama kararı mı yapsak?" İhtiyaçlarımı netleştirmek umuduyla başımı onunkine doğru çeviriyorum.

Öp beni, lanet olası!

Bunun yerine, gözleri her zamankinden daha karanlık bir şekilde hafifçe geri çekiliyor. "Bunun senin için bir sorun olacağını sanmıyorum, değil mi?"

Dikkatim bir nefes ötedeki dudaklarına kayıyor. Başımı sallıyorum. "Sorun değil."

"O zaman buna gerek olduğunu sanmıyorum." Diğer avucunu sırtımın alt kısmına doğru kaydırıp iri elini kığımın kabarıklığına doğru uzatırken elini sıkıca kavırıyor. Sözlerini tekrarlarlarken sıcaklık onun dokunuşundan merkezime doğru yayılıyor. Gerçekten aşık olma ihtimalimiz olmadığı için zorunlu aşık olmama kararına gerek kalmayacak mı? Yoksa yaşadığım onca şeyden sonra kalbimin bir başkası için atamayacak kadar taşlaşmış olduğunu bildiği için mi önerimi reddetti?

Bunun bir önemi var mı?

Tam olarak istediğimi alıyorum.

Henry ile seks.

Bağlanmak yok.

Duygu yok.

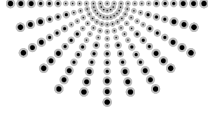
Sadece birkaç sağlam orgazm.

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. Bunu gerçekten yapıp yapmayacağını görmek için bekliyorum. Açık otoparkta beni gerçekten öpecek mi diye. Ki bu berbat bir fikir olurdu. Birçoğundan biri.

Arabaların çoğu gitmiş ama hâlâ etrafa dağılmış birkaç araç var. Birileri

Dikkati dudaklarıma kayıyor. "Geri çekil ve son iki gün hiç yaşanmamış gibi davranalım." Daha da yakınıma eğiliyor, sıcak nefesi dudaklarımı öpüyor. "Ama eğer seni öpmeme izin verirsen, bu burada bitmeyecek. Seni en yakın otele götüreceğim, yatağa yatıracağım ve Creekside'daki otelle karşılaştırırken her santimini tadacağım. Çünkü lanet olsun Mia, o zamandan beri seni arzuluyorum. Bana anladığını söyle."

Kalçalarımı birbirine bastırarak fısıldıyorum,
"Anlıyorum." "Aferin kızıma."

Henry acele etmiyor. Gerginlik boğucu ve o acele edene kadar kıyafetlerimi yırtmak istememe neden oluyor.

Sonunda pes etti ve beni öptü. Ağızlarımız birleşir birleşmez eli aşağı kayıyor ve kıcımlı avuçluyor. Bu temas neredeyse dayanabileceğimden daha fazla, içimde bir heyecan zonklaması yaratıyor. Takım elbisesinin kenarından çekiştiriyorum ve dilimi onunkine doğru sürükleyerek onu daha yakına çekiyorum. Gömleğim birkaç santim yukarı kalkıyor. Parmaklarını ensemdaki saçlara dolayıp çekiştirirken arabamın soğuk metali sırtıma baskı yapıyor. Tüylerim diken diken oluyor, kalçalarım kendiliğinden açılıyor ve daha önce olduğu gibi dizini kalçalarımın arasına sokuyor. Bu sefer utanmadan ona sürtünüyorum. Basınç ve sürtünme, son birkaç dakikadaki ön sevişmeyle birleşince beni çaresiz bırakıyor. Ağzını benimkinden ayırıp elini kıcımdan çekerken, kolu kavrayıp arabamın arka kapısını açarken kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

"Atla," diye emrediyor.

İçeri kayıyorum ve o da hemen arkamdan geliyor, kıcıma şaplak atıyor ve kucağına oturmam için beni cesaretlendiriyor.

"Beni otele götüreceğini söylediğini sanıyordum," diye itiraz ediyorum parmaklarım kotumun düğmesini bulup çıkarırken. Hareketlerimi izlerken kıkırdaması karanlık ama arzu dolu. Kendi elleri de aynı şeyi yapıyor, pantolonunun üst düğmesini çekiştiriyor. Çok sert ereksiyonu ortaya çıktığında gözlerim açılıyor ve onu içime alıyorum.

Evet. Haklıymışım. Adam asılmış.

Dilim alt dudağımda geziniyor ama eğilip onu bir lolipop gibi yalama isteğimi dizginliyorum. Dikkatimi onun devasa aletinden ayırıp Henry'nin gözleriyle buluşuyorum. "Prezervatifin var mı?"

Başını sallıyor. "Ben temizim."

"Ben de öyleyim, ama bu seninle korunmadan yatacağım anlamına gelmiyor."

"Aferin kızıma." Cüzdanından bir prezervatif çıkarıyor ama ben elinden alıyorum, dişlerimle paketi yırtıyorum ve yuvarlıyorum. Parmaklarım mantar başının üzerinde gezinirken, o benim giriş yerimle aynı hizaya gelene kadar merkezimi yukarıda tutuyorum.

Bunu gerçekten yapıyor muyum? Bunu gerçekten yapıyor muyuz?

Elimle onu yavaşça pompalarken belimi sıkıca kavırıyor, tüm nedenlerle onu kızdırıyorum.

Bunun neden berbat bir fikir olduğunu düşünüp duruyorum. Ne yazık ki umurumda değil. Ashlyn haklı. Tavsiye vermekte harika olabilirim, ama almakta? O kadar da değil.

"Seni uyarmalıyım," diye homurdanıyor. Aleti avucumun içinde sarsılıyor. "Kontrolün bende olmasını seviyorum."

Neredeyse gülecektim ama ona utanmazca sırtarak saldırıma devam ederken kendimi tuttum.

"Ve bu seni öldürüyor, değil mi?" Tahmin ediyorum.

Dikkati sikiyle oynadığım yerden gözlerime kayıyor. Onunkiler arzudan yanıyor, tenimi beklentiyle kızarmış bırakıyor. "Şöyle diyelim, eğer dikkatli olmazsan seni eve götürüp kıcını tokatlamaktan çekinmem."

Sırıtiyorum, kendimi onun üzerine indirmeden kalçalarımı yuvarlarken sikinin başını yarığımaya sürüyorum. "Beni en yakın otele götür demek istiyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Bana sağlam bir ikinci tur gibi geliyor."

Belimi kavradı ve beni yerimde tuttu. Kalçalarını yukarı iterek içime giriyor. İzinsiz giriş karşısında nefesim kesiliyor ve elim omzuna doğru uçarken neredeyse yıldızları görüyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum.

İçime tamamen oturduğunda, lezzetli gerginlik neredeyse oracıkta boşalmama neden oluyor, ama buna karşı koyuyorum, bu kadar çabuk bitmesine izin vermeyecek kadar çok zevk alıyorum.

Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor. "Siktir."

Kendi nefesi kesiliyor ve bana ukala bir sırtış atıyor. "Sür beni, Brat. Seni hissetmeme izin ver."

Yavaşça kucağında kayıyorum, dokunduğu her bir siniri ve ne kadar iyi hissettirdiğini takdir ederken aletini sürüyorum. Ciddiyim. Mastürbasyon harika bir şey ama gerçeği gibisi yok. Hele ki adam bir kızı nasıl tatmin edeceğini biliyorsa.

Ona binmeye devam ediyorum, elimi aramıza sokup klitorisimle oynarken o da boynumu emiyor, hassas etime öpücükler konduruyor ve dişlerini köprücük kemiğime sürüyor. Bu keskin his midemi bulandırıyor ve beni nefessiz bırakıyor. İyi olacağını biliyordum. Henry ile seks. Ama bu? Bu daha fazlası. Daha iyi. Çok daha iyi. Elleri gömleğimin eteklerini buluyor ve yukarı itiyor, orgazmım zirveye çıkmaya başlarken göğüslerimi sıkıyor. Etrafında sıkılaştığımı hissediyor olmalı çünkü başını arkaya yaslayıp ona binişimi izlerken göğsünden alçak bir homurtu yükseliyor.

"Siktir." Göğüslerimi daha sıkı sıkıyor, başparmaklarını hassas meme uçlarıma sürüyor. "Sikimi sağ, bebeğim. Benim için gel. Şimdi benim için gel."

Ben orgazm olurken ağzım sonuna kadar açılıyor ve o da aynı şeyi yapıyor, aleti içimde sarsılıyor. "İşte bu, bebeğim," diye mırıldanıyor. Kendimi onun ellerine doğru iterken sırtım yükseliyor. "İşte bu kadar."

Aşağı inmeye fırsat bulamadan içimden çıkıp bedenimi orta konsola fırlatıyor. Kalçalarımı aralayarak eğiliyor, beynime yetişme şansı bile vermeden göbeğimi yalıyor.

"Patron," diye inliyorum. Parmaklarım kendiliğinden saçlarını buluyor ve kendimi ona doğru

ekiyorum. "Siktir, Profesör."

Parmaklarını içime sokuyor ve ağız klitorisime yapışırken ileri geri pompalıyor,

Dilinin ucunu yumruya sürtüyor. *Cidden.*

Bu adam beni öldürmeye mi alışıyor?

Ama gitmek için ne yol ama.

Bacaklarımı daha geniş açıp arkama yaslanıyorum, ellerimi denge için n koltuklara koyuyorum, başka bir orgazma saniyeler kaldığını biliyorum.

"Evet. Evet. Evet." Klitorisimi kemirirken parmaklarını ileri geri makaslarken kelimeleri tekrarlıyorum ve vücudumu tekrar spirale gönderiyorum. Bir iniltiyle dilinin üzerine boşalıyorum ama o durmuyor. Onu hassas merkezimden uzaklaştırana kadar değil, gğşm hala kabarıyor.

"Sen," dedim, "bambaşka bir şeydin."

Sırıtırıyor, elinin tersiyle ağzını siliyor ve kullanılmış prezervatifi çıkartıyor. Üst kısmına bir düğüm atarak takım elbisesinin cebine sokuyor ve pantolonunu sonuna kadar yukarı çekiyor.

"Ve sen," diye mırıldanıyor her zamanki sakın haline döndüğünde. ne doğru eğiliyor ve beni tekrar öpüyor. Dudaklarında kendi tadımı alabiliyorum ve ağzının ne kadar inanılmaz yetenekli olduğunu hatırlayınca iim sıkılıyor. Geri çekiliyor ve devam ediyor: "Tam da hatırladığım gibisin." Beni bir kez daha öpüyor. "*Mkemm*el. Senin evinde buluşalım mı? Yoksa bir oteli mi tercih edersin?"

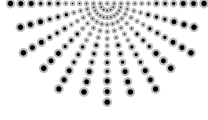
"Tekrar gidebilir misin?"

"Mia, sana söyledim. Tek yönlü bir zihnim var ve daha yeni başlıyorum."

Peki, tamam o zaman.

Sırıtırıyorum ve dudaklarını tekrar gagalıyorum. "Benim yerim, orası."

HENRY

“M Kendini evinde hisset," diyor Mia dairesinin kapısını açıp içeri adım atarken.

Takım elbisemin ceketini çıkarıp kolumun üzerine katlıyorum ve onun yaşam alanını inceliyorum. Mia'nın

Daire, onun için yaşanabilir olduğundan emin olmak için ilk gezdiğim zamanki kadar çıplak. Ceketimi asabileceğim ya da üzerine koyabileceğim hiçbir yer yok. Aile odasının ortasında eski -ve muhtemelen küflü- bir sandalye, kapının yanında birkaç çift ayakkabı, tezgahta bir kutu Captain Crunch ve mutfak adası boyunca dağılmış birkaç tabaktan başka bir şey yok. Aksi takdirde, evin boş olduğunu düşünebilirsiniz.

"Mobilyalarınız nerede?" Ben soruyorum.

Mia omzunun üzerinden bana bakıyor ve nazlı nazlı gülümsüyor.

"Benim bir sandalyem var." "Senin pireli bir yumruğun var," diye karşılık veriyorum.

Gülümsemesi yayılır. "Evet ama üzerinde çiçekler var." "Muhtemelen pireleri çeken de onlardı."

Gözlerini devirerek bana yaklaşıyor, ellerini göğüs kaslarımda gezdiriyor, kolunu takım elbise ceketimin kıvrımının altından geçiriyor ve mutfak adasının üzerine fırlatıyor. Muhtemelen bir kırıntı yığınının üzerine düştüğünü bildiğim için iniltimi bastırıyorum. Sevimli olması iyi bir şey, yoksa muhtemelen bunun için kıcını tokatlardım.

"Buraya mobilya eksikliğimi tartışmaya mı geldik, yoksa birkaç kaşıntıyı daha kaşımaya mı?" Yıpranmış koltuğa tekrar bakıyorum. "Pireler yüzünden kaşınmadığın sürece sorun yok."

Bir kahkaha daha atıyor ve başını sallıyor. "Diğer fetihlerimin hiçbiri şikayet etmedi."

Fetih mi?

Sadece bir ya da iki aydır burada yaşıyor ve bildiğim kadarıyla yakın zamanda herhangi bir fetih yapmadı, ne olmuş yani?

Ofis dışında ne yaptığı ya da kiminle yattığı umurunda olmamalı. Bu beni ilgilendirmez. Ya da ilgilendirmezdi. Ama şimdi birlikte yatıyoruz ve ben merak ediyorum. İtiraf etmek istediğimden

daha fazla merak ediyorum. Bu fikir beni kızdırsa bile.

"Buraya taşındığından beri birini mi getirdin?" Ses tonumu eşit kalmaya zorlayarak soruyorum.

Sanki bana cevap vermek istemiyormuş gibi, sanki bana yalan söylemeyi düşünüyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Maalesef biraz işle meşguldüm."

"Birini evine davet edemeyecek kadar meşgul müsün?" "Ya da yeni mobilya almak için," diye ekliyor.

Göğsümdeki gerginlik neredeyse anında hafifliyor. "Yani, benden başka kimse yok."

"Sadece sen." Tereddüt ediyor, sonra dolgun, pembe dudaklarına bir sırtış yayılıyor. "Yani, maskotunuz dışında."

Boğazımdan alçak bir hırıltı yükseliyor ve ona doğru bir adım atıyorum, ama o benim hareketimi yansıtıyor, kendini ulaşamayacağım bir yerde tutuyor.

"Bana yeni bir maskot tutmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Talep ediyorum.

"Bana Aslan Leo'yu sırf pantolonuma girme ihtimali var diye kovacağını mı söylüyorsun?" Başım öne eğildi. "Daha on dokuz yaşında bile değil."

"Belki de onları genç seviyorumdur."

"Ve kostümünü hiç çıkarmıyor."

"Belki de rol yapmaya karşı bir zaafım vardır." Sırtışı içimin sıkışmasına neden oluyor.

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. Ses yüksek ve gürültülü, bana önceki kızı bir anlığına gösteriyor. Babası ölmeden önceki. Hayatın ona dağıttığı boktan el yüzünden küçük şeylerden zevk alamayacak kadar bunalmadan önceki halini. Bu hoşuma gitti. Hem de çok.

"Yüzündeki ifadeyi görmelisin," diyor bana, neredeyse kıkırdama krizine girecek. "Birinin benim olana dokunması fikrinden hoşlanmıyorum."

Hafifçe hıçkırıyor, uzun saçlarını bir omzunun üzerinden geçiriyor ve bana omuz silkiyor. "O zaman senin olmamam iyi bir şey, değil mi?"

"Anlaşmamız aksini söylüyor."

"Biz takılırken başka biriyle yatmayacağıma söz vermiş olsam da, bu size ait olduğum anlamına gelmez Profesör."

"Artık senin profesörün değil," diye hatırlatıyorum ona.

"Farkındayım, Kaptan Apaçık," diye tersliyor. "Ancak, madem anlaşmamızı tartışıyoruz, buraya gelirken aklıma başka bir kural geldi."

"Hangisi?"

"Bizi kimse bilmemeli."

Teklifi beni onun küçük kirli sırıymışım gibi hissettiriyor. Keskin bir sızı omurgamı diken diken ediyor. "Mia--"

"Ben ciddiym." Meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Sırf oyuncularından biri benimle konuşuyor ve sen bundan hoşlanmıyorsun diye pistte bana aşırı korumacı bir maço erkek gibi davranmanı falan istemiyorum. Anladın mı?"

"Aslan Leo'nun birlikte yattığımızı öğrenmesinden mi korkuyorsun?"

Soruyorum. Dudaklarına bir sırtma daha değiyor. "Kesinlikle."

Kız sinir bozucu.

Eğlenceli, flörtöz ve inatçı olması. Çok inatçı. Ama onu tanıyorum. Kabul etmezsem, benden gitmemi isteyeceğini biliyorum. Seksin ne kadar ateşli olduğu ya da vücudunun benimkini ne kadar arzuladığı önemli değil. O zaten kararsız. Anlaşmamızın iyi bir fikir olup olmadığından emin değil.

Ama ben de öyleyim.

Bunu dikkatlice oynamalıyım.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Yine de, *kesinlikle* maskot yerine birini bulmam gerekiyor." Bir kahkaha daha atıyor. "Oh, gerçekten mi?"

"Mm-hmm. Ve senin çirkin çiçekli sandalyenin yerine geçecek bir şey."

Söz konusu sandalyeye bakıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Belki de çirkin çiçekli sandalyeyi seviyorumdur." "Kimse çirkin çiçekli sandalyeyi sevmez," diye karşı çıkıyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. "Ayrıca ben de bir

vibratörünüzün yerine geçecek."

"Vibratörüm olduğunu kim söyledi?" diye takılıyor.

"Senin gibi bir kız kendine nasıl bakacağını bilir," diye not ediyorum, daha da yaklaşarak.

Gözleri hafifçe yumuşuyor ama bir adım daha geri atıyor. Arkasındaki duvara ne kadar yakın olduğunun farkında olduğundan şüpheliyim.

"Zeki olduğunu biliyordum, Buchanan."

"Kendi başınızın çaresine bakabiliyor olmanız, yardım etmek isteyen herkesi uzaklaştırmanız gerektiği anlamına gelmez."

Sırtı yumuşak bir gümbürtüyle duvara çarpıyor ve dudakları bir solukta ayrılıyor. "Kaçacak başka yer yok, Brat," diye törpüledim, belini kavradım.

Uzanıp kolunu boynuma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Bu kaçıyormuşum gibi mi görünüyor? Seni itiyormuşum gibi mi?"

Başımı sallıyorum, ellerim yanlarına doğru bükülürken kokusu beni çıldırtıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye takılıyor. "Şimdi, becer beni."

"Burada

mı?" Başını

sallıyor.

"Beni yatak odana davet etmeyecek misin?"

"Eğer sandalyenin kötü olduğunu düşünüyorsan, yatağımı gördüğünde muhtemelen kalp krizi geçireceksin." "O zaman seni düzgünce becermek için yatağa ihtiyacım olmaması iyi bir şey."

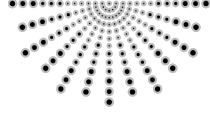
"Çok iyi bir şey," diye kabul ediyor ve ağzını benimkinden ancak bir nefeslik boşluk ayırana kadar başını kaldırıyor. Neredeyse onun tadını alabiliyorum. Ağzının. Amının.

Daha önce arabada yaşadığım anılar ateşe benzin dökmek gibi. Her santimimi tutuşturuyor. Kışının altından kavriyorum, bacaklarını belime doluyorum ve onu iyice açıyorum. Ben teslim olup

ona srtnrken, kalçalarının tepesinden ısı sızıyor. Vücudum ikinci raundun ve onunla tam olarak ne yapmayı planladığımın düşüncesiyle şişiyor.

Evet. Bu çok iyi bir şey. O kadar iyi ki, aklımın şehvetimi yatıştırabileceğinden emin değilim.

Mia Rutherford söz konusu olduğunda kendi iyiliğini düşünecek kadar uzun.

Bu inanılmaz. İyi seks bir kıza neler yaptırabilir. Adımlarımda bir coşku ve yanaklarımda bir kızarıklık var.

Ne zaman Henry ile olan anlaşmamı düşünsem, ne kadar alışılmadık olursa olsun. İsteyken Jeffry ile uğraşmak zorunda olmadığımı hatırlamak zaten lezzetli olan pastanın üzerindeki krema gibi.

Halle-freaking-lujah.

Güzel bir gün olacak ve nihayet kendime şu an için işimden gerçekten zevk alma şansı verdim. Çok garip.

Bir şeyden keyif almak. Hatta genel olarak hayattan.

Bir yanım diğer ayakkabının düşmesini bekliyor. Gerçekliğin bana çarpmasını. Diğer tarafım mı? Sürdüğü sürece iyi şeyleri içime çekiyorum çünkü bunun bir son kullanma tarihi olmadığına inanacak kadar saf değilim.

Hala.

Dün gece birkaç sağlam orgazm. Eğlenceli bir iş.

Seyahat etmek için bir şans.

Ve ensemde soluyan hiç sürüngen yok. Evet.

Ben buna galibiyet diyorum.

Takım pistin diğer ucundaki kırmızı çizgiyi hayatları buna bağılıymış gibi geçtiğinde Dawson, "Pekâlâ, duşa girin," diye bağılıyor. Her biri kısa süre durduğunda buz kristalleri kaleye doğru püskürüyor, oyuncuların göğüsleri efordan kabarıyor.

"Aslında," diye sesleniyorum Zamboni belirip buzu zıplatmaya başladığında. "Benim için trend olan bir şarkıyı dudak senkronize etmek isteyen gönüllüler var mı? Video sadece on saniye, yani çok korkunç olmamalı. Var mı?" Ellerimi dua eder gibi birleştirip onlara şurup gibi tatlı bir gülümseme veriyorum, en azından birinin yeterince yalvarırsa pes edeceğini biliyorum. "Lütfen?"

Beck eldivenli elini havaya kaldırarak bankların yanından bana doğru yöneldi. "Yardım edebilirim."

"Mükemmel. Başka kimse var mı?" Zaten yorgun olan oyuncularını tarıyorum, yedek kulübesine doğru kayarken saçlarından ter damlıyor ama başka kimse konuşmuyor. Bir sessizlik daha geçiyor ve ben ekliyorum, "Bueller? Bueller?"

"Hangi şarkı bu?" Greer soruyor.

Telefonumu çıkardım ve kullanmayı planladığım şarkıyı çaldım. Birkaç ölçü boyunca ritme uyarak başını aşağı yukarı sallıyor ve bana başparmağıyla onay veriyor. "Harika bir ritim. Tamam, ben varım."

"Mükemmel. Bir gönüllü daha alabilir miyim?"

Savunmacılardan biri olan Mortinson elini kaldırır. "Evet, ben de varım."

"Harika, teşekkürler!" Çocuklar etrafımda toplanıp talimatlarıma hazırlanırken, takımın geri kalanı da pistin kenarına yakın bir yerde takılıyor ve dünkü mağlubiyetin de etkisiyle çok sert geçen antrenmanın ardından kalp atışlarının nihayet yavaşlamasını bekliyorlar.

Onları görmezden gelerek, "Tamam, bu video için pistin ortasında olmak ve şarkıyı dudak senkronizasyonu yaparken herkesin etrafımda kaymasını istiyorum. Dediğim gibi, süper kolay. Anladınız mı?"

Yine herkes başını sallıyor ve Beck elini uzatıyor. "Buza çıkmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Evet, lütfen." Eldivenli elini tutuyorum ve o da kıkırdayarak beni banktan yeni sıkıştırılmış buzun üzerine çıkarıyor. Ayaklarımın altındaki kaygan yüzeye bakarken minnettarlığımı eğlencemde parlıyor.

Evet, bu şey kurnazca.

Yavaşça ayaklarımızı sürüyerek mavi çizgi boyunca bir çift salyangoz gibi pistin ortasına doğru ilerliyoruz. Şu anda düşmenin ne kadar kötü olacağını bildiğim için elini daha da sıkı tutuyorum. Fotoğraf makinem boynumda asılı, ayaklarımın her sallanışında sallanıyor. Dengemi kaybediyorum ve neredeyse yüzüstü buzun üzerine düşüyorum. Beck'in elleri neredeyse anında kalçalarımın altına giriyor ve fotoğraf makinem göğsüne çarparken emin bir kavrayışla beni sabitliyor.

"Vay canına, iyi misin?"

diye soruyor. Başımı

salladım.

"Evet,

teşekkürler."

Elleri olduğu yerde sabit duruyor ve Zamboni buzunu düzeltmeyi bitirirken bana sırtıyor. "Seni yakalayabildiğime sevindim."

Kendi eğlencem düşünüyorum.

Kahretsin.

Bu bakışı bilirim. SeaBird'de binlerce kez karşılaştığım bakış. LAU'ya devam ederken sayamayacağım kadar çok kez kaçtığım bakış. Bana aptalca bir şey söylemek üzere olduğunu söyleyen ve kendimi buna hazırladığım bakış.

"Hey, düşünüyordum da..." Gözleri arkamdaki birine takılıyor ve ekliyor, "Git buradan dostum."

Mia ve benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var."

Hayır, yok.

"Mia için sakıncası yok, değil mi?" Greer cıvıldıyor, tecrübeli bir patenci gibi etrafımızdaki dairesel yoluna devam ediyor.

Ben sessiz kaldığımda Beck başını sallıyor ve boğazını temizliyor. "Bugünkü çekimlerimiz bittikten sonra benimle bir şeyler içmek ister misin diye merak ediyordum?"

İşte burada.

Bizi arkadaştan *daha fazlasına* ayıran kumdaki çizgi... ve benim onu geçmeye hiç niyetim yok. Antrenman formasını pedlerinin üzerinde düzeltirken bakışlarından kaçıyorum. "Yapamam. Üzgünüm." "Tamam. Belki gelecek hafta falan?" diye ısrar ediyor.

Yüzümü buruşturarak göğsünü okşadım ve başımı salladım. "Üzgünüm Beck, ama hokey oyuncularıyla çıkmaya karşı bir şeyim var."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşur.

"Neden?" "Kötü bir deneyim yaşadım," diyorum ona.

"Ah, hadi ama," diye araya giriyor Greer. "Hepimiz kötü değiliz."

"Haklısınız. Hiç de fena değilsiniz." Başım soldan sağa dönerek Greer'in etrafımızda çizdiği yolu takip ediyor. "Aslında gerçekten harika çocuklardan oluşan bir grupsunuz ama--"

Beck, "Bir politika ya da başka bir şey yüzünden bunun yasak olmasından endişeleniyorsanız, Erika geçen hafta bize yeşil ışık yaktı," diye açıklıyor. "Eğer ilgileniyorsanız, gözünüze çarpan herhangi biriyle çıkmanızı engellemeyeceklerini söyledi."

"Ve bize güvenin. Takımda pek çok kişinin dikkatini çektin," diyor Greer ve Beck gülüyor. "Evet."

Ekibin çoğunun sizi saf dışı bırakma fırsatını kaçırmayacağından eminim."

"Koç Dawson bile seni sordu," diye ekliyor Greer, bana ilk derste son dedikoduları yayan bir ergeni hatırlatarak.

Dawson da mı?

Ciddi misin?

"Bu... çok hoş, sanırım?" Gülüyorum ve başımı sallıyorum, bu durumda ne söylemem gerektiğinden emin değilim. Koltuklara doğru baktığımda Henry'nin bana baktığını görüyorum, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ifadesi okunmuyor. Ne kadar zamandır izlediğini bilmiyorum ama bu bakışı ben de biliyorum. Hâlâ soğuk. Hâlâ kopuk. Ama aynı zamanda bir sıcaklık da var. Beck'in elleri belimdeyken ve Greer yüzünde geniş bir sırıtışla yavaşça etrafımızda dolanırken yüzeyin altında kaynayan, nefesimi çalmakla tehdit eden bir sıcaklık.

Bunun ona nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Ne düşünüyor olmalı. Özellikle de dün gecedен sonra. Kahretsin, onu hâlâ içimde hissedebiliyorum. Uyluklarımın arasına hafif bir ağrı giriyor.

Endişelenmeyin, Profesör. Kuralları biliyorum.

Ve anlaşılmamız devam ederken başka biriyle yatmayı planlamıyorum.

Gözlerimi onunkilerden ayırarak Beck'in ellerini şakacı bir şekilde kalçalarımın uzaklaştırıyorum. Buzun üzerinde dengemi koruyabildiğimden emin olunca beni bırakıyor. Ellerimi

ağızıma götürüp "Bir duyuru yapacağım!" diye bağıyorum. Sesim camda, buzda ve arenadaki diğer tüm yüzeylerde yankılanıyor. Takımın çoğu hâlâ bankların yanında takılıyor. Koç Dawson ve koçluk ekibinin geri kalanı da orada ve Dawson elindeki panoyu indirip bana bakarken konuşmaları kesiliyor.

Dudaklarımı yalayarak devam ediyorum. "Bunun muhtemelen sadece bir ya da iki kişiyi ilgilendirdiğini biliyorum ama sanırım herkesle açık konuşmam en iyisi olacak." Dengemi koruyarak ellerimi birbirine sürtüyorum ve kendimi kaçınılmaz olana hazırlıyorum. "Bu kuruluşun flört, takılma, vesaire vesaire konularına mesafeli yaklaştığı konusunda bilgilendirildim. Duruşlarını takdir etmekle birlikte, iki saniyemi ayırıp kimseyle çıkmadığımı söylemek istiyorum. Hokey oyuncularıyla değil. Koçlarla değil. İş arkadaşlarımla değil. Yabancılarla değil. Arkadaşlar değil." Her bir olası senaryoyu parmaklarımla tek tek işaretliyorum. "Ben. Çıkmam. Çıkmam. *Nokta*. Ve bu kimsenin bana yanıldığımı kanıtlaması ya da kuralın istisnası olması için bir fırsat değil. Bu benim tek aradığının arkadaş olduğunu belirten resmi duyurum." Fotoğraf makinemin kayışıyla oynarken çenemi dik tutuyorum ve ekliyorum, "Yani... evet. Eğer bana çıkma teklif etmeyi düşünen başka biri varsa, gerçekten gururum okşandı ve hepiniz çok iyi yakalandınız, ama böyle bir şey olmayacak. Üzgünüm." Özrüm dudaklarımdan süzülürken, tüm çabama rağmen gözlerim

Henry'nin soğukkanlı yüz ifadesini buluyor.

Orada bir kral gibi görünüyor. Üstümüzde. Bir şekilde üstün. Sanki mokasenlerinin kirini sildiğimiz için şanslıymışız gibi. Bir parçam nasıl teslim olduğumdan nefret ediyor. Sadece bir seks seansından sonra sadakatimi kanıtladığım için. Ama karşı cinse sıfır güven duymanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve roller tersine dönseydi, açıklama için minnettar olurdum. Anlaşmamızın sadece fiziksel olmasına rağmen sadakat ve anlayışın ince bir göstergesi için.

Başını hafifçe sallayarak çenesini eğiyor ve doğaçlama konuşmamı takdir ettiğini belirtiyor. Kameramı kaldırıp omzuma koyuyorum ve ekibin geri kalanına dönüyorum. "Her neyse, küçük konuşmamı bitirdim." Onlara baş parmağımla işaret ediyorum. "Teşekkürler! Şimdi çekime başlayalım, olur mu?"

VIDEO HARİKA ÇIKTI. NEYSE Kİ, HIÇBİRİ BENİM VIDEOMDAN SONRA GÖZÜNÜ KIRPMADI.

duyuru, bana küçük konuşmamdan önce davrandıkları gibi davranırken, saygılı ve her zamanki gibi tatlı kaldıklarından emin oldular.

Güzel bir şey. Hatta ferahlatıcı. Fikirlerime, isteklerime ve sınırlarıma saygı duyulması.

Gerçekten ferahlatıcı.

Fotoğraf makinemi siyah çantasına yerleştirip omzuma atıyorum ve takım antrenmandan sonra duş alırken otoparka doğru ilerliyorum. Saat henüz erken ama midem gurulduyor, yemek için yalvarıyor. Meksika yemeği kulağa hoş geliyor. Belki biraz queso.

Dürüm mükemmel olurdu.

"Ne duyuru ama!" diye sesleniyor arkamdan bir ses.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve gülümsüyorum.

Bir dilim Henry Buchanan'ın da iştahımı oldukça iyi bir şekilde yatıştıracağına eminim.

"Duydun demek?" İkimiz de duyduğunu bildiğimiz halde soruyorum. Adımlarım yavaşlıyor, bana yetişmesi için ona zaman tanıyorum.

Uzun bacakları aramızdaki mesafeyi tüketirken, "Benim için miydi? Konuşma için mi?"

Dudaklarım ince bir çizgiye dönüşürken, "Kıskandın mı? Beni Beck ve Greer ile izlerken?" Elleri cebinde bana doğru yaklaşıyor. "Seni istiyorlar."

"Yani?"

"Yani, evet," diye açıklıyor. "Bu beni kıskandırıyor." "Neden?"

"Çünkü senin üzerinde hiçbir hakkım yok," diye hatırlatıyor bana. "Zaten bir kez reddedildim." "Dün gece içimde olan sendin."

"Dün gece, elbette. Peki ya bu gece?" diye karşı çıkıyor. "Peki ya yarın?"

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok Profesör. Biriyle çıkmaya karşı olabilirim ama sözümün eriyimdir. Anlaşmamız devam ettiği sürece, yatıp kalkmamak da dahil olmak üzere anlaştığımız kurallara uyacağım."

"Konuşma bunun için miydi?" Başını otoparkın karşısındaki arenaya doğru eğiyor. "Kanıtlamak için mi?"

Evet demek istiyorum. Tribünün karşısından bile gözlerindeki kıskançlığı görebildiğimi söylemek için. Gözlerinde parlayan korkuyu görebiliyordum, Scarlett gibi olup olmadığımı merak ediyordu. Güvenilir değilsem. Onun yaptığı gibi onu sırtından bıçaklayabilir miyim? Shorty'nin bana yaptığı gibi. Ama Henry'nin duygularını önemseydiğimi itiraf etmek kişisel bir şey. Anlaşmamızı göz önünde bulundurursak fazla kişisel, bu yüzden omzumu kaldırıp ayaklarımın altındaki karanlık kaldırıma bakıyorum.

"Ne olursa olsun o konuşmayı yapacaktım," diyorum ona. "Çünkü sen olmasaydın bile kimseyle çıkmakla ilgilenmezdim." Dudaklarımı yalıyorum ve tekrar bakışlarıyla buluşuyorum. "Ama evet. Artık herkes beklentilerimi biliyor ve herhangi bir sorun olmamalı."

Bana bakarken aynı sıcaklık onun koyu renk gözlerinde de parlıyor. "Bence akıllıca bir karardı."

"Birkaç tanesinden biri," diye alay ediyorum.

"Bundan emin değilim."

Biliyorum ama onunla tartışmıyorum. Onun yerine, "Gitsem iyi olacak." diyorum.

Eski püskü arabama doğru bir adım atıyorum ama bileğimden tutup beni yerimde tutuyor. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanarak, zeki bakışları neredeyse boş olan otoparkta gezinirken bekliyorum. Nispeten yalnız olduğumuzdan emin olunca beni kendine doğru çekiyor, kişisel alanımı işgal ediyor ve göğsünün benimkine sürtünmesine izin veriyor. Bu masum sürtünme midemin beklentiyle sıkışmasına neden oluyor ve bana dün geceyi hatırlatıyor. İçime tekrar tekrar girerken terli vücudunun benimkinin üzerinde gezindiği görüntüler kalçalarımı birbirine bastırıyor ama kılımı bile kıpırdatmıyorum. Sadece bekliyorum. Ne için, emin değilim ama bekliyorum. Orada durup her anı, her öpücüğü, her ısırığı, her dokunuşu tekrar tekrar yaşıyorum, ta ki zar zor nefes aldığımı fark edene kadar. Ciğerlerimdeki havayı zorlayarak, onun bekleyen bakışlarını tutuyorum.

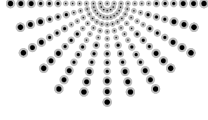
Eğilip fısıldıyor, "On beş dakika içinde Baker Sokağı'ndaki Grand Hotel'de buluşalım." "Müsait olduğumu kim söyledi?" Sesim soluğum kesilmiş halde soruyorum.

Gözlerinde eğlence kıvılcımları çakıyor. "Bu akşam birkaç orgazm için müsait misiniz, Ms. Rutherford?"

Göbeğim sıkışıyor ve içimden bir kahkaha yükseliyor. "Yani, sen böyle söyleyince..."

Eli, yanımda asılı duran sırt çantamın askısının altından kayıyor ve belimi kavırıyor. Beni tamamen kendine çekip önlerimizi birbirine yapıştırırken, sahiplenici dokunuşu beni neredeyse olduğum yerde eritiyor. Sert boyu şişerek karnıma baskı yapıyor ve "Aferin kızıma" diye homurdanıyor.

HENRY

Üç hafta oldu. Üç hafta boyunca karşılıksız sikiştik. En azından onun için. Mia beni sadece bir ya da iki kez evine davet etti. Yine de, mesai sonrası soyunma odası, arabası ve gelecek ay için ayırttığım Baker Street otel odası arasında, takılmak ve birbirimizin kaşıntılarını kaşımak için bolca zaman bulduk.

Şey, fiziksel olanlarımız. Duygusal olarak mı? Mesafesini koruyor. Onu zorlamaya cesaret edemiyorum. Eğer yaparsam, kaçır.

Son zamanlarda onu izliyorum. Öncekinden bile daha fazla. İnsanlarla arasına mesafe koyma şeklini. Her türlü kişisel soruyu geçiştirmesi, bunun yerine kendi sorusuyla cevap vermeyi seçmesi. O bir bulmaca. Parçalarını birleştirmek istediğim bir bulmaca.

Ama henüz değil.

Çünkü onun gözünde biz sadece sevişiyoruz. Bunun değişmesini istemiyor.

Ama işleri yavaştan alacak kadar sabırlıyım.

Mia ve ekibin geri kalanını dışarıda takip ederken mesafemi koruyarak kendime bunu hatırlatıyorum. Çok hevesli görünmek istemiyorum. Çok sahiplenici. Fazla ilgili. Ama onu çıplak görmek isteyen hokey oyuncularıyla çevrili görmek, birkaç hafta önce antrenmanda yaptığı konuşmaya rağmen sabrımı sınıyor. Ona nasıl baktıklarını görüyorum. Onu nasıl istediklerini. Ona nasıl çekildiklerini.

Wisconsin havası Lockwood Heights'takinden daha serin. Mia ellerini ceketle kaplı kollarında aşağı yukarı ovuşturuyor. Theo'nun söylediği bir şeye gülüyor. Beck etrafımdan dolanıyor ve otoparkta onlara yetişiyor.

Lions, Brawlers ile oynamayı yeni bitirdi ve takım zaferin heyecanını yaşıyor.

Mia, Theo ne derse desin, "Siz devam edin," diye yanıtlıyor. "Sanırım ben otele dönüp biraz düzenleme yapacağım."

"Emin misin?" Beck dürtüyor.

"Evet. Eminim. Yine de teşekkürler."

Theo, "Colt ve ben sizi geri götüreceğiz," diyor.

"Çocuklar, ben iyiyim." Mia şakacı bir şekilde omzunu itti. "Beş dakikalık bir yürüyüş mesafesinde."

Colt ona, "Yalnız yürümene izin verirsek Ash ve Blake bizi öldürür," diye hatırlatıyor.

"O zaman bu bizim küçük sırrımız olacak," diyerek gruptan ayrılıyor ve parmaklarını ileri geri oynatıyor. "Görüşürüz."

Colt ve Theo birbirlerine bakıp takip edip etmeme konusunda tartışırken, hızlı adımlarıyla grubun geri kalanıyla arasında yirmi metrelik bir mesafe oluşturuyor.

"Onu geri götüreceğim," diye anons ettim.

Sanki varlığımı yeni fark etmişler gibi omuzlarının üzerinden bakıyorlar. "Onu alacağız--

" "Benimle güvende olacak," diye araya giriyorum, bunu sorgulamalarına bile sinirlenerek.

Bir kez daha bakiştikten sonra ikisi de başlarını sallayıp ellerini ön ceplerine sokuyor ve ben Mia'yı takip ederken caddenin karşısındaki bara yöneliyorlar. Aramızdaki mesafeyi çoktan iki katına çıkarmıştı ve ben de hızımı artırıp Mia'nın sokakta ilerlerken kalçalarının sallanışını izliyorum.

Otel arenadan sadece birkaç blok ötede. Şehrin ortasında olmasına rağmen dışarısı sessiz. Mia başını kaldırıp yıldızlara bakıyor. Gülümseyip gülümsemediğini göremeyecek kadar uzaktayım ama gülümsediğine bin dolar bahse girerim. Omuzları her adımda biraz daha gevşiyor, rahat sessizlik duvarlarının alçalmasına yardımcı olurken o da kendi içine yerleşiyor. Gerçek haline. Dünyanın geri kalanından sakladığı kişi. Bir bloktan daha az ileride evsiz bir adam ve kaldırımın kenarında dinlenen büyük, pasaklı bir köpek oturuyor. Onları fark ettiğimde adımlarımı uzatıyorum ve Mia birkaç saniye sonra onların önünde duruyor. Ne olduğunu duyamayacak kadar uzakta olmama rağmen bir şeyler söylüyor ve çantasını karıştırıp cüzdanını çıkarıyor.

Kızın ölmek gibi bir isteği mi var?

Ona bir tomar para uzatıp çömeliyor ve tüy yumağını severken yetişmek için acele ediyorum. "Sen gelmiş geçmiş en tatlı şey değil misin?" diye fışkırıyor.

"Mia," diye bağıyorum.

Gözleri benimkileri buluyor ve kaşlarını çatıyor ama pire torbasının kulağının arkasını kaşımayı bırakmıyor. "Ne yapıyorsun burada?"

Burun deliklerim açılıyor ve sağımızdaki tuğla binanın yanında kambur duran adama bakıyorum. "Otele dönmenize yardım ediyorum."

"Galibiyeti takımla birlikte kutlamayacak mısın?"

"Geceyi erken geçireceğimi düşündüm." Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Gitsek iyi olacak." "Ben iyiyim Profesör. Sadece yeni arkadaşşıma merhaba diyorum."

"İnsan mı canavar mı?" Ben soruyorum.

Evsiz adama gülümsüyor ve bana bakıyor. "İkisi de." Köpeğin kulaklarının arkasını bir kez daha kaşıdıktan sonra ayağa kalkıyor ve ellerini koyu renk kot pantolonuna sürüyor. "Sonra görüşürüz. Umarım kendine sıcak bir yemek bulabilirsin."

"Teşekkür ederim, bayan. Çok teşekkür ederim," diye karşılık verdi yabancı. Tel tel beyaz saçlarını kenara itip Mia'ya dişsiz bir sırıtış attı.

Mia kendi gülümsemesiyle karşılık veriyor, bana dönüyor, kollarını kavuşturuyor ve yetişmemi bekliyor

Yolun geri kalanında.

Otele doğru yan yana yürüdüğümüzde, "Ona ne kadar verdin?" diye soruyorum. Arkasına bakıyor, sonra başını eğiyor. "Fark eder mi?"

Kızgınlığımı dizginleyerek homurdanıyorum. "Ellerini yıkamalısın. Köpeğin nerede olduğunu bilmiyorsun."

"Eve gidince yıkarım Profesör," diye takılıyor. "Donuna bir şey olmasın."

Otele doğru yürümeye devam ederken onun dikkatsizliğinden çok rahatsız olduğum için yorum yapmıyorum. Arabalar yanımdan geçiyor ve ayaklarımız kaldırıma sürtünüyor. Onun dışında ortalık sessiz.

Otelimize giden yaya geçidine ulaştığımızda "Eminim hayvanlardan nefret ediyorsundur, değil mi?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum, yorumuna şaşıyorum. "Onlardan nefret etmiyorum."

"Ondan nefret ediyormuş gibi görünüyordun ve o koca bir sevgiliden başka bir şey değildi."

"Eminim çok iyi biriymi." Elimi sırtının alt kısmına bastırıyorum. "Ama onu sevmek pek akıllıca değildi. Köpeği tanımiyorsun. Seni ısırabilirdi."

"Önce mal sahibinden izin istedim," diye savunuyor.

"Ve eminim ki öyle olmasa bile sana sorun olmadığını söylerdi." Gözleri inceldi. "Hiç köpek sahibi olmadın, değil mi?"

"Hayır, görmedim."

"Neden şaşırmadım?" diye soruyor kendi kendine, sonra da ekliyor: "Çok şey kaçırıyorsun." "Öyle mi?"

Başını sallayarak iki tarafa da bakıyor ve yaya geçidine adım atıyor. "Evet, büyük ölçüde. Köpekler en iyisidir." "Senin köpeğin yok," diye hatırlatıyorum ona.

"Eskiden öyleydim."

"Eskiden mi?" Tereddüt ediyorum. "Ne oldu?"

"Karmaşık bir durum." Minyon omuzlarından birini silkiyor. "Babam ben çocukken bana bir tane almıştı ama annemle babam boşandığından ve annem köpeklerden nefret ettiğinden Pixie babamda kalıyordu. Onu sadece ziyarete gittiğimde görürdüm. Babam ortadan kaybolunca teyzem ona bakmaya başladı, sonra Pixie ruh eşini, yani teyzemin kocasını buldu ve o zamandan beri sonsuza dek mutlu yaşadılar."

"Pixie," diye mırıldanıyorum. İsmi ve anlamını neden tanıdığımı fark ettiğimde ses tonum yumuşuyor. "Dövme."

Başparmağını Pixie'nin adının yazılı olduğu karşı bileğinin iç kısmına sürtünce Mia'nın gözleri yumuşuyor. "Evet. Köpeğim için."

"Anladığım kadarıyla hala hayatta?"

Mia başını sallıyor. "Evet. Yaşlanıyor ama. Ve sana şunu söyleyeyim, sonunda gittiğinde çok kötü olacağım." Bana acınası bir gülümseme veriyor ve sadece bu düşünce bile gözlerini bulutlandırıyor.

"Kız benimle her şeyi yaşadı."

Onda ilk kez duygu görüyorum. Gerçek duygular. Kendini tutmadan.

Gülüp geçmeden ya da konuyu değiştirmeden. Köpeği neredeyse her şeyden çok seviyor. Bunu görebiliyorum. Hissedebiliyorum.

"Büyük bir köpek mi? Küçük köpek mi?" İtiraf etmek istediğimden daha meraklı bir şekilde soruyorum.

"Büyük. Kocaman," diye açıklıyor başka bir gülümsemeyle. Bu seferki daha mutlu. Daha az lekeli. "Onu bir barınaktan aldım, bu yüzden teknik olarak hangi cins olduğunu bilmiyorlar, ama kesinlikle içinde biraz Husky var ve belki biraz Alman Çoban Köpeği veya Mastiff. Emin değilim. Yine de harika bir köpek. Çok akıllı. Çok aktif. Ve bir insanın kişiliğine sahip."

"Görünüşe göre onu seviyorsun."

"Seviyorum. Bütün köpekleri severim. Ama Pix?" Mia göğsünü tutuyor. "O kız benim kalbimin sahibi." "Pixie amcanla yaşadığına göre neden başka bir köpek sahiplenmedin?"

"Dürüstçe mi?" Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Akıllıca kararlar verme konusunda hiçbir zaman usta olamadım, özellikle de büyük kararlar."

"Üstesinden gelemeyeceğini mi düşünüyorsun?" "Yani, *yapabilirim*.

Köpekleri severim."

"O zaman neden başka bir tane evlat edinmiyorsunuz?"

Tereddüt ediyor ve önümüzde duran otele bakıyor. Uzun gümüşi sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken serin hava yanaklarını yumuşak bir pembe tonuna dönüştürmüş. "Bilmem ki? Sanırım hayatımdan öğrendiğim bir şey varsa, o da planların asla işe yaramadığıdır, o halde neden onları yapmaya devam edelim ki?" Siyah fotoğraf makinesi çantasının askısı kayıyor ve sanki düşüncelere dalmış gibi başparmağını çantanın altından geçirerek tekrar yerine takıyor. "Akışına bırakıp nereye gideceğini görmek daha kolay. Ayrıca,"-gözlerini kırpıştırıp tekrar bana bakıyor- "Artık ekiple birlikte seyahat ediyorum. şehir dışına çıktığımda köpek bakıcısı tutacak halim yok, değil mi?"

"Sanırım değil," diye mırıldandım. Ona otelin kapısını açarken tam olarak ikna olmuş değildim.

"Görebilir miyim?"

Dövme mi?"

İçeri giriyoruz ve sıcaklık neredeyse anında bizi sarıyor. Beni yan tarafa götürüyor ve yoldan çekildiğimizden emin oluyor. Elini kaldırarak bana bileğinin iç kısmını gösteriyor. Parmaklarım mürekkepli deriyi sıyrıyor, tanıdık yazı tipini kopyalıyor. Bu onun el yazısı. Neredeyse eminim. Ne diyeceğini bilemez bir halde bana bakarken kollarında tüyler diken diken oluyor. Onu suçlamıyorum. Korkuyor ve etrafında Pentagon'dan daha fazla engel var. Kişisel hiçbir şey hakkında gerçekten konuşmuyoruz. Cinsel karşılaşmalarımız bile sağlam bir sikişten başka bir şey değildi. Ama bu? Bir şekilde daha samimi hissettiriyor. Ve o bu konuda ne yapacağını bilmiyor.

"Hiç dövmen var mı?" diye soruyor, sonra cevabı zaten bildiğini fark ediyor. Beni çıplak gördü ve hayır, hiç dövmem yok.

Ona bakıp açıklarken ağızımda hayalet bir gülümseme beliriyor. "Yeterince anlamlı bir şey bulamadım. Pixie dövmesi en sevdiğin mi?"

"Bir sürü dövmem var, o yüzden emin değilim." Kolunda kıvrılan mürekkebe bakıyor ve ben hâlâ bileğini tuttuğumu fark ediyorum. Hâlâ harflerin izini sürüyorum. Hâlâ onun yumuşak, sıcak

Cilt.

Dili dudaklarının arasından çıkıp onları nemlendiriyor. "Bu, Shorty ile geçirdiğimiz sarhoş bir geceden." diye mırıldanıyor. Özensiz bir hokey sopasını işaret ediyor. "Bu" -parmakları bir buket papatyayı sıyrıyor ve yaprakların arasına gizlenmiş gülen yüzü fark ederek daha yakından bakıyorum- "en sevdiğim dövmecinin ne yaptığını bilmeyen çırağından. Milo benim için onu papatyalarla kapladı."

Başparmağımı ön kolunda gezdiriyorum ve tenindeki her bir işareti inceliyorum, pazusunun iç kısmında küçük bir rakam dizisi fark ettiğimde duraklıyorum. Neyi sembolize ettiğini sormuyorum. Zaten biliyorum. Babasının öldüğü gün.

"Onunla hâlâ konuşuyor musun?" diye soruyor. Sesi sessiz. Emin değil. "Troy mu?"

İsim beni duraksattı. "Hayır." Başımı sallıyorum. "Ne yaptığını öğrendikten sonra olmaz." Başını sallıyor.

"Gerçekten üzgünüm Mia."

"Olma," diye atıldı. "Babam ölmeyi hak etmemiş olabilir ama yine de boktan insanlarla uğraşmak onun kararıydı. Uyuşturucu batağına düştükten ve rehabilitasyona girip çıktıktan sonra içgüdülerine güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi. Bu onun suçu."

"Sırf geçmişte çuvalladığı için akıllıca kararlar alabileceğini düşünmüyor musunuz?"

"Bence her birimiz hem ahlaki hem de iş ahlakı pusulalarıyla doğuyoruz, ancak sadece bazıları diğerleri kadar iyi çalışıyor. Örneğin sana bir bak." Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülümsüyor ama bu bakışlarındaki hüznü silemiyor. "Elbette parayla doğdun ama paran bitene kadar harcamakla yetinmedin. Onu çoğalttın. İçgüdülerine güvendin. Profesör oldun. Bir hokey takımı satın aldın. Dışarıdan bakıldığında tamamen delice görünseler bile içgüdülerin doğru çıktı." Bu kez eğlenerek üzüntüsünü biraz olsun hafifletiyor ve göğsümdeki ağrıyı dindiriyor. "Bazıları buna şans diyor. Ve muhtemelen bu da bir etken," diye açıklıyor. "Ama aynı zamanda doğuştan sen varsın. Seni buraya senin kararların getirdi. Senin kararların. Babanın değil. Troy'un ya da tanıştığın herhangi bir pisliğin değil. *Senin* kararların. Peki ya babamın?" Omzu kalktı. "Bazen, Troy'un onu öldürmeye karışmış olmasının bir önemi olup olmadığını merak ediyorum. Belki de ne olursa olsun kendini aynı yerde bulacaktı."

Sikeyim.

Kızın acımasızca dürüst olduğunu biliyordum ama babasının seçimleri ne olursa olsun öleceğini varsaymak? Bu şimdiye kadar duyduğum en duygusuz ifade.

"Bu yüzden mi içgüdülerine güvenmiyorsun?" diye sordum.

Elimden kurtuluyor. Ayaklarına bakarken tanıdık bariyerler yerine oturuyor. "İçgüdülerime güvenmediğimi kim söyledi?"

"Sen yaptın."

Omuzlarını bir kez daha kaldırması tek cevabım. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "İçgüdülerin sana bizim hakkımızda ne söylüyor?"

Dürtüyorum.

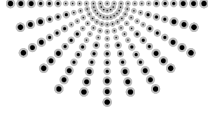
Ağız kalkıyor ve elini göğsümde gezdiriyor. "Bana otel odasında bir orgazmı gerçekten kullanabileceğimi söylüyor."

Bir yanım ona hayır demek istiyor. Ona benimle duygusal olarak güvende olduğunu ve konuşmamızı bitirmek için seksle dikkatimi dağıtmasına gerek olmadığını söylemek. Diğer parçam? Dikkatini dağıtmaya ihtiyacı olanın ben olmadığımı biliyor.

Mia.

Bizi kimin görebileceğini umursamadan parmaklarımızı birbirine doluyor ve onu asansöre doğru yönlendiriyorum. "Hadi, Brat. Sanırım hizmetlerimi sunabilirim."

Arsızca sırtıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Teşekkür ederim, Profesör."

Kollarımı ileri geri pompalarken göğsüm kabarıyor, son köşeyi dönüyorum ve Önümde bir ev var. Güneş, son yarım milimde nihayet patlamaya karar veren gri bulutlar tarafından gizleniyor. Tepeden tırnağa sıırılsıklam oldum. Su, spor sütyenime ve tayt şortuma işlemiş, beni boğulmuş bir fare gibi gösteriyor ama iyi hissettiriyor. Yağmur. Neredeyse arındırıcı. Biraz soğuk ama sıcak bir duş fikri beni teşvik ediyor. Dünyanın tepesindeymişim gibi hissediyorum. Her şeyi yapabilirmişim gibi. Endorfinler konuşuyor, ama bu duyguyu içime çekiyorum, koşmanın bana verdiği yüksek his için minnettarım. Apartmanım görüldüğünde, bir çentik daha atıyorum.

Hadi, Mia. Bu iş sende.

Son bir enerji patlamasıyla binanın önüne doğru koşuyorum, ancak girişe ulaştığımda yavaşlamaya başlıyorum. Ellerimi başımın üstüne koyarak hızımı eşit bir yürüyüşe çıkarıyorum, kalp atış hızımın yavaşça normale dönmesine izin verirken gökdelenin etrafında bir tur daha atıyorum. Nefesimi düzene sokup ön kapıya ulaştığımda ter ve yağmur tenime yapışıyor ve asansöre doğru ilerlerken kapıcıya el sallıyorum. Katıma çıktığımda şortumun cebinde daire anahtarımı arıyorum ama yok. Sırılsıklam olmuş taytımı sıvazlayarak halüsinasyon görmediğimi teyit ediyorum. Anahtarı saklamak için oraya saklamış olma ihtimalime karşı göğüs dekoltemin arasına bakıyorum.

Hayır. Cepler kadar boş.

Omuzlarım yenilgiyle çöküyor ve alnımı dairemin kilitli kapısına dayıyorum. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldanıyorum.

Elveda, endorfin kafası.

Cebimden telefonumu çıkarıp Henry ile olan mesajlaşmamı açıyorum ve ona bir mesaj gönderiyorum.

BEN

Müfettişin telefon numarasını bilme şansınız var mı?

PROFESÖR SEKSİ
TAKIM

Neden?

Koşarken anahtarımı kaybetmiş olabilirim ve daireme girmem için birine ihtiyacım var.

PROFESÖR SEKSİ
TAKIM

Yukarı gel.

BEN

Kurallara aykırı olduğuna eminim.

PROFESÖR SEKSİ
TAKIM

Kaldır kıcını da buraya gel.

Başparmağımın kenarını çiğneyerek mesajını bir düzine kez okudum, ne diyeceğimi bilemiyordum. Kurallarımız var. Ve orada olmalarının bir sebebi var. Ama biri beni daireme alana kadar koridorda takılmamayı da çok isterdim, yani...

Telefonum başka bir mesajla çalışıyor.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Ben telefon ederken burada bekleyebilirsin.

Bu kötü bir fikir. Kurallarla oynamak. Özellikle de Pixie ile olan ilişkiyi ona açtıktan sonra. O zamandan beri bana farklı bakıyor. Gerçek bir ilgiyle. Ve tanıştığım diğer erkekler gibi bedenime değil. Bana daha çok ilgileniyormuş gibi bakıyor. Belki de hayal görüyorum. Gerçi kimse Pixie'yi bilmiyor. Pek kimse bilmiyor. Onu biliyorlar, tabii. Ama tüm ince detayları? Neredeyse hiç. Kimseye ondan bahsetmedim. Beni nasıl kurtardığını. Amcamı nasıl kurtardığını. Onu ne kadar özlediğimi.

Yine de Buchanan'a söyledim.

Bu hatırlatma beni geriyor ve cevabımı yazıyorum.

BEN

Telefon kullanmayı biliyorum, Buchanan. Bana müfettişin numarasını verersen, hiçbir kuralı çiğnemeyiz.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Tartışmayı bırak da buraya gel.

İsteksizce asansöre geri döndüm. İlk defa çatı katının düğmesi yanıyor, bu da basabileceğimi gösteriyor, ben de basıyorum. Asansör beni en üst kata çıkarıyor ve kapılar birbirinden ayrılarak tavandan tabana pencereleri ve arduvaz renkli duvarları olan devasa bir açık kat planını ortaya çıkarıyor. Duvarda asılı büyük ekran televizyonun önünde bir çift koyu deri koltuk ve önündeki koyu lake sehpanın üzerinde kapalı tek bir dizüstü bilgisayar duruyor. Peki ya şömine? O da devasa. Çocukken severek izlediğim *Güzel ve Çirkin* filminden fırlamış gibi. Acaba buralarda bir yerde gizli bir kütüphane ya da sizi el pençe divan bekleyen hizmetçiler de var mıdır? Muhtemelen. Şömine gri taşla çevrili ve sıcak maun zeminle uyumlu, elle oyulmuş ahşap bir ocağa sahip.

Ben de evimin süslü olduğunu sanıyordum.

Evet, hayır.

Onunkinin eline su bile dökemez. Boş mutfığa girip parmağımı beyaz granitin üzerinde gezdiriyorum. Tahmin ettiğim gibi. Tek bir kırıntı ya da toz zerresi yok. Gaz ocağı sanki hiç kullanılmamış gibi görünüyor.

Evet. Artık resmileşti. Buchanan'ın zengin olduğunu bilmiyordum ama artık biliyorum.

Ellerimi çıplak kollarımda aşağı yukarı ovuşturarak devasa pencerelere yöneliyorum, Henry bir saniye sonra yatak odası ve banyosunun bulunduğunu tahmin ettiğim köşeden döndüğünde ağır bulutları ve cama vuran yağmur damlalarını izliyorum. Burnu telefonuna yapışmış, hızlıca bir şeyler yazıp arka cebine atıyor.

"Bir saat içinde burada olacak," diye anons ediyor, başını kaldırıp antreye bakıyor. Boş olduğunu görünce dairenin geri kalanını tarıyor.

Bakışları bana yöneldiğinde, "Bir saat mi?" diye açıklıyorum.

"Bugün cumartesi. Bina hafta sonları iskelet bir ekiple çalışıyor." Dudaklarında alaycı bir gülümseme. "Kendini evinde hissettiğine sevindim."

"Meraklı olduğu için bir kızı suçlayamam," diye espri yapıyorum.

"Tabii ki hayır," diye kuru bir şekilde karşılık veriyor. "David'in yedeklere erişimi olmadığı için üzgünüm. Geçen yıl bir sorun yaşadık ve dairelere erişimi olan tek iki kişinin başkomiser ve onun yedeği olmasına karar verdik."

"Mantıklı." Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş aile odası ve mutfığa yeni açımdan bakıyorum. *Bunlar...?* Başımı eğip aile odasının ortasındaki kabarık gri halıyı inceliyorum. *Evet.* Bunlar vakum izleri. Ağzım eğlenerek kalkıyor.

"Komik bir şey mi var?" Henry sorar.

Yüz hatlarımı düzeltiyorum ve tekrar ona dönüyorum. "Hayır. Sadece evinize hayranlıkla bakıyorum. Güzelmiş." "Teşekkürler."

"Ve temiz," diye not

ediyorum. "Düzeni

severim."

Ağzım yine seğiriyor. "Fark ettim." "Bu

bir sorun mu?"

Başımı salladım. "Hayır."

Ve öyle değil. Yani, mikroplara karşı bir şeyi var ve temiz bir alana sahip olmayı seviyor. Bunların ikisi de iyi şeyler, değil mi? Ayrıca burada olmamam gerektiğini de hatırlatıyorlar.

Kurallarımız var ve garip bir nedenden ötürü, onun kurallarından biri benim onun kişisel alanında bulunmamı içeriyor.

Ellerimi çıplak kollarımda aşağı yukarı ovuşturmamı izleyerek, "Donuyor gibi görünüyorsun," diyor. "Koşum sırasında yağmur yağmaya başladı." Sırılsıklam atkuyruğumu bir omzumun üzerinden çekerek

Her yere damlıyor. İşe yaramıyor. "Benim
duşumu kullanmak ister misin?"

Kaşlarım çatıldı. "Bunun kurallara aykırı olmadığına emin misin?"

"Kaybedecek bir saatimiz var. Seni rahat ettirebiliriz." "Ben iyiyim."

"Bir kez olsun seninle ilgilenmeme izin ver."

"Kimsenin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok." "Eğlendir beni, Brat."

Cevabımı beklemeden geldiği koridora yöneliyor ve ben de büyük bir yatak odasına ulaşana kadar onu takip ediyorum. Yorganın üzerinde tek bir kat bile yok. Çarşaflar yeni ütülenmiş ve yatağın altına sıkıştırılmış. Halı da yeni süpürülmüş gibi görünüyor. Bir yanım her şeyi kendisinin mi temizlediğini yoksa onun için her şeyle ilgilenen bir hizmetçisi olup olmadığını merak ediyor. Muhtemelen her ikisi de, OKB eğilimlerini göz önünde bulundurursak.

Gerçekte ne kadar zıt olduğumuzu hatırlatmak beni eğlendiriyor ve onun mükemmel bir şekilde hazırlanmış odasına bakarken bunu saklamaya zahmet etmiyorum. Benim dairemi görseydi anevrizma geçireceğinden eminim.

Oh, bekle.

Gördü sayılır.

Sol tarafta büyük bir gömme dolap var ve başka bir kemer de ana banyoya açılıyor. Beni nereye götürdüğünü fark ettiğimde tereddüt ediyorum.

"Senin mi?" Ben soruyorum.

Durdu ve bana baktı. "Bu bir sorun mu?"

"Sanırım yedek bir banyonuz falan vardır diye düşünmüştüm."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Pek çok şey yaptınız Profesör. Beni hayal kırıklığına uğratmak bunlardan biri değil. *Henüz* değil." Yanından geçip banyoya girerken yanağını okşuyorum. Beyaz mermer tezgahlar, kömür rengi dolaplar, iki yetişkinin rahatlıkla sığabileceği büyüklükte bir küvet ve iki duş başlığı olan camla çevrili uzun, dikdörtgen bir duş beni karşılıyor.

Ben de banyomun abartılı olduğunu düşünüyordum.

Çılgınca. Ve yabancı. Ve bu adamın ne kadar zengin olduğunu hatırlatıyor. O kadar ki, neredeyse beni rahatsız ediyor. Ben PB&J sandviçlerle büyüdüm. Ramen noodle ve musluk suyuyla. Bir yanım Henry'nin hiç musluk suyu içip içmediğini ya da tükettiği tek şeyin göt gibi tadı olan köpüklü bok olup olmadığını merak ediyor.

İşte bu yüzden onun dairesine hiç gelmemeliydim.

Bu çok kişisel.

Çok...neredeyse

samimi. Ben buraya

ait değilim.

"Biliyor musun? Sanırım duşu es geçeceğim." Arkamı dönüyorum ama Henry'nin sıcak ve sert

göğsüne çarpıyorum.

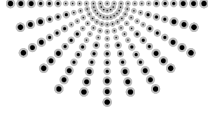
Beni belimden yakalıyor ve tökezlememi engelliyor. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Cidden, önemli bir şey değil."

"Mia." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Bir kırbaç gibi. Bir tokmak.

Ve gerçekten yapmak istemediğim bir konuşma yapmadan bundan kurtulmamın mümkün olmadığını biliyorum.

Sanırım onun dediği gibi. Boşa harcayacak bir saatimiz var, değil mi? Neden mümkün olduğunca rahatsız etmeyelim, değil mi?

Aynadaki bakışlarını boşa çıkararak lüks banyoyu bir kez daha inceliyorum. Henry diye bağıyor. Buchanan her yönden. Her şey düşünüldüğünde mantıklı. Temiz. Kesin. Erkeksi. Kolonyası havaya sinmiş. Tezgâhın üzerinde, lavabonun sol tarafında duran ince bir el sabunu şişesi ve özenle tutucusuna yerleştirilmiş bir diş fırçası dışında tek bir eşya yok. Mavi bir ışık kılların üzerinde parlayarak onları sterilize ediyor.

Tabii ki, o şeylerden bir tane var. Bir yanıma ona ne kadara mal olduğunu merak ediyor. Diğer yanıma?

Evet, bilmek istediğimden emin değilim.

"Mia," diye uyarıyor uzun süre sessiz kaldığımda.

"Önemli bir şey değil," diyorum.

"O zaman bana neden derinden sürünüyormuş gibi görüldüğünü söylemekte bir sorun yaşamamalısın."

"Derimden sürünerek çıkmıyorum," diye yalan söylüyorum, ona bakarak. "Bu... bazen ne kadar zengin olduğunu unutuyorum."

Gözleri sertleşiyor. "Zenginliğim senin için bir sorun mu?"

"Çıkmadığımıza göre, çıksak da fark etmezdi ama hayır. Bu bir sorun değil," diye yalan söyledim. Bir kez daha. "Bu... farklı."

"Farklı mı?"

Parmaklarımı lavabonun yanındaki duvarda asılı kabarık gri el havlusunda gezdirerek onun delici bakışlarından kaçınıyorum. "Evet. Farklı."

"Nasıl yani?"

Parmaklarımı birbirine sürterek burada da toz olmadığını fark ediyorum ve mırıldanıyorum: "Siz ve ben birbirimizin zıttıyız Profesör. Bazen bunu anlamakta zorlanıyorum. Neden benimle vakit geçirdiğinizi. Ama sonra kendime bunun harika seks için olduğunu hatırlatıyorum ve puf." Sahte bir sırıtış yapıyorum ve ona bakıyorum. "Rezervasyonlar gitti."

Yemi yutmuyor. Zoraki eğlenceme kanmıyor. Bunun yerine, gözleri inceliyor ve beni aynı sinir bozucu şekilde inceleyerek kıvrınmak istememe neden oluyor.

"Parayla ilgili bir şeyin var, değil mi?" Bu bir soru değil.

"Bir şey mi?" Güliyorum ve gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, ama piç kurusu hiç istifini bozmuyor. Sadece bana bakmaya devam ediyor. Hakkı olandan çok daha fazlasını bir araya getiriyor.

"Hoşuna gitmiyor," diye itiyor.

Yutkunuyorum ve çenemi kaldırıyorum. "İnsanlara

yaptıklarından hoşlanmıyorum." "İnsanlara ne yapıyor, Mia?"

"Onları bencilleştiriyor. Çaresiz. Aç bırakıyor. Tembelleştirir. Madalyonun hangi yüzünde olduğunuza bağlı."

Pazumdan tutarak beni yüzünü ona dönmeye zorluyor ve aramızda birkaç santim bırakıyor.

Mesafeye ihtiyacı olup olmadığından ya da bunun benim yararına olup olmadığından emin değilim.

"Madem bu kadar nefret ediyorsun, neden kendi fotoğraflarını internette sattın?" diye

meydan okuyor. "Bunun seni ilgilendirdiğinden emin değilim."

"Bilgi işlemcim fotoğrafları indirdikten sonra ne kadar para kazanmış olabileceğinize dair bir tahminde bulundu. Az bir miktar değildi."

Dudaklarımı dişlerimin arasında emiyorum, ne diyeceğimi bilemezken kendimi itiraf etmek istediğimden daha fazla kapana kısılmış hissediyorum. Buchanan'dan başka kimse bana bunu sormamıştı. Kimse bana bunu sormayı düşünmemişti. Bu çok kişisel. Çok meraklı. Çok kaba. Ama cevap daha da utanç verici. Daha aptalca. Tamam, tam olarak değil. Özverili, elbette. Ama aptalca mı? Aslında, evet. Sayılır. Ve bunu ona itiraf etmek mi? Bir tarafı Judgy McJudgerson olan finans gurusu mu? Hayır, teşekkür ederim.

Kollarımı kavuşturup çenemi daha da yukarı kaldırdığımda kendimi savunmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç duyuyorum. "Bunu senin için çözmesi için bir dedektif tutmadığına şaşırdım."

"Bana hala cevap vermedin."

"Sana verecek bir cevabım yok."

"Yani basitçe..."-yaklaştı ve ellerim onun sert göğsüne bastırırken kığım tezgahın kenarına çarptı-"*kayboldu* mu?"

"Sanırım öyle," diye cevap veriyorum, kalbinin avucuma çarpma şeklini ya da bu hissin doğrudan kalbime nasıl vurduğunu kabul etmeyi reddederek.

Kızgınlığı yakışıklı yüz hatlarını buruşturuyor, kıpırdamamı istiyor. Ona cevap vermem için. O kadar güçlü, o kadar tüketiyor ki, öfkeli bakışlarını tutarken neredeyse tadını alabiliyorum. İstedğini elde etmeye o kadar alışmış ki, sanki birinin ona hayır demesinin mümkün olduğunu bile düşünmemiş. Kendi ayakları üzerinde durmanın.

"Peki ya babanın parası?" diye soruyor. "Diplomanı ödemek için borç aldığı para?"

"Hayatına mal olan parayı mı kastediyorsun?" Alay ediyorum. "Bir sömestr bile sürmedi." Bakışlarını bir saniye daha tutamayarak muhteşem banyoya tekrar bakıyorum. "Bu banyonun aksine. *Bu* zamansız, sence de öyle değil mi?"

Pazumdaki tutuşu kayboluyor ama geri çekilmiyor. Ve bana bakmayı bırakmıyor. Bunu

hissedebiliyorum. Gözleri yüzümün yan tarafında. "Sadece bir banyo, Mia."

"Ama öyle değil," diye itiraz ediyorum. "Tüm bu bina zenginlik çığlıkları atıyor, oysa ben annemle bir stüdyo dairede büyüdüm ve babam alemde olup olmamasına bağlı olarak zar zor var olabiliyordum."

Piç kurusu ona tokat atmışım gibi bakıyor ama ben özür dilemiyorum. Açmayacak kadar inatçı olduğum için değil.

ona kadar. Bir şeyler varsaydığım için değil. Hiçbir şey için.

"Bana kızgınsın," diye karar veriyor ve elleri belime düşüyor. "Seninki gibi mücadele etmeyen varlıklı ebeveynlerle büyüdüğüm için."

Sessiz kalıyorum. İçimde dolaşan adrenalin yüzünden kafam karıştı. Bundan kaçma ihtiyacı. Ondan. Geçmişimi hatırlatmasından. Her şeyden.

"Çoğu kız buna bayılır," diye mırıldanıyor sıkılmış dişlerinin arasından, yeni gözlerle lüks banyoyu incelerken. "Zengin bir adamla yattıklarını hatırlamak." Sözlerinin altında bir hayal kırıklığı var. Neredeyse kızgınlık.

"Scarlett gibi mi?" Ben soruyorum.

Eski sevgilisinin adı dudaklarımdan dökülürken bakışları kararıyor. "Evet." Belimi tekrar sıkıyor. "Onu neden koruduğunu bana hiç söylemedin."

"Haklısın. Yapmadım."

Pişmanlık duymadığımı hissedince başını eğiyor. "Tamam, Brat, ısıracağım. Neden onu korudun?"

"Çünkü bu beni ilgilendirmezdi."

"Yüzüme karşı yalan söyledin."

"Birçok insanın yüzüne karşı yalan söyledim," diye karşılık verdim. "Yalancıları sevmem."

"O zaman birbirimizi becermek için birbirimizden hoşlanmak zorunda olmamamız iyi bir şey, değil mi?" Çenemi kavırıyor, tek görebildiğim o olana kadar beni döndürüyor. "Benim başka bir kuralım var."

"Çok fazla kural var,"

diye düşünüyorum.

"Bana yalan söyleme."

Asla."

"Zaten böyle bir kuralımız var," diye hatırlatıyorum ona. *"Eğer anlaşmadan memnun değilsen, bitirirsin."*

Hatırladın mı?"

"Bunu değiştiriyorum," diye açıklıyor. "Genel olarak yalan yok." "Bu her iki taraf için de geçerli mi?"

"Ben kimseye yalan söylemem."

"Hiç mi?" Meydan okuyorum. Adam benimle dalga geçiyor olmalı. Herkes yalan söyler. *Herkes.* Belki bilerek değil. Ve belki de düşmanlıkla değil. Ama bana yalan söylemediğini söyleyemez.

Başını sallıyor.

"Bir iş anlaşması yaparken bile mi?" Bastırıyorum.

"Dürüstlük başarının ayrılmaz bir parçasıdır. İş *hayatında* ve

ilişkilerde." "Ama biz bir ilişki içinde değiliz ki" diye itiraz ediyorum.

"Sikim vücudunun içindeydi, Mia." Kelimeler tenimi ısıtıyor ve alt dudacağımı yalıyorum. "Birçok kez," diye devam ediyor. "Bu duygusal bir ilişki sayılmayabilir ama fiziksel bir ilişki sayılır."

"Peki," diye mırıldanıyorum, libidomu kontrol altında tutmaya çalışarak. "Yalan söylemek yok."

"Güzel. Şimdi sana tekrar soracağım. Sorduğum zaman Scarlett'in beni aldattığını neden söylemedin?" Omuzlarım düştü. "Ciddi misin?"

"Bilmek istiyorum. Aldatmaya karşı mısın?"

"Elbette aldatmaya karşıyım," diye sızlanıyorum, aksini varsayma cüretini göstermesi beni şaşırtıyor.

Hile yapmaktan ne kadar nefret ettiğim hakkında hiçbir fikri yok. Ne kadar alçakça olduğunu. Ne kadar aşağılık.

"Ama sadece senin başına geldiğinde," diye bitiriyor sözlerini, sanki tiksiniş gibi çenemi avuçlarının arasından bırakarak.

Ona ters ters bakıyorum.

"Pardon?" "Yanıldığımı söyle."

"Yanılıyorsun," diye çıkıştım. "Sana Scarlett'ten söz etmememin nedeni, bütün hikayeyi bilmediğimi bilmemdi. Önce sen mi aldattın ve bunu saklamakta daha mı iyiydin? Kötü niyetli miydin? Ona vurdun mu?"

"Ben *asla* bir kadına vurmam, Mia," diye homurdanıyor. Sesi inanç dolu ama aynı zamanda inançsızlıkla örülü. Sanki bunun mümkün olduğunu düşünmemden bile rahatsız olmuş gibi.

Alay ediyorum, gözlerimin arkasındaki acıyı kırıpıştırarak uzaklaştırıyorum, bu kadar çabuk vurulmasına şaşıyorum. "Pek çok erkek bir kadına asla vurmayacağını söyler. Bu hiçbirinin yalan söylemediği anlamına gelmez."

"Yalan söylemiyorum."

"Evet, o zamanlar seni bu kararı verecek kadar iyi tanıımıyordum, bu yüzden başkalarının burunlarını benimkilerden uzak tutmalarını istediğim gibi ben de burnumu Scarlett'in işine sokmadım."

O beni izlerken sözlerim havada asılı kalıyor, kafasının içinde çarklar dönüyor. Neyi deşifre etmeye çalıştıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Ona Scarlett'ten neden bahsetmediğimi bilmek istiyordu. Şimdi biliyor. Aman ne önemli. Devam edelim.

"Bana inandığını söyle," diye emrediyor. Sesinde hafif bir törpü var. İnancın ve ihtiyacın alt tonu. Bu kombinasyon beni suskun bırakıyor. "Sana asla vurmayacağımı bildiğini söyle."

Aynı yanma gözlerime de şiddetle vuruyor ve başımı çeviriyorum, ona daha fazla bakamıyorum. Bu kadar yakinken olmaz. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorken. Bakışlarının ağırlığını. Temiz, naneli nefesinin fırçasını.

"Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun?" diye fısıldıyor. Sesindeki sertlik gitmiş. Yerini gerçek bir merak aldı.

Ve lanet olsun, düşünmüyorum. Onun hakkında bu kadar az düşünmüyorum. Bana deli diyebilirsiniz ama ben ona inanıyorum. Ve dediği gibi, dürüst değilse hiçbir şey değildir.

"Hayır." Burnumu çektim. "Hayır, bana ya da bir başkasına vuracağını hiç sanmıyorum."

Buchanan başını sallıyor, minnettarlığı normalde ölümcül olan bakışlarını ısıtıyor. Uzanıp saçımın aynı gevşek tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Hareketleri temkinli ve kontrollü;

"Sana vurdu mu Mia?" diye sorarken sesi de öyle.
O.

Kimi kastettiğini ikimiz de biliyoruz. Bu sadece utancımı daha da artırıyor. Daha büyük. Daha ağır. Zayıf kızlar vurulur.

Zavallı kızlar vurulur.

Çaresiz kızlar vurulur.

Ve eski sevgilimin bana vurduğunu itiraf etmek mi? Bırak Henry Buchanan'ı, herhangi birine?

Dünyayı avucunun içinde tutan adama?

Evet, öyle bir şey olmayacak.

Boğazımdaki ağrıyı yutuyorum ve başımı sallayarak kendimi şimdiki zamana geri dönmeye zorluyorum. Ya da en azından bunu deniyorum. Görüşüm hâlâ bulanık. Banyo etrafımda kayboluyor, Shorty'nin Taylor House'un bodrumundaki yatak odasının ve beni incittiği onca zamanın görüntüsüyle savaşıyor. Beni manipüle ettiği. Sırf yapabildiği için beni tokatladı. Çünkü ayrılamayacak kadar zayıftım. Onun ilgisi için çok çaresizdim. Çok zavallıydım.

Nazik bir dokunuş çenemi kavırıyor ve Buchanan beni tekrar ona doğru çeviriyor. "Yalan söylemek yok, unuttun mu?" Sözlerini düşünürken hüzünlü bir gülümseme dudaklarımı süslüyor.

Yalan söylemek daha kolay ama.

Belki her zaman değil, ama bu durumda? Evet, bence bu daha güvenli bir yol ve sadece birbirlerine yardım etmek için burada olan iki insan için, bir gün için yeterince konuştuğumuzdan eminim.

Parmak uçlarımda yükselerek, konuşmamızın yarattığı boşluğu doldurmak umuduyla dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Benimle duş almak ister misin?"

Tereddüt ediyor ve yemin ederim bana bir yabancıymışım gibi bakarken yüzünde bir şaşkınlık maskesinin kaydığını görebiliyorum.

"Bu bir hayır mı?" Alay ediyorum.

"Ne yaptığını anlıyorum," diye

mırıldanıyor. "Benimle duş almak isteyip

istemediğini soruyorum." "Hayır, beni

itiyorsun."

Ağzımı ekşi bir tat kapladı ve homurdanarak, "Alınma ama sana hiçbir şey borçlu değilim. Biz tam olarak arkadaş değiliz, Profesör."

"Haklısın. Senin için bir pislikten başka bir şey değilim."

Bir adım uzaklaşıyor ama ben kolundan tutup onu geri çekiyorum. "Bu

doğru değil." "O zaman neyim ben?" diye soruyor.

Şakağında bir damar atıyor ve dudaklarım aralanıyor ama ne diyeceğimi

bilemiyorum. Benden ne istiyor?

O Henry Buchanan. Tek ve biricik.

Ama benden başka bir şey söylememi bekliyorsa, fena halde yanılıyor.

Göğsüm bastırılmış bir kızgınlıkla kabarıyor, yine de nefeslerimi sabit tutuyorum, bunu düzeltmek için endişeleniyorum. "Yani, biz seks arkadaşıyız, değil mi?" Ona şakacı bir şekilde söylüyorum.

"Doğru." Hayal kırıklığı koyu renk gözlerinden sızarken kelime keskinleşti ve yerini bir

kayıtsızlığı göğsümün derinliklerinde hissediyorum. "Biz seks arkadaşlarıyız."

"Aynen öyle." Sert bakışlarında bir şeylerin -herhangi bir şeyin- kıvılcımını çıkarmak için ağzının köşesini öpüyorum.

Ama o da beni öpmedi. Sadece orada duruyor. Neredeyse bir heykel gibi.

Hadi ama.

Bunu tuhaflaştırmayalım.

Seks yapalım ve bunu

düzeltilim. Lütfen?

Ağzının kenarını kemirirken ellerimin vücudundan aşağı kaymasına izin verdim, sikinin çıkıntısıyla oynadım ve fısıldadım, "Ve şu anda sevişmek istiyorum."

Dilim dudaklarının arasından kayıyor ve onu tekrar tadıyorum. Ağzımı aşağıya doğru kaydırarak saat beş yönündeki gölgesini yalıyorum. İç bacaklarımda nasıl bir his yaratacağını hayal ederken, hafif sertlik iç organlarımda sıkışmasına neden oluyor. Taş gibi soğuk yüz ifadesine karşı gülümseyerek, bu işin peşini bırakması için sessizce yalvarıyorum. Bunu daha iyi hale getirmeme izin vermesi için.

"Lütfen?" Fısıldıyorum.

Belindeki elleri geriliyor ama beni itiyor. Fazla değil. Sadece birkaç santim. Yine de reddedilme acıtıyor. Bana aynı soğuk kayıtsızlıkla bakıyor. Beni küçük ve önemsiz hissettiriyor. Bu kombinasyon sadece güvensizliğimi artırıyor.

"Ama biz *dost* da değiliz," diye homurdanıyor. "Öyle miyiz?" Bu bir soru değil.

Sarsılmış gibi hissediyorum, topuklarım yere çarpıyor ve başımı sallarken zihnim hızla çalışıyor. "Ne?" "Eğer *arkadaş* olsaydık, bana ne olduğunu söyledin."

"Buchanan, buraya konuşmaya gelmedim," diye çıktım.

"Sikişmek için buradayım." Yavaşça benden uzaklaşıyor.

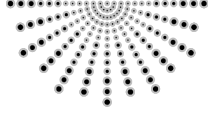
"Bugün olmaz."

"Ne?" Kelime ağzımdan çıkarken bir nefesten başka bir şey değildi. "Benimle duşta seks yapmayı cidden reddediyor musun?"

Gitmeme izin veriyor ve çekmecelerden birini açarak mükemmel bir şekilde üçe katlanmış kabarık gri bir havlu alıyor. "Al bakalım. Üzerini değiştirmen için yatağın üzerine birkaç kıyafet bırakacağım."

Sonra da gider.

Sorularına cevap vermediğim için mi böyle oldu diye düşünmeden edemiyorum. Çünkü ona açılmadım. Çünkü onun içeri girmesine izin vermedim. Ve bu hoşuma gitmiyor. Hem de hiç.

Müfettiş ben duştayken anahtarımı bıraktı. Bunun için minnettar olmalıyım. Anahtarlar Buchanan'dan ve konuşmamızdan, özellikle de nasıl bittiğinden, kendimi uzaklaştırmak için bir fırsat. Bir bakıma, sanırım öyleyim. Yatağının üzerinde benim için bıraktığı kıyafetleri giydikten sonra evime döndüm, ama genellikle yalnızlık içinde hissettiğim rahatlama eksikti. Onun yerine kendimi çalkalanmış bir gazoz kutusu gibi hissediyorum. Sanki her şeyi berbat etmişim ve nasıl düzelteceğimi bilemiyorum, ortada düzeltilecek bir şey olmasa bile.

Bir parçam ona gerçeği söylemeli miydim diye merak ediyor. Ona açılmalı mıydım? Ona tüm OF kazancımı saklamak yerine amcamın hayır kurumuna verdiğimi söylemeli miydim? Biz çıkarken Shorty ile olanları itiraf etmeli miydim?

Bunun yerine, onu kendimden uzaklaştırdım ve kullanabileceğim bir aletten başka bir şey değilmiş gibi hissetmesini sağladım.

Zayıftım. Hatta acınası. Ona gerçeği ya da karşı cinse neden bu kadar kızgın olduğumu söyleyemeyecek kadar utanıyordum.

Can sıkıntısı içimi kemiriyor. Muhtemelen kendi kıyafetlerimi giymeli ve Buchanan'ın tişörtünü ve eşofmanlarını yıkamalıyım ki onları iade edebileyim. Bunun yerine, yıpranmış tişörtünün yakasını burnuma doğru kaldırıp derin bir nefes alıyorum.

Onun gibi kokuyor.

Onun vücut yıkamasını ve şampuanını kullandım, bu yüzden tüm vücudum onun kokusuyla sarıldı. Ama hoşuma gitti. Aslında çok hoşuma gitti.

Telefonum çalıyor ve yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmışım gibi Buchanan'ın gömleğinin yakasını bırakıp cebimden telefonumu çıkarıyorum. Ashlyn arıyor.

Omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp "Hey" diyorum.

"Hey! Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Kızlar gecesi için bir araya gelmek ister misin?"

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve başımı sallıyorum. "Evet, ben de varım. Kate ve Blake de boş mu?"

"Evet! Benim evime mi gelmek istersin, yoksa ben ve kızların sana gelmesini mi istersin?" "Seninkini yapalım," diye teklif ettim.

"Evini Kate ve Blake'e göstermekten hâlâ korkuyor musun?" Ash soruyor.

Kız beni çok iyi tanıyor.

Çamaşır deterjanına uzanarak makineye az bir miktar atıyorum ve "Hayır, sadece senin evinin herkese daha yakın olduğunu düşündüm" diyorum.

"Mm-hmm," diye mırıldandı Ash. "Elbette."

"Ve senin evinde sandalyeler ve bir kanepesi var," diye ekliyorum.

"Hey, eğer ben yerde çapraz oturabiliyorsam, eminim Blake ve Kate de oturabilir."

"Tamam, peki." Çamaşır makinesinin kapağını tokatlayarak kapattım ve kalçamı kapağa yasladım. "Neden buraya gelmiyorsunuz?"

"Yaşasın!" Ciyaklaması beni güldürüyor ve telefonumu kulağımdan çekiyorum. "Tamam, mükemmel. Bir saat içinde görüşürüz. Arayıp herkese haber veririm."

"Fiiiine," diye uzatıyorum, sonra telefonu kapatıyorum ve Buchanan'ın kıyafetlerini isteksizce çıkarıyorum, Ashlyn'in beni onları giyerken bulursa sorguya çekeceğini biliyorum. Küçük yığını makineye koyduktan sonra başlat düğmesine basıp yatak odama gidiyorum ve üzerime bir yoga pantolonu ile Kırık Yeminler tişörtü geçiriyorum.

Onun gibi kokmuyorlar.

Hayal kırıklığı mideme yerleştiğinde burnum kırıışıyor.

Harika.

BİR SAAT SONRA KAPI GÜRÜLTÜYLE ÇALINDI VE BEN DE AÇTIM. ASHLYN, KATE VE BLAKE karşı tarafta bekliyorlar ve beni gördüklerinde ciyaklıyorlar.

"Hey!" Ash beni kucaklıyor. "Seni özledim."

"Evet, cidden," diye ekliyor Blake. "Çocuklarla seyahat etmeyi bırakmalısın. Artık seni hiç görmüyoruz gibi geliyor."

"Değil mi?" Kate beni usulca sıkıyor. "Seni deli gibi özledik." "Ben de sizi özledim," diye itiraf ediyorum. "İçeri gelin."

Blake ve Kate daireyi gezerken ıslık çalıyor, Ash ise ilginin beni ne kadar rahatsız ettiğini bildiğinden sırtarak beni izliyor.

Bana bir kemik atıyor, yanında getirdiği market poşetini havaya kaldırıyor ve "Bak ne getirdim" diyor.

İçinde Ben & Jerry's var ve Blake kendi kendine yaptığı turu bitirip kaşık aramak için çekmecelerimi karıştırırken ben de ondan alıp tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Ee," diye başlıyor Kate, ortadaki adaya yaslanarak. "Ne var ne yok?"

"Pek bir şey yok. Seyahat, çalışma, her zamanki şeyler. Ya siz çocuklar?"

Kate hüznü bir iç çekişle bebeğinin karnını ovuşturuyor. "Her şey harika. Mack ve ben bu sabah bir doktor randevusu aldık ve Bebeğin kalp atışlarını tekrar duyduk, bu gerçeküstü bir şeydi."

Bazen hamile olduğunu unutuyorum. Karnındaki küçük külçe sayesinde, tüm dünyası

alt üst oldu ama Macklin ve Kate her şeyin üstesinden gelmeyi başardı. Şimdi nişanlılar, birlikte yaşıyorlar ve Kate'in epilepsisine rağmen bebeğin sağlıklı ve güçlü doğması için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.

"Bu harika," diyorum ona. "Sanırım hamilelikte şu ana kadar her şey yolunda gidiyordur?" "Evet. Bebek tam da olması gerektiği gibi büyüyor."

"O mu?" Ben soruyorum.

Kate, "Teknik olarak, doğum yapana kadar cinsiyetini öğrenmeyi bekliyoruz ama içimden bir ses erkek olduğunu söylüyor," diye yanıtlıyor.

"Sizin adınıza çok sevindim ve çocuğunuz sağlıklı olduğu için de çok mutluyum." "Ben de öyle." İç geçiriyor. Rahatlaması o kadar hissedilir ki odayı dolduruyor.

"Peki ya sen?" Blakely'e sordum. "Her şey nasıl? Fen Amca'nın vakfı nasıl gidiyor?

Ev nasıl? Bana her şeyi anlat."

"Her şey yolunda," diye yanıtlıyor Blake. "Çocuklar gelmeyi çok seviyor ve tüm arkadaşlarına anlatıyorlar, bu yüzden deli gibi büyüyor. Her etkinliğimizde en az bir çocuk daha geliyor gibi hissediyorum."

"Aww," diye fışkırıyor Ash. Dirseklerini granit tezgâha dayayıp çenesini ellerinin arasına alıyor.

"Bayıldım buna."

"Ben de," diye katılıyor Kate.

Blake başını sallar. "Evet, görmek gerçekten eğlenceli. Çılgın ve kaotik ama eğlenceli. Neyse ki geçtiğimiz yıl boyunca aldığımız bağışlar çok yardımcı oldu. Yakında tam zamanlı bir kişi daha alabilmeliyiz, böylece çocukları yaşlarına göre birkaç gruba daha ayırabiliriz. Böylece beş yaşındakiler on iki yaşındakilerle takılmayacak ve bu böyle devam edecek." Önümdeki çuvala uzanıyor, onu kendine doğru çekiyor ve bir kutu The Tonight Dough'un kapağını açıyor. "İnanın bana, tüm çocuklar bir arada olduğunda, grubu basketbol oynamak için iki takıma ayırmaya çalışmak gülünç olur." Bu düşünceye gülümsüyorum ve Blake onun omzuna benimkiyle vuruyor. "Biliyor musun, eğer bu kadar meşgul olmasaydın, eminim Fender yardımına bayılırdı--"

"Evet, kesinlikle çok meşgulüm," diye araya giriyorum. "Ama daha fazla bağış almanıza sevindim." "Ben de öyle. Ne kadar yardımcı olduklarını tahmin bile edemezsin."

Ben "Ev nasıl gidiyor?" diye sorarken o kaşığıyla dondurmadan bir ısırık alıp ağzına atıyor.

"İyi," diye yanıtlıyor. "Banyolardan birini yeniliyoruz ama biter bitmez herkesi yeni eve taşınma partisi için davet etmek istiyoruz. Var mısınız?"

"Evet, tabii ki", hepimiz aynı fikirdeyiz.

"Mükemmel." Blake çekmecedен birkaç kaşık daha alıyor ve her birimize birer tane uzatıyor.

"Ee Mia, Henry cephesinde bir gelişme var mı?" Ashlyn nane parçacıklı dondurmayı poşetten çıkarıp kapağını açarken mükemmel bir şekilde yolunmuş kaşlarını kaldırıyor.

"Ne güncellemesi?" Blake bir lokma dondurma arasında soruyor.

"Ne Henry cephesi?" Kate ekliyor.

Bakışlarım daralıyor ama Ash sadece sırtıyor. "Hadi ama. Onlara anlatmalısın." "Oh, evet. Her ne ise, Ash haklı," diye onaylıyor Blake.

"Bize anlatmak zorundasın."

"Fiiiine," diye suratımı asıyorum ama onlara Creekside'da Buchanan'la takılmamın, SeaBird'de reddedilmemin ve cehennemden gelen popo aramasının tüm kanlı ayrıntılarını anlatıyorum.

"Ve işte bu kadar. Son." Yorgunluktan iç çekerek dişlerimin arasından yalan söylüyorum.

İkna olmayan Ashlyn saçmalık demek için ağzını açtığı anda Kate işaret parmağını havaya kaldırır. "Durun. Tuvaleti kullanmam gerekiyor," diye anons eder. "Ama diğer her şeyi gerçekten duymak istiyorum, o yüzden

bensiz devam etme." "Acele etme," diyorum ona.

Ashlyn'den ve onun yanımdaki dedektif bakışlarından kaçınarak ağzıma bir lokma dondurma atarken o koridora yöneliyor ve banyoyu buluyor. Dürüst olmak gerekirse, dile getirmediği varsayımında haksız değil. Ona anlatmam gereken daha çok şey var. Ve anlatacağım da. Ama ancak bir ya da beş kadeh içtikten *sonra* bunu atlatabilirim.

Patronumla yattığımı kendime itiraf etmek bir şeydir. En iyi arkadaşlarıma itiraf etmek tamamen farklı bir hikaye. Ve bu sabah Buchanan'la olanlardan sonra? Tüm durum daha da karmaşık bir hal aldı, beni merak içinde ve rahatsız bir halde bıraktı ve her şeyi olabildiğince çabuk bitirme dürtüsü ile ona geçmişimle ilgili bilmek istediği her ayrıntıyı anlatma arasında sıkışıp kaldım.

Evet. Ben bir enkazım ve nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Kurabiye hamurlu dondurmadan ağzıma bir ısırık daha atıp kaşığı yalıyorum, hayatımın karmaşasında kaybolduğum için etrafımı saran sağır edici sessizliği fark edemiyorum.

"Dahası da var," diye karar verir Ash. "Öyle değil mi?" "Evet, kesinlikle daha fazlası var," diye onaylıyor Blake.

"Daha fazlası yok," diye yalan söylüyorum, yüzümü buruşturuyorum.

"Hadi ama. Anlat bize," diye dürtüklüyor Ashlyn, sonra gözleri irileşiyor. "Bekle. Bana düşündüğüm şeyi yapmadığını söyle."

Yüzümü daha da buruşturuyorum, suçlu ifademi kurabiye hamuru lezzetinin arkasına saklıyorum.

"Hayatta olmaz." Omzumu itti. Hiçbir şekilde sert değil ama yine de meramını anlatmayı başarıyor ve ben de elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Evet, biliyorum," diye mırıldandım.

"Neyi biliyorsun?" Blakely talep ediyor. "Az önce ne oldu?"

"Bekle, ne kaçırdım?" Kate mutfığa geri dönerken sorar. "Detayları.

Şimdi," diye emrediyor Ashlyn.

"Anlatacak pek bir şey yok," diye

çitliyorum. "Mia," diye uyarıyor
Ashlyn.

"Kate, buranın sıcaklığı nasıl?" Ona sordum. "Sıcak mı? Soğuk mu? Hamile olduğun için rahat olduğundan emin olmak istiyorum--"

"Hayır," diye araya giriyor Ashlyn. "Üzgünüm Kate. Seni sevdiğimi ve rahat olmanı istediğimi biliyorsun ama Mia şu anda seni günah keçisi olarak kullanıyor ve konuşmamız bitmedi."

"Tamam, peki," diye çıkıştım. "Buchanan bana çıkma teklif ettikten ve ben onu reddettikten sonra, daha az geleneksel... bir anlaşmaya vardık ve--"

"Yani bunu yaptın mı?" Ashlyn araya giriyor.

Dudaklarım bir tarafa doğru kıvrılıyor ve "Belki?"

diye mırıldanıyorum.

"*Belki* de ne anlama geliyor?" Blake soruyor. "Siz menfaatleri olan arkadaşlar falan mısınız?"

"Daha çok düşman gibiydik," diye açıklıyorum. "Ya da en

azından öyle başladı." "Peki ya şimdi?" Ashlyn dürtüyor.

"Tam olarak emin değilim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, bir yandan da dolaplarımda bir şişe votka arıyorum. O shotlar şu anda kulağa oldukça hoş geliyor. "Yani, evet. Kesinlikle ilişkiye falan girmiyorum ama takıldıkça birbirimizi daha iyi tanıdık ve bugün erken saatlerde işler biraz daha... kişiselleşti ve ona açmam gerektiği gibi açılmak yerine bir sürtük gibi davrandım ve her zaman yaptığım gibi konuyu saptırdım. Şimdi nerede durduğumuzu, nasıl davranmam gerektiğini ya da bu konuda başka bir şey bilmiyorum."

"Yani arkadaş oldunuz," diye bitiriyor Kate.

"Belki mi?"

Blakely, "Çirkinleşen arkadaşlar," diye ekliyor. "Demek ki haklıymışım!" Ellerini havaya kaldırarak bir dönüş yapıyor. "Booyah!"

Parmaklarımın bir hareketiyle votkanın kapağı açılıyor ve yere düşüyor ama ben onu almaya zahmet etmiyorum. Bunun yerine dondurma kabıma biraz votka döküyorum ve kaşığımınla karışımı karıştırıyorum. "Şu anda ne olduğumuzdan emin değilim, ama nedenini tam olarak kestiremesem de kendimi kötü hissettiğimi biliyorum, bu da her şeyi garip, tuhaf ve... bir karmaşa haline getiriyor."

Ash bana, "Alınma ama patronunla karşılıksız seks yapmayı teklif ettiğin anda işler karıştı," diyor. Elimden votkayı alıyor ve kendi bardağına bir yudum ekliyor. "Ama zaten çizgiyi aştığına göre, tadını çıkarabilirsin ve eğer başka bir şeye dönüşürse, öyle olsun."

Başka bir şey mi?

İfadem bozuldu ve kaşığımı tekrar dondurmama daldırarak kremalı votka milkshake'in birkaç damlasının tezgâha sıçramasına neden oldum. "Başka bir şeye dönüşmesini istemiyorum."

Ash, "Başka bir şeye dönüşmesini istemeseydiniz, ondan bir şey sakladığınız için kendinizi suçlu hissetmezsiniz," diyor.

"Ash haklı," diye ekliyor Kate. "*Herkese* karşı kapalı bir kutu gibisin ve bugüne kadar bunu hiç umursamadın. Belki bu, o adamla gerçek bir ilişki aradığın anlamına gelmiyor ama ona rastgele bir takılmadan daha fazlasıymış gibi bakmaya başladığın anlamına geliyor."

Blakely, "Belki arkadaşın bile olabilir," diye ekliyor. Tezgâhın diğer tarafına uzanıyor ve tezgâhın üzerine sıçrayan kremayı parmağıyla silip ağzına atıyor. "Oh, evet, bu iyi." Kate sırtırken o da kendi yarısı yenmiş kartonuna biraz alkol döküp karıştırıyor.

"Bunu çok eğlenceli buluyorsun," diye belirtiyorum.

Omuz silkerek, "Arkadaş bölgesine geçmeye kararlı olmasına rağmen bir erkeği kol mesafesinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapan kızdan alın. Eğer pes eder ve olmasına izin verirsen o kadar da kötü değildir. Kim bilir? Ondan hoşlanmaya bile başlayabilirsin."

"Ama ben ondan hoşlanmak *istemiyorum*," diye itiraz ediyorum.

"Ya da belki de bunu yaparsan olacıklardan korkuyorsundur," diye mırıldandı Ash. "Ne olursa olsun, arkadaşlarının olması ve onların senin savunmasız olduğunu görmelerine izin vermen kötü bir şey değil. Aslında, bunun gerçekten iyi bir şey olduğunu iddia edebilirim."

"Tartışılabilir," diye mırıldanıyorum.

"Ya da tam isabet," diyor Blakely. "Vakıfta ders verdiğim çocuklardan birini görmeliydin. Aylarca herkese karşı büyük, şişko bir kış kafalıydı, ta ki başka bir büyük, şişko kış kafalı gelmeye başlayana kadar. Yumruk yumruğa kavga ettiler ve onları ayırmak zorunda kaldım, ki bu gerçekten çok komikti, size söyleyeyim. Ama daha sonra, Bir Numaralı Kışkafa sinir krizi geçirdi ve kollarımda ağlamaya başladı, bana hapisanede olan annesini ne kadar özlediğini söyledi. İki Numaralı Kafa her şeye şahit oldu ve bunun için ona kızmak yerine kaldırımında Bir Numaralı Kafa'nın yanına oturdu ve ona yine hapiste olan ağabeyinden bahsetti. Birbirlerinin *savunmasız* yanlarını görmelerine izin verdiler" diye vurguluyor. "Ve ne oldu biliyor musunuz? Arkadaş oldular ve şimdi neredeyse birbirlerinden ayrılmıyorlar."

"Bence Bir ve İki Numaralı Kışkafa için gerçekten harika," diyorum ona. "Yine de, artık iyi anlaştıkları için onlara yeni takma adlar vermeniz gerektiğini düşünüyorum."

"Meh." Blake omuz silkıyor. "Hâlâ göt kafalılar ama birbirlerine karşı değiller." "PS, ona söylemek istemediğin şey neydi?" Ash dürtüyor.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. "Hiçbir şey."

"Belli ki yalan söylüyorsun," diye karşılık veriyor. "Yani, gerçekten bize de söylemeyecek misin?"

Önümdeki alkollü milkshake'e bakarken geçmişimin tanıdık ağırlığı omuzlarıma ağır bir şekilde oturuyor, midem sıkışıyor. Biliyorlar. Bildiklerini biliyorum. Belki detayları değil ama çürükleri gördüler. Ya da en azından bazılarını. Ama bu, bu konuda gerçekten konuştuğumuz anlamına gelmiyor. En azından gerçekten. Bugün anıları bir kenara itmek yeterince zordu. Tekrar yapmak? Hem de en iyi arkadaşlarımla? Ciğerlerim yanıyor.

"Hey," diye mırıldanıyor Ash, rahatsızlığımı hissederek. Uzanıp ön kolumu sıkıyor. "Şaka yapıyordum. Hazır değilsen bize hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

"Shorty bana hiç vurdu mu diye sordu," diye fısıldadım.

Sessizlik.

Arkadaşlarıma bakıyorum ve iç çekiyorum.

"Evet." "Kahretsin," diyor Blake.

İçimden kuru bir kahkaha dökülüyor.

"Evet," diye tekrarlıyorum. "Bu nasıl ortaya çıktı ki?" Ash soruyor.

"Scarlett'in onu aldattığını bildiğimi ona neden söylemediğimi öğrenmek istedi, ama hikayenin tamamını bilmediğimi varsaydığımı söylediğimde, bir şey diğerine yol açtı ve karşı cinse olan kızgınlığımı görebiliyordu ve bu... ortaya çıktı." Ellerimi saçlarımın arasına sokup yüzümden uzaklaştırıyorum ve ekliyorum, "Ve sonra, bu konuda konuşmak istemediğim için, tekrar seks yapmak isteyip istemediğini sordum ve *bana*, '*Senin için bir pislikten başka bir şey değilim*' dedi." Sözlerini taklit ediyorum ve yanaklarımı şişiriyorum. "Sonra beni reddetti ve şimdi nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim yok."

"Onunla konuşmalısın," diye açıkladı Ash. "Ona Shorty'den ve her şeyden bahsetmek istemesen bile, ki bunu tamamen anlıyorum, bence muhtemelen incinmiştir ve onu kullandığını hissediyordur."

"Onu kullanıyorum," diyorum gülerek ama bu en iyi ihtimalle acınası bir durum. "Ben bir ilişki istemiyorum Ash." "Evet, ama madem menfaatleri olan arkadaşlar olarak anlaştınız, o zaman onun da böyle hissettiğinden emin olmalısın.

Hem *arkadaşın* olacaksın hem de bundan *faydalanacaksın*. Çünkü bunu yapmazsanız, o bedava bir jigolodan başka bir şey olmaz," diye karşı çıkıyor Ash.

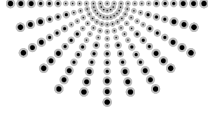
Homurdanıyorum. "O da aynı şeyi söyledi. Yani jigolo kısmını değil de, *eğer ona açılmak istemiyorsam, arkadaş sayılmayız* kısmını kastediyorum."

"Haklı olduğu bir nokta var," diye araya girer Kate. "Öyleyse onunla arkadaş ol. Gördün mü? Bu kadar basit."

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım dondurmamın içine. "Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. *Lütfen* konuyu değiştirebilir miyiz?" Blake Kate'e dönerek, "Benim bir şeyim var," diyor.

"Hamilelik seksi nasıl? Harika mı?" Kate'in yüzü çeri domatese dönüşür. "Çocuklar!"

Ve böylece, paçayı kurtardım.

Mutfağında telefonumun köşesini çeneme vuruyorum. Kızlar birkaç gün önce eve gittiler. Saatler önce, ama konuşmamızı aklımdan çıkaramıyorum.

Ayrıca Buchanan'ın asansörlü düzeneğinin dahice olduğuna karar verdim. İstenmeyen ziyaretçiler için endişelenmesine gerek yok. Kapısına dayanacak değilsin ya. Kimse gelemesin. Onun yerine, kapıcısıyla konuşmanız ya da katına çıkmak için kişisel numarasına sahip olmanız gerekiyor. İnsanlardan gerçekten hoşlanmayan bir kız için bu bir rüya gibi geliyor.

Durumun diğer tarafında olmanın beni kızımdan ısırması çok kötü. Onu gerçekten aramak istemiyorum ama bunu içimden atmam lazım. Hem de hemen. Yoksa çıldırabilirim.

Kendimi bundan vazgeçiremeden numarasını çeviriyorum ve telefonumu kulağıma götürüyorum.

Yüzük. Yüzük. Yüzük.

"Mia?" diye cevap veriyor

alçak sesi. "Merhaba."

İç çekiyor. "Yine evinin dışında mı kaldın?"

Homurdanıyorum. "Hayır."

Sessizlik.

"Acaba ödünç aldığım kıyafetleri bırakabilir miyim?" Ekliyorum. "İçeri girmem falan gerekmiyor."

"Yukarı gel."

Arama sona erer.

Yanaklarımı şişirerek mutfak tezgahından yeni yıkanmış kıyafetlerimi alıyorum ve asansöre doğru ilerliyorum. Çatı katının düğmesi yanıyordu ve ona basıp en üst kata çıktım.

Kapılar açıldığında, Buchanan diğer taraftaydı. Ama takım elbisesi yoktu. Onun yerine Antrenman Buchanan'ı gördüm. Sanırım şaplak bankasındaki bir numaralı yerim için sağlam bir rakip. Beyaz tişört. Gri eşofman altı. Nemli saçlar.

"Bir fotoğraf çekin. Daha uzun süre dayanır" diye espri yapıyor.

Sırıtarak cevap veriyorum: "Bir OF katılımcısı olarak bunun gerçekten doğru olduğunu teyit edebilirim."

Sessizlik.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, artık burada olduğuma göre başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Onun önünde. *Arkadaş* olmak mı istiyorsun?

"Yardımcı olabilir miyim Mia?" diye dürtüyor. Müstakil. Soğuk. Neredeyse robotik. Takılmaya başlamadan önceki gibi.

"Sanırım sana bir özür borçluyum," diyerek ona yeni katlanmış giysilerini uzattım.

Desteyi tereddütle alıyor ama başını sallıyor. Bakışlarındaki keskinlik az da olsa yumuşuyor.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Evet, ama öyle sayılır. Garip davrandığım için özür dilerim." "Böyle şeyler için özür dileme."

"Bana kızgınsın," diye belirtiyorum. "Umursamamam gerektiğini biliyorum ama sanırım umursuyorum. Ve bu kafamı karıştırıyor."

Kaşları çatıldı. "Yani kafanı karıştırdığı için mi özür diliyorsun?"

"Özür diliyorum çünkü arkadaşlarımdan bana kızması fikrinden hoşlanmıyorum ve her nasılsa, tüm bunlar olurken sana sanki benim..."-boğazımı temizliyorum-"*arkadaşım* gibi bakmaya başladım."

"Arkadaşım," diye tekrarlıyor, ama piçin kayıtsız yüzü hiç değişmiyor, ne düşündüğüne dair en ufak bir ipucu bile vermiyor.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Bu garip, çünkü sen bir tür pisliksin." Ağzı titriyor ama ayılıyor. "Sana kızgın değilim."

"Bana kızgınmışsın gibi hissediyorum."

"Sadece her şeyi kontrol altında tutmaya çalışıyorum" diye açıklıyor. Her şeyi.

Bizim gibi.

Ve anlaşmamız.

Belki de düşündüğümden daha fazla aynı fikirdeyizdir.

"Ben de." Keskin bakışları yerine geniş göğsüne gerilmiş beyaz kumaşa bakıyorum. Her zaman koruyucu katmanlarımı sıyırmayı başarıyor ve beni itiraf etmek istediğimden daha açıkta bırakıyor.

Yaklaşıp yanağıma dokunuyor ve gözlerimiz buluşana kadar başımı yukarı kaldırıyor. "Ben onun gibi değilim. Seni zorlamayacağım, özellikle de bana hiçbir şey borçlu değilken. Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum."

"Var," diye başladım.

Başını sallıyor. "Ben buradayım. Bana ne şekilde ihtiyacın olursa olsun buradayım." "Sadece seks olsa bile mi?" diye soruyorum.

İfadesi bir şeyle parlıyor, tanıdık kayıtsızlık maskesi yerine oturuyor. Bu bakış analiz edemeyeceğim kadar hızlı ve başımı eğiyorum.

Eli çenemden çekiliyor ve başını sallıyor. "Neye ihtiyacın varsa, Brat."

"Teşekkür ederim." Yutkunuyorum. "Ama ikimiz de masada bir ilişki olmadığı konusunda hemfikir olduğumuz sürece, bilmeni isterim ki ben buna" -parmağımı aramızda sallıyorum- "iki yönlü bir yolmuş gibi bakıyorum, yani ben de buradayım. Neye ihtiyacın varsa vermek için. Bu birkaç orgazmdan fazlası olsa bile. Açılmak anlamına gelse bile

sana biraz daha fazla."

"Gerçek arkadaş gibi mi?" diye açıklıyor. "Sadece seks arkadaşı değil mi?"

Başımı salladım. "Yani, kanka arkadaşla eşanlamlı gibi bir şey ama evet. Sanırım sevişme kısmına biraz daha fazla odaklanıp kankalık kısmında başarısız oldum, ki arkadaşlarımdan biri sana kendini jigolo gibi hissettirmiş olabileceğimi ve bunun adil olmadığını söyledi, bu yüzden özür dilerim."

Kuru bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Arkadaşlarına benden bahsettin mi?" "Belki." Alt dudağımı yaladım. "Bu bir sorun mu?"

"Bu kurallara aykırı değil mi?" diye soruyor. "Sanırım o kuralı çiğnedim."

"Ve onlara seks yapacağımızı mı söyledin?" Yüzümü buruşturuyorum.

"Belki mi?"

"Evet ya da hayır," diye zorlar. "Evet."

"O zaman bence sen daha fazla eğildin."

Yanağımın içini ısırarak neşemin görünmesini engelliyorum ve "Belki" diye mırıldanıyorum.

"Onlara sikimi ne kadar sevdiğini söyledin mi?" Elleri kıcımlı buluyor ve beni içine çekiyor.

"Hayır dersem başım belaya girer mi?" Beni omzunun üzerinden atıp yatak odasına taşırken içimden bir çığlık kopuyor. Yatağının ortasına bir gümbürtüyle iniyorum ve mükemmel yatağını mahvediyorum.

yatakta. Bir anda üstüme çıktı.

"Hey!" diye itiraz ediyorum, göğsünü iterken tekrar onun altında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini görmezden geliyorum. Onu hissetmek. Her birini. Tek. İnç. Ellerimi göğüs kaslarında ve omuzlarında gezdirerek soruyorum: "Peki ya kurallar? Senin yatağında olmamam gerekiyor, unuttun mu?"

"Kuralların canı cehenneme."

"Profesör--"

"Bu gece için," diye açıklıyor. "Sadece bu gece için. Ve sadece tek bir kural var" diye ekliyor.

"Hâlâ yalan söylemeni istemiyorum ve hâlâ başka biriyle takılmanı istemiyorum."

"Kalçalarımın arasında olan sen olduğun için bunun bir sorun olduğunu sanmıyorum." Demek istediğimi kanıtlamak için bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum.

"Güzel."

Kolları beni iki yanımdan kavırıyor ve bacaklarımı daha da açarak onu kendime yaslıyorum. Kalçalarımın arasına yerleşmiş olması kavgamızın acısını dindiriyor. Dürüst olmak gerekirse, bana kızmadığı için o kadar mutluyum ki sekse bile ihtiyacım yok. Bir sarılma yeter.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp mırıldanıyor: "Gülüşünü seviyorum."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Özellikle de gerçek olduğunda."

"Her zaman gerçektir," diyorum ama gözleri inceliyor. "Yalan yok, unuttun mu?"

Gülümsemem yumuşuyor ve ellerimi sırtında gezdiriyorum. "Yalan yok."

"Aferin kızıma." Eğiliyor, alnımdan öpüyor ve görevdeki bir adam gibi vücudumdan aşağı kayıyor, ancak görevin ne olduğundan tam olarak emin değilim.

Başımı kaldırarak, başparmaklarını yoga pantolonumun bel bandına geçirip bacaklarımdan aşağı kaydırmasını izliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Evimde seks yok kuralını çiğnemek için sadece bir gecem var." Bacaklarımı omuzlarına atıyor. "Gerçekten bunu boşa harcayacağımı mı düşünüyorsun?"

Bir anda ağzı üzerimde, kıvrımlarımla ziyafet çekerken elleri belimi buluyor ve dizlerinin üzerindeyken kürek kemiklerim ve başımdan başka hiçbir şey yatağa değmeyene kadar beni yukarı kaldırıyor.

"Lanet olsun--" Sözlerim bir iniltiyle kayboluyor. Tüylerim diken diken oluyor ve onun iniltisi havayı dolduruyor.

Daha önce makyaj seksi yapmıştım.

Shorty ile olan çalkantılı ilişkiyi düşünürsek, birçok kez. Ama bir tartışmadan sonra hiç arkadaşça seks yapmadım.

Evet. İnanılmaz bir şey.

Topuklarım omuzlarına gömülürken dili merkezime dalıyor, sonra klitorisimin etrafında dönüyor. Kaldıraç için çaresizim. Sürtünme için. Her şey için.

"Evet," diyorum. "Evet, evet, evet. Yala beni, Profesör. İyice yala beni. Bunun ne kadar harika bir his olduğunu bilemezsiniz." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ağzının sıcaklığı kaybolmadan önce yanlarımdaki çarşafları yumrukluyorum ve beni ters çeviriyor.

"Kaldır kışını," diye homurdanıyor.

Yüzümü yastığına dayayıp popomu havaya kaldırdığımda prezervatif paketinin tanıdık yırtılma sesi havada yankılanıyor. Bu ses hiç bu kadar tatlı gelmemiştir. Çünkü buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Anlaşmamızın hâlâ geçerli olduğunu ve beni reddetmediğini ya da değiştirmediklerini hatırlatmasına ihtiyacım var. Henüz değil. Bundan vazgeçmeye hazır değilken olmaz. Ondan vazgeçmeye. Elleri belimi kavırıyor ve sikinin başı damlayan giriş yerimle oynuyor.

Ona doğru bastırıyorum, ama o geri çekiliyor, omzumun üzerinden bakarken kendi iniltimi zorluyorum. "Profesör--"

"Bunu istiyor musun?" diye soruyor, aletini klitorisime doğru sürüklüyor ve içine bastırıyor.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak ama arkamdaki adama odaklanmaya devam ediyorum. "İstediğimi biliyorsun."

"Ne kadar?"

"Bunun için yalvarmamı mı istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Bunu sana benim aletimin yaptığını bilmeni istiyorum. Dilim. Parmaklarım. Benim sikim. *Ben*." "Evet, sen," diye nefes alıyorum.

"O zaman adımı söyle." Kalçalarını tekrar bana doğru yuvarlıyor ve ben gözlerimi sıkarak

kapatıyorum. "Profesör değil," diye tükürüyor. "Patron değil. Buchanan değil. Ama benim adım, Mia."

"Size her zaman isminizle hitap ediyorum *Profesör*," diyorum şansımı deneyerek.

Kıçıma vuran elinin keskin acısı beni inletiyor. Sonra elleri tekrar belimde, beni yerimde sabitliyor.

"Birlikteyken olmaz," diye savunuyor. "Böyle olduğumuzda değil." İfadem bükülüyor. "Bana orgazm sözü vermiştin."

"Ve bana senin için sadece bir pislik olmadığımı dair söz vermiştin," diye homurdanıyor. "Ben bir insanım. Bir arkadaş." "Orgazm olurken diğer arkadaşlarımın isimlerini söylemem."

Başını içime soktuktan sonra geri çekiliyor ve ikinci kez kıçıma vurarak boğazımdan bir inilti çıkarıyor. "Kahretsin, Patron! Sik beni!"

"Adımı söyle, Mia." Parmakları girişimi buluyor. Onları usulca içime daldırıyor, klitorisime getiriyor ve yavaş daireler çizerek ovuyor, gerçek bir konuşma yapmak bir yana, doğru düşünmeyi bile neredeyse imkânsız hale getiriyor.

"İtiraf et, benden başka kimse sana böyle hissettirmiyor," diye geveliyor.

Yakında orgazm olmazsam gerçekten ağlayabileceğime ikna olana kadar his her bir santimimi eziyor. "Dostum, bana işkence etmeyi bırak. Lütfen--"

"Söyle." Parmakları ileri geri makaslanıyor. "Benim." Parmaklarını kıvrıyor ve iç duvarlarım boyunca yavaş bir daire çiziyor. "İsim."

"Tamam." Hayatımda hiç olmadığım kadar çaresiz ve tahrik olmuş bir halde sırtımı kamburlaştırıyorum. "Becer beni, Henry."

Eli geri çekiliyor, yerini sikinin başı alıyor. "Tekrar söyle." Sonra bekler. "Siktir git, Henry."

Yemin ederim sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum. "Ben de bunu yapmanı istiyorum. Hadi Mia. Beni içeri al. Benimle olduğunda, *benimle* olduğunu bilmeme izin ver."

Kararsız nefeslerim onun kontrollü nefeslerine karışıyor ve fısıldıyorum, "Seninleyim Henry. Bana böyle hissettiren tek kişinin sen olduğunu biliyorsun. *Lütfen*."

"Aferin kızıma." İçime doğru itiyor ama beni yerimde tutuyor, etrafında gerildiğim için saldırıdan ileri doğru sarsılmamı engelliyor. Kalçalarını geri çekip tekrar içime girdiğinde neredeyse boşalıyordum.

"Evet. Kahretsin, Henry, evet," diye övünüyorum. "Bunun ne kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok. Devam et. Sakın durma. Lütfen durma." O kalçalarını tekrar tekrar pistonlarken, saçma sapan kelimelerim ağızımdan dökülüyor. Ben onun adını sayıklarken tenim daha da ısınıyor, omurgam ve alnım boyunca terler boşalıyor. Henry. Buchanan ya da Profesör ya da Patron değil. Ama Henry. Tek ve biricik.

Ve geliyorum. Mutluluk vücudumun her santiminden, her lifinden yayılıyor. "Beni sağ, bebeğim. Bırak amın beni emsin."

Kalçalarımı sıkıca kavraması beni yerimde tutarken, ben onun etrafında kenetleniyorum ve

Henry inliyor. Vücudu benimkinin üzerinde kıvrılırken aleti içimde titreşiyor.
Sikeyim.

Birlikte olduğum diğer erkeklere kıyasla onunla seks hayatımın ne kadar iyi olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Eğer bilseydi, muhtemelen bunu bana karşı kullanırdı. Ama kullanmazdı. Kullanmayacağını biliyorum. Hiçbir şeyi bana karşı kullanmaz. Ve bu çok korkutucu.

Yine de iyi olduğumuza sevindim. Bunu yapmaya devam edebildiğimiz için mutluyum. Beni böyle hissettirmeye devam edebildiği için mutluyum.

Devasa gövdesi tarafından ezilmeme rağmen yavaşça nefesimi toplarken, "Sen iyi bir arkadaşsın Henry," diye mırıldandım.

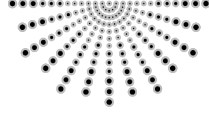
Göğsü sırtıma yaslanarak keyifle gümbürdüyor. Yan yattığında beni göğsüne doğru çekiyor. "Sen de iyi bir arkadaşsın, Mia."

Yanıma uzanıyorum. "Ayrıca gerçekten güzel bir yatağın var."

Kıkırdaması içimi ısıtıyor ve onları yapışkan hale getiriyor. "İstemiyor musun? Aslında, cevap verme. Tabii ki bilmiyorsun. Muhtemelen yatağını düzeltmeliyiz."

"Meh, ben iyiyim."

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor ama ben ona bir şey diyemeyecek kadar bitkinim. "Elbette öylesin."

Bir sonraki maçı evimizde kaybediyoruz ve takım üzüntülerini SeaBird'de gidermeye karar veriyor. Kaybı akıllarından silmek için oldukça iyi bir yol gibi görünüyor. Neyse ki bu gece vardiyam var, bu yüzden onlara gönüllerince hizmet etmekten mutluluk duyuyorum, boktan bir mali karar olmasına rağmen her şeyi hesabıma koyuyorum.

Anladım.

Kaybetmek nasıl bir şey.

Bu akşamki maç için harcadıkları onca emekten ve hakemlerin verdiği boktan kararlardan sonra? Acılarını bastırmak için biraz alkolü hak ettiler.

Henry de burada. Pek konuşmadık. Ben işimi yapmakla meşguldüm, o da aynı şeyi yapıyor, ekiple sohbet ediyor, bu geceki katılımdan yakınmalarına izin veriyordu.

Adam bir seks tanrısı ve takım mağlubiyeti alkolle bastırmak istese de ben orgazmla bastırmayı tercih ederim. Tercihen de tek ve biricik olan tarafından. Gözleri benimkileri bulduğunda Colt ve Theo ile kadeh tokuşturmakla meşguldü. Arkalarında tanıdık bir sıcaklık kaynıyor ve onun da aynı şeyi düşünüyor olabileceğini ima ediyor.

Belime bağladığım siyah önlüğümün içinde telefonum çalmaya başladığında, bir grup puck tavşanı için tekila shot doldururken gülümseyerek çenemi kaldırıp sessiz bir merhaba diyorum.

Merakla ellerimi bir bulaşık bezine siliyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Fen Amca'nın adı ekranda yanıp sönüyor ve başparmağımı üzerinde kaydırıyorum. "Alo?"

Sessizlik.

Diğer elimle kulağımı tıkıyorum ve sanki görmemek işitme duyumu artıracakmış gibi gözlerimi kapatıyorum, ama etrafımı saran kaosu engellemek için hiçbir şey yapmıyor. "Alo? Fen Amca?"

"Selam Mia," diye cevap veriyor Fen.

"Hey. N'aber?" diye sordum. "Her şey yolunda mı?"

"Mia, tatlım," diye seslendi Hadley Teyze. Beni hoparlöre almış olmalılar.

Etrafımdaki kaosu yatıştırmak için bir parmağımı delinmiş tragusuma bastırarak, "Tamam, beni resmen korkutuyorsunuz. Sorun nedir?"

Fen Amca, "Pixie gitti," diye mırıldanıyor.

Bağırsaklarıma inen bir yumruk gibi, kelimeler bana sertçe çarpıyor ve ciğerlerimdeki hava boşalıyor. "Ne dedin sen?"

"Pixie," diye tekrarladı Hadley Teyze. "O gitti, Mia."

Halüsinasyon görüyorum diye dua ederek barın kenarında tökezlerken kulaklarımda alçak bir vızıltı yankılanıyor. Dinlenme odasına doğru yöneliyorum ama ancak koridora kadar gelebiliyorum ki bacaklarım tutmuyor ve yan tarafımı kaba tuğla duvara yaslıyorum. "Ne oldu?"

"Emin değiliz." Fen Amca iç geçiriyor. "Konser sırasında uyuyabilsin diye onu otobüste bıraktık ve geri döndüğümüzde..."

Göğsümün ortasını ovuyorum ama ağrı geçmiyor. Sadece büyüyor, beni nefessiz ve kırık bırakıyor.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Pixie olmaz. O olmaz.

"Mia, çok üzgünüm," diyor Fender Amca. "Ona göz kulak olmam için bana güvendiğini biliyorum ve--"

"Sen onun için en iyi şeydin." Gözyaşlarımı geri kırıyorum ve başımı tavana doğru eğerek nemin gitmesini diliyorum. "Ben... Ben gerçekten veda etme şansım olmasını ya da en azından sonun yaklaştığı konusunda uyarılmayı umuyordum, biliyor musun?" Elimin tersiyle burnumun altını siliyorum ve sanki kolum binlerce kilo ağırlığındaymış gibi yanıma düşmesine izin veriyorum. "Lanet olsun."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor Hadley Teyze. Beni mi yoksa Fen Amca'yı mı teselli ettiğinden emin değilim. Ne de olsa Pixie, Fender'in artık ayık olmasının nedenlerinden biri. Kaybını o da benim kadar kötü hissediyor olmalı. Ve bu berbat bir şey. Gerçekten berbat. O benim köpeğimdi. Bebeğimdi. Babamın her zaman bir pislik olmadığının kanıtı. Düşünceli olabileceğinin kanıtı. Hakiki. Ve şimdi, o gitti.

Vücudum titriyor ve boğazıma takılan hıçkırıkla neredeyse boğuluyordum ama yutkunmayı başardım.

Burada değil.

Burada kendini kaybetme.

"Onsuz ne yapardım bilmiyorum," diye homurdanıyor Fender. "Gittiğine inanamıyorum."

"Gitmeliyim," diye fısıldadım.

"Çok üzgünüm Mia," diye karşılık verdi. "Biliyorum."

Telefonu kapatıyorum ve başımı sert duvara yaslıyorum. Duygularım kalp ağrısı ve pişmanlıkla karmakarışık. Onun yanında olmalıydım. Onu daha çok görmeye gitmeliydim. Fender'e siktir olup gitmesini söylemeli ve onu evime geri götürmeliydim. Bir sürü şey yapmalıydım. Ama o gitti.

Gitmiş.

"Sorun ne?" diye soruyor alçak bir ses arkamdan.

Boğazımı temizliyorum ama golf topu büyüklüğündeki yumru hafiflemiyor. Sadece nefes alamayana kadar beni daha çok boğuyor. *Nefes* alamıyorum. Tuttuğum hıçkırık serbest kalıyor, acı

bir tsunami gibi vuruyor. Kollar beni anında sarıyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Sanki göğsüme ağır, sivri kayalar saplanmış gibi ve bu keskin ağırlık taşıyabileceğimden daha fazla.

"Mia, sorun ne?" Henry beni çevirip yüzümü ona dönmemi istiyor.

Başımı onun sert göğsüne doğru sallıyorum, kelimeleri yüksek sesle söylemek bir yana düşünemiyorum bile. "Söyle bana Mia, yoksa yemin ederim öğrenene kadar burayı dağıtırım--" "Pixie gitti."

Elleri sırtımda donup kalıyor. "Ne demek gitti?"

"O öldü, Henry. O öldü." Bir hıçkırık daha kopuyor ve göğsüm kabarıyor. "O gitti ve ben ona veda edemedim. Onun sadece bir köpek olduğunu, yaşlı olduğunu ve sonsuza kadar yaşamayacağını biliyorum ama bu berbat bir şey Henry. Neden herkes gidiyor? Neden herkes ölmek zorunda?"

Beni daha sıkı sıkıyor, sonra küçük koridorda çıkışa doğru yönlendiriyor. "Hadi gel." Başımı sallıyorum ve beni tuttuğu yerden kurtulmaya çalışıyorum. "Çalışmam gerek, yapmam gerek--"

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Ben halledeceğim."

İtiraz edemeyecek kadar yorgunum. Karşı koyamayacak kadar bitkinim. Onun yerine onunla gidiyorum, bacaklarım spagetti makarnasından başka bir şey değil, onun boyun eğmeyen gövdesine yaslanıyorum ve ağırlığımı Henry'nin almasına izin veriyorum. Sokaklara ulaştığımızda serin hava aklımı başıma getiriyor ve titreyerek nefes alıp gözyaşı lekeli yanaklarımı siliyorum.

Maskara bulaşmış parmaklarımı gördüğümde nefesimin altında "Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Berbat görünüyor olmalıyım.

Kendine hakim ol, Mia.

Henry, "Hadi," diye tekrarlıyor ama ben ondan uzaklaşıyorum. "Ben iyiyim."

"Mia--"

"O sadece bir köpek, Henry." Bu sözler ağızımda kötü bir tat bıraktı ama o anlamazdı. Hayvanları sevmez bile. Muhtemelen bu kadar önemsiz bir şey için ağladığım için aptal olduğumu düşünüyordur. Ve dürüst olmak gerekirse, haksız da değil. Saçmalıyorum. Titreyerek bir nefes daha veriyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Nefes al.

Tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum, ısırın acının beni topraklaması için dua ediyorum.

Sadece nefes al, Mia.

Henry, "O sadece bir köpek değil," diyor. "O *Pixie*." Tekrar elime uzanıyor ve bu sefer ona karşı koyamayacak kadar güçsüzüm. Güçlü olmak için. Kayıtsız kalmak ya da meşhur belalı maskemi takmak için.

Tanrım, bu Pixie.

Gitmiş.

Ve asla geri gelmeyecek.

Benden bir hıçkırık daha kaçıyor. Beni otoparkın kenarındaki gölgeli bir köşeye götürüyor, orada biraz olsun mahremiyet bulabiliyoruz ve beni kucaklıyor.

"Ş... " Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Ne yapabilirim? Seni bir yere götürebilir

miyim? O neredeyse seni oraya uçurabilir miyim? Bunu nasıl düzeltebilirim?"

"Bunu düzeltemezsin," diye fısıldadım. "O artık yok. Ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Altım

Dudaklarım titriyor ve gözlerimi tekrar sıkarak kapatıyorum, yeterli çabayla gücün dünyayı tamamen bloke etmesi için dua ediyorum.

Bir bok yapmıyor. O hala ölü. Hâlâ ölü. "Çok üzgünüm Mia," diye mırıldanıyor Henry.

Saçlarım gözyaşı lekeli yanaklarıma yapışıyor, ben de onları itiyorum ve boş gözlerle ayaklarımın altındaki yere bakıyorum. Hissizliğin beni ele geçirmesine ihtiyacım var. Parçalanıyormuşum gibi hissetmeyi bırakabilmem için bu hissizliğin beni ele geçirmesine ihtiyacım var. Sanki paramparça oluyormuşum gibi. Ama faydasız. O gitti.

"Onunla daha çok vakit geçirmeliydim," diye ağlıyorum. "Ona daha fazla ödül vermeliydim. Fender şehirdeyken onu daha fazla yürüyüşe çıkarmalıydim. Yapmalıydim--"

"Sana ihtiyacı olduğunda oradaydın ve sonra amcanın ona daha çok ihtiyacı olduğunu fark ettiğinde herkesin senden beklediğinden daha özverili davrandın ve gitmesine izin verdin."

Gitmesine izin verdim.

"Bundan nefret ediyorum. Gitmesine nasıl izin verdiğimden nefret ediyorum. Onu ilk başta nasıl sevdiğimden nefret ediyorum. Bu duygudan nefret ediyorum, Henry.

Bundan çok nefret ediyorum."

Beni tekrar göğsüne çekerek elini sırtımda gezdiriyor. "Seni seviyordu, Mia. Bunu anlamak için ikinizi birlikte görmeme bile gerek yoktu."

Bir hıçkırık daha beni neredeyse parçalıyor ve başımı ileri geri sallıyorum. "Siktir," diye bağıríyorum. "Siktir, siktir, siktir."

"Ş..." Dudakları başımın tepesine değiyor. "Ş... Hadi."

ONUN YATAĞINDA UYUYAKALMIŞIM.

Kurallara aykırı ama yine de yaptım. Ve bu güzel.

Tutuluyor.

Neredeyse unutuyordum.

Sonunda gözlerimi açtığımda yüzümün şiştiğini hissediyorum. Elimi bastırıp Henry'nin göğsünden çekiyorum, yatağında doğruluyorum, çarşaf belime dolanıyor. Sabah ışığı dış duvar boyunca uzanan pencerelerden içeri süzülüyor ama bunun değerini bilemiyorum. Yalvardığım uyuşukluk sonunda çirkin yüzünü gösterdi ve ben bitkin düştüm. Sırtımı yatak başlığına dayamış, boş boş önüme bakıyorum, dün geceden ve pek de küçük olmayan duygusal çöküşümden sonra ne yapacağımdan ya da ne söyleyeceğimden emin değilim.

Birkaç dakika sonra Henry yanıma doğru kayıyor, güçlü kolu yatağın üzerinde uzanıp beni arıyor. Dizime çarptığında kaşları çatılıyor ve gözlerini açıyor. Normalden daha hafifler. Belki daha

az temkinli. GörünüŖe göre, acımasız Henry'nin uyanması birkaç dakika alıyor ama ben yanımdaki uykulu adamı seviyorum.

"Hey," diye homurdanıyor, kendini yukarı itiyor ve benim pozisyonumu taklit ediyor. "Merhaba."

Bir eliyle esnemesini örtüyor, sonra da sevimli yatak başını ovuşturuyor. "Nasıl hissediyorsun?" "İyi," diye yalan söyledim.

Bildiğini biliyorum. Gözlerimde görebildiğini biliyorum. Boş bakışlarımda hissedebildiğini biliyorum. Yalan söylüyorum. İyi değilim. Aptalca ama hiç de iyi değilim. Kalbim kırık. Ve uzun zamandır bırakın kalp kırıklığını, hiçbir şey hissetmeme izin vermemiştim. Bu katmanları kaldırıp kendime *hissetmek* için izin vermek hatırladığımdan daha da kötü ve bundan nefret ediyorum. Kırılganlık. Keskin acı. Çaresizlik.

"Kurallarımızdan birini çiğnediğin için seni azarlamam gerekirdi," diye mırıldanıyor, bana ihtiyatla bakarak, "ama sanırım geçmeyi hak ettin."

Acınası bir kahkaha uyuşukluğu aşıyor ve başımı sallıyorum. "Tanrım, teşekkürler." Dizimi usulca sıkarak, "Neden sıcak bir duş almıyorsun?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Tamam."

OTUZ DAKIKA SONRA, DÜŞÜN KAPISINI İTEREK AÇTIĞIMDA İÇERİDEN BUHARLAR YÜKSELİYOR. SİS BATTANİYELERİ

ve banyo tezgahında sıcak bir latte duruyor. Henry'nin bunu ne zaman gizlice getirdiğinden emin değilim ama minnettarım. Düşünceliliği için. Tatlı jesti için. Bardağın altında bir zarf vardı. Dikkatlice alıp ters çeviriyorum ve fotoğrafı çıkarıyorum. Ben ve Pixie.

"Pix." Boğazıma bir ürperti daha düğümleniyor ve alt dudağımı ısırarak parmaklarımı parlak resmin üzerinde gezdiriyorum. Kapıyı açıp fotoğrafı ve kâğıt bardağı yatak odasına götürüyorum. Henry odanın köşesindeki masasında oturuyor. Dizüstü bilgisayarını önünde açık ve parmakları e-postaları yanıtlarken tıkırdıyor. Sanki dünyamı sarsmamış gibi. Sanki dün gece ve bu sabah her şeyin ötesine geçmemiş gibi. Sanki ben göğsüne yaslanıp ağlarken bana sekiz saat boyunca sarılmamış gibi.

Omzumu kapı pervazına dayayarak, "Bunu nereden buldun?" diye sordum.

Bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Gordy buldu. Birkaç yıl önce Instagram'da paylaşmıştın."

Fotoğrafı kaldırıp tekrar incelerken ellerim titriyor. Bir parktayız, etrafımız yeşil çimenlerle çevrili. Güneş tepemizde yüksek ve parlak. Dili bir tarafa doğru sarkmış, ben de kollarımla ona sarılmış deli gibi sırtıyorum.

O haklı.

Şimdi hatırladım.

"Bu resmi unutmuşum," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Bilgisayarına geri döner ve çalışmaya devam eder.

"Hey, Henry?" Fısıldıyorum.

Bilgisayarından gelen ritmik yazılar sustu ve tekrar bana baktı.

"OF parası mı?" Yanağımın içini ısııyorum, bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyorum ama koca, aptal ağzımı açtığım için geri adım atamayacak kadar inatçıyım.

Bakışları yumuşar. "Ne olmuş ona?"

"Hepsini bağışladım. Hepsini. Dört yüz bin doların üzerinde." Bu aptalca yüksek miktara gülüyorum ve kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Geçen yıl amcam, ailesi olmayan zor durumdaki çocuklar için Boost Gençlik Vakfı'nı açtı. Benden gönüllü olarak yardım etmemi istedi. Bir süre gönüllü oldum. Bir yanımdan gerçekten sevdi. Diğer yanımdan mı? Çok zordu. Onların etrafında olmak. Ne zaman üzgün küçük yüzlerine baksam, tek görebildiğim çocuk halimdi. Ama yardıma ihtiyaçları vardı, biliyor musun? Çok fazla yardıma," diye fısıldıyorum. "Ben de katkıda bulunmanın farklı bir yolunu buldum. Kendime acımadan onların yanında olamadığım için ihtiyaç duydukları şeyi sağlamanın farklı bir yolunu." Lattemden bir yudum alıyorum ama dilimi talaş hissinden kurtarmıyor. "Para oraya gitti. Boost'a."

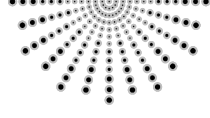
Başını sallıyor, kısıp kaşlarıyla itirafımı sindiriyor. "Neden hiç kendin için saklamadın?"

En azından öğrenci kredilerini ödeyecek kadar mı?"

"Haklıymışsın. Paradan nefret ediyorum," diye fısıldadım. "İnsanlara yaptıklarından nefret ediyorum. Onları nasıl değiştirdiğinden. En iyi niyetlerle bile aileleri nasıl parçalayabildiğinden. İnsanların onun için öldürmesinden. İnsanların onun için ölmesinden. Bu beni dehşete düşürüyor."

"Yani onu vermek ve onsuz geçinmek daha mı kolay?" Sorusunda herhangi bir yargılama yok. Sadece gerçek bir merak. Anlama arzusu. Olayları benim bakış açımdan görmek.

"Sanırım öyle." Elimdeki resme bakıyorum ve onu havaya kaldırıyorum. "Tekrar teşekkürler." Ve banyoya geri dönüyorum.

Pazartesi sabahı alarmım çaldığında gözlerim hâlâ şişti. Yan döndüm.
Henry'den gelen bir mesajı fark ettiğimde kapatmak için telefonuma uzandım.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Bugün indirim var.

BEN

Gerek yok.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Sanırım öyle.

BEN

Patron.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Brat.

BEN

Cidden, ben iyiyim.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Arada bir iyi olmamak sorun değil Mia.

Diğer herkes için, elbette. Benim için mi? Benim aynı lüksüm yok.

Küçük resmimi kemirirken, başka bir mesaj belirdiğinde zihnimde bir düzine yanıt taslağı hazırlıyorum.

PROFESÖR SEKSİ
TAKIM

Bir gün izin al.

BEN

Ben sadakayı sevmem, unuttun mu?

PROFESÖR SEKSİ
TAKIM

Bu bir sadaka değil. İş sözleşmenizde yazılı olan bir haftalık yas izniniz var. Kullanın.

BEN

Eminim ki insan kaynakları poliçeyi yazarken hayvanları dahil etmemiştir,
Profesör.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Artık profesörün değil.

BEN

Demek istediğim hala geçerli. O bir köpekti, insan
değil.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

O aileden biriydi. Ama sırf inat ediyorsun diye politikayı güncelleyebilmem için
Erika'yı ofisime getirmemi istersen getiririm.

BEN

Şimdi saçmalamaya başladın.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Hayır, düşünceli davranıyorum. Arada bir fark var.

BEN

Bu güncellenmiş yas politikası herkesi etkiliyor mu?

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Hayır dersem, bu sabah ofise gelir misin?

BEN

Sanırım ikimiz de cevabımı biliyoruz.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

İyi. Eğer bu sizi duygularınızı bir kutuya tıkmak yerine Pixie'nin yasını düzgünce
tutmak için izin almaya ikna edecekse, öyle olsun. Maaş bordrosundaki herkesin yas
tutma sürelerinin artık dört ayaklı aile üyelerini de kapsadığını anlamasını
sağlayacağım.

BEN

Yani balıklara ve yılanlara karşı bir şeyiniz olduğunu mu
söylüyorsunuz?

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Bugün San Francisco'ya uçmak zorunda kaldığım için şanslısın, yoksa gelip o şımarık
kığını tokatlardım.

Çatı katının bulunduğu tavana bakıyorum, orada olmadığını fark ettiğimde göğsümdeki sıkışma
beni şaşırtıyor. Yakınlarda değil.

BEN

San Francisco'da mısın?

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Ne yazık ki evet. Bu sabah acil bir toplantı için uçmak zorunda kaldım.
Kayınbiraderimin de gitmesi gerekiyordu ama son anda onun yerine bakıp
bakamayacağımı sordu. Yine de, olmasaydım kahvaltınızı şahsen teslim ederdim.

Dairenin önünden bir kapı sesi geldiğinde kaşlarım çatılıyor.

Merakla yorganımın altından sıyrılıp koridorda ilerleyerek ön kapıyı açıyorum.

Yerde, önünde The Bean Scene'in logosu bulunan kahverengi bir kâğıt torba ve beyaz bir kâğıt bardak duruyor. Eğilip hediyeleri alırken ve torbanın içine bakarken kahvenin rahatlatıcı kokusu havada süzülüyor. Çikolatalı bir kruvasan ve küçük bir BluRay film yığını var. Ama not yok.

"Ne oluyor be?" Nefesimin altında mırıldanıyorum. Mavi kutuları teker teker çıkarıp daha yakından inceliyorum.

Tinkerbelle filmlerinin bir koleksiyonu.

"Bu da ne?" Gülerek tekrarlıyorum. İlk BluRay'i çevirip arkasındaki özeti okuyorum, ancak Henry'nin bunları benim için seçerken ne düşündüğüne dair bana hiçbir ipucu vermiyor. Ya da en azından ondan geldiğini varsayıyorum.

Elimdeki telefon çalışıyor ve her şeyi içeri getirip içindikileri tezgâhın üzerine koyuyorum.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Bensiz idare etmene yardımcı olacak bir ikram ve sağlam bir eğlence işine yarar diye düşündüm.

BEN

Tinkerbelle filmleri sağlam bir eğlence mi?

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Yeğenim onlara bayılıyor.

BEN

Yeğenin mi var?

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Benim var. Beş yaşında ve ayrıca peri ile ilgili her şeye karşı bir takıntısı var.

Gözlerimin arkasında tanıdık bir yanık kıvılcımlanırken ağzım kıvrılıyor.

Demek bu yüzden onları bana gönderdi. Pixie.

BEN

Eminim iyi bir amcasın.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Ben en iyisiyim. Şimdi, film izlerken kahvaltınızın tadını çıkarın. Eğer dizüstü bilgisayarınızın, atılmak üzere olduğunuz sinema macerasının tadını çıkarmanız için yeterince büyük olmadığına karar vererseniz, David'e söyleyin. Seni daireme alır ve gerçek bir televizyonda izleyebilirsiniz.

Kalbim pıt pıt atıyor. Bunu incelemiyorum ya da onun düşünceliliğine vereceğim yanıt üzerine kafa yormuyorum. Dürüst olmak gerekirse, umursamayacak kadar bitkinim. Bir topun içine kıvrılmak ve ne kadar acınası olursa olsun üzüntümün içinde yüzmek istiyorum. Kahvemi yudumlarken ve çikolatalı kruvasanımı kemirirken sevimsiz çizgi filmler izlemek bunu yapmak için oldukça iyi bir yol gibi görünüyor.

BEN

Teslim oluyorum çünkü beni buna zorluyorsun.

PROFESÖR SEKSİ
TAKIM

NeverBeast ile başlamanızı öneririm. Benim favorim.

BEN

Onları gördün mü?

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Sana söylemiştim. Ben gelmiş geçmiş en iyi amcayım.

BEN

Sana inanıyorum.

Gönder tuşuna basıp gözlerimin altını siliyorum, bu kadar basit bir şeyin beni nasıl ağlamaklı hissettirebildiğine şaşırıyorum. Çok düşünceli davranıyor. O kadar tatlı ki, bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.

Kendimi bundan vazgeçiremeden bir yanıt daha yazıp ona gönderiyorum.

BEN

Teşekkürler, Henry.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Lafı bile olmaz.

BİR HAFTA IZIN ALDIM. HER ŞEYDEN. LIONS ORGANIZASYONUNDAKİ HİÇ KİMSE GÖZÜNÜ KIRPMADI VE Sammie de sorun etmedi. İçimden bir ses Henry'nin ikisine de ulaşp durumumu anlattığını söylüyor.

Bütün hafta yoktu ama her gün ulaşmayı kendine görev edindi. Mesajlarla, sabahları kahve getirerek ve akşamları yemek yiyerek. Hatta bu sabah *Marley and Me*'nin bir kopyasını gönderdi ve bu akşam saat sekizde play tuşuna basmamı söyledi. Nedenini sormak istedim ama kendimi tuttum ve talimatlarını harfiyen yerine getirdim. 8:05'te şeytanın kendisinden bir mesaj aldım.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Açılış müziğine bakılırsa bu bir hata olabilir.

BEN

Açılış müziği mi?

Boş daireme bakıyorum ve başka bir yanıt yazıyorum.

BEN

Bekle, sen de mi Marley ve Ben'i izliyorsun?

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Yoksa neden akşam 8'de başlamanı isteyeyim ki? Bir toplantıyı bitirmem gerekiyordu.
Duraklatıp hemen kapıya bakabilir misin?

Tabii ki kapı çalıyor ve ben de dizüstü bilgisayarımı koltuğumun önüne bırakıp ön kapıya yöneliyorum. Tanıdık tereyağlı patlamış mısır kokusu, kapıyı açıp boş koridoru kontrol ettiğim anda ağzımın sulanmasına neden oluyor.

O yapmadı.

Yaptı.

Tabii ki yaptı.

Büyük tereyağlı kartonu alıp ağzıma bir çekirdek atıyorum ve içeri dönüyorum. Tekrar koltuğuma oturduğumda ayaklarımı popomun altına sokup Henry'ye mesaj atıyorum.

BEN

Güzel dokunuş, Patron.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Yardımcı olabildiğime sevindim. Tekrar oynatmaya hazır mısın?

BEN

Evet.

Bir saniye sonra dizüstü bilgisayarımda oynat tuşuna basıyorum. Film boyunca mesajlaşmaya devam ediyoruz. Bazıları komikti. Bazıları daha depresif. Ama hepsi gerçek. Hepsi düşünceli. Ve filmin jeneriği bittiğinde, bir mesaj daha geliyor. Bu kez beyaz çarşaflara serpiştirilmiş bir düzine mendilin fotoğrafı. Filmi otel odasında izliyor olmalı.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Haklıydım. Bu berbat bir fikirdi.

Hıçkırıklarımın arasında gülüyorum ve ona parke zemine saçılmış mendil yığınının fotoğrafını gönderiyorum.

BEN

Öyle mi düşünüyorsun?

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Özür dilerim. Cidden. Bizi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kapağında sevimli bir köpek fotoğrafı vardı ve bunun iyi bir dikkat dağıtıcı olacağını düşündüm.

BEN

Affedildin. Ve dürüst olmak gerekirse, ağlamak iyi hissettirdi.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Bazen hissetmek iyi geliyor, değil mi?

BEN

Belki de. Eve ne zaman geliyorsun?

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Yarın.

BEN

Oh.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Eve gittiğimde seni görebilir miyim?

Tırnağımı çiğniyorum, kararsızlık beni ikiye bölüyor, ama kendimi cevap vermeye zorluyorum.

BEN

Tamam.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Şuna bak. Ben dişini çekmeden bir şeyi kabul ettin.

BEN

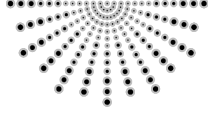
Burnumu sokma yoksa fikrimi değiştirebilirim.

PROFESÖR SEKSİ TAKIM

Aklımın ucundan bile geçmezdi. İyi geceler, Mia.

BEN

İyi geceler, Henry.

“Y Henry'nin ağırlığı beni yatağa iterken ve vücudu benimkiyle birleşirken, "Evet, evet, evet," diye sayıklıyorum. Onu içimde hissetmeyeli altı gün olmuştu. Altı. Gün. Henry'nin beni ne kadar

Özlemiştim. Henry'nin hissini. Ama bir saat önce ondan evde olduğunu bildiren ve evine gelmek isteyip istemediğimi soran bir mesaj aldıktan sonra, neredeyse asansöre koştum. Kapılar açılır açılmaz ve o görünür görünmez, kaslı vücudunun üzerine atladım ve beni yatak odasına taşıdı, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi kıyafetlerimi yırttı.

Şimdi buradayım, giysilerim tertemiz odasının etrafına savrulmuş ve kaslarım bir düzine farklı pozisyonda bükülmekten ağrıyor. Ama bunu seviyorum. Heyecanı. Kimyasını. Kokular, sesler ve tanıdık ağırlar. Sonrasında yürüyememe ihtimalim çok yüksek ama ben bunun için buradayım. Parmaklarımı sırtında gezdiriyorum, orgazmlarımıza doğru yarışırken kollarımı ona sarıyorum.

Aslında teknik olarak bu üçüncü ama kim sayıyor ki?

Saniyeler içinde sıcaklık merkezimden uzuvlarıma yayılıyor ve ikimiz de boşalırken beni gevşek bir erişteden başka bir şey bırakmıyor. Bitirdiğinde kasları gevşiyor ve üzerime yığılıyor, nefesini tutuyor ve neredeyse beni ağırlığı altında boğuyor.

Gülerek sırtını bir saniye daha gıdıklıyorum. Üzerimden kalkıyor ve gözlerini tavana dikeyor.

"Siktir," diye homurdanıyor.

Sırıyorum.

"Evet." "Aç mısın?"

Yan dönerek başımı elime dayıyorum ve onun seksi profilini inceliyorum. Onu böyle seviyorum. Seksten hemen sonra, vücudunu gizleyecek bir giysi olmadan. İşte o zaman gerçek Henry'yi görebiliyorum. İş anlaşmaları sırasında kilitli olan. Medyadan ve haber makalelerinden saklanan. Çok az insanın karşılaştığı kişi. Gardını indirdiğinde ve bir imparatorluğu yönetmenin stresini birkaç dakikalığına da olsa bir kenara bıraktığında.

Onu özledim.

Bu düşünce beni korkutuyor ama umursamayacak kadar da tokum. Artık evde olduğuna göre kalkıp dairesinden çıkmak için. Artık burada olduğuna göre.

"Mia?" diye dürtüyor, başını çevirip bakışlarımı tutuyor.

Alt dudağımı ısırıp başımı sallamamak için kendimi zor tutarak, "Yemek bir randevu sayılır mı?" diye soruyorum. "Herkes yemek yemek zorunda, Mia. *Arkadaşlar* bile." Sırıttıyor. "Asıl soru, sen aç mısın?" Midem homurdanarak beni ele veriyor. "Yemek yiyebilirim."

"Güzel." Tekrar üstüme çıkıyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Kulağa ne hoş geliyor?" "Hmm... pizzaya ne dersin?"

Dudakları titriyor. "Uzun zamandır pizza yemedim."

"Neden yemedin?"

Omuz silkiyor ama tekrar üzerimden iniyor, ayakları ahşap zemine basıyor. Odanın diğer ucuna doğru ilerliyor ve prezervatifi çöpe atıyor.

"Senin de pizzayla ilgili bir şeyin var mı?" Ben soruyorum.

"Bir şey mi?" diye soruyor, omzunun üzerinden bana bakarken seksi sırtının ve poposunun mükemmel görüntüsünü bana veriyor.

Cidden, kışından bir ısırık alabilirim.

"Gözler burada," diye ekliyor.

Yavaşça göz kırparak tekrarlıyorum, "Bilirsin işte, bir şey. Duşlar, takım elbiseler, mikroplar, temizlik ve tüm o caz gibi."

"Ve senin para, ilişkiler, sadakalar ve--"

"Tamam, tamam,"- savunmak için ellerimi kaldırıyorum- "demek istediğini anlattın. Hepimizin kendi *eşyaları* var. Burnumu sokmayacağım."

Muzaffer sırtışı kalçalarımı birbirine bastırmama neden oluyor.

"Ne istersen sipariş et, ben de yiyeyim. Cüzdanım komodinin üzerinde. Onlara kredi kartı numaramı ver."

"Alabilirim," diye

başladım. "Benimle

tartışma."

Dilimi ısırıyorum, tam olarak bunu yapmamı engelliyor. En yakın pizzacıyı arayarak, yanında galeta ve tarçınlı burgu olan büyük bir pepperoni pizza sipariş ediyorum. Henry'nin atılmış gömleğini giyip düğmelerini ilikliyorum ve kollarını dirseklerime kadar kıvrarak mutfağa doğru ilerliyorum. Antresine yaklaştığımda dahili telefon sisteminden gelen bir vızıltı beni karşılıyor. Teslimatçı olduğunu varsayarak kabul düğmesine basıyorum ve bir dakika sonra asansör açılıyor.

Teslimatçı değil.

Hayır.

Bu Scarlett.

Fuayedede durmuş, beş yüz dolarlık ayakkabılarının üzerindeki bir bok parçasıymışım gibi bana bakıyor. Ne de olsa eski sevgilisinin gömleğini giyiyorum.

Uzun beyaz kolları çekiştirerek dvmelerimi kapatıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Sen pizzacı değilsin."

"Kimsin sen?" diye tersliyor.

"Ben Mia," diye cevap veriyorum. Bunu dostça mı yoksa düşmanca mı karşılamam gerektiğine karar veremiyorum. Henry'yle birlikte olmamız gerekmiyor ve eski sevgilisinin kapısına dayanmasını kıskanmam için bir neden yok ama o da yakın zamana kadar evinde seks yapılmasına karşıydı.

Sebebi o mu?

Bu fikir acıtıyor. Hatta yakıyor. Çıplak tenimden sökülen koli bandı gibi, beni kırmızı, çiğ ve itiraf etmek istediğimden çok daha hassas bırakıyor. Özellikle de bu haftaki düşünceliliğinden sonra. Tatlı mesajlarından. Küçük hediyeleri. İyi düşünülmüş randevusuz geceleri.

Gerçek şu ki, bu beni ilgilendirmez. Biz çıkmıyoruz. Biz arkadaşız. Ve bu hafta benim için yaptığı her şey? İyi bir arkadaşın yapacağı şeylerdi. *Arkadaş*. Büyük F ile. Başka bir şey değil.

"Mia." Scarlett tadına bakıyor ve belli ki tadını beğenmiyorsa adımı söylüyor. Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Seni tanıdım."

"SeaBird'de çalışıyorum."

"Henry'nin hokey takımını da bir hayran gibi takip ediyorsun, değil mi?"

"Sanırım onlara puck bunnies deniyor," diye açıklıyorum, ne kadar Carrie'yi kaltağın üzerine salmak istesem de düşmanlığımı kontrol altında tutuyorum. "Ama hayır, ben--"

"Fotoğraflarını gördüm," diye araya giriyor. "Ve söylemeliyim ki, görüntülerin çoğu grenli olmasına rağmen, gerçek şey fotoğraflara kıyasla hala büyük bir hayal kırıklığı."

Ve tüm bahisler kapandı.

Tatlı bir gülümsemeyle katlanmış kollarımı indiriyorum ve bir elimi kalçama koyuyorum. "Evet, sana editörün iletişim bilgilerini vermem gerekecek, böylece tüm avantajlardan faydalanabilirsin. Ayrıca, son zamanlarda basılmış hiçbir fotoğrafını görmedim..." Parmağımı çeneme vuruyorum, "Bir yıldan fazla oldu mu? Vay canına, Scarlett. Özellikle de bir model olduğunu düşünürsek. İşler biraz yavaş mı?"

Oof. Ben bir sürtüğüm. Ama elimde değil. Cehennem gibi bir hafta geçirdikten sonra ve Scarlett gibi biri başkalarını itip kakabileceğini düşünürken olmaz. Eğer bana böyle davranıyorsa, benim gibi kendini savunmak için asitli bir dili olmayan insanlara nasıl davrandığını ancak hayal edebilirim. Ayrıca, bunu o başlattı.

Ashlyn burada olsaydı bana büyük insan olmamı söylerdi. Derin bir nefes aldım ve Scarlett, "Son zamanlarda Lions'un etrafında takılmanın bir nedeni var mı?" diye sorduğunda tam olarak bunu yapmaya çalıştım.

"Ben aslında onların sosyal medya yöneticisiyim, ama--"

"Yani zirveye giden yolu uyuyarak mı buluyorsun?" Gözleri vücudumda geziniyor. Pek etkilenmiş benzemiyor. "Henry'nin bu kadar alçalmasına şaşırdım. Ne de olsa evinde çöp olmasını hiç sevmezdi."

Az önce bana çöp mü dedi?

"Haklısın," diye cevap veriyorum. "O yüzden duştan çıkıp pizza yerine senin burada olduğunu fark etmeden önce gitsen iyi olur."

"Dairemde olmanızın bir sebebi var mı?"

"Birkaç ay önce taşındın tatlım," diye hatırlatıyorum ona.

"Yine de, ben dönmeye karar verene kadar yatağın benim tarafını güzel ve sıcak tuttuğun açık."

"Dönmeye mi *karar verdin*?" Gülüyorum. "Senden ayrıldı. Tam tersi değil."

"İnanmanı istediği şey bu mu? Önce *benimle* işi bitti mi?" Kıkırdaması beni rahatsız ediyor.

"Oh, tatlım. Hiçbir fikrin yok."

"Onu aldattığın gerçeğinden mi bahsediyorsun?" Açıklığa kavuşturuyorum. Ona yaklaştığımda sessizliği sağır edici bir hal alıyor. "Haklısın. Önce başka biriyle yatmış olabilirsin, ama bunun tek nedeni önceden ayrılamayacak kadar korkak olman."

Gözleri büyüdü. "Affedersiniz?"

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Scarlett, ama hilekarlar korkaktır. Zayıftırlar. Acınası. Korkaklar." Daha da yaklaştım ve başımı yukarı eğerek bakışlarını üzerime çektim. Kendimi hiçbir zaman kısa hissetmedim, ama onun söğüt gibi gövdesi ve dört inçlik topuklu ayakkabılarıyla karşılaştırıldığında yalınayak olduğum için, kaltak tarafından kesinlikle cüceleştirildim. Yine de geri adım atmayacak kadar inatçıyım.

"Demek sana aldattığımı söyledi, ha?" diye düşünüyor. "Görünüşe göre beni düşünmeden duramıyor."

"Hayır, nasıl aldattığını ilk elden gördüm. Dediğim gibi, SeaBird'de çalışıyorum, ki ikimiz de biliyoruz ki azgın hissettiğinde takılmak için en sevdiğin yerlerden biri. Bulduğun erkeklerin hiçbirinin milyarder eski sevgilinin eline su bile dökememesi çok kötü, değil mi?"

"Yani ona söyleyen sensin," diye varsayıyor. "Ara vermemizin nedeni sensin."

"Adama biraz hak ver Scarlett. Bunu kendi başına çözdü."

İkna olma yınca yüz ifadesi öfkeyle parlıyor ve iki yüz dolarlık manikürüyle gözlerimi oymaya iki saniye kalmış gibi görünüyor. "Şimdi Henry ile konuşmak istiyorum."

"Eminim yaparsınız, ama şu anda duşta, ona uğradığınızı söyleyeceğim."

Dili damağına yapışıyor, dikkati koridora kayıyor. "Duş, ha? Sorun değil. Manzaraya aldırmam."

Etrafımda dolaşmaya başlıyor ama ben onun hareketlerini yansıtarak Henry'yi köşeye sıkıştırmasını ya da onun kişisel alanının sahibiymiş gibi dolaşmasını engelliyorum.

"Hayır, bence orada kalmalısın. Ya da git ve bir daha asla geri dönme." Omuz silktim. "Seçim senin."

Evet. Kesinlikle ısıltılı tırnaklarıyla beni bıçaklamak istiyormuş gibi görünüyor. Sanki benimle ne yapacağını bilmiyormuş gibi dikkati vücudumda geziniyor. "Henry dövmelelerden nefret eder," diye hırlıyor.

"Komik. Son bir saatini dilini benimkinin üzerinde gezdirerek geçirdi."

"Ama duşta olmaz, değil mi?" diye meydan okur. "Su ve seks konusunda tuhaftır. Benim amım olmadığı sürece. Ona doyamıyor."

"Seni evinden taşınmaya zorlayanın o olduğunu bilmesem neredeyse sana inanacaktım."

"Ve eğer seni kendi evinin dışında sahiplenseydi, neredeyse senin bir tavşandan daha fazlası

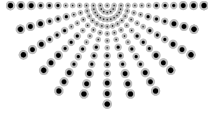
olduğuna inanacaktım.

kimsenin görmeyeceği bir apartman dairesi." Sanki onun küçük fahişesiymişim gibi yanağımı sertçe okşuyor. "Belki de bir dahaki sefere hokey oyuncularıyla takılmalı ve gerçek erkekleri büyük kızlara bırakmalısın."

Elini bırakıyor ve tekrar etrafımda dolaşıyor.

"Burada ne halt ediyorsun Scarlett?" diye gürledi alçak bir ses koridordan.

HENRY

“W Burada ne işin var Scarlett?" Homurdanıyorum.
Eski sevgilimin kusursuz teninde hayal kırıklığının çirkin çizgileri neredeyse anında kayboluyor

koridordan çıkıp ana yaşam alanına girdiğimde.

Gözleri belime sarılı havluya takılıyor, karın kaslarım ve göğüs kaslarım boyunca ilerleyerek sonunda yüzüme iniyor.

Gerçekten ne kadar kızgın olduğumu anladığında ifadesi daha da düştü. Çok *kızgınım*.

"Henry." Sesi nefes nefese. Özür diliyor. Daha iyisini bilmesem neredeyse melek gibi.

"Buraya nasıl çıktın?" Talep ediyorum.

"David'i tanıyorsun. O beni tanıyor. Bizi tanıyor." *Biz* diye bir şey varmış gibi söylüyor. Gözlerim zayıflıyor. "Git."

"Sadece konuşmak istiyorum, Henry," diye yalvarır. "Özür dilemek istiyorum--"

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyor Mia nefesinin altından. Yorum o kadar sessiz ki onu duyduğuma şaşıyorum. Tezgâhtan çantasını alıp asansöre yöneliyor. Onu bir haftadır görmemiştim. Gitmesine hazır değilim. Henüz hazır değilim. Eski sevgilim yüzünden değil.

"Mia," diye homurdanıyorum.

Gülümsemeye zorlayarak bana döndü. "Giysilerimi sonra alırım. Size iyi eğlenceler" -beni ve Scarlett'i işaret ediyor- "sohbet edin."

Asansöre doğru yürümeye başladığında Scarlett sordu: "Bu apartmandan gömleğinden başka bir şey giymeden çıkmaya izin vereceğini mi sanıyorsun? Komşular ne düşünür?"

Mia gözlerini deviriyor ve yüzünü tamamen bize dönüyor. "Biliyor musun? Tamamen haklısın, Scarlett. Komşular ne düşünecek?" Parmakları göğüslerinin arasındaki düğmeyi buldu ve onu çözdü, aynı şeyi sonraki iki düğmeye de yaptı. Elbise gömleğim tamamen açıldıktan sonra kollarını dışarı çıkarıyor. Gömlek ayaklarına doğru yuvarlanıyor ve apartmandaki herkese çıplak vücudunun mükemmel bir görüntüsünü veriyor. Bu manzara karşısında ağzım sulandı.

"İşte," diye takılıyor. "Şimdi hiçbir şeyim yok." Bana doğru yürüyor ve kollarını boynuma doluyor, beni öpüyor ve aletim havlumun altında tüm dikkatini toplayana kadar önünü benimkine

bastırıyor.

Siktir, onu istiyorum.

İğneleme. Özgüven. Scarlett'e karşı koymaktan ya da mükemmel vücudunun her santimini görmesine izin vermekten korkmaması. Pixie öldüğünden beri ne kadar depresif olduğunu düşünürsek, bu ferahlatıcı. Kendine güvenen Mia. Huysuz Mia. Cesur Mia.

İnanılmaz biri.

Sonunda uzaklaştığında Mia'nın dikkati havlunun önüne düşüyor ve kaşları aşağı yukarı zıplıyor. "Sonra görüşürüz, Profesör."

Asansöre doğru yürür, düğmeye basar ve doğduğu günkü gibi çıplak bir halde içeri adım atar. Scarlett birkaç metre ötede suskun kalır.

Mia'nın sadece bir kat aşağıya ineceğini bilmeseydim, onu odama götürür ve küstahlığını sikip atardım. Scarlett'in çenesi çözülmüş gibi görünüyor. Mia'nın yapmaya çalıştığı şeyi başardığına dair bir his var içimde.

Aferin ona.

Keşke beni de yanında götürse de evimde davetsiz misafirle kalmak zorunda kalmasam.

Asansörün kapıları kapanırken, Scarlett kalmayı planlıyormuş gibi çantasını mutfak tezgahının üzerine koydu ve yumruğunu kalçasına yerleştirdi. "Gerçekten mi, Henry? Molamızda yaptığın şey *bu mu?*"

Mola mı?

Bu konuşma az önce dairemden çıkıp giden kadının içine gömülmemi engellediği için bu kadar kızgın olmasaydım gülerdim.

"Ara vermedik, Scarlett," diye haber verdim ona. "*Hiçbir zaman ara vermedik.* Sen her şeyi berbat ettin. Ben de ilişkimizi bitirdim. Bu kadar basit. Şimdi çantanı al ve git." Çantasının askısına uzandım ve ona uzattım. "Gördün mü? Basit."

"Sana konuşmak istediğimi söyledim," diye tekrarlıyor.

"Biz birlikteyken başka erkeklerle yatmaya başladığın anda konuşma fırsatını kaybettin. Şimdi defol, yoksa seni dışarı çıkarırım."

Ters ters bakarak çantasını elimden kapıyor ve asansöre doğru sendeleyerek yürüyor, neredeyse yere atılmış gömleğime takılıp düşüyordu.

"Adımına dikkat et," diyorum ona.

Omzunun üzerinden bir bakış daha atarak, "Biliyor musun, sen gerçekten bir pisliksin" diye tükürdü. "Farklı bir şey olduğumu hiç söylemedim."

Dahili telefon çalıyor ve ben de cevap düğmesine basıyorum. "Ne oldu?"

"Mia? Mia Rutherford?" diye bir ses duyulur. "Pizzanız bende mi? Burası doğru yer mi?"

"Evet. Burası doğru yer. Bana bir saniye ver." Asansörün çalışmasını sağlayan düğmeye bastım ve Scarlett'e döndüm. "Git buradan. Şimdi."

Onun yanıtını beklemeden yatak odasına dönüp cüzdanımı buluyorum ve bir yirmilik alıyorum. Çatı katının önüne döndüğümde, Scarlett'in neyse ki kayıp olduğunu fark ettim.

mavi ve kırmızı polo giymiş on yedi yaşında bir çocukla değiştirildi. Asansörün hemen dışında duruyor, elinde birkaç karton kutuyu dengede tutuyor ve kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyor.

"Sen Mia mısın?" diye soruyor. "Yoksa Mia asansöre binen kızgın kız mıydı? Üzgünüm, bu benim ilk günüm ve--"

"İşte, onları ben alırım." Teslimatçıya bahşişini verip pizzayla değiştiriyorum. "İyi günler."

"Sen de," diye yanıtıyor çocuk asansöre adımını atarken.

Yalnız kaldığımda, Scarlett'in bir yere saklanacak kadar çılgın olma ihtimaline karşı dairenin geri kalanını kontrol ettim. Bunu ona hiç yakıştıramadım. Evin her köşesi kontrol edildikten sonra rahatlama yayıldı. Görünüşe göre evde özgürüm.

Telefonum hâlâ komodinin üzerindeydi. Onu alıp Mia'ya mesaj attım.

BEN

Pizza geldi. Tekrar gelecek misin?

MIA

Meh. Henüz karar vermedim. Görünüşe göre iştahımı kaybettim.

BEN

Senin güzel kıcının dairemden çıkarkenki görüntüsü benimkini sadece yükseltti.

MIA

Biliyor musun, eski sevgilinle tanıştıktan sonra söylemeliyim ki, senin kadın zevkine, kendi erkek zevkime güvendiğim kadar güveniyorum. Ki bu da pek umut verici değil. Sadece söylüyorum.

BEN

Bunun sana mı yoksa bana mı hakaret olduğuna karar veremiyorum.

MIA

Kurallarımızın olması iyi bir şey diyelim. Aklıma bir tane daha geldi.

BEN

Şimdi bakın kim yeni kurallar uyduruyor.

MIA

Dediğim gibi, pek umut verici değil ama işte burada. Hazır mısınız?

Yatağın kenarına otururken kendimi gülümserken yakalıyorum. Gergindim. Bana kızgın olup olmadığını merak ediyordum.

Scarlett'le tanıştıktan sonra kaçmak için başka bir neden bulduysa. Bulmadığı için minnettarım.

BEN

Yeni kuralınla vur bana.

MIA

Hayır. Daha fazla. Toplantı. Exes.

Cidden. Vay be. Onları nasıl seçiyorsun bilmiyorum, ama kahretsin. O gerçek bir iş parçası.

BEN

Şu an görüştüğüm kız gibi. Havludan başka bir şey giymeden beni erekte ettikten sonra dairemden çıplak çıkmak zorunda mıydın?

MIA

Yani, bunu yapmak zorunda değildim ama hoş bir dokunuş olduğunu düşündüm.

BEN

Uh-huh. Evet. Gerçekten güzel, Brat.

MIA

Sana berbat bir kadın zevkin olduğunu söylemiştim, hatırladın mı?
Ben de dahil.

Ayrıca, sadece iştahınızı artırdığınızı söylediniz, bu da beni küçük şovumu beğendiğinize inandırıyor, bu yüzden hikayenizi düzeltseniz iyi olur Profesör.

BEN

Bana Profesör demen hoşuma gidiyor.

MIA

Sana Henry dediğim zamanki kadar değil.

BEN

Bunu ben de

severim. Pizza yemeye geliyor musun? Soğuk sever miyim
bilmiyorum.

MIA

Bilmiyor musun?

BEN

Soğuk pizzayı hiç denemedim. Sıcak pizza bile uzun zaman oldu. Sana bunu zaten söylemiştim.

MIA

Peki, tamam. Bir şartla gelirim.

BEN

Duyalım bakalım.

MIA

Bana pizzadan ne anladığınızı söyle ve iki kere daha boşalmamı sağla. Anlaştık mı?

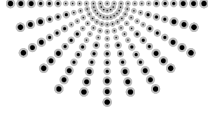
Cevabını okurken kendimi sırtırırken
buluyorum. Ben de kendiminkini
yazıyorum.

BEN

Madem ısrar ediyorsun.

Bunu hiç yapmamıştım. Bu kadar aptal olmamıştım. Zihnim ona farklı olduğumu söylemem için

bağırırken bedenimin karar vermesine izin verdim. Vücudundan daha fazlasıyla ilgilendiğimi bilmesine izin verdim. Kendi bagajıma rağmen. Eski sevgilimin beni aldatmasına rağmen. Mia'yla ilgileniyorum. Her santimiyle. İnatçı yanıyla bile.

“S "Pizza ile aranda ne var?" Diye sorduktan sonra bir ısırık daha alıyorum. Bir peynir ipi dişlerimden çıkır kabuğa uzanıyor ve onu parmaklarımın arasında sıkıştırıyorum ve fazla yağı yalayarak temizleyin.

Henry kıkırdayarak beni izliyor ve kendi diliminden bir ısırık alıyor. Çiğnerken güçlü çenesi esniyor ve omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, oldukça sıkıcı bir cevap. Annem pizzadan nefret eder, bu yüzden biz başka yemekler yiyerek büyüdük."

"Yani bu senin *eşyalarından* biri değil mi?" diye sordum. Kaşları çatıldı.

"Bilirsiniz işte, duşlar, mikroplar ve--" "Burnunu sokmayacağını söylediğini sanıyordum," diye meydan okudu.

"Bu, eski sevgilin uğrayıp beni kızdırmadan önceydi."

Eğlencesi azalıyor ve pizzasını tabağına geri koyup parmaklarındaki yağı mükemmel kesimli bir peçeteye siliyor. "Habersiz geldiği için üzgünüm."

"Bunu çok yapar mı?" Ben soruyorum. Gözlerim yemeğime kaydı. "Haber vermeden gelir mi?" "Sadece bir kez daha."

"Oh?"

"Evinde kilitli kaldığın sabah," diye açıklıyor. "Muhtemelen bu yüzden biraz gergindim. Hıncımı senden çıkardıysam özür dilerim."

"Sen yapmadın," diye cevap verdim. "Emin misin?"

"Evet, tabii ki," diye geçiştiriyorum, peçetemi toparlayıp kenarını parmaklarımın arasında yuvarlarken merakım beni ele geçiriyor. "Onu hiç özölüyor musun?"

"En ufak bir ilgisi yok." Bakışlarım onunkilere takılıyor ve ekliyor: "O sadece uygun biriydi."

"Bütün erkekler uygun olanı sevmez mi?"

"Bilemem. Tüm erkekler adına konuşamam."

"Uygun olanı sever misin?" İtiyorum.

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Düşünce mi?"

"Söylemeliyim ki, sanırım veetlere karşı bir zaafım var."

Homurdanıyorum. "*Şeylerden* bahsetmişken... pizza bunlardan biri değilse, diğerlerinden bazıları nelerdir?" Yarısı yenmiş dilimine bakıyor ve onu ağzına götürüyor. "Bir *şeylerim* olduğunu kim söyledi?"

"Gerçekten o kadar sinsi olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona karşılık veriyorum çünkü cidden.

Çoğu insandan iyi saklıyor olabilir ama Henry'nin yanında bir ya da iki günden fazla kalan ve dikkatini veren herkes onun tuhaflıklarını fark edecektir.

Öyle değil mi?

"Rutinleri severim," diye

teklif ediyor. "Ve?"

"Ve ben kişisel alanımı seviyorum. Düzeni severim. Temizliği

severim." "Kate'in erkek arkadaşı da temizliği seviyor.

Macklin," diye açıklıyorum.

"Evet, biliyorum. Anlaşmamızın nedenlerinden biri de bu," diye bilgilendiriyor Henry beni.

Macklin'i oyuncuların iyi bakıldığından emin olmak için fizyoterapistler, spor hekimliği doktoru ve acil durum ekibiyle birlikte çalışması için işe aldı.

"Ama bildiğim kadarıyla Macklin'in OKB'si yok," diye devam ediyorum.

Yemek üzere olduğu pizza lokması ağzından bir santim ötede durdu. "Bunu yakaladın, ha?"

Başımı salladım. "Sadece bir önseziydi."

"Rahatsızlığım genel olarak hafif."

"Ama sen bunu kendine saklıyorsun," diye

bitiriyorum. "Evet, öyle."

"Hep böyle miydin?" Dürtüyorum.

"Evet ve hayır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman başarıya, notlara ve temiz bir alana sahip olmaya takıntılıyım, ancak babanla ilgili her şey olup Troy tutuklanana kadar günlük hayatımı değiştirmedim."

Henry'nin katalizöründen bahsedilince bakışlarımda şaşkınlık titreşiyor, ağzımdaki pizza talaşa dönüşüyor. Pizzayı zorla boğazımdan aşağı indiriyorum ve buzdolabından çaldığım biradan bir yudum alıyorum. "Neden olmasın?"

"Terapistim bunun ilk kez bir şeyin gerçekten kontrolüm dışında olduğunu hissetmemden kaynaklandığını düşünüyor."

Mantıklı. Babamın ölümü bir sürü insanı çılgına çevirdi. Teyzem. Annem. Beni. Ve görünüşe göre Henry de.

"Hastalığınız için bir terapistle mi gidiyorsunuz?"

diye sordum. Kaşları çatılıyor. "Şaşırdın mı?"

Omuz silkip pizzadan bir ısırık daha alıyorum ve sorusunu düşünürken yavaşça çiğniyorum. Şaşırdım mı? Belki biraz. Her gün büyük, kötü alfa erkekleri akıl sağlıkları için terapistlere gitmiyor. Gittiğini bilmek beni ona daha da çekiyor.

Bu da bir sorun. Artıları yavaş yavaş artıyor ve kurallarımızı uygulamamı zorlaştırıyor.

Bu özel çıkmaza bir iğne batırarak, pizza lokmamı yutuyorum ve "Sanırım her zaman mükemmel bir hayatın olduğunu varsaydım. Bir terapist tutman, tuhaflıklarını çoğu insan gibi görmezden gelmek yerine ele almaya değer, düzeltmeye değer bir şey olarak gördüğünü kanıtlıyor."

"Diğer ilişkilerimi de etkilemeye başlayınca bir çözüm bulma zamanının geldiğine karar verdim." "Peki bir çözüm buldunuz mu?"

"Bir çözüm yok. Ya da en azından somut bir şey yok. Beş yılı aşkın bir süredir aralıklarla terapistime gidiyorum. OKB ile tetikleyicilerimle savaşmak için birkaç teknik öğrendim, ancak hala ayarladığım bazı tuhaflıklar var."

"Kıyafetlerini banyonun yakınında bulundurmamak gibi." "Evet."

"Neden tetikleyici?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Boğuluyormuşum gibi hissettiriyor. Sanki kötü bir şey olacakmış gibi."

"Çıplakken ve kıyafetlerin banyo tezgahının üzerinde dururken bile mi?"

Tereddüt eder, vücudu kaskatı kesilir. Birkaç saniye sonra yavaş bir nefes veriyor ve kaslarındaki gerginliği yumuşamaya zorluyor. "Düşüncesi bile mide bulandırıcı."

"Neden?"

"Tetikleyiciler her zaman mantıklı değil, ama bunun üzerinde çalışıyorum."

"Şu temizlik meselesi gibi mi?" Lekesiz evini gösteriyorum.

Bakışları benimkileri takip ediyor ve kuru bir şekilde kıkırdarak pizzasına geri dönüyor. "Bu bir şey değil." "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Troy tutuklandıktan sonra evimi süpürmeden, tezgahı silmeden, bulaşık makinesini çalıştırmadan ve çöp sepetimi boşaltmadan uyuyamaz oldum. Ellerim evimdeki her yüzeyi kirden arındırmadan uyumayı düşünsem bile, yine kötü bir şey olacakmış gibi hissediyordum." Gözlerini kırıştırmadan önce gözlerine kasvetli bir sis doluyor ve kayboluyor. "Şimdi, evim dağınık olduğunda sadece biraz sinirleniyorum, ama bu dürtülerle hareket etmiyorum."

"Kompulsiyonlar mı?" diye soruyorum. Hayatında *kötü bir şey* olduğundan bahsedince keskin bir sızı göğüs kafesime saplanıyor. Babamın cinayetinden bahsediyor. Her zaman etkilenen tek kişinin ben olduğumu düşünmüştüm. Yanılmışım.

"Kompulsiyonlar her insan için farklıdır," diye açıklıyor Henry. "Herhangi bir şey olabilir. Ellerinizi tekrar tekrar yıkamak ya da bir şeyin doğru sayıda ya da doğru sırada olduğundan emin olmak gibi. Bir rutin olabilir ve bir görev sıra dışı gerçekleştirilirse baştan başlama ihtiyacı olabilir. Pek çok şey olabilir."

"Şunu doğru anlamama izin verin. Dürtülerinle hareket etmemen mi gerekiyor?"

"Onlarla ne kadar çok hareket edersem, o kadar güçleniyorlar ve OKB ile mücadelemi o kadar kaybediyorum."

Sandalyemde arkama yaslanıp önümdeki adamı inceliyorum. Bunu çekici bulmamalıyım. Kırılganlığı. Dürüstlüğü. Cesareti. Çünkü bu cesurca. Yenilmez olmadığını kabul etmek. Dürüstçe,

Kıskandım. Keşke ben de aynısını yapabilsen.

Biramdan bir yudum daha aldıktan sonra, onu tertemiz yemek masasının ortasındaki pizza kutusunun yanına koyuyorum ve soruyorum: "Peki bununla nasıl mücadele ediyorsun? Takıntılarınla?"

"Maruz bırakma terapisi." "Ne gibi?"

"Evim mükemmel olmadığında uyumak gibi."

Lekesiz mutfağına ve aile odasına bakıyorum. "Bu mükemmel değil mi?"

Gülüyor ama başını sallıyor. "Burası temiz ama OKB'min bana olması gerektiğini söylediği kadar temiz değil." "Yani kendini pislığe maruz bırakmak faydalı mı sayılıyor?"

"Bu maruz bırakma terapisi olarak kabul edilir," diye açıklıyor. "Ve tetikleyici bir şeye, ona teslim olmadan ne kadar çok maruz kalırsanız, tetikleyici o kadar zayıflar."

"Anladım. Yani... bu." Parmaklarımdaki kırıntıları masasına siliyorum. "Bu maruz kalma terapisi mi?"

Hiç alınmadan sırtıyor. Gözlerini kırıntılara dikip bir süre sonra bakışlarımı yakalamasını kaçırmıyorum. "Evet."

"Ama onları silerseniz, dürtünüze göre hareket etmiş olursunuz. Ve eğer silmezseniz, kirli bir masanız olur. Peki... nasıl çalışıyor?"

"Yemekten sonra masayı silmek dürtümle hareket etmek değildir. Takıntılı bir şekilde birden fazla temizlik kimyasalıyla silmek, ardından elektrik süpürgesini çıkarıp tüm evi süpürmek dürtümle hareket etmektir."

"Anladım." Başımı salladım, parmağımı marinara sosuna daldırdım. "Peki ya bu?" Sosu ağzımın kenarına sürüyorum ve parmağımdaki fazlalığı yalıyorum. "Bu maruz kalma terapisi mi?"

Dudakları seğiriyor. "Belki."

"Yani üzerimdekini yalarsan, dürtünle mi hareket ediyorsun, yoksa ihtiyacı olan kirli bir kıza yardım mı ediyorsun?"

Yaramaz bir sırıtışla elini boynumun arkasına doluyor, beni kendine çekiyor, marinara lekesini diliyle yalıyor ve beni açgözlülükle öpüyor.

Adamım, dudaklarına bayılıyorum.

Ne kadar yumuşak ama talepkâr olduklarını. Benimkiyle mükemmel uyumları. Körü körüne tekrar marinara sosuna uzanıyorum. Başparmağımda hafifçe ısınıyor ve Henry'nin yüzünü avuçlayıp çenesine yayıyorum. Dağınık ve karmakarışık ama öpücüğümü geri çekmiyor. Bunun yerine sandalyemin kenarına uzanıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Dudaklarımız hâlâ birbirine bağlıyken ayağa kalkıyorum ve o da arkasına yaslanıp beline sarıldığımda bana yer açıyor. Evet, onu kesinlikle özledim. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla. Scarlett onun kapısına geldikten sonra bile. Daireme döndükten ve kendimi kıskançlığıma *kaptırmamak* zorunda kaldıktan sonra bile. Beni evine davet ettikten ve mükemmel olmadığını söyledikten sonra bile. Bana savaşıması

gereken kendi sorunları olduğunu söyledi. Ondan hâlâ hoşlanıyorum. Hâlâ buradayım. En iyi çabalarımâ rağmen hâlâ ilgileniyorum. Ve hâlâ bunu yapmak istiyorum. Onunla bağlantı kurmak. Ona karşı savunmasız olmak. Bedenime girmesine izin vermek.

Ama sadece arkadaş
olarak. Daha fazlası
değil.

Çünkü sunabileceğim tek
şey bu. Kabul
edebileceğim tek şey.

Başa çıkabileceğim tek şey, geçmişimdeki o pislik sayesinde.

Ama bunu yaparken OKB'sine de yardım edebilirsem? Sanırım bunu yapabilirim.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp yanağındaki pisliği emiyorum ve boğazından yükselen iniltinin tadını çıkarıyorum. Saat beşteki gölgesi tat alma tomurcuklarımla alay ediyor ve dilimi çene çizgisi boyunca takip ediyorum. Tadı pizza ve kötü kararlar gibi. Gerçekten iyi kötü kararlar. Teninin bir parçasını ağızma alırken elleri kıcımlı buluyor. Beni kalçalarına doğru çekiştiriyor. Aletinin çıkıntısı göbeğime değiyor ve neredeyse inleyeceğim.

Evet. Bu iş görür.

Alt dudağını ısırarak gömleğinin düğmelerini çözüyorum, yanlarını iterek açıyorum ve ellerimi sıkı, bronz teninde gezdiriyorum. Karın kaslarının her bir dalgalanmasını ezberliyorum, sonra pantolonunun üst düğmesini buluyorum.

"Senin takım elbiselerin de bir şey mi?"

Dudaklarına karşı soruyorum. Sırıttıyor. "Bu bir
aile olayı. Bir iş olayı." "Öyle mi?"

"Etkilemek için giyin, Brat." Ellerini gömleğimin altından geçirip göğüslerimi buluyor ve onlara masaj yapıyor. "Etkilendin mi?"

"Takım elbiseli erkeklere bayılırım," diyorum ve başımı arkaya atıp meme uçlarımı çimdiklerken ona doğru eğiliyorum.

"Ve yara izleri olan bir adam, değil mi?"

Öne doğru eğilerek gözünün üstündeki iyileşmekte olan yarayı öpüyorum. "Bu olaydan sonra dinozor yara bandını senin üzerinde kullanamadığım için hâlâ üzgünüm."

"Dinozorlara karşı da bir şeyler hissediyor musun?"

diye meydan okuyor. "Belki."

"Başka ne için bir şeyin var?"

Gözleri beni olduğum yere mıhlıyor ve hafifçe geri çekiliyorum, ona bakıyorum ve gafil avlanmış hissediyorum.

Çok basit bir soru ama tereddüt ediyorum.

Başka neye karşı bir şeyin var?

Bir anda içimde bir endişe kıvılcımı çakıyor. Söyleyebileceğim şeyler. Dilimin ucundaki kelimeler.

Koyu renk gözlere karşı zaafım var. Kahverengi saçlar. Bronz ten. Temiz daireler. Aptalca

mesajlar. Lacivert takımlar. Tereyağı patlamış mısır ve sevimsiz filmler. Liste uzayıp gidiyor, her biri kalçalarımın arasındaki otoriter göt deliğinin etrafında dönüyor.

Ve bu korkutucu.

Ama daha kötüsü ne? Sanırım gözlerimde görebiliyor. Gerçeği. Korkuyu. Tereddüt. Bu beni korkutuyor.

Daha da fazla.

Yüzümü tutuyor ve alnını alnıma bastırıyor. Sanki yürüdüğümüz ince çizgiyi biliyor gibi. Bunu ne kadar berbat etmek istemediğimi. Tam burada bitirmeyi ne kadar istediğimi. Şu anda. Kalbimi paramparça olmaktan kurtarmak için.

Ne büyük çelişki.

"Sert yaraklara karşı bir ilgin mi var, bebeğim?" diye geveliyor uzun aletini bana doğru kaydırırken. İniltimi yutuyorum ve başımı sallıyorum.

Ne yaptığını biliyorum. Bana bir çıkış yolu veriyor. Kalmam için bir sebep. Duygularımı ya da anlaşılmamızı ve bunun ne kadar aptalca olduğunu ikinci kez düşünmemem için bir fırsat.

Evet. İhtiyacım olan şey bu. Dikkat dağıtıcı bir şey. Bir tamamlanma. Normale dönebilmem için kaşıntının giderilmesi için bir yol. Böylece düzgün düşünebilirim. Böylece duygularımı kontrol altında tutabilirim.

"O zaman sanırım seni doldurmama izin vermenin zamanı geldi," diye karar veriyor.

Tekrar başımı sallıyorum. Beni kaldırıyor, elleriyle kalçalarımı kavlıyor ve koridora doğru bir adım atıyor.

"Kanepede," dedim ona. Çünkü bunu onun yatağında yapamam. Duygularım -ve kararlılığım- zaten her yerdeyken olmaz.

Hayır. Bunun fiziksel olmasına ihtiyacım var. Bunun *sadece* ve *sadece* boşalmayla ilgili olmasını istiyorum. "Tamam."

Beni aile odasındaki koyu renkli deri kanepeye taşıyor, kanepenin önünde ayaklarımın üzerine yatırıyor ama ben pantolonunu karıştırırken ikimiz de ayakta kalıyoruz, sertleşmiş sikini serbest bırakıp dizlerimin üzerine düşüyorum. Aletinin başını dudaklarıma sürüyorum, endişe omurgamın tabanını yalıyor.

"Mia, bekle." Elleri saçlarımı buluyor ve yüzümden uzaklaştırıyor. "Seni doldurmak istediğimi söylediğimde kastettiğim--"

"Ne demek istediğini biliyorum." Ona bakıyorum ve dilimle ucuyla alay ediyorum, onu ağzımın derinliklerine alırken gözlerindeki kıvılcımın tadını çıkarıyorum. Hayatımda çok fazla penis yaladım, yalan söylemeyeceğim. Buna babalık sorunları diyebilirsiniz. Etkileme ihtiyacı diyelim. İhtiyaç duyulmak. İstenmek. Arzulanmak. Ama emdiğim erkeklerin hiçbiri bana böyle bakmadı.

Güzelmişim gibi.

Seksi değil.

Ya da seksi.

Ya da baştan

çıkarcı. Ama

güzel.

Ve hepsi yanlış.

Çünkü çok yakınımaya geliyor. Gözlerindeki şefkat beni korkutuyor, bu yüzden göz kapaklarımdan

kapanmasına izin veriyorum ve onu daha derine emiyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve başımı kalın uzunluğunda aşağı yukarı sallıyorum.

Onu memnun etmek için çaresizim, ama sınırlarımızı sağlam tutmak için daha da çaresizim.
Onlar

İstediğim sınırlar. İhtiyacım olan sınırlar. Bana bunun bir anlaşma olduğunu hatırlatıyorlar. Birbirimizi tatmin etmekten hoşlanan arkadaşlardan başka bir şey olmadığımızı hatırlatıyorlar. Kurallarımızdan biri tamamen klişe, ama kalplerimizin resmin dışında kalmasını içeriyor ve dilimi aletin başı boyunca döndürürken, takdir iniltisinin göğsümü nasıl şişirdiğini kabul etmeyi reddederek her zamankinden daha sert tutuyorum.

Ama yüzüme dokunduğunda, başparmağını çeneme sürttüğünde, bu sert ya da aşağılayıcı değil. Nazikçe. Tatlı. Yumuşak.

Yumuşak bir patlamayla onu ağızımdan bırakıyorum ve gözlerimi daha da sıkıyorum. "Henry, dur."
"Sorun ne?"

"Beni kullanmana ihtiyacım var."

Kasları gerildi. "Seni kullanmak mı?"

"Becer beni. Şaplak at. Bağla beni. Ne istersen yap ama nazik olma." "Mia--"

Ayağa kalkıyorum ama elimi tutup beni yerimde tutuyor.

"İkimiz de bu anlaşmanın ne olduğunu biliyoruz Profesör ve eğer bana ihtiyacım olanı veremezseniz--"

Beni içine çekerken kasları gerginlikle titriyor. Kendimi yakaladığımda ellerim çıplak göğsüne çarpıyor, nefesim sığlaşıyor. Becerikli parmak uçlarıyla pantolonumu indiriyor, beni döndürüyor ve elini kürek kemiklerimin arasına bastırarak beni duvara doğru yönlendiriyor. Zorluydu. Neredeyse sert. Ve tam da ihtiyacım olan şey.

"Eller duvara," diye emretti.

Bana söyleneni yapıyorum.

"Bacaklarını aç."

Ayaklarım dışarı

kayıyor. "Daha

geniş," diye

homurdanıyor.

Onları birkaç santim daha açıyorum ve elleri belimi buluyor, eğilip her mahrem yerimi gösterene kadar beni kendine çekiyor.

Aletin tabanını tutuyor ve merkezime sürüyor, sularımı topluyor ve beni beceriyor, sadece bununla boşalabileceğimden oldukça eminim. Kendini girişime hizalayarak, tek kelime etmeden içime doğru itiyor. Öne doğru sarsılıyorum, çenem düşerken neredeyse başımı duvara çarpıyordum.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım.

Kıçımı tokatlıyor. Lezzetli yanık dizlerimi zayıflatıyor. Sert siki içimden kayarak çıkıyor ve kendini daha da büyük bir güçle tekrar içeri itiyor.

Tekrar tekrar itiyor, bedenimi tam da ondan istediğim gibi kullanırken hızını artırıyor. Belimi morartan kavrayışından orgazmım artıyor, ama benden kayıyor, yüzüm ona dönük olana kadar beni çekiştiriyor. Beni kaldırıyor ve tekrar içime sokuyor. Göğüs göğüse, yeni pozisyon daha samimi.

Sırtım gürültüyle duvara çarpıyor, ben nefesimi tutarken pantolonu hâlâ ayak bileklerinde sallanıyor.

Bu aç ı farklı. Daha
derin.

"Meme uçları nla oyna," diye homurdanıyor. "Gömleğini kaldır ve izlememe izin ver."

Üstümü yukarı itiyorum ve sutyenimin içinden göğüslerimi avuçluyorum, hissinin tadını çıkarıyorum. Onun. Bizi. Yıldızları gördüğüme yemin edene kadar bana daha sert ve daha sert vuruyor.

"Becerilmek ister misin, Brat?" diye
hırılıyor. Başımı sallıyorum. "Evet."

"Kullanılmak mı
istiyorsun?" "Tanrım,
evet."

"Seninle işim bittiğinde döllerimin bacaklarından aşağı kaydığını hissetmek ister misin?"

Neredeyse inliyordum, mantığımın son kalıntıları ve korunmadan seks yapmanın ne kadar kötü bir fikir olduğu havaya karışıyor. Ayrıca, o temiz. Ben de temizim. Ve verdiğim tek karar bu olduktan sonra bir tane daha kötü kararın ne önemi var ki?

"Mia," diye homurdanıyor, "Seninle işim bittiğinde döllerimin bacaklarından aşağı kaydığını hissetmek ister misin?"

"Siktir, evet."

"Aferin kız ıma." K ıçımı tekrar tokatlıyor, öne doğru eğiliyor ve başını boynumun kıvrımına gömüyor. Isırığının keskin acısı beni titretiyor ama içime girip çıkmayı bırakmıyor.

"Sikimi sık bebeğim," diye emrediyor. "Seni
hissetmeme izin ver." Sırtım kemerli. "Evet. Evet.
Evet."

Beni masaya taşıyor ve pizza kutusunun yanına koyuyor. Vücudumu kenara çekerek, kalçalarımı cezalandırıcı bir şekilde kavrayarak beni sert boyuna doğru çekiyor.

"Kendinle oyna. Seni görmeme izin ver."

Elim vücudumdan aşağı kayarken o da içime morartıcı bir hızla giriyor. Parmaklarımı klitorisime sürüyorum ve saniyeler içinde boşalıyorum, kaslarım onun uzman dokunuşunun altında pelteye dönüyor. Öfori beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor ve saniyeler sonra o da beni takip ediyor, dişlerini sıkarak adımı inliyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum, oda etrafımızda dönüyor. "Siktir, siktir, siktir."

Yumuşayan siki içimden kayarak çıkıyor ve ardından boşalıyor. Eliyle beni kavıyor ve hassas klitorisimin üzerine sürüyor.

"Sen ne--"

"Bana iki kez gelmen gerektiğini söylemiştin," diye hatırlatıyor, daha önceki konuşmamızdan bahsederek. Başımı iki yana sallıyorum. "Henry--"

"Biri gitti. Bir tane kaldı." Parmakları merkezime dalıyor ve döllerini topluyor. Klitorisimi

tekrar bulup yavaş daireler çizerek ovuyor.

Uyarılma bana canlı bir telle dokunuluyormuş gibi hissettiriyor ve elini itiyorum. "Bu çok fazla."

"Bu kadar yeter," diyor ve gömleğimi boynuma doğru iterken cezalandırıcı dokunuşuna devam ediyor. Diğer eliyle pizza kutusundan marinara alıyor ve göğüslerime döküyor. Şimdi soğuk ve meme uçlarım çakıl taşları gibi. Sonra ağız onların üzerinde, parmakları benimle kendi oyuncağıymışım gibi oynarken emiyor ve kemiriyor.

Ve lanet olsun, haklı olabilir. Belki de bu çok fazla değildir. Belki de tam olarak yeterlidir. Çünkü bu inanılmaz bir his. Bileğini kalçalarımın arasından kavrayıp yavaşça elini sürerken, kalçalarım parmaklarına doğru yuvarlanırken nefesim sığılıyor.

Çok iyi.

Çok iyi.

Ağız kulağımın kabuğunu bulduğunda midemde tanıdık bir zevk oluyor ve fısıldıyor, "Seni kullanmamı mı istiyorsun? Güzel. Ama sadece sana böyle hissettiren tek kişinin ben olduğumu anlarsan. Anlıyor musun?"

"Evet," diye nefes alıyorum. "O sensin. Sadece sen."

"Bana sorun olmadığını söyle. Sana böyle hissettirmemin sorun olmadığını söyle. Beni istemeni sağlamak için. Beni arzulamanı.

Bana sadece korktuğun için kaçmayacağını söyle."

Parmakları içimden kayıyor ve tekrar girişimi çevreleyerek beni kıvranmaya bırakıyor. "Henry," diye yalvarıyorum ama beni parmaklamıyor.

Beni boş bırakıyor, karanlık bakışları beni rehin alıyor. "Bana her şeyin yolunda olduğunu söyle. Kaçmayacağını söyle."

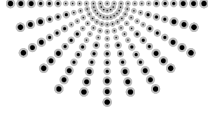
"Henry, yaklaştım--"

"Bana kaçmayacağını söyle," diye tekrarlıyor, parmağıyla klitorisime dokunuyor ve beni uçurumun kenarına itecek kadar baskı yapmıyor. Ve kahretsin, bu şimdiye kadarki en tatlı işkence.

"Kaçmayacağım," diye fısıldıyorum.

Beni kabaca çimdikliyor ve ben boşalıyorum, ağızım açık kalıyor. İniltilerimi yutarken marinayla dolu dili dudaklarımın arasına giriyor.

Sikeyim. Ben.

Ben ya bir aptalım ya da bir dahi. Elimde kıvranan yavru köpeğe bakarken hangisini seçeceğime karar veremiyorum.

Silahlar.

İlk başta küçük bir cins satın almayı düşündüm. Seyahat etmesi kolay bir şey. Kolaylıkla uyum sağlayabilecek bir şey. Sonra yavru köpeğin kime ait olacağını hatırladım ve ya büyük ya da eve gitmem gerektiğini anladım. Mia ile ikisinin arası yok.

Bunu tartışmadık.

Yavru bir köpek sahibi olma ihtimali.

Ya da Pixie'yi öğrendikten sonra Mia göğsüme kıvrılmışken birlikte geçirdiğimiz gece. Seks yok. Orgazm yok. Yine de herhangi biriyle paylaştığım herhangi bir andan daha samimi ve savunmasız. Hem de hiç. En son seks yaptığımızda nasıl ürktüğünü ya da Scarlett kapıma geldiğinde nasıl kışkırdığını da konuşmadık. Mia'yı korkutup kaçirtacağını bildiğimiz için pek çok şeyi konuşmadık. Ama davranışlarımın kendi adına konuşmasına izin veriyorum ve ona değer verdiğimi göstermek için yeni bir köpek yavrusu gerekiyorsa, öyle olsun.

Nefes nefese kaldım ve Alman Çoban Köpeği'ni diğer koluma geçirdim. Yumruğumu kaldırıp Mia'nın kapısını çaldım.

Birkaç saniye sonra diğer tarafta ayak sesleri yankılanır ve kapı yumuşak bir gıcırtyla açılır.

"Hey, nesen sen--" Mia nefes nefese kalır ve eliyle ağzını kapatır. "Aman-- Kimsin-- Ne zaman--" Bana bakıyor ve kollarımdaki tüy yumağına uzanıyor. "Gel buraya güzelim! Yoksa sen Bay Yakışıklı mısın?" diye cıvıldıyor ve sekiz haftalık yavru köpeği benden izin isteme zahmetine girmeden alıp göğsüne yaslıyor.

Burnunu yavru köpeğin yüzüne dayayıp derin derin nefes alırken Mia'nın kocaman sırtışına bakıp gülümsüyorum.

"O bir kız," diyorum ona.

"Elbette öylesin," diyor yavru köpeğe. "Erkek olmak için fazla narinsin, değil mi küçük kız? Evet, öylesin." Yavru köpeğin kahverengi ve siyah başının üst kısmını öpüyor ve onu yeniden içine

ekiyor. "Hâlâ yavru köpek gibi kokuyor. Aman Tanrım, aşık oldum. Onu ne zaman aldın?"

"Onu yeni aldım," diye cevap verdim. "Ama o benim değil."

Mia duraksıyor, alnı kırışıyor. "O kime ait?" "Senin."

Güzel pembe dudakları aralanıyor ama tek kelime etmiyor. Hem de hemen. Çok şaşkın. Onu suçlamıyorum. Bu bir sınırı aşmak. Ben herkese köpek yavrusu almazdım. Mia gerçeği öğrenirse bu işi bitirir. Bunun olmasına izin veremem. Artık izin veremem. Bu kıza aşık oldum. O bunu bilmiyor, bilemez, hazır olana kadar bilemez ama bu doğru. Onun güvensizliğinin dağılması için yeterince yavaş hareket etmeliyim ki beni tamamen içine alabilsin. Böylece kendi duygularını kabul edebilir ve bunun bizim için olduğunu kabul edebilir. O benim. Ben de onunum.

Yavru köpek Mia'nın çenesini yalayarak onu şaşkınlıktan kurtarıyor ve Mia dairesinin kapısını iterek sonuna kadar açıyor.

"İçeri gel."

Mia'yı evine kadar takip ettim. Buraya son geldiğimde olduğu gibi bomboştu.

"Kapıyı arkandan kapat," diye ekliyor ve tüm dikkatini yavru köpeğe veriyor. Kapı kapandıktan sonra yavru köpeği yere bırakıyor ve kollarını kavuşturuyor.

Sivri bir bakışla, "Ciddi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet."

"Bana bir köpek
yavrusu mu aldın?"

Tekrar başımı
salladım. "Evet."

"Neden?"

"Çünkü sen içgüdülerine güvenmiyor olabilirsin ama ben güveniyorum. Yıllardır bir köpek yavrusu istiyorsun. Pixie'yi amcana verdiğinden beri."

Yerde gezinen yavru köpeğe bakarken dudaklarında pembeden başka bir şey yoktu. "Bir tane istemiş olmam bunun akıllıca bir karar olacağı anlamına gelmiyor."

"Bence bir yolunu bulacaksın."

"Yavru köpeklerin ne kadar zahmetli olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"
diye meydan okuyor. Yine başımı sallıyorum. "Bu bir sorun mu?"

Parke zeminde oturmuş, aile odasındaki çirkin çiçekli sandalyeyi koklayan köpek yavrusuna bakıyor ve alt dudağını ısırıyor. Kendisiyle savaş halinde olduğunu biliyorum. Heyecanlanmak ve her şeyi berbat etme korkusu arasında sıkışıp kalmış durumda. Aklına koyduğu her şeyi başarabilecek kapasiteye sahipken yeterli olamama korkusu.

"Bir adı var mı?" Mia fısıldıyor. "Ona isim vermenin senin işin olduğunu düşündüm."

Yırtık ifadesi köpek yavrusundan bana kayıyor ve başını sallıyor. "Köpek sahibi olamam."

"Neden?" Ellerimi ön ceplerime sokarak soruyorum.

"Ya ona bakamazsam?" "Bence
iyi olacaksın."

"Peki ya ekiple seyahat etmem gerektiğinde?"

"Yavru köpek bizimle gelebilir. Sana maskotumuzun yerine birini bulacağımı söylemiştim, hatırladın mı?"

"Sürekli aslan gibi giyinmeyi seven bir adamla yattığım için mi?" "Kıskandığı için bir erkeği suçlayamazsın," diye şaka yapıyorum.

Alay ediyor. "Aslan Leo bir tehdit olsa bile, takım elbise falan giymiş başka *birini* aradığımı düşünmüştüm, gerçek bir "-elini yavru köpeğe doğru sallıyor-"neredeyse bir aslan kadar büyük ve tüylü bir yaratığı değil!"

"Merak etmeyin, Leo'nun hâlâ işi var," diye açıklıyorum. "Ama bence oyuncular senin yavru köpeğini sevecek ve taraftarlar da sevecek."

"Evet, yani onu kim sevmez ki?" diye belirtiyor başparmağının kenarını kemirirken.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Ben soruyorum.

Sakar tüy yumağına ve bana bakıyor. "Tabii ki ondan hoşlanıyorum."

"O zaman sorun ne?"

Dizlerini göğsüne çekerek çenesini dizlerine dayıyor, gözleri neredeyse cam gibi.

Ses tonum yumuşuyor. "Mia, sorun ne?"

"Korkuyorum," diye fısıldıyor.

"Neden korkuyorsun?"

"Onu mahvetmekten korkuyorum." Yutkunuyor. "Hata yapmaktan. Yeterli olamamaktan."

Mia saçlarını yüzünden uzaklaştırırken göğsüm sıkışıyor. Canlı mavi gözleri önündeki yavru köpeğe yapışmış ama tek kelime etmiyor. Bu kızı tanıyorum. Savunmasız olmaktan nefret ettiğini biliyorum. Zayıflık göstermekten nefret ettiğini biliyorum. Onun yürüyen bir çelişki olduğunu biliyorum. Dünyayı ele geçirebileceğini düşündüğünü biliyorum ama bunu yapmasına yardım edebilecek birine kendini açmaktan çok korkuyor. Ve şu anda, önündeki yavru köpeği hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyor. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğini bildiğim halde onu mahvetmekten korkuyor. Onu zaten önemsiyor.

"Güven bana," diye mırıldandım. "İyi olacaksın. Ve yardıma ihtiyacın olduğunda, ben burada olacağım." İkna olmayınca, "Yavru köpekler önemli bir şeydir, Henry" diye homurdandı.

"Biliyorum."

"Ve onu zaten seviyor olsam bile, bu yine de büyük bir sorumluluk." "Biliyorum," diye tekrarlıyorum.

"Bir Alman Kurdu ile nasıl seyahat edebilirim ki? Uçuş sırasında onu kucağıma alamam ki. O kadar büyüyecek ki--"

"Benim kendi yöntemlerim var."

Kollarını kavuşturmuş, "Ne gibi?" diye homurdanıyor.

"Takımla seyahat etmediğimiz zamanlarda ona birinci sınıf bir bilet alabiliriz ya da bu bir seçenek değilse özel uçağa binebiliriz. Büyütülecek bir şey değil."

Yerden bana bakarken gözleri irileşiyor. "Özel uçağınız mı var?"

Kıkırdıyorum ve yanına oturuyorum. Net değerimle ilgili saflığı beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. "Evet, Mia. Özel bir uçağım var. Paradan nefret ettiğini biliyorum ama bazen rahatlığı satın alabilir. Bu benim resmi davetiyem. Sen ve köpek yavrusu istediğiniz zaman kullanabilirsiniz."

"Ciddi misin sen?"

"Çok mu şakacıyım?"

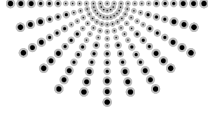
Alt dudağını içine çekip yavru köpeğin koltuğunun kenarını çiğnemesini izlemeden önce ağzı kıpırdıyor. Öne doğru uzanıp onu canavarın yanından çekiyorum ve parmaklarımı yere vuruyorum. Yemi yutuyor, yavru bir aslan gibi üzerime atlıyor ve elimi kemiriyor.

Sonunda Mia'ya baktığımda, bakışları benim üzerimdeydi. Çekingen. Tereddütlü. Ama neredeyse umutlu da, ciğerlerimin durmasına neden oluyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Bir şey değil." Yavru köpeği kucağıma aldım, parke zeminde Mia'ya yaklaştım ve hayvanı kucağına oturttum. "Şimdi, bir isme ihtiyacı var."

Başını omzuma yaslayarak kucağındaki yavru köpeğe bakıyor ve yumuşak bir iç çekiyor. Kolumu omuzlarına doluyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. "Ve köpek malzemeleri," diye ekliyorum. "Alışverişe gitmeye hazır mısınız?"

“Y Nala'nın köpek malzemelerine ihtiyacı olduğunu söylediğinde, mobilya mağazasına değil de PetCo'ya falan gideriz diye düşünmüştüm," diye takılıyorum.

"Nala kucaklaşmak istediğinde nereye oturacaksın?" Henry meydan okuyor. "Bilmem ki? Yere mi?"

"Nala sarılıp yatmak için yerden daha fazlasını hak ediyor," diyor bana, güzel kışını mobilya mağazasının ortasındaki gri bir sekiyonele yerleştirip yanındaki minderi okşayarak.

İsteksizce kollarımı kavuşturup oturuyorum ve ayaklarımı önümüzde duran cam sehpanın üzerine koyuyorum. "Şahsen, daireme mobilya almam için beni ikna etmeye çalıştığını düşünüyorum."

"Ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum." Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine doğru çekti. "Parayla ilgili bir sorunun olduğunu biliyorum ama hayattaki bazı şeyler ihtiyaç sınırında. Kendi dairendeyken oturacak bir yer gibi." Başımın tepesine bir öpücük bırakıyor ve ekliyor, "Ayrıca, artık bunu karşılayabilirsin. Ve eğer karşı çıkarsan, senin için satın alırım."

Ona ters ters bakarak, "Kendim için bir şeyler almayı sevmiyorum ve sadakadan da hoşlanmıyorum" dedim. "O zaman mobilyaları kendin için alma. Nala için al."

Gözlerim daha da kısılıyor ve yüzüne bilmiş bir sırıtış yayılıyor. "İşte benim kızım."

Mağazadan çıkmaya hazır olduğumuzda, Henry'nin beni yepyeni Alman Çoban Köpeğim için bir şekilde gerekli olduğuna ikna ettiği bir mutfak masası, bir sehpa, büyük bir fasulye torbası yatağı ve yeni bir kanepe alıyorum.

Bir Alman. Lanet olası. Shepherd.

Adam hayal görüyor ve belli ki bana benden daha çok güveniyor. Ayrıca çok düşünceli.

Ve herkesin ona verdiğinden daha tatlı.

Kredi kartımı satış görevlisine uzattıktan sonra Henry'ye hızlıca bir göz attı ve kartı bana geri verdi. "Görünüşe göre fatura çoktan ödenmiş ve satın aldığınız ürünler önümüzdeki hafta dairenize teslim edilecek."

Yanımdaki Henry'ye ters ters bakıyorum. "Affedersiniz?"

Kolunu omuzlarıma doladı ve fısıldayarak, "Tuhaf, değil mi?" dedi.

"Çok tuhaf," diye katılıyorum. "Özellikle de bana çoktan bir köpek yavrusu almışken. Şu anda evimde yepyeni bir kulübede, yepyeni ve rahat bir yatakta oturuyor."

"Beni eğlendir Mia," diye yanıtlıyor Henry. "Ben..." diye tereddüt ediyor, aynı ukala sırtı içimde tahribat yaratıyor, "*arkadaşlarımla* ilgilenmeyi seviyorum."

"Arkadaşlar," diye tekrarlıyorum. "Mm-hmm. Elbette." Kaburgalarına dirsek atıyorum ama dışarı çıkıp otoparkın kenarındaki arabasına doğru yürürken piç kurusu irkilmiyor bile. "Sinsiydin. Sinsilikten hoşlanmam." "Sinirlenmeden seninle ilgilenmeme izin verseydin sinsi olmama gerek kalmazdı.

Yolun her adımında." Yolcu kapısını açtı ve içeri girmemi işaret etti.

Kollarımı kavuşturup oturuyorum ama hâlâ açık olan yolcu kapısından onun bakışlarını tutuyorum. "Bağımsız olmayı seviyorum."

"Bağımsız olman hoşuma gidiyor," diye yanıtlıyor. "Ve haklısın. Haddimi aştım. Bundan sonra niyetim konusunda daha açık olacağım."

Koltuğumda kayarak kendimi rahatlatıyorum ve "Teşekkür ederim" diyorum.

"Bir şey değil." Kapıyı kapatır, arabanın ön tarafına geçer ve direksiyonun arkasına geçer. Motor gürül gürül çalışırken, "Haddimi aşmamı telafi etmek için bana yemek ısmarlamana izin vereceğim," diye ekliyor.

"İzin vermek mi?" Şaka yapıyorum.

Koltuğunda dönerek elimi kavırıyor ve dudaklarına götürüyor. "Mia. Arkadaş. *Velet*," diye alay ediyor. "Lütfen bu akşam bana yemek ısmarlar mısınız?"

Eğlencemi korumaya çalışırken dişlerim yanağımın iç kısmına saplanıyor. Sonra ifadem düşüyor.

Kaşları düşüyor. "Sorun nedir?"

"Aslında eve gitmem

gerekliyor." "Neden?"

"Bu gece için planlarım var."

"Ne tür planlar?" diye soruyor.

Burnum kırışıyor ve suçluluk duygumu bir kenara itiyorum. "Blake ve Theo beni küçük bir yeni eve taşınma partisi için evlerine davet ettiler."

"Oh." Elimi bıraktı ama arabasını vitesle takmadı. Sadece bana bakıyor. Bekliyor.

Sessiz kaldığımda yavaşça başını sallıyor. "Sanırım bana bir davetiye göndermeyeceksin."

Suçluluk duygum alevleniyor ve ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Gözlerindeki ışık söner ve arabasını sürmeye başlar. "Bu konuda endişelenme."

"Henry--"

"Anlaşmamızı anlıyorum Mia. Sorun değil." Park yerinden çıktı.

Binamıza geri dönmek tam bir işkence. Tırnak etlerimi karıştırırken sessizlik midemi

bulandırıyor. Ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

Anlaşmamızı sürdürürken ve suları daha fazla bulandırmazken daha iyi hissediyorum.

Ben Nala'nın işemesine izin verirken o çimlerin kenarında bekliyor. İşini bitirdiğinde bize binanın içinde rehberlik ediyor, tek kelime etmeden David'e başıyla selam veriyor. Hâlâ sessiz. Hâlâ hayal kırıklığına uğramış.

Asansöre binip Nala Henry'nin kucağında daireme doğru koridorda ilerlerken anahtarlarım elimde şingırdıyor. Kapıma vardığımızda sessizliğin altında eziliyorum ve ona bakıyorum.

"Dinle," diye başlıyorum.

"Ciddiyim Mia. Her şey yolunda."

"Bu iyi değil," diye karşı çıkıyorum. "Suçlu hissediyorum--"

"Yapma." Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Dediğim gibi, anlaşmamızı anlıyorum."

Evet, ama yapmıyorum, tartışmak istiyorum. Onun yerine dilimi ısııyorum. Aklım karmakarışık. Özellikle de bugünden sonra. Son birkaç haftadan sonra. Anlaşmamızı kafa karıştırıcı, karmaşık ve dağınık hale getirdi ve-- "Hey," diye mırıldanıyor. Sesindeki yumuşaklık saplantılı düşüncelerimi bir bıçak gibi kesiyor. Elini kaldırıp parmağıyla şakağıma dokunuyor ve diğer koluyla Nala'yı dengeliyor. "Görebiliyorum

Her şeyi fazla düşünüyorsun. Yapma. Ben sabırlı bir adamım."

Sabırlı bir adam mı? Ne demek istiyor? Bir dahaki sefere davetiye mi bekliyor? Ona bir tane vermeli miyim? Neyi bekliyor? Anlaşmamızın değişmesini mi? Başka bir şeye dönüşmesini mi? Değişemez. Buna izin vermeyeceğim. İzin *veremem*.

"Mia," diye yatıştırıyor, çenemi kavıyor ve gözlerimiz kilitlenene kadar başımı eğiyor. "Sabrına degecek biri değilim," diye fısıldıyorum.

"Katılmıyorum." Tekrar gülümsüyor ve bu sefer çenemi bırakırken neredeyse gerçek gibi.

"Arkadaşlarınla iyi eğlenceler, tamam mı?"

"Henry--"

"Senin için Nala'ya bakmamı ister misin?"

Yavru köpeği onun kollarından alıp göğsüme yaslıyorum. "Ben de onu getirmeyi düşünüyordum."

"İyi fikir," diye onaylıyor. "Onunla tanışacakları için heyecanlı olacaklar."

"Ben de öyle düşünüyorum." Sessizliğin altında göğsüm kabarıyor, kalbimin sürekli *güm güm atışı* neredeyse acı veriyor. Sanki onu şimdiden özlemişim gibi. Ama o benim bir adım önümde. Daha gitmemişken birini nasıl özleyebilirim ki?

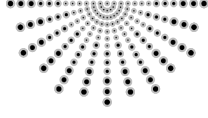
"Beni sonra aramalısın," diye ekliyor.

Gülümsüyorum. "Sanırım bu ayarlanabilir."

"Güzel." Öne doğru eğilerek dudaklarını yanağıma değdiriyor. "Bugün benimle takıldığın için teşekkürler."

"Nala için ve..." için teşekkürler. Dudaklarımı yalıyorum. "Diğer her şey."

"Her zaman." Dairemin kapısını açmamı bekliyor ve asansöre doğru yöneliyor.

“Hey!" Ön kapısı açıldığında Blake'i selamlıyorum.
"Mia!" diye bağıyor, Nala'yı kollarımda görünce nefesi kesiliyor. "Kapa çeneni! Senin mi o?"

Gülüyorum. "Evet. Bu Nala. Bebek Aslan ve Canavar Bebek olarak da bilinir." İçeri davet edilmeyi bekleyen kürk demetini kaydırıyorum. "İçeri girebilir miyim?"

"Tabii ki. Özür dilerim. Bu değerli kızla beni hazırlıksız yakaladın." Blake kapıyı iterek sonuna kadar açtı ve daha fazla nefes nefese kalırken içeri girdim.

"Bir köpek yavrusu!"

"Aman Tanrım, ona ihtiyacım var." "Köpeğin var mı?"

"Aww, adı ne?"

Blakely ve Theo'nun yeni evlerinin ön odasında kaynaşan arkadaşlarıma el sallıyorum. Blake, Nala'yı kollarımdan çekip aldı.

"Az önce işedi," dedim ona.

"Dostum, umurumda bile değil," diyor Blake. "Parke zeminimiz var. Nala iyi."

"Adını Nala mı koydun?" Ashlyn kalçasında bir erkek bebek taşırken mutfaktan soruyor. "Jaxon Aslan Kral'ı seviyor."

"Evet, bu bir klasik," diye ekliyor Colt yanına. Dudaklarını Ashlyn'in şakağına değdiriyor ve Jaxon'ı ondan alıyor. Bebeği kalçasına yaslayarak fuayede bana doğru yöneliyor. "Seyahate çıktığımızda onunla ne yapacaksın?"

"Henry onu da getirebileceğimi söyledi," diye cevap verdim. "Güzel. Ne tür bir köpek bu?" diye soruyor.

"Bir Alman Çoban Köpeği aslında."

Blake yanına otururken Theo kanepeden "Hasta," diye iltifat ediyor. Colt ve Jaxon aile odasında onlara katılıyor ve beni kafamın yan tarafında bir deliğe bakmakla meşgul olan Ashlyn ile yalnız bırakıyorlar.

Dikkatimi Nala'dan ayırıp Ashlyn'e sert bir bakış atarken dudaklarımı iki yana çekiyorum. "Evet? Söylemek istediğın bir şey mi var?"

"Henry'nin Nala'dan haberi var mı?" diye sorar.

Kollarımı kavuşturup ellerimi çıplak kollarımda aşağı yukarı gezdiriyorum. "Evet, öyle." "İlginç," diye belirtiyor. "Onu almadan önce izin falan istedin mi?"

Lanet olsun, bu kız ve dedektiflik yetenekleri. O biliyor. Sormasına bile gerek yok, zaten biliyor. Sadece kaynağından duymak istiyor.

"Aslında," diye mırıldanıyorum, "onu bana o aldı." Ashlyn'in gözleri parlıyor ve ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. "Biliyordum!"

Kolundan çekiştirerek birkaç metre ötedeki dikkati dağılmış arkadaşlarımıza bakıyorum. "Sesini alçaltır mısın lütfen?" diye bağıriyorum.

"Neden?" Blakely'nin kucağındaki Nala'ya bakıyor ve bana dönüyor. "Arkadaşlarımızın *patronunun* sana bir köpek aldığını öğrenmesinden korktuğun için mi?"

"Ukalalık yapma. Nedenini biliyorsun," diye çitliyorum.

"Evet, biliyorum" diye karşılık veriyor. Sesini alçaltacak kadar kibar. "Bu harika bir şey ama ne zaman oyun oynamayı bırakıp o adamdan hoşlandığını itiraf edeceğini gerçekten merak ediyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Hiçbir şey itiraf etmiyorum."

"Neyi kabul etmiyor?" Kate banyodan dönerken soruyor.

"Theo, Nala'yı tut," diyor Blakely kanepeden. "Sanırım kız kıza konuşmayı kaçırıyorum." İnliyorum ve başımı arkaya atıyorum. "Sizler çok kötüsünüz."

"Hayır, biz en iyisiyiz ve bunu sen de biliyorsun. Şimdi, ne kaçırdım?" Blake soruyor.

Kanepenin etrafında asılı duran çocuklara dik dik bakarak, "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" diye mırıldandım.

Ya da belki... daha özel bir yerde?"

Ashlyn kollarını Blake'in ve Kate'in kollarına doluyor. "Blake bize misafir odasını gösterebilirsin.

Hadi, Mia."

İstemeye istemeye kızları koridorun sonundaki yatak odasına kadar takip ediyorum ve pelüş şiltenin üzerine çöküyorum, herkes bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakarken bacak bacak üstüne atıp ellerime yaslanıyorum.

"Neee?" İncelemeleri altında inliyorum.

Ashlyn odadakilere "Nala bir hediye idi," diye bilgi verdi. "Profesör Buchanan'dan." "Ooooh, yani hâlâ onu dinliyorsun, sanırım?" Blakely soruyor.

"Pixie'nin öldüğünü öğrendiğimde yanımdaydı ve sanırım bunun beni ne kadar üzdüğünü anladım, o yüzden bana bir köpek aldı," diye açıklıyorum. "Büyütülecek bir şey değil."

Ash, "İnsanların yüzde doksan dokuzu için bir başkası için canlı bir şey satın almanın büyük bir mesele olarak görüldüğünden eminim," diyor.

"O benim arkadaşım. Sen de isteseydin senin için aynısını yapardım," diye belirtiyorum.

Blake, "Evet ama Buchanan'la aranız çok iyi," diye hatırlatıyor. "Ve sana bir hediye aldı.

Yemek yiyen, işeyen, kaka yapan, sarılan ve--"

Elimi havaya kaldırıyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama yine de çok önemli bir şey değil."

Yalan kendi kulaklarıma bile zorlama geliyor ama geri adım atmıyorum. Ve eminim ki

Bunu takip eden keskin sancıları da kabul edin.

Kate yanıma oturuyor ve yatağın hafifçe sarsılması düşüncelerimi dağıtıyor. "Alınma ama bence Blake bir şeylerin peşinde. Sen bunun önemli bir şey olmadığını düşünüyor olabilirsin ama Buchanan farklı düşünüyor olabilir ve bunu aklından çıkarmamalısın."

Hayal kırıklığı damarlarımda kaynıyor ve ellerimi kucağıma çekerken beni suskun bırakıyor. Sorun şu ki, kime kızgın olduğumu bilmiyorum. Arkadaşlarıma mı? Olduğu gibi söyledikleri için mi? Henry'ye olan hislerimi kabul etmediğim için kendime mi kızgınım, onu olması gerekenden çok daha fazla özlediğim gerçeğini bir kenara bırakırsak? Koridorda daha fazlasını istediğini ima ettiği ve bunun beni nasıl duygusal bir enkaza dönüştürdüğü için Henry'ye mi kızgınım? Dürüst olmak gerekirse, artık bilmiyorum bile. Ama nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum.

Çünkü önemli olmamalı.

O önemli olmamalı.

Sıkıntımı hisseden Ash yanıma, karşı tarafıma oturdu ve "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye mırıldandı.

Yatağın baş ucundaki en yakın yastığı alıp göğsüme yaslıyorum. "Ne?" "Ondan hoşlanıyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ash--"

"İçinden gelen soruya cevap ver Mia," diye araya giriyor Blake. "Ondan hoşlanıyor musun? Yatağın içinde. Yatağın dışında. Onunla konuşmaktan hoşlanıyor musun? Mesaj attığında kelebekler uçuşuyor mu? Sana nasıl hissettiriyor?"

"Bilmem ki?" Omuz silkiyorum. "Mutluyum sanırım."

"Macklin beni de mutlu ediyor," diye ekliyor

Kate. "Colt da öyle," diye ekliyor Ash.

"Ve Theo," diyor Blakely bana.

"Evet, beni mutlu ediyor olması başka bir şey aradığım anlamına gelmiyor ve eğer Henry bir köpek yavrusunun her şeyi değiştireceğini düşünüyorsa..." Sesim kesiliyor ve midemde bir korku alevleniyor.

Ashlyn, "Eğer durum buysa, onunla içten bir konuşma yapmak isteyebilirsin," diye öneriyor. "Çünkü aşık olmasına izin vermeyen bir kızla vakit kaybedip kaybetmediğini bilmeyi hak ediyor."

Lanet olsun.

Ağzım bir cevapla açılıyor ama hemen kapatıyorum, dişlerimi yanağımın iç kısmına geçiriyorum.

En iyi arkadaşımdan tokat yemiş gibi hissediyorum. İyi hissettirmiyor. Aslında, oldukça boktan hissettiriyor. Çünkü aşk? Aşık olmak mı? Aşık olmak mı? Bu mümkün değil. Mümkün olamaz. Benim için mümkün değil. Sadece beni kıcımdan ısıracaksa olmaz. *İkimizin de* kıcını ısıracak. Ama önemli bir yere gitmesine izin vermeyeceğimi bildiğim halde zamanını benimle harcaması fikri de beni daha iyi hissettirmiyor. Bu bencillik mi? Ben bencil miyim? Bir yere varamayacağını bildiğim

halde onun zamanını çalmak istemek? Hiçbir yere gitmesini *istemediğim* halde?

Parmak uçlarımı ayrılmış dudaklarıma dokundurarak soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ama bu çok zor. Gerçekten zor. En kötüsü de kafamın içindeki küçük sesin Henry'yi arayabilmeyi dilemesi. Keşke onu özlediğimi söyleyebilseydim. Onu bu gece benimle gelmeye davet etmediğim için pişman olduğumu söylemek.

Ama daha kötüsü ne? Şu anda beni daha iyi hissettirebilecek tek kişinin o olmasından korkuyorum ve bu ne kadar berbat bir durum?

O benim arkadaşım. Ve bizim kurallarımız var. Bizi tam da bu durumdan uzak tutmak için koyduğumuz kurallar. Yine de buradayım, bunalmış, kafası karışmış, endişeli, hayal kırıklığına uğramış ve üzgün hissediyorum. Üzgünüm çünkü bu işin peşini bırakmak istemiyorum. Ve aptal değilim. Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Ash, Blake ve Kate'in bir şeylerin peşinde olabileceğini biliyorum. Henry'nin, ben önerirsem ilişki sınırlarını aşmaya istekli olabileceğini biliyorum. Ama onu kaybetmenin acı vereceğini de biliyorum. İtiraf etmek istediğimden daha fazla acıtır. Ve biz daha ilişki sınırını bile geçmedik. Aşık olursam ne olur? Ona açılırsam, ona güvenirsem ve o beni terk ederse? Ya da beni aldatırsa, bana aşık olmazsa? Ailesi beni kabul etmezse ya da sıkılırsa ne olur? Milyonlarca farklı senaryo var ve sadece bir tanesi bizi bir araya getirip sonsuza dek mutlu yaşamamızı sağlıyor. Bir tanesi. Milyonda bir. Kader bu ihtimallerin benim lehime olmasına izin verecek kadar beni sevmiyor.

Peki bu beni nereye götürüyor? Bizi nereye bırakıyor?

"Bu kadar üzücü konuşma yeter," diye karar verir Blakely. "Hadi gel. *Aslan Kral*'ı açarken gidip yeni yavru köpeğinle oynayalım."

"Harika bir fikir," diye onaylıyor Kate. Elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. Ashlyn kolunu benimkine doluyor ve beni aile odasına geri götürüyor. Bu muhtemelen iyi bir şey. Beynimde dönen onca çelişkili düşünceyle, onun rehberliği olmadan bir duvara ya da başka bir şeye çarparsam hiç şaşımam.

Ama haklılar. Şu an Henry'yle olan anlaşmamı ya da duygularımı irdelemenin zamanı değil, bu yüzden kafamı kuma gömüp bu boktan meseleyle bu gece yalnız kalıp sağlıklı düşünebildiğimde ilgilenmeye karar veriyorum.

Aile odasına ulaştığımızda sehpa güney duvarına yaslanmış ve ekranda *Aslan Kral* çoktan gösterime girmiş oluyor. Theo, Colt ve Macklin daire şeklinde oturmuş, bir topu birbirlerine atıp tutuyorlar. Nala ortada topu kovalarken Jaxon ciyaklayarak onu kovalıyor. Saniyeler içinde, sakar köpek yavrusu kendi ayaklarına takılıp yüz üstü yere kapaklanıyor ve hepimizi kahkahalara boğarak göğsüme dolanan ilmiği gevşetiyor. Çocuklar eğlendiğimizi duyunca birbirlerinden uzaklaşıyorlar ve biz de çembere katılıp bir yandan top çevirirken bir yandan da hayattan konuşuyoruz.

Ve bunun için minnettarım. Gerçekliğimden kurtulduğum için. Ne kadar korkunç ya da aptalca olursa olsun, gerçekten hoşlanmaya başladığım bir adamla gerçekten yapmak istemediğim bir konuşma yapma fikrinden.

Ve bu aptalca.

Henry'den
hoşlanıyorum.
Henry'ye aşık olmak.

Henry'nin etrafında olmak istiyorum.

Ona sarılmak istiyorum. Ve onu öpmek. Ve gününün nasıl geçtiğini sormak.

Bugün seks bile yapmadık. Birlikte geçirdik. Alışveriş yaparak. Gülüşerek. Flört ederek. Ama seks yoktu. Sevişmek.

Artık çok geç. Kurallarımızdan birini çiğnedim.

Henry'den hoşlanıyorum. Ve bu konuda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Kate, "Biliyor musun, eğer bu hafta sonu Nala'yı Ohio'ya götürmek istemiyorsan, ona seve seve bakabilirim," diyor.

"Ohio mu?" diye sordum. Yüzümdeki kan çekiliyor ve onun sözlerini algıladığımda başım dönüyor. Colt bana topu uzatıyor ama yakalayamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Top ayakkabımdan sekip yuvarlanarak

Kate.

"Evet, bir sonraki maç orada, değil mi?" Kate topu elinde tutarak Macklin'e döner ve o da başıyla onaylar. "Evet, Kate. Bu hafta Ohio'ya gidiyoruz."

Theo onaylıyor, "Tumblers'la oynuyoruz. Programa bakmadın mı?"

Başımı sallıyorum ve damarlarımdaki adrenalinle savaşarak sertçe yutkunuyorum. "Biraz gecikmiş olmalıyım." "İyi olacak mısın?" Ashlyn, Colt'la endişeli bir bakış alışverişinde bulunarak beni dürtüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Shorty'nin oynadığını unutmuşum--"

"Her şey yoluna girecek," diyorum. "Ondan uzak duracağım. Önemli bir şey değil."

Onu.

Adını bile söyleyemiyorum.

Bunun farkına varmak endişemi daha da artırıyor ve kanımı buza çeviriyor. Birkaç metre önümdeki ahşap zeminde bir düğüm buluyorum ve yüz ifademi boş tutmaya çalışarak ona bakıyorum. Shorty'nin durduğu yere gidiyorum. Onun arenasında olacağım. Onu tekrar göreceğim. Gözlerinin içine bakacağım. Bakışlarını hissedeceğim.

Hasta olacağım.

Colt bana "Bize yakın dur," dedi. "Shorty'nin sana yaklaşmamasını sağlayacağız."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, dikkatimi tahtadan ayırıyorum ve her zamanki özgüvenli halimi takınıyorum. "Ama cidden, iyi olacağım."

"Jaxon ve ben de gelsek nasıl olur?" Ashlyn öneriyor. "Eleanor bu hafta sonu ona göz kulak olmamı istedi ve Colt da birkaç deplasman maçına gelmemiz için bize yalvarıyor. Ne dersiniz? Hep birlikte takılabiliriz."

Eleanor, Jaxon'ın öz annesi. Colt LAU'ya transfer olmadan ve Ashlyn ile tanışmadan önce Colt ile birlikte olmuş ve hamile kalmış. Birkaç ay önce bir bebekle ortaya çıkması büyük bir sürpriz oldu. Bir süre inişli çıkışlı bir yolculuk olsa da, Ashlyn İki Numaralı Anne rolünü bir şampiyon gibi

benimsedi ve Colt da gezegendeki en iyi baba.

Blakely, "Harika bir fikir," diye ekler ama Kate kaşlarını çatar.

"Bir doktor randevusu için geride kalmam gerekiyor ama hiç sorun değil. Dediğim gibi, Nala'yı izleyebilirim

Sen yokken. Siz gidin. İyi eğlenceler." "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye itiraz ediyorum.

"Haklısın. Gelemezsiniz. Ama yine de gelip takılmak isteriz. Ne dersiniz?" Ashlyn soruyor. "Eğlenceli olabilir."

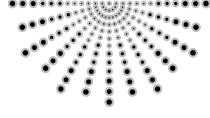
"Fiiiine," diye mırıldandım.

"Yaşasın!" Beni kucaklıyor, Nala bir anda ayağına atlayıp onu korkutunca ciyaklıyor. Bir kahkaha daha atıyorum ama bu bile yakında Shorty'yi göreceğimi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını hatırlatarak hissettiğim yaklaşan kıyameti silemiyor.

Hiçbir şey.

Ve Shorty'nin hatırlatması, başından beri korktuğum şeyi doğruluyor. Henry'ye her ne oluyorsa kötü bir fikir. Ve bunu düzeltmem gerekiyor. Ama ancak önümüzdeki haftayı atlattıktan sonra.

HENRY

Salı

BEN

Hey, Theo'nun ev partisi nasıldı? Pazar günü beni aramadın.

MIA

Çok iyiydi. Katılamama konusunda anlayışlı olduğun için teşekkürler. Aramadığım için de özür dilerim. Nala ele avuca sığmıyor.

BEN

Sorun değil. Eğlenmene sevindim. Nala konusunda yardıma ihtiyacın olursa seve seve yardım ederim.

MIA

Ben iyiyim. Yine de teşekkürler.

BEN

Bugünkü maçta seni göremedim. Neredeydin?

MIA

Nala'yı çıkarmak için birkaç dakika erken çıkmak zorunda kaldım. Kusura bakma. Bir dahaki sefere haber veririm.

BEN

Sorun değil. Gittiğini yeni fark ettim.

MIA

Evet, üzgünüm. Köpek annesi olmak oldukça zor bir durum.

BEN

Dediğim gibi, yardım etmekten mutluluk duyarım. Özellikle de başlığı sana attığım için.

MIA

Ben büyük bir kıyım. Başa çıkabilirim.

Çarşamba

BEN

Hey. Mobilyaların bugün 4 gibi teslim edilmesi gerekiyor. Senin için uygun mu?

MIA

Evde olacağım.

BEN

Tamam. Gelip bir şeyler ayarlamama yardım etmemi ister misin?

MIA

Ben iyiyim. Yine

de teşekkürler.

Perşembe

BEN

Nala nasıl?

MIA

Güzel, teşekkürler. Köpek kulübesi eğitimi üzerinde çalışıyoruz.

BEN

Kulağa heyecan verici geliyor. Sen nasılsın?

MIA

Ben iyiyim. Yarın için her şeyi hazırladığımdan emin olmaya çalışıyorum.

BEN

Gelip yardım etmemi ister misin?

MIA

Sadece dikkatimi dağıtacağından eminim. Yine de teşekkürler. Yarın görüşürüz.

Soğuk mesajları tekrar okudum ve telefonumu cebime attım. Alışveriş yaptığımız günü tekrar yüzlerce kez, ama onun soğukluğuyla ilgili hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Hiç mantıklı değil. Hiçbiri mantıklı değil. Partiye davet edilmediğim için yaşadığım hayal kırıklığına üzülüp üzülmediğini sormak istiyorum ama ondan daha fazlasını istediğimi ima etsem bile iyi şartlarda ayrıldığımızı hissettim. Nala'yı satın aldığım için üzülüp üzülmediğini sormak istiyorum ama yüzünün nasıl aydınlandığını gördüm. Onu alışverişe götürdüğüm için bana kızgın olup olmadığını sormak istiyorum ama köpek ödülleri ve canavar için kabarık bir yatak alırken nasıl sevindiğini gördüm. Ayrıca, Nala'yı binamızın dışındaki çimlerde nasıl gezdirdiğini de gördüm. Nala'nın ismine nasıl gülümsediğini ve cıvıladığını.

Köpek olamaz.

Yemin ederim alışverişten değildi.

Yani ev partisinde mesafesi tetiklenmiş olmalı. Benden kaçtığı için Mia'ya sormak söz konusu bile olamaz. Mia bizi ayrı tutmaya kararlı görüldüğü için arkadaşlarından herhangi birine sormak da söz konusu değil gibi geliyor.

Mia'nın güvenini kırmak istemiyorum. Bana gerçek olduğumu kanıtlamam için bir şans

vermeden önce aramızdaki ilişkiyi bozmak istemiyorum. Ama hiçbir şey yapmamak bok gibi hissettiriyor ve onun sessizliği beni canlı canlı yiyor.

Ohio'nun salonuna girerken gözlerim Mia'ya takılıyor. Ashlyn ve Blakely ile sohbet ediyordu ve beni henüz fark etmemişti. Dikkati dağılmış görünüyor. Neredeyse rahatsız. Sanki her an bir şey çıkıp onu yakalayabilirmiş gibi gözleri arenanın etrafında dönüp duruyor.

"Mia," diye seslendim.

Dikkati bana yöneldi. Bana sahte bir gülümseme veriyor ama benden tamamen kaçarak arkadaşlarıyla birlikte kadınlar tuvaletine koşuyor.

Siktir et.

Adımlarımla misafir soyunma odasına iniyor ve Colt ya da Theo'yu arıyorum. Onları pedleri ve formalarıyla bulduğumda, "Beni takip edin." diye bağıyorum.

Başlarını bana doğru çevirdiler.

"Buchanan?" Theo soruyor.

"Şimdi."

Beni soyunma odasının bir köşesine kadar takip ediyorlar, orada biraz mahremiyetimiz var. Kollarımı kavuşturuyorum. "Ev partisinde ne oldu?"

Kafası karışan Colt, "Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Mia garip davranıyor," diye çitliyorum. "Nedenini bilmek istiyorum."

Gergin bir bakış alışverişinde bulunurlar. Colt omuzlarını kaldırır ve Theo, "Muhtemelen Shorty ile bir ilgisi vardır," der.

"Peki ya Shorty?" Talep ediyorum.

"Shorty Tumblers'da oynuyor," diye açıklıyor Colt. "Mia bu hafta onlarla oynamak için Ohio'ya uçacağımızı öğrendiğinde korkmuş görünüyordu. Eğer Mia'nın bir sorunu varsa, bahse girerim onunla bir ilgisi vardır."

Göğsüm daralıyor.

Tabii ki var. Bilmem gerekirdi. Burada olmanın Mia'yı nasıl etkileyeceğini düşünmeliydim. Kendini daha iyi hissedecekse ona bir hafta daha izin vermeliydim. Eski sevgilisiyle ne olduğunu bana hâlâ anlatmadı. Ama ayrılıklarının dostane olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yok ve anahtarlarını kaybettiği sabahki taciz imasından sonra? Burada olmak onu öldürüyor olmalı ve ben bunu fark edemeyecek kadar bencildim.

"Teşekkürler." Başımı sallayıp onu bulmak için heyecanla topuklarımın üzerinde dönüyorum ama Colt beni durduruyor. "Hey, Buchanan?" Yüzüm yine ona dönük, ifadem okunmuyor. Çenesini kaşıyarak kalabalık soyunma odasına bakıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Eğer ona zarar verirsen..."

Çenem anlayışla eğildi. Oradan uzaklaşıyorum ve Mia'yı aramak için arenanın ana katına geri dönüyorum.

Maçın 20 dakika içinde başlaması gerekiyor. Soyunma odasında takımını filme alıyor olmalıydı. Onun yerine kayıp ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

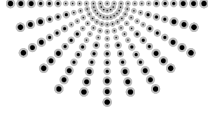
Hayal kırıklığı içinde Erika'nın rezerve ettiği loca koltuklarına gidip beklemeye başladım,

maçtan sonra Mia ile konuşacağıma söz verdim çünkü beni oyalamaya devam ederse ona ihtiyacı olan desteği veremeyeceğim.

Böyle karanlık. Kaçmayı bırakmasının zamanı geldi. Geçmişinden. Benden.

Kemerini bağla, Brat.

Sabırım tükendi ve bazı lanet cevaplara hazırım.

Düdüğün çalmasını bekledim ve tünelden aşağı indim. Yapmamalıydım. Tünelin başlangıcını yakalamalıydım.

ama elimde değildi. Shorty'yi tekrar görme fikri bile içimi kusma isteğiyle doldururken. En azından Jeffry gitti ve bir korkak gibi davrandığım için azarlanmaktan korkmama gerek yok. Ayrıca onun yerine geçmekten de kaçınıyorum.

Yavaşça ciğerlerimdeki oksijeni boşaltıyorum ve kameramı kaldırıyorum, buz görüldüğünde çekime başlamaya hazırım. Pak tarafsız bölgede Lions'ın elinde ve Theo pası tahtadan alıp Colt'a atıyor ama Shorty ona çarpıyor ve Colt'un bir pas daha atmasına fırsat vermeden onu cama çarpıyor. Shorty'nin takım arkadaşlarından biri pakı pistin diğer ucuna doğru tokatlıyor ve Tumblers taraftarları tribünlerden çılgık atıyor. Defans oyuncularımız bir an sonra Tumblers'ın sol kanadıyla kapışıyor ama ben Shorty'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedemeyecek kadar Greer'in destansı top çalmasını kaçırıyorum.

En iyi kararına rağmen, buzun üzerinden beni izlediğini görmek için ona doğru bakıyorum. Oyuna dikkatini bile vermiyordu. Hayır. Sadece bana odaklanmıştı. Ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Bakışlarımız birleştiğinde çenesini kaldırıyor ve gülümsüyor, sadece bu bakış bile cildimde yağlı bir tabaka bırakıyor.

Görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Oyuna odaklanmak için. İşime odaklanmak için. Ama yemin ederim her fırsatta Lions yedek kulübesine yaklaşmaya çalışıyor. Hakem bir dakika sonra düdüğünü çaldığında, Shorty'yi birkaç adım ötede, dikkati tepeden tırnağa üzerimdeyken buluyorum. Kendimi savunmasız hissediyorum. Çıplak.

Gözlerindeki bilmiş bakış midemi bulandırıyor. Sanki beni çıplak hayal ediyor. Ve daha da kötüsü? Hayal gücünü kullanmasına gerek yok. Hayır. Tam olarak neye benzediğimi biliyor. Her kıvrımı. Her dövmemi. Her çilimi.

"Bücür!" diye uyarıyor takım arkadaşlarından biri, ona doğru yaklaşırken. "Amcığa sonra odaklanırsın!"

Bakışları kararıyor. "Dört gözle bekliyorum." Kendini beğenmiş bir sırıtışla yanımdan geçip

gidiyor, ben de fotoğraf makinemi yanıma bırakıyorum.

Neden böyle bir pislik?

Neden hala beni sinirlendiriyor?

Onun bir önemi yok.

Artık birlikte değiliz.

Bana zarar veremez.

O. Yapamaz. İncitemez. Bana.

Ellerimin titremesine aldırmadan uzuvlarımı hareket etmeye zorluyorum, Greer Tumblers'ın ortasına çarparken kayıt düğmesine basıyorum ve periyodun geri kalanı bir bulanıklık içinde geçiyor. Düdük çalmadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ve Lions buzdan kayarak çıkıyor, soyunma odasındaki yirmi dakikalık molaya hazırlanıyor. Shorty kendi tüneline gitmek yerine Lions yedek kulübesinin yanında kalıyor.

"Hey, Mia!" diye seslenirken bakışları beni olduğum yerde sabitliyor.

Beck başparmağını omzunun üzerinden Shorty'ye doğru uzatırken, görüntülerimi kontrol etmekle meşgulmüşüm gibi davranarak gözlerimi kamera ekranına dikiyorum.

"Onu tanıyor musun?" Beck soruyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum ağızımdaki pamuğun arasından. "O benim eski sevgilim."

Beck'in gözleri anlayışla açılır. "Oh, kahretsin." Ellerini teslimiyetle kaldırıyor ve etrafımda dolanıyor. "İyi şanslar."

"Evet," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Mia, hadi. Bana bir saniye ver." Shorty sesleniyor. "Sadece merhaba demek istiyorum."

Piç herif saçmalıyor, bunu ikimiz de biliyoruz ama olay çıkarmak istemiyorum. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Aslanları kötü gösterme potansiyeli varken olmaz.

Omuzlarımı dikleştirerek kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Hey, Shorty." "Nasılsın?"

"Harika, muhteşem ve harika," diye yalan söylüyorum. "Ama muhtemelen geri dönmeliyim..." Arkamı dönmeye başlamıştım ki beni durdurdu.

"Dostum Darryl gelip merhaba dedi mi?"

Anne. Şerefsiz.

Tekrar ona dönerek buzun kenarına yaklaşıyorum ve "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum. Shorty'nin ağzı kalktı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Siktir git, Shorty."

"Ah, hadi ama," diye yalvarıyor ben ona sırtımı verirken. "Komikti."

"Oh, öyle miydi?" Tekrar dönerek daha da yaklaşıyorum, bizi ayıran bariyer için minnettarım çünkü gerçekten onu boğabilirdim. "OF hesabım hakkında Tweet atman da komik miydi?"

Eğlencesi dağılır. "En başta bir OF hesabın olmamalıydı." "Pardon, siz benim babam mısınız?"

"Eskiden öyleydim," diye homurdanıyor. "Kıçını tekrar tokatlamamı ister misin bebeğim?"

"Gerek yok." Tekrar arkamı dönüyorum ve çok sert bir göğse çarpıyorum. Sıcak eller pazularımı kavrayıp beni yerimde tutarken başımı kaldırıyorum ve onun Henry olduğunu fark ediyorum. Ama o bana bakmıyor. Başımın üzerinden Shorty'ye bakıyordu.

"Her Şey yolunda mı?" diye soruyor. Soğuk. Hesapçı. Düpedüz ölümcül.

Merhaba, iş köpekbalığı Henry.

"Evet, harika," diye karşılık veriyor Shorty. "Eski bir *dostla* hasret gideriyoruz."

Burnum kırışıyor ama olay çıkarmamak için dilimi ısırıyorum. Bu kelimededen nefret ediyorum.

Henry'yle olan ilişkiye bu terimi yakıştırdığımda da nefret etmişim. Ve Shorty'nin dudaklarından birbirimize ne olduğumuzu anlatmak için döküldüğü anda da nefret ediyorum.

Çünkü biz hiç arkadaş olmadık. Zehirliydik. Zehirliydik. Ölümcüldük.

Lanet olası pislik.

Ona yeni bir tane atmak istiyorum. Ona öyle sert bir tokat atmak istiyorum ki dişleri takırdasın.

Taşaklarını tekmelemek ve dizlerinin üstüne çökmesini sağlamak istiyorum. Beni incittiği gibi ben

de onu incitmek istiyorum. Ona bir zamanlar tanıdığı kız olmadığını göstermek istiyorum. Ve

sinmeyeceğim. Beni itip kakmasına izin vermeyeceğim. Artık izin vermeyeceğim.

Ama yapamam.

Çünkü her yerde kameralar var. Shorty rakip takımın yedek kulübesinin etrafında dolaştığından,

ortaya çıkabilecek herhangi bir drama karşı hazırlıklılar ve lanet olsun ki şu anda özellikle tehlikeli

hissediyorlar.

"Hadi, Patron." Göğsüne bastırıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Sadece birkaç metre öteden

Shorty'nin bakışlarını tutmaya devam ediyor.

"*Arkadaş.*" Henry bu kelimeyi sanki lanet bir robotmuş gibi söylüyor ve ifadesi de bir o kadar

cansız. Aynı monotonlukta.

"Evet," diye tekrarlıyor Shorty. "*Arkadaş.*" Duraklıyor ve kafamdaki uyarı çanları çalmaya

başlıyor.

Git buradan, Shorty, sessizce yalvarıyorum. Lütfen git buradan.

"Eskiden kimi *beceriyordum,*" diye bitiriyor Shorty. Gülümsediğini biliyorum. Henry'yi

kışkırttığını biliyorum. Onu kızdırmaya ve kameraların çekmesi için olay çıkarmaya çalıştığını

biliyorum. Çünkü Shorty çabuk sinirlenmesiyle tanınır. Bu beklenen bir şey. O bir hokey oyuncusu.

Ama bir takımın sahibi? Daha iyi kontrol etmesi gerekirdi.

Shorty'nin yorumu havada asılı kalırken gözlerim kapanıyor. Bir an sonra onları açmaya

zorladığımda Henry'yi eskisi kadar okunmaz buluyorum. Belki daha da fazla. Lanet bir heykel gibi

görünüyor.

"Henry," diye fısıldadım. Fısıltı bile değil. Bu bir nefes. Bir yalvarış.

Eğiliyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ama bana bakmıyor. Hayır, elleri belimi bulup beni

kendine çekerken arkamdaki eski sevgilime bakmakla meşgul.

"Henry, wai--"

Ağzı benimkinin üzerinde, yalvarışımı yutuyor. Peki ya öpücük? Yırtıcı. Hükmedici. Ve öyle

güçlü alfa feromonları yayıyor ki, içim sıkılıyor ve parçalanmamak için elbisesine tutunuyorum.

Mobilya almaya gittiğimizden beri onu öpmedim. Onunla neredeyse hiç konuşmadım. Ne

pahasına olursa olsun ondan kaçıyordum çünkü bu daha kolay geliyordu. Ona aşık olduğumu ve bu

nedenle anlaşmamızı sona erdirmem gerektiğini kabul etmek yerine, mesafemi korudum ve biraz netlik için dua ettim. Neredeyse tereddüt ediyordum. Neredeyse pes edip Henry ile gerçek bir ilişkiye şans vermek istediğimi itiraf edecektim. Ve eğer bu hafta Shorty'yle yüzleşmenin yaklaşan felaketi beni felç etmeseydi bunu yapabilirdim. Onu

Bu gece buzda, bir ilişki içinde olmanın nasıl bir şey olduğuna dair anılar sel gibi geri geldi ve bir Mack kamyonu gibi çarptı.

Nefesimi tuttuğumu fark edince ellerimi Henry'nin göğsüne bastırıyorum ve zihnim dönmeye devam ederken ağzımı onunkinden ayırıp oksijen emiyorum.

Ne oluyor lan?

Beni gerçekten öptü

mü? Herkesin

önünde? Shorty?

Kameraların?

Kahretsin.

Omzumun üzerinden bakıp görgü tanıklarını saymaya çalışıyorum, ama kayarak uzaklaşırken sadece Shorty'nin formasının arkası görünüyor. Yanıp sönen kameralara karışarak benimle alay ediyor. Bu kombinasyon göz bebeklerimin yanmasına neden oluyor.

Kameralar.

Öpücük.

Onu ele geçirmiş olmalılar.

Tekrar Henry'ye dönerek, "Bu da neydi böyle?" diye bağırdım.

Alaycı bir ses çıkarıyor ama gitmeme izin vermiyor. "Bu benim uzun zaman önce hak iddia etmemdi." "Hak iddia etmek için sana ihtiyacım yoktu," diye karşı çıkıyorum. Ellerim iki yanımda yumruk olmuş durumda.

Göğsüne vurmamak için içimdeki her şeyi zor tuttum. Yüzüne bağırıp çılgılık atmamak için. "Bir kuralımız vardı Henry," diye devam ediyorum sesimi alçaltarak. "Bir kuralımız vardı ve sen kim bilir kaç kişinin önünde bunu açıkça çiğnedin."

"Kuralları siktir et." Belimi bırakıyor ve koluma uzanıyor ama ben onu tuttuğu yerden çekiyorum.

"İşteyiz," diye hatırlatıyorum ona. "Beni burada öpmek yapman gereken son şeydi, özellikle de bu haftadan sonra."

"Bu hafta ne oldu?" diye homurdanıyor, takımın geri kalanı piste geri dönerken. İkimiz de yana kayıyoruz, biraz mahremiyet ararken oyuncuların yanıımızdan geçip gitmesi için yer bırakıyoruz, ancak bulacak gibi değiliz. Şu anda değil. Burada değil. Henry başımın üstünden takımı izliyor, arkamdaki birine başını sallarken aynı kayıtsız tavır yüz ifadesini ele geçiriyor.

Onu öldüreceğim.

"Çalışmam gerek," diye mırıldandım.

Eli bileğimi kavırıyor ve beni olduğum yerde tutuyor, eğilip kulağımın kabuğuna doğru fısıldıyor. "Sabırlı olmayı bıraktım. Bu tartışmaya maçtan sonra devam edeceğiz."

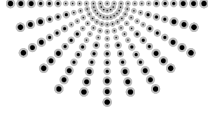
"Hayır," diye nefes alıyorum. "Yapmayacağız."

"Evet, öyle yapacağız. Artık kaçmak yok, Mia."

"Siz nasıl isterseniz Profesör." Bileğimi kavrayışından çekip çıkarıyorum ve kameramı

hazırlayarak banklara doğru yürüyorum.

HENRY

Tumblers kaybetti. Shorty bok gibi oynadı ve hücumumuz da bundan faydalanarak dört gol attı. onlarınkine. İyi hissettirmeliydi. Kazanmak. Bunun yerine, maç sonrası röportajlar sırasında devasa odayı ararken her an bir fırtına kopacakmış gibi hissediyorum. Muhtemelen onu herkesin içinde öpmemeliydim. Konuşma fırsatı bulana kadar olmazdı. Kendime engel olamadım. Ona sahip çıkma ihtiyacım. Shorty'ye ve izleyen herkese onun benim olduğunu kanıtlamak için. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

Yine de. Öpücük Mia için değildi ve ben de orada çuvalladım. Bunu daha sonra konuşacağımıza dair verdiğim söze rağmen Mia ortadan kayboldu. Birkaç dakika sonra kameraların yanıp sönmeye durdu ve Theo'yu odanın kenarında, kucağında bir bebeği zıplatan Colt'un yanında buldum.

"Nerede o?" Duyma mesafesine geldiğimde soruyorum.

Başlarını çeviriyorlar ve beni onlara doğru yaklaşırken buluyorlar. Kendime olan hakimiyetimin son kırıntısı da pamuk ipliğine bağlı.

"Mia mı?" Theo

açıklıyor. Ona sarsak

bir baş sallama

hareketi yapıyorum.

"Kızlarla birlikte gitti. Shorty'nin sık yorumlarına katlandıktan sonra sert bir içkiye ihtiyacı vardı." "İlk dersten önce mi sonra mı?" Homurdandım.

Colt'un gözlerinin kenarları şaşkınlıkla kırışıyor, sonra açıklıyor: "Sık yorumları mı?"

"Evet."

"İlk ders bitene kadar gelmediler. Neden?"

Shorty'nin önünde Mia'yı öptüğümde hâlâ soyunma odasındaydılar ama yine de onlara bilgi verme zahmetine girmedim. Çok sinirliydim. Kendimi tutamayışma ve Shorty'nin saçma sapan azarlamalarına çok sinirlenmiştim. Ama bu karardan pişmanlık duyacak gücü kendimde bulamıyorum. Shorty'nin Mia'nın benim olduğunu anlaması gerekiyordu. Sadece aramızdaki seksi önemsemişime inanacak kadar kuruntulu olması umurumda değil. Sabırlı olmaktan bıktım. Bu haftaki soğuk tavrından sonra kendimi açıkça ifade ettim. Gitmesine izin vermeyeceğim. Artık o da

biliyor.

Mia da öyle.

Muhtemelen bu yüzden sert bir içki aramaya çıktı.

Ama onu bu kadar kolay serbest bırakacağıma gerçekten inanıyorsa, fena halde yanılıyor.

Telefonumu çıkarıp Gordy'yi ararken "Bu gece iyi maç çıkardınız," diye iltifat ediyorum. "Merhaba efendim," diye selamlıyor beni.

"İki şey var. Birincisi, bu akşamki maçtaki tüm muhabirlerle temasa geçmeni ve onları benim fotoğraflarımı basından uzak tutmaları için ikna etmeni istiyorum."

"Hemen ilgileneceğim."

"İkincisi, beni Bayan Rutherford'un odasına eklemenizi istiyorum." "Neden?"

"Çünkü onun oda anahtarına ihtiyacım var."

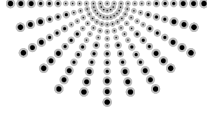
Gordy, "Bana iki dakika ver," diye yanıtlar. *Tap-tap-tap*. "Bir dakika olsun." "Mükemmel."

Telefonu kapattım ve otele doğru yola çıktım. Bir noktada odasına geri dönmek zorunda.

Döndüğünde, bekliyor olacağım.

Artık kaçmak yok, Mia.

Benden değil.

Ash ve ben siyah masadan içkilerimizi alırken barın ortasında ışıklar yanıp sönüyordu.

lake tezgah. "Teşekkür ederim," diye bağıriyorum barmene müziğin sesini bastırarak. Bana başıyla selam veriyor ve bir sonraki müşteriye dönerek bizi başından savıyor.

Ashlyn ve Blake'e, "Bu geceyi kızlar gecesı yaptığınız için de teşekkür ederim," diye ekliyorum. "Bu gece gerçekten beşinci tekerlek olmak istemiyordum."

"Seni sevdiğimizi biliyorsun," diye başlar Ash.

"Ve anlıyoruz," diye ekliyor Blake, "Ama beşinci tekerlek olmak zorunda değildin." Ash sırtıyor. "Henry'yi her zaman davet edebilirdin--"

"Henry'yle ilişkimiz bitti," diye tersliyorum ve pişmanlığımı dindirmesi umuduyla biramın yarısını geri atıyorum.

"Oh, öyle mi?" Blake boş bir masadan metal bir tabure çıkardı. "Alınma ama ilk ders arasında pek öyle görünmüyordu."

"Gördün mü?" Onun yanındaki sandalyeyi kaptım ve oturdum.

Ashlyn karşımdan bir tane alıyor ve "Belki?" diye itiraf ediyor. Pipetinin kenarını çiğneyen Ashlyn, "Ama sadece Shorty'nin seni ne kadar rahatsız ettiğini görebildiğimiz için seni yakından takip ediyorduk," diye açıklarken utangaç bir tavır takınıyor.

Blake başını sallıyor. "O pisliğin seninle böyle konuşma cüretini gösterdiğine hâlâ inanamıyorum." "Ben de," diye mırıldanıyorum fincanımın içine.

"Ciddiyim. Tam bir pislik," diye katılıyor Ash. "Ama en azından maçın geri kalanında bok gibi oynadı." Shorty'nin sopasını buza vurup avazı çıktığı kadar bağırdığını hatırlayınca neredeyse fincanıma doğru homurdanacaktım. Evet, gecenin sonunda kesinlikle öfkeliydi. Bırakın rolünü doğru oynamayı, doğru düzgün göremiyordu bile, her fırsatta bana orospu demeye çalışıyordu.

Onun için çok kötü, defalarca duymadığım bir şey değildi. Ama bu Theo ve Colt'un onu buzda tam bir pislik gibi göstermesini izlemek kesinlikle acı vermedi.

Ferahlatıcıydı.

Ve biraz da haklı çıkarıcı.

Siktir git, Shorty.

"Yalan söylemeyeceğim. Theo ve Colt'u ona karşı iyi oynarken izlemek çok ateşliydi," diyor Ash.

"Hey, o benim kardeşim, hatırladın mı?" Blake şaka yapıyor.

Ash sırtıarak, "Ve bu geceki maçta çok seksi görünüyordu," diye tekrarlıyor.

Blake bardağına doğru kıkırdıyor ama arka planda bas sesleri yükselirken içkisinden bir yudum almadan önce bardağını bırakıyor.

"Merak etmeyin hanımlar. Her şeyi kameraya aldım," diyorum onlara. "Otele döndüğümde oyunun kopyalarını size göndereceğimden emin olabilirsiniz."

"Oooo, teşekkür ederim," diyor Ash telefonum bir mesajla çaldığında.

BİLİNMEYEN NUMARA

Tuvaleti kullanman gerektiğini söyle.

Mesajı ikinci kez okuduğumda kaşlarım birbirine çarpıyor. Barı tararken, arka tarafa yakın bir yerde kollarını kavuşturmuş ve elinde bir telefon tutan Shorty'yi görüyorum. Ama gözlerindeki bakış? Mutlak öfke?

Bu çok kötü.

"Her şey yolunda mı?" Ashlyn soruyor.

Shorty ile göz göze gelme yarışımı sonlandırıp gülümsemeye zorluyorum. "Evet, sorun değil. Peki, bugünlerde anneyi oynamak nasıl bir şey?"

Ashlyn daha da geniş sırtırken bar ışıkları yüzünden yansıyor. "Aslında gerçekten eğlenceli." Telefonum tekrar çalıyor ve tüm sağduyuma rağmen mesajı okuyorum.

BİLİNMEYEN NUMARA

Özel olarak konuşabiliriz ya da arkadaşlarının önünde olay çıkarabilirim. Karar senin.

On beş saniye var.

"Mia?" Ash sorar.

"Özür dilerim." Boğazımı temizliyorum ve taburenin üzerinde kayarak telefonumu cebime geri koyuyorum. "Shorty bana mesaj attı ve bir saniye konuşmak istiyor."

"Ona cehenneme gitmesini söyledin, değil mi?"

Blakely talep ediyor. "Henüz değil."

"Mia," diye uyarıyor Ashlyn.

Gözlerimi deviriyorum. "Bırak da bitireyim."

"Hayır," diye iter Ash. "Shorty senin bir saniyeni daha hak etmiyor."

"Ashlyn haklı," diye onaylıyor Blake.

"Biliyorum," diye gülerek cevap veriyorum. "Beni yanlış anlamayın. İkinizin de aşırı korumacı olmasını seviyorum ama Shorty'yi de tanıyorum ve bana fahişe demesine izin verene kadar bizi rahat bırakmayacak, böylece gidip rastgele bir puck tavşanını becerebilecek." İçkimin kalanını geri atıyorum ve boş bardağı masaya koyuyorum. "Yani iki seçeneğimiz var. Ya bana beş dakika boyunca bağırmasına izin veririm ve işi bittiğinde gecemize devam edebiliriz. Ya da şimdi gider ve

otelde takılırız, kız kıza gecemizi mahvetmesine izin veririz.

Düşünceleriniz?"

Ashlyn tereddüt etmeden masadan çantasını alır ve ayağa kalkar. "Otel. Kesinlikle." "Emin misin?" diye soruyorum. "Dediğim gibi, gecemizi mahvetmek istemiyorum."

"Times up, Mia," diye homurdanıyor Shorty arkamdan.

Koltuğumda dönüp ona bakarken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Hadi Mia. Gidelim," diye dürtüklüyor Ashlyn.

Ona bir bakış attım ve iri yarı hokey oyuncusuna döndüm. "Üzgünüm, Shorty. Biz de tam gidiyorduk."

Kolumu sertçe kavrayıp beni sandalyemden çekerek kendisine yaklaştırıyor. "Arkadaşlarının önünde olay çıkarmaktan korktuğumu mu sanıyorsun Mia?"

"Bence sarhoşsun ve bana bu şekilde dokunmaya devam edersen bunun seni ne kadar ısıracığının farkında değilsin." Gözlerim onun cezalandırıcı kavrayışına takılıyor ve tekrar asık suratına dönüyor. "*Halkın* içindeyiz, ufaklık. Herkesin içinde bana zarar veremezsin."

"Haklısın," diye kabul ediyor ama gitmeme izin vermiyor. "Sana zarar vermeyeceğim.

Sadece konuşmak istiyorum." "Konuşacak bir şey yok."

Daha da yakına eğiliyor. Nefesinden yayılan bira kokusu burnumun kırıışmasına neden oluyor.

"Beni hemen dışarıda takip et, ben de arkadaşlarını rahat bırakayım. Ya da bırakma. Bakalım ne olacak. Seçim senin."

"Arkadaşlarımı tehdit mi ediyorsun?" Ben soruyorum.

Sesini alçak tutarak, "Sadece olduğu gibi söylüyorum," diye homurdanıyor.

"Olay çıkarmakla ilgilenmediğim için şanslısın, yoksa tam burada taşaklarına dizimi geçirirdim." "Ben de değilim, yoksa çoktan omzumun üzerinden geçmiş olurdun." Kavrayışı sıkılaşıyor. "Sadece konuşmak istiyorum." Gözlerim Ashlyn'e takılıyor. Telefonu açık ve biriyle mesajlaşıyor. Damarlarımdan rahatlama akıyor.

Güzel. Yakında desteğimiz olacak.

"Geliyor musun, Mia?" Shorty dürtüyor.

Burası işlek bir cadde. İnsanlar dışarıda. Bir sürü insan. Onunla yalnız kalacak değilim. Ama bu düşünce bile içimi ısıtmıyor.

"Colt ve Theo yolda," diye yalan söyledim. Bir çeşit yalan sayılır. Eğer varsayımım doğruysa, Ashlyn onları çoktan uyarmıştır.

"Sanırım bunu çabuk yapsak iyi olacak, ha?" diye karşı çıkıyor.

Dudaklarımı dişlerimin arasında emiyorum ve kızlara dönüyorum. "Beş dakika içinde dönmezsem polisi arayın." "Mia," diye tersledi Ash.

"Dramatik davranıyor," diye düşünüyor Shorty. "Ben hiçbir şey yapmayacağım. Sadece konuşmak istiyorum--"

Blake sanki bir devle karşı karşıya gelmeyecekmiş gibi onun önüne geçiyor. "Bizimle konuşabilirsin," diye meydan okuyor. Bir oda dolusu şahit olmasa Shorty'nin onu tersleyeceğini bilmesem etkilenirdim.

Ass.

"Bu benimle onun arasında. İkinizin de ilişkimize burnunuzu sokmanıza ihtiyacım yok.

bu konuda bir bok bilmediğin zaman."

"Oh, güven bana," diye takılıyor Blake. "Ne olduğunuzun gayet iyi farkındayız."

Shorty'nin parmakları pazıma daha sert giriyor ama irkilmiyorum. Bu bir uyarı. Yüksek sesle ve net bir şekilde okuduğum bir uyarı.

"Çocuklar, sorun yok," diyorum onlara. "En azından bir avuç paparazzi buranın dışında kamp kurmuşken Shorty'nin gerçekten bir şey deneyeceğini mi düşünüyorsunuz? Burası arenaya en yakın bar ve oyuncular ve taraftarlarla dolu. Shorty pisliğin teki olabilir ama değerli kariyerini mahvedecek bir şeyi asla yapmaz, değil mi?" Shorty'ye ters ters bakıyorum, bana kendimi bu kadar küçük ve önemsiz hissettirmesinden nefret ediyorum.

"Aynen öyle." Beni biraz daha kabaca çıkışa doğru çekiyor. "Beş dakika." "Bir saniye daha geç kalırsan polisi arayacaklar," diye hatırlatıyorum.

"Her zaman dramatik olan, bebeğim." Beni kapı aralığından geçirip serin havaya doğru itiyor. Açıklık getirmesi için dua ederek üzerimden geçmesine izin veriyorum, ama eskisi gibi bunalmış durumdayım.

Haklıydım.

Burası *çok* yoğun.

Güzel.

Tek kelime etmeden beni otoparkın kenarına ve caddeden olabildiğince uzağa doğru sürüklemeye başladı ki bu da bir şey ifade ediyor. Adam kesinlikle sarhoş ve düz bir çizgide zar zor yürüyebiliyor.

Klas, Shorty. Gerçekten klas.

Beni biraz daha sert çekiyor ve neredeyse kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyorum. "Bücür, kendini aptal yerine koyuyorsun," diye mırıldanıyorum ama onu takip ediyorum. Ne kadar çabuk biraz mahremiyet bulursa -ama çok fazla değil çünkü ölmek istemiyorum- bu aptal yüzleşmeyi o kadar çabuk bitirebiliriz ve ben de kızlarla birlikte içeri dönebilirim.

Otoparkın kenarına geldiğimizde topuklarımı yere vuruyorum ama o beni birkaç arabanın arasına çekerek içimde bir korku dalgası yaratıyor.

"Bu kadar yeter." Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum ve o beni bırakırken yere yuvarlanıyorum. Kuyruk sokumum sert asfalta değiyor ve dizlerimin üzerine yuvarlanarak nefesimin altında küfrediyorum.

"Pislik herif," diye feryat ediyorum. Acı omurgamdan bacaklarıma doğru yayılıyor. "Ne sikime yaptın bunu?" diye homurdanıyor.

Ona ters ters baktım. "Ne yapacaksın?"

"Neden onu öpmek zorundaydın, Mia? Neden kafamı sikmek zorundaydın?"

Kuru bir kahkaha atarak başımı sallıyorum. "Kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın, Shorty?" Ayağa kalkmaya başlıyorum ama elini boğazıma doluyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Haklıymışsın." Boynumu sıkıyor ve alnını öylesine morartıcı bir güçle alnıma bastırıyor ki,

kafatasımın zonkladığını hissettiğime yemin edebilirim. "Barda. Kariyerimi tehlikeye atacak bir şey yapmayacağımı söylediğinde. Haklıydın." Daha sıkı sıkıyor ve korkum tam anlamıyla paniğe dönüşüyor. Böyle olmaması gerekiyordu. Biz bittik. *Bitmiştik*. Bana isimler takıldı ve birkaç darbe aldım.

ondan çok şey öğrendim. Ve bazı insanların kabuslarına girecek kadar kötü bir duygusal tacizden kurtuldum. Ama bu? Daha önce hiç hayatımdan endişe etmemiştim.

Parmaklarım bileğini pençeliyor, yırtılmış etten kırmızı şeritler bırakıyor ama bırakmıyor.

Bizi burun buruna getirdiğinde üst dudağı kıvrılıyor ve "Aklıma girmen gerekiyordu, değil mi?" diye çıkışıyor.

Ne haltlar dönüyor?

Adam tamamen aklını mı kaçırmış?

Bir lamba direğinin altındayız. Dışarıda insanlar var. Birileri bunu görüyor olmalı.

Görüşümde siyah noktalar dans ediyor ve parmak uçlarımda durup bana izin vermesini isterken göz kapaklarım titriyor

Git

"Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum," diyorum.

Kendimden geçeceğim.

Ben öleceğim.

Tam burada. Lanet bir otoparkın ortasında, etrafı masum insanlarla çevrili.

Kavrayışı daha da sıkılaşıyor ve görüşüm tünelleşiyor. "Eğer bir daha kariyerimle oynarsan seni öldüreceğim."

Beni tekrar yere itiyor ve vücudum kaldırıma öyle bir şiddetle çarpıyor ki, sanki bir defans oyuncusu tarafından çalınlanmış gibi hissediyorum. Ciğerlerimdeki hava boşalırken omzum ve sırtım darbenin şiddetinden nasibini alıyor ve nefesimi tutmaya çalışırken oksijene boğuluyorum. Başımın arkası ağrıyor. Beni bir bez parçasıymışım gibi yere fırlattığında kaldırıma çarpmış olmalıyım. Ama hiç kan yok. Sadece yumruğum büyüklüğünde bir kaz yumurtası var.

"Gördün mü?" Shorty ekliyor. "Sohbetimiz iki dakika bile sürmedi." Bedenimin üzerinden geçip deri ceketinin kollarını düzeltiyor ve beni kaldırımda çaresiz bir yığın halinde bırakıp bara geri dönüyor.

Ellerim titriyor ve kafama aldığım darbeden dolayı görüşüm hala bulanık, kendimi yukarı itip birkaç dengesiz nefes alıyorum.

Sikeyim.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak kalabalık otoparkı tarıyorum ama kimse beni fark etmiyor. Kimse korkumu ya da kaz yumurtası kafatasıma yerleşirken başımın arkasını nasıl tuttuğumu görmüyor.

Shorty akıllıdır. Arabaların arasındaydık. Kimse bir şey görmedi. Kulübün müziği homurdanmalarımı bastırmış olmalıydı ve sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçak tuttuğundan emindi. Sanırım düşündüğüm kadar sarhoş değildi.

İyiydi, Mia.

Üzerimde parlayan yıldızlı gökyüzünü seyrederken

gözyaşlarımı kırıpıştırıyorum. Ondan nefret ediyorum.
Ondan her şeyden çok nefret ediyorum.

Gözlerimin altını silerek yavaş bir nefes alıyorum ve meraklı bakışlardan kaçarak içeri dönüyorum, barda çok endişeli Ash ve Blake'i buluyorum.

"Bu da ne--" Ash başladı ama ben sözünü kestim. "Ben iyiyim."

"Sana zarar verdi mi?" Blake talep ediyor. "Yüzün neden kırmızı?"

"TSSB'm beni mahvediyor ama söz veriyorum iyiyim. Demek istediğini anladı ve pislik davranışını sisteminden çıkardı. Bundan sonra ondan ve kariyerinden uzak duracağıma söz verdim." Kapıya bir göz attım. "Çocuklar hâlâ geliyor mu?"

"Evet, yoldalar," diye yanıtlıyor Ash. "Erika, Colt gelebilsin diye Jax'e göz kulak olacak kadar nazikti."

Blake acımasız bir sırıtişla barın arka tarafındaki Shorty'ye bakar. "Ne olduğunu öğrendiklerinde, canlarına okuyacaklar--"

"Biz..." Yanağımın içini ısııyorum ve dikkatimi girişten ayırıyorum. "Bunu çocuklarla tartışmasak olmaz mı?"

Ashlyn'in gözleri şişer. "Onlara *yalan* söylememizi mi istiyorsun?"

"Akşamınızın tadını çıkarmanızı, bu geceki galibiyeti kutlamanızı ve benim ya da karşı cinsle ilgili boktan kararlarım hakkında endişelenmemenizi istiyorum. Bir, ben onların sorunu değilim ve iki, bunun gelecekte Tumblers'la oynarken dikkatlerini nasıl dağıtabileceğini düşünün. Buna değmez. Shorty demek istediğini anladı. Bu iş bitti."

"Mia," diye söze başladı Ash ama ben yine sözünü kestim.

"Söz veriyorum iyiyim," diye tekrarlıyorum, boğazımdaki morlukları görmemeleri için dua ederek. "Ben... bitkinim, sanırım."

"Ne yapabiliriz?" Blake sorar.

"Burada kalıp muhteşem adamlarınla gecenin tadını çıkarabilir ve Shorty'yle yüzleşmeyi gündeme getirmeyebilirsin. Gördün mü? Basit."

"Mia," diye tekrarlıyor Ash, hem sevdiğim hem de nefret ettiğim aynı endişe dozuyla. O gerçekten de bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş, ama şu anda boğazım parçalanmış, vücudum tükenmiş hissediyor ve tek istediğim bu geceyi olabildiğince çabuk bitirmek.

"Lütfen, Ash?" Yalvarıyorum.

Ashlyn'in kaşları derinleşir. Blake'le bakışır ve ikisi de isteksizce de olsa başlarını sallarlar. "Peki."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Şimdi otele dönüp sıcak bir duş alacağım, bu geceyi beynimden tamamen temizleyeceğim ve yarına yeni bir başlangıç yapacağım, tamam mı?" Her ikisine de sarılıyorum. "Beni savunduğunuz için tekrar teşekkürler. Sizler gerçekten bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşsınız."

"Seni seviyoruz Mia," diyor Ash.

"Ben de seni seviyorum. Eve dönüş uçağında görüşürüz."

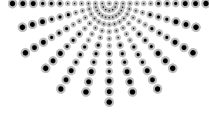
"Kulağa hoş geliyor." Blake beni bir kez daha sıkıyor ve içimdeki her şeyi

Elleri sırtımdaki çürükleri sıyırırken irkilmemi engelliyor. "Ve

güvende ol," diye ekliyor Ashlyn.

Çantamı omzuma daha da yükselterek parmaklarımı ileri geri oynatıyorum. "Her zaman." Oradan ayrılıp otele geri dönüyorum.

HENRY

Karanlık. Sessiz. Öfkemde boğulmasaydım neredeyse huzurlu olacaktım.

Kaçıyor. Saklanıyor. Sanki Shorty'nin önünde onu öperek her şeyi berbat eden benmişim gibi. Sanki ben

onun küçük kirli sırrı. Sanki ben onun yan parçasıyım ve Shorty de aklından çıkaramadığı kişi.

Mia'nın otel odasının kapısına bakıp eve dönmesini dilerken sandalyenin deri kollarını sıkıca kavıyorum. Bana geri dönmesini.

Belki de yanılmışımdır. Belki de Shorty'nin çıktıkları sırada ona zarar verdiğini düşünmüştüm ama ona vuran başka biriydi. Geçmiş, yılın pisliği için birden fazla yarışmacıya sahip olacak kadar boktan. Belki Shorty'yi istiyordur. Belki onu özlüyordur. Belki de başından beri yanılıyorumdur. Belki o benim değildir.

Bir saat oldu. Kızlar gecesi yapıyorsa yakın zamanda evde olmaz ama odaklanamıyorum. İşe değil. E-postalara değil. Lanet bir dizi bile onun yokluğunda dikkatimi dağıtmaya yetmiyor.

Neredesin, Brat?

AĞIR OTEL KAPISI SESSİZ BİR GICIRTIYLA AÇILIR. KARANLIK ODAYA IŞIK SIZIYOR koridorda, Mia'nın silüetini kapı çerçevesine çiziyorum. Henüz beni fark etmedi. Ama dikkati dağılmış görünüyor. Endişeli. Endişeli. Karanlıkta elektrik düğmesine uzanışımı izliyorum, ama düğmeye basmaya fırsat bulamadan nefesi kesiliyor ve göğsünü tutuyor.

"Kahretsin, Henry!"

"Sana konuşmak istediğimi söylemiştim."

Titreyerek bir nefes alıyor ve çantasını sehpanın üzerine bırakarak otel kapısının gürültüyle arkasından kapanmasına izin veriyor. Oda karanlıktır. Pencereden gelen ışık mevcut olan tek parıltı. Beni fark etmeden önce yapmaya hazır olduğu gibi ışıkları açmasını bekliyorum ama açmıyor. Orada öylece duruyor, sanki bir hayaletmişim gibi bana bakıyor.

"Konuşalım, Brat," diye emrediyorum.

"Havamda değilim. Eğer kendini dışarı atabilersen çok memnun olurum." Sesi boştu ve

Arkasına bile bakmadan tuvalete doğru ilerlerken hareketleri neredeyse doğal değil ve zoraki. Sanki spor salonuna çok fazla gitmiş ve bugün erken saatlerde iyi yürürken ağrıyormuş gibi.

Dudaklarım aşağı doğru çekiliyor ve endişe midemi kaplıyor. Bir davet beklemeden kendimi koltuktan kaldırıyorum ve onu banyoya kadar takip ediyorum.

Bir sorun var. Bir şeyler oldu.

Arkasındaki varlığını hisseden Mia tereddüt ediyor ve gözlerini kapatıyor. Yenilmiş. Bitkin. Neredeyse utanç verici. Işıklar burada da kapalı ve ben düğmeye uzanıyorum ama o eliyle kapatıyor.

"Lütfen git, Henry," diye fısıldar.

"Konuşmamız gerek."

"Konuşacak bir şey yok."

Başımı sallıyorum ve sırtımı onun önüne dayayarak bir adım daha yaklaşıyorum. "Saçmalık."

Başını çevirerek hafifçe bana doğru eğiliyor ama elini düğmeden çekmiyor. "Beni kimsenin önünde öpmemeliydin."

"Seni herkesin önünde öpmek için bu kadar beklememeliydim," diye karşı çıkıyorum. "Bu senin kararın değildi. Kurallarımız vardı--"

"Kuralların canı cehenneme," diye tükürdüm. "Seni locadan gördüm Mia. Onunla göz göze gelir gelmez nasıl sustuğunu gördüm."

Sanki taşıdığı ağırlık çok fazlaymış gibi vücudu bana doğru biraz daha sarkıyor. Çok ağır. "O benim eski sevgilim," diye fısıldıyor. "Tabii ki sustum."

"Sana ne yaptığını görmek hoşuma gitmedi."

Omurgasını dikleştirerek, "Sikeyim Shorty'yi."

"Evet. Sikeyim Shorty'yi," diye tekrarlıyorum. "Seni öperken beni görmesi neden umurunda? Onu hâlâ istiyor musun? Bu yüzden mi bana kırgınsın? Neden ben istediğimde benimle çıkmadın? Neden bana vermek istediğin tek şey bedeninin ve menfaatleri olan sikik düşmanların?"

Cevap vermiyor, sanki onu bu konuşmadan kurtaracakmış gibi yanağının içini kemirmeyi tercih ediyor ama ben vazgeçemeyecek kadar yorgunum. Tekrar pes edemeyecek kadar sinirliyim. Sabırlı olmak için. İkimiz de bunun bir hata olduğunu bildiğimiz halde beni uzaklaştırmasına izin vermek için.

Ben onun bir şey söylemesini beklerken karanlıkta yansımalarımız bize bakıyor. Bana gerçeği söylemesini. Şu anda çok kırılgan görünüyor. Neredeyse yaralı. Bundan nefret ediyorum. Eli hâlâ elektrik düğmesinin üzerinde. Çok uzun zamandır karanlıkta sıkışıp kalmışken hâlâ ışığı esirgiyor. Hem gerçek hem de mecazi anlamda.

Daha yakına eğilip şampuanının kokusunu içime çekiyorum ve içimde kopan fırtınayı dindirmesine izin veriyorum. "Bana bedeninden başka bir şey vermeyi neden reddettiğini söyle Mia."

"Sana uzlaşmama evet dedirtmedim," diye fısıldıyor. "Ve Shorty'yi istemediğimden de eminim."
Gözünün kenarından bir damla yaş sızar. Gözlerini kapatıyor ve titrek bir nefes alıyor ama

onu silmiyor.

Tereddüt ediyorum, yansımasına odaklanıyorum ve gözlerimin bana oyun oynadığını umuyorum. Çenesine hafifçe dokunuyorum ve başını kaldırıyorum. Çok karanlık. Bir şey göremeyecek kadar karanlık. Ama onları görüyorum. Çürükler. Boğazı boyunca. Dikkatlice, yüzüme bakması için onu çeviriyorum ve hasarı daha yakından inceliyorum. Evet, evet. Bunlar kesinlikle çürük. Boynunun sağ tarafında bir tane. Solda dört tane. Öfke göğsümde patlıyor ve elimi çenesinden çekip yanımda esneterek içime dolan ve ruhumu yalayan şiddeti kontrol etmeye çalışıyorum.

"Bunu sana kim yaptı?" Hırlıyorum, cesedini toprağa gömmeden önce onay almak için çırpınıyorum. Önüne boş boş bakarken koyu rimeli gözlerinin etrafına bulaşmış. "Hiç kimse."

Elini düğmeden çekip açıyorum ve hasarı tekrar inceliyorum. Parmak izleri fildişi tenine karşı mor ve maviydi, tek gördüğüm kırmızı olana kadar öfkemi körüklüyordu.

"Bunu sana kim yaptı, Mia?" Tekrar ediyorum.

Başını sallıyor ama bana bakmıyor. "Hiç kimse."

Çenesini tekrar tutuyorum, bu sefer daha nazikçe ve onu bana bakmaya zorluyorum. "İkimiz de biliyoruz ki ben her zaman istediğimi alırım. Söyle bana."

Uyuşmuş bakışları bana kilitleniyor ama alt dudağı titriyor. "Onun dokunuşunu üzerimden atmam gerek." "Başka ne yaptı?" Feveran ediyorum. Dişlerim birbirine vuruyor. Son kısıtlamalarım da yavaşça kayıyor.

Ben onun otel odasında kırımın üstünde otururken neler olmuş olabileceğine dair tüm olasılıklar içimden süzülürken. "Eğer o--"

"Bana tecavüz etmedi. Yeterince zamanı olsaydı edebilirdi," diye mırıldanıyor. Cam duşa girip musluğu açtığında aramızdaki mesafe büyüyor. "Ama yapmadı. Sadece bir noktayı kanıtlamak istedi."

"Hangi nokta?" Talep ediyorum.

Suyun ısınmasını beklerken yanımdaki fayans zemine geri adım atıyor ve gözlerini kapatıyor. Sanki durumun ağırlığı taşıyabileceğinden daha fazla. "Duş almak istiyorum. Sen gitmelisin."

"Seni bırakmayacağım, Mia."

Ve

yapmayacağım

. Bir daha asla.

Dikkatlice gömleğinin eteklerini kaldırıp çıkarıyorum. Dantelli siyah bir sutyen göğüslerini örtüyor ama onu çıkarmıyorum. Onun yerine pantolonuna uzanıyorum ve uzun, ince bacaklarından aşağı kaydırıyorum.

Aynada sırtına bir göz attığımda azı dişlerim gıcırıyor. Pürüzsüz, kusursuz teni siyah, mavi ve morun farklı tonlarıyla kaplı. Yavaşça onu döndürüp sırtındaki ve kışındaki hasarı inceliyorum.

Daha fazla çürük. Kuyruk kemiğinin üstündeki avuç içim büyüklüğünde. Başka bir kızgın iz kürek kemiği boyunca uzanıyor. Saçlarını yana kaydırıp öne doğru eğiliyorum ve dudaklarımı en yakın çürüğe değdiriyorum.

"Bana Shorty olmadığını söyle," diye mırıldanıyorum onun sıcak tenine karşı. Gerçeği zaten biliyorum ama onaylanmaya ihtiyacım var. Ve buna şimdi ihtiyacım var.

"Önemli değil."

"Bana Shorty olmadığını söyle," diye tekrarladım.

Bana dik dik bakıyor. Aynı tanıdık utanç muhteşem gözlerinde dönüyor. "Önemli değil. Önemli değil."

Kara bir kahkaha atarak, "Sen benimsin, Mia. Bunu kendine itiraf etmek istemiyor olabilirsin ama bu gerçeği değiştirmez." Kollarımı ortasına doluyor ve aynanın sisli yansımasında bakışlarını tutuyorum. "Benim olana kimse dokunamaz."

"Ya senin olmak istemiyorsam?" diye fısıldıyor. Gözleri korku dolu. Ama benden korkmuyor. Bana boyun eğmekten korkuyor. İkimiz de sayamayacağı kadar çok kez elinden alındığını bildiğimiz kontrolünü isteyerek bırakmaktan.

Çenemi omzuna yaslayarak yavaşça ileri geri sallanıyorum. "Sana asla zarar vermeyeceğim, Mia."

Sulu gülümsemesi beni selamlıyor ve başını sallıyor. "Bu cümleyi kaç kez duyduğumu bir bilseniz Profesör."

"Benden değil."

Tereddütü bir sirenden daha yüksek ve sessizce kokluyor.

"Kurallarımızı çiğnediğim için özür dilerim." Çıplak omzuna bir öpücük daha konduruyorum. "Seni en başından beri isterken kurallarımızı en başta koyduğum için özür dilerim." Dudaklarım omzuyla boynunun birleştiği yere değiyor. "Sen Shorty'yle ilk kez çıkarken müdahale etmediğim için üzgünüm. Başlangıçta seni istediğim gibi sahiplenmediğim için üzgünüm." Boğazındaki morluklara bir öpücük daha konduruyorum. "Ama seni sahiplendiğim için üzgün değilim. Seni takip ettiğim için." Çenesini öpüyorum. "Shorty'ye ve dünyanın geri kalanına benim olduğunu gösterdiğim için. Çünkü sen benimsin, Mia. Bana sahip olduğun sürece."

"Benim gibi bir kızı istemezsiniz, Profesör."

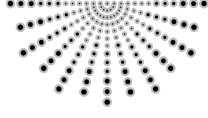
"Haklısın," diye kabul ediyorum, "senin *gibi* bir kız istemiyorum." Kollarımla onu usulca sıkıyorum, canını yakmamaya ya da ağrıyan bedenini daha da kötüleştirmemeye dikkat ediyorum. "Ben *seni* istiyorum. Mia Rutherford. Derimin altına sürünerek giren ve gitmesine izin vermeyi reddettiğim arsız velet."

Tekrar kokluyor. Yansımamızdan kaçınarak gövdesine sarılmış kollarıma bakarken gözleri bulanık.

"Beni duydun mu?" Bastırıyorum. "Sadece bir tane sen varsın, Brat. Gitmene izin vermeyeceğim." "Beni hayal kırıklığına uğratmayacağına söz ver," diye fısıldıyor.

Onu döndürüyorum ve yanaklarını kavırıyorum, başparmaklarımı nem ve bulaşmış makyaj boyunca sürterek onu güzel, kırık ve *benim* gibi gösteriyorum. Tamamen benim.

"Hiç şansın yok."

Henry'nin sözleri aklımı başımdan alıyor.

"*Seni* istiyorum. Mia Rutherford. Derimin altına sürünerek giren ve gitmesine izin vermeyi reddettiğim arsız velet."

Ben hiç istenmedim. Ya da belki de istenmişimdir ama bunun farkına varmamışımdır. Ama bu? Sözleri mi? Kararlılığı? Tatlı öpücükleri ve güçlü elleri? Sanki ikiye bölünmüş gibiyim. Hayır, sanki tekrar dikiliyormuşum gibi. Ve bu acıtıyor. İğne çiğ etime batıyor, beni bütünleştirmeyi vaat ediyor. Ama bu iyi bir acı. Arındırıcı bir acı. Tutmak istediğim bir acı. Asla bırakmak istemediğim bir acı.

"Beni duydun mu?" diye iter. "Sadece bir tane sen varsın, Brat. Gitmene izin vermeyeceğim." "Beni hayal kırıklığına uğratmayacağına söz ver," diye yalvarıyorum.

Henry beni çeviriyor ve nasırlı başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor. Islaklar. Ağlıyordum. Ağlamaktan nefret ediyorum. Ama onunla savaşmayı bırakmak iyi hissettiriyor. Beni boğana kadar duygularımı bastırmayı bırakmak.

"Hiç şansın yok," diye homurdanıyor.

Sonra dudakları dudaklarımda, cam kapıyı körlemesine açıp bizi duşa iterken beni bütünüyle yutuyor. Duş başlığından sıcak su akıyor, kollarımı boynuna dolayıp önümü onunkine bastırırken ürperiyorum. O çok sıcak. Çok sıcak.

Ama işin çılgın kısmı?

O hala kıyafetlerinin içinde. Ben sutyenim ve iç çamaşıryımdan başka bir şey giymezken o tepeden tırnağa giyinik. Otel odasını paylaştığımız ilk gece onun bu tuhaflığına tanık olmasaydım hiçbir şey düşünmezdim. Ama ona bunu söylemek yerine, Henry'yi öptüğümde parmaklarım beyaz gömleğinin düğmelerini karıştırıyor ve onu olabildiğince çabuk soyuyorum. Çünkü ona ihtiyacım var. Bana sarılmasına ihtiyacım var. Beni sevmesine. Beni kabul etmesine. Su daha da ısınıyor, tenimi ısıtıyor. Giysilerimiz ıslak bir patırtıyla ayaklarımızın altındaki mermer zemine çarpıyor ve daha da fazla su emiyor. Sırtımı cam duvara yaslıyor, çürüklerime baskı yapmamaya özen gösteriyor. Parmaklarını saçlarıma doluyor. Kafatasımın arkasındaki kaz yumurtasını sıyırdığında

irkiliyorum ve ağzını benimkinden ayırıyor.

"Sen de mi kafanı vurdun?" diye feveran ediyor.

Bir omzumu silkiyorum. "Ben iyiyim."

"Onu öldüreceğim." Dudakları bir anda tekrar dudaklarımda, ama dilini ağızıma sokarken yarama dokunmamaya dikkat ediyor. İnliyorum. Ellerinden biri göğsüme doğru ilerleyip meme ucumu tomurcuk haline getirdikten sonra aşağıya doğru inerken buhar etrafımızda dalgalanıyor. Cinsel organımı kavrayan elinin topuğunu bana sürtüyor ve basınçtan nefesim kesiliyor.

Bu hiç adil değil.

Beni ne kadar iyi hissettirdiğini.

Onu içimde ne kadar çok istediğimi. Ona ne kadar çabuk aşık olduğumu ve bunu kendime bile itiraf etmenin ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu.

"Seni ne kadar çok istediğimi bilemezsin," diye mırıldanıyor. "Ama seni zorlamak istemiyorum. Senin hızında gidelim, tamam mı?" Saçlarının ucuna yapışan su damlacıkları, yüzünün yan taraflarında nem izleri bırakarak benim önderlik etmemi bekliyor. Shorty'nin bu gece benden aldığı gücü bana geri vermek için. Böyle çok seksi görünüyor. Neredeyse akli dengesi yerinde değil, çok çaresiz. Benim için çaresiz.

Teslim olarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve ereksiyonuna uzanıyorum, dilimi mantar başının dibinde gezdiriyorum, sonra yarığıyla alay ediyorum. Tat tomurcuklarıma tuz düşüyor ve onu ağızıma alıyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve onu sertçe emiyorum.

"Siktir, Mia," diye inliyor. Parmakları tekrar başımın arkasını buluyor. Kaslarının bana doğru kıvrılmasına rağmen dokunuşunu şaşırtıcı derecede nazik tutuyor. Ona bakıyorum ve diğer kolunu cam duvara dayadığını, çerçevesinin beni sudan koruduğunu ve başını ona işkence ediyordum gibi sarkıttığını görüyorum. Bu beni daha da tahrik ediyor. Başımı aşağı yukarı sallıyorum. Dudaklarımın kenarından tükürük damlıyor, onun menisiyle karışıyor ve su Henry'nin koruyucu duruşunun yanından kayıp gidiyor.

"O güzel küçük boğazından aşağı boşalmayı ne kadar istediğimi bilemezsin," diye homurdanıyor. "Ama bugün değil." Saçlarımı usulca çekiştiriyor ve beni kendisinden uzaklaştırıyor. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor, yüzümü duvara dönmem için çeviriyor ve ayaklarımla bacaklarımı açıyor. Genişçe açıldıktan sonra içime giriyor ve ben inliyorum.

Tanrım, iyi hissettiriyor. Beni geriyor. Beni sahipleniyor. Beni damgalıyor.

Nefesimi tutmama fırsat vermeden tekrar tekrar içime giriyor. Kolu belime dolanıyor ve klitorisimi buluyor, ben yıldızları görene kadar itme ritmiyle hassas noktaya bastırıyor.

Bir çılgılla geliyorum. Parmaklarım uçları bembeyaz olana kadar cama gömülüyor ama bana aşağı inme şansı vermiyor. Bunun yerine içimden çıkıp beni çeviriyor ve kalçalarımın arkasından tutuyor. Soğuk cam omurgama baskı yapıyor ama beni kaldırıp tekrar içime sokarken ağrıyan sırtımda şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyor. Dengede durmak için omuzlarını tutuyorum, bir yandan vücudumu kullanmasına izin verirken bir yandan da yüz ifadesinin zevkle değişmesini izliyorum.

"Tekrar gelmeni istiyorum, Mia."

Başım hafifçe cama çarpıyor ve onu ileri geri sallıyorum. "Henry--"

Öne doğru eğilerek morluklarımın altından boynumu ısıyor. Acının hafif sızısı zevkle karışıyor ve kalçalarımı beline daha sıkı sarıyorum, içime çılgınca girip çıkarken kalçalarımı ona doğru kaydırıyorum.

"İyi hissediyor musun, Brat?" diye soruyor, parmakları kışımı kazıyor. "Evet," diye inliyorum. "Çok iyi."

"Kendini benim için ovala. Klitorisini ov."

Bana söyleneni yapıyorum, o cezalandırıcı hamlelerine devam ederken elimi aramıza sokuyorum. İkinci kez dönüyorum.

Orgazmım bir balyoz gibi vuruyor ve parmak uçlarımdaki ten ve ıslak kasların tadını çıkararak onun etrafına geliyorum. Başını enseme gömüyor ve o da hemen peşimden geliyor. Aleti içimde zonkluyor. Ve çok iyi hissettiriyor. Gerçekten iyi. Sadece orgazm değil. Ama hepsi. Bağlantı. Ten tene temas. Etrafımızı saran buhar.

İşi bittiğinde beni dikkatlice yere bırakıyor, yumuşayan ereksiyonu içimden kayıyor. Dölleri de aynı şekilde iç bacaklarımdan aşağı kayıyor, ben de onları birbirine bastırıyorum. Bağlantıyı korumak için çaresizce. O anı. Gözlerindeki bakış ve ellerinin verdiği his. Hepsini.

"Arkanı dön," diye emretti.

Yüzümü cama dönüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Tanıdık şampuan fişkırması kulaklarıma çarptığında ve ardından sihirli parmaklar kafa derim boyunca yavaş daireler çizirken yorgunluk kaslarıma yayılıyor.

"Oh," diye inliyorum.

Henry saçlarımı yıkayıp bir dakika sonra durulamama yardım ederken başımı öne eğip alnımı cama yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Şampuan bittiğinde ellerine saç kremi ekliyor ve kafa derimdeki düğümü ağırlaştırmamaya dikkat ederek parmaklarını kalın tellerimde dikkatlice gezdiriyor. Saç uçlarıma ekstra özen gösterdiğinde, o anın tadını çıkararak gülümsüyorum.

Onu sevmek. Ve onun düşünceliliği. Ve usta ellerinden. "Seni hastaneye götürmeliyim," diye homurdanıyor.

Kuru kuru gülüyorum. "Böyle iyiyim, teşekkürler." "Mia--"

"Profesör," diye takılıyorum, buharlı cama gülen bir yüz çizerken onun ses tonunu taklit ediyorum. "Cidden, birkaç ağrı kesici alacağım, uyuyacağım ve yarın sabah yağmur gibi iyi hissederek uyanacağım."

"Bir rapor hazırlamalıyız."

"Yine hayır, teşekkür ederim," diye tekrarlıyorum. "Ayrıca, farklı eyaletlerdeyiz ve şu andan itibaren o pislikten uzak durduğum sürece bana bir şey olmaz."

"İyi görünmüyorsun Mia."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Erkeklerin yara izlerini kızlar gibi sevmediğini mi söylüyorsun?"

"Bunlar yara izinden çok daha fazlası." Gözleri vücudumun üzerinde gezinirken kararıyor, morlukları tekrar incelerken açıkta kalan her santim deriye bakıyor. "İçimde onu öldürme isteği uyandırıyorlar."

"Yapma," diye mırıldandım. "Güven bana. Zamanını harcamaya değmez ve bu onu daha da kızdırır."

Henry yorum yapmıyor, onun yerine saçımı krelemeye devam etmeyi tercih ediyor. İsteğimi kabul ettiği için minnettarım.

Her zaman güçlü ve bağımsız bir kadın oldum, zarar verici olsa bile. Ama şu anda? Kontrolümü bırakmakta sorun görmüyorum. Onun benimle ilgilenmesine izin veriyorum. Beni daha iyi hissettirmesine izin veriyorum. Çünkü geçirdiğim boktan geceden sonra? Yaşadığım boktan *hayattan sonra*? Bunu hak ettiğimi düşünmeye başlıyorum.

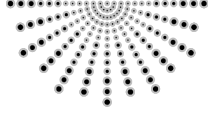
Ama beni hayal kırıklığına uğratmaması için ona yalvarırken şaka yapmıyordum. Çünkü bunu kaybetme fikri?

Henry'yi mi kaybediyorsun?

Sadece bu düşünce bile beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Ve bu korkutucu. Bir adama bu kadar güç vermek. Nefret ettiğimi sandığım bir adama.

Beni bir anda mahvedebilecek bir adam. Ve eğer bu iş kötüye giderse... gidebilir.

Ama hayatımda bir kez olsun, risk almaya değer olduğunu düşünüyorum. Bence *o* riske değer.

Bu sabah eve uçtuk ve bir personel toplantısı için doğruca SeaBird'e gittim. Henry ısrar etti.

Ben yokken Nala'ya bakmayı teklif etti ve bir mucize eseri ona izin verdim.

İnsanlara güvenmeye alışık değilim. Onlara güvenmeye. Ashlyn bile içgüdülerim onu uzaklaştırmamı istediğinde bir ya da iki kez -ya da bir düzine- kafama vurmak istedi. Neyse ki bunu yapmama izin vermeyecek kadar inatçı ve içimde Henry'nin de aynı şekilde davranacağına dair bir his var.

Anahtarlar elimde, SeaBird'deki toplantıdan sonra dairemin kapısını açıyorum. Sevimli bir tüy yumağı kapıyı tam olarak açmama engel oluyor ve aralıktan içeri süzülüyor.

"Ah!" Yere diz çöküp Nala'nın yakasına yapışıyorum ve beni fark eder etmez öpücüklere boğmasına izin veriyorum. "Hey, bebeğim. Neredeyse benden kaçıyordun." Saldırısına devam ediyor ve tüm vücudu ileri geri kıpırdanırken yüzümü kucaklıyor. Bir kahkaha atarak onu itiyorum, böylece kabarık kulaklarının arkasını kaşıyabiliyorum. "Sanırım beni özledin."

"Tuvalet molası için dışarı çıkmak üzereydik," diyor Henry kapı aralığından.

"Size katılabilir miyim?" diye soruyorum.

Bana tasmayı uzatarak burnumun birkaç santim ötesinde ileri geri sallıyor. "Eğer çok yorgun değilsen."

Nala'nın alnını bir kez daha öpüyorum, tasmağını yakasına takıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Hayır. Gitmeye hazırım. Hadi seni dışarı çıkaralım küçük hanım."

Asansöre doğru yönelmeye fırsat bulamadan Henry'nin elleri belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

"Whoa." Tasmayı bileğime doladım ve ellerimi göğsünde gezdirdim. "Hey, oradaki."

"Seni öpersem iyi olacağını söyle."

"Öpüşürsen sorun yok--"

Dudakları bir anda benimkilere değiyor ve ben de onu öperek gülüyorum. Endorfinlerim bu yakınlıktan dolayı yükseliyor ama bu güzel bir his. Doğal. Neredeyse kolay. Ve ilişkiler benim için hiçbir zaman kolay olmadı.

Sonunda uzaklaştığında, "Bu ne içindi?" diye sorarken aptalca bir sırıtışla

karşılaşıyorum. "Seni özledim," diye mırıldanıyor.

"Ne için gitmişim? İki saat mı?"

"Yine de seni özledim."

Şaşkınlık ve garip bir rahatlık duygusu arasında kalmış bir halde, ne düşüneceğimi bilemeden önümdeki adama bakıyorum.

Ohio'daki karşılaşmamız hakkında henüz konuşma fırsatımız olmadı. Duşta yaptığımız seksten sonra beni yatağa taşıdı ve bütün gece kaşıklaştık. Ertesi sabah erken uçuşumuz sayesinde bir bulanıklık vardı ve indikten sonra toplantıma koştum.

Bu da bizi tam olarak nereye götürüyor? Emin değilim.

Ve bu garip. Çıkar arkadaşlığı kisvesi olmadan açıkça samimi olmak. Birinin duygularını ifade etmesini dinlemek, hatta onları içime atmaya alışmışken kendi duygularımı ifade etmek garip. Ama gerçek şu ki, tuhaf olsa bile, beni özlemesi hoşuma gidiyor. Beni özlediğini söyleyebilmesi. Görünüşe göre artık arkadaşlık kisvesinin arkasına saklanmıyoruz. Shorty ile karşılaşmamdan sonra olmaz. Henry ona açılmaya cesaret edersem beni hayal kırıklığına uğratmayacağına söz verdikten sonra değil.

Bu hoşuma gitti. Eve geldiğimde onun evimde olması. Beni bir yük gibi hissettirmeden Nala ile etkileşime girmesini izlemek. Koridorun ortasında, herkesin bizi görebileceği bir yerde dudaklarını dudaklarıma bastırması.

"Seni özlemem kötü mü oldu?" diye soruyor dikkatlice uzaklaştıktan sonra.

Başımı salladım. "Hiç de bile. Ben de seni ne kadar özlediğimi düşünüyordum."

Yumuşak, memnun bir gülümsemeyle dairemin kapısını arkasından kapatıyor.

"Güzel." Asansöre adım attığımızda "Toplantın nasıldı?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "İyi. Bu gece vardiyam var, bu da berbat bir

şey." "Artık SeaBird'de çalışmak zorunda olmadığını

biliyorsun, değil mi?" "Evet, Profesör. Farkındayım."

"Pekâlâ. Sadece emin olmak istedim."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum. Ana kata ulaştığımızda kapılar açılıyor ve "Bu gece Nala'ya bakıcılık yapmak ister misin?" diye soruyorum.

"Bu seni vardiyandan sonra görebileceğim anlamına mı geliyor?" Elimi tutuyor ve sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi parmaklarımızı birbirine bağlıyor. Sanki haftalardır bunu yapmak istiyormuş ve ben onu itmediğim için bundan faydalanıyormuş gibi. Birbirine dolanmış ellerimize bakıyorum, bu jestten ne anlam çıkaracağımı ve birbirlerine ne kadar mükemmel uyduklarını bilemiyorum.

Beni onları incelerken yakaladığında, "İyi misin?" diye soruyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Seni hiç el ele tutuşan bir adam olarak düşünmemiştim."

"Sadece seninle." Ellerimizi kaldırıyor ve benimkinin arkasını öpüyor. "El ele tutuşmaya karşı bir şeyin mi var?"

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Ama sanmıyorum."

"Sence öyle değil mi?"

Yanaklarımın ısınmasına aldırmadan, "Bu bir ilk" diye mırıldanıyorum.

Çenesi anlayışla eğilir. "Eğer fikrini değiştirir ve bir el sahibi olmadığına karar verirsen, bana haber ver. Şimdilik bunun tadını çıkaracağım." Elimin arkasını tekrar öpüyor, bizi çıkışa doğru yönlendiriyor ve asansörün ortasında küçük -ve çok rastgele- bir varoluşsal kriz yaşamamışım gibi konuşmamıza devam ediyor.

"Pizza sipariş edeceğim, böylece vardiyan bitene kadar yemek yiyebilirsin," diye devam ediyor. "Yapmak zorunda değilsin--"

"Eğlendir beni, Mia."

Nala tasmaını çekiştirirken takılıp düşmemek için girişin yakınında duraksıyorum. Ama cidden. Kim bu adam? Henry her zaman düşünceli ve beni ön planda tutan biri. Ama *bu* Henry, *arkadaşça* davranan Henry'den bile daha çekici ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim.

"Canın pizza dışında bir şey mi çekiyor?" diye soruyor uzun süre sessiz kaldığımda.

"Hayır, pizza iyi. Bu..."

"Ne?"

"Gerçekten çok düşüncelisin."

"Ben çok düşünceli bir adamım," diye kabul ediyor ve ben de gülüyorum.

"Fark ettim. Garip davranıyorsam özür dilerim. *Arkadaşım* Henry ve" -elimi ona *doğru* sallıyorum- "bu kişiyle bağlantı kurmaya çalışıyorum."

"Ben hâlâ aynı Henry'yim, Mia. Sadece, artık kendimi tutmuyorum. Seni öpmek istersem, öpeceğim. Elini tutmak istersem, tutacağım. Sana yemek ısmarlamak istersem, ısmarlarım. Bu senin için bir sorun mu?"

Başımı salladım. "Sorun değil."

"Güzel."

Henry ana girişteki David'i atlayarak benim için kapıyı açarken Nala yolu gösteriyor ve ben de yanaklarımı acıtan aynı aptal sırtıyla eşikten adımımı atıyorum. Onun yanındayken bu çok sık oluyor.

Evet. Lanet olsun. Düşünceli.

Hava artık serinlemeye başladı. Yaz çoktan bitti ve sonbahar kapımızda. Ama ben sonbaharı hep sevmişimdir. Botları. Kazakları. Atkıları. Botların altında çıtırdayan dökülmüş yapraklar. Ve balkabağı baharatlı her şeyi.

Kaldırımda yürürken ağzım açık kalıyor. Henry "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. Ona bakıyorum ve daha geniş gülümsüyorum. "Balkabağı baharatı."

Kaşları kalkıyor. "Malı seviyor musun?" "Sevmiyor musun?"

"Modaya uygun biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Balkabağı baharatı moda mı?" Soruyorum.

Adam bana sorduğum için bile aptalmışım gibi bakıyor ve "Çok" diye cevap veriyor. "Modaya uygun olmanın yanlış bir tarafı mı var?"

Başını sallayıp tasmayı benden alıyor ve patikada yan yana yürümeye devam ederken Nala'nın çimlerde yürümesine izin veriyor. "Hiç de değil. Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Mia Rutherford."

"Dürüst olmak gerekirse, beni bu şeylere alıştıran Ash'ti," diye bilgilendiriyorum onu.

"Ah, bu daha mantıklı." Bilerek başını sallıyor. "Balkabağı baharatının ve güzel olan her şeyin büyük bir hayranı olacak birine benziyor."

İçimden gülüyorum ve ona başımı sallıyorum. "Kulağa doğru geliyor." "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"İkimiz de ilk yılımızda kampüse yakın bir şehir evi ilanı gördük ve hemen atladık. İlk tanıştığımızda, denesek bile daha farklı olamayacağımızdan emindim. Ben onun iyi kalpli biri olduğunu düşünüyordum, o da benim her hafta sonu partiler verip kafayı bulacağımı ve bunun da onun burslarını takip etmesini engelleyeceğini düşünüyordu. Ancak birbirimizi tanımak için zaman ayırdık ve ne oldu biliyor musunuz? Bir elmanın iki yarısı olduk."

"Onu birinci sınıfta bulduğuna sevindim," diye karşılık veriyor.

"Ben de." Omzuna kendi omzumla vuruyorum. "Beni balkabağı baharatına bağımlı hale getirmiş olsa bile." Homurdanıyor. "Bugünlerde onlarla tanışmama izin verecek misin?"

"Arkadaşlarımı zaten tanıyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

"Daha kişisel bir düzeyden bahsediyorum" diye açıklıyor. "Bugün, yarın ya da bir ay sonra olması gerekmiyor ama aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum."

"Öyleyiz," diye cevap veriyorum. "Ben de bu işin içindeyim." Demek istediğimi kanıtlamak için birbirine bağlı ellerimizi sallıyorum. "Ama... bunu kamuya açıklamak ve kendimize saklamak yerine başkalarına itiraf etmek biraz... ürkütücü."

Tereddüt ediyor, bizi kaldırımda durdururken yüz ifadesi geriliyor. "Bizi öğrenecekler, Mia. Bunu kabul etmekten hoşlanmadığını biliyorum ama ben bir Buchanan'ım. Anlayamadığım bir nedenden ötürü, sürekli ismim ve yüzümle makaleler yayınlanıyor. Bu kaçabileceğin bir şey değil. Seni koruyabileceğim bir şey değil. Gordy'den onları elinden geldiğince uzak tutmasını istedim ama birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızın bir yerlerde yayınlanması an meselesi--"

"Seninle görünmekten utanmıyorum," diye araya giriyorum.

"O zaman nedir?" diye soruyor. "Neden bunu halka açıklamak istemiyorsun?"

Sorusunu düşünürken başparmağımın tırnağı orta parmağımın kütikülüne batıyor. Eğer bunu dış dünyaya resmileştirirsem, gerçek olur. Somut hale gelir. Kaybedilebilecek bir şey haline gelir. Mahvedilebilir. Ve ben bunu mahvetmek istemiyorum. Bunu kaybetmek istemiyorum.

"Anlat bana." Başımı yukarı kaldırıyor. "Seni neyin engellediğini söyle."

"Beni sinirlendiriyor," diye fısıldıyorum, değiştirecek bir şeyim olmadan ne kadar aptal ve

savunmasız göründüğümde nefret ederek.

"Neden?"

"Sanki uğursuzluk getirecek. Uğursuzluk." Ellerimi göğsünde gezdiriyorum ve parmaklarımı ensesindeki kısa, ipeksi saçlara doluyorum. Çok sıcak. O kadar sıcak ki kendimi ona sarmak ve asla bırakmamak istiyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum, unuttun mu?" diye mırıldanıyor. "Biliyorum."

"Öyle mi?"

"Var," diye yineliyorum. "Bu... şey, yukarı çıkan aşağı inmeli, değil mi?" Ondan uzaklaşıyorum, yürüyüşümüze devam edersek bu konuşmayı bırakmama izin vereceğini umuyorum. Başka bir konu seçmesini umuyorum. Beni farlara yakalanmış bir geyik gibi hissettirmeyecek bir konu.

Bana yetişerek, "*Yukarı çıkan aşağı inmeli* derken *ne* demek istiyorsun?" diye sordu.

Omzuna çarpıyorum, kolumu onunkinin içinden geçiriyorum ve başımı ona yaslıyorum. "Sorundan kaçmama izin vermeyeceğini nereden bilebilirdim?"

Başına bir öpücük konduruyor ve "Cevap ver, velet" diye itiyor.

Acınası bir kahkahayla açıklıyorum, "Yani, mutluyum. Gerçekten mutluyum, Henry. Hiç olmadığım kadar mutluyum ve bu beni korkutuyor."

Adımları titriyor. "Neden?"

Alt dudağımı ağızma götürüp iç çekiyorum. "Çünkü ne zaman mutluluğun bir benzerini hissetsem, her zaman bir şey gelip beni kışkırmadan vuruyor ve gerçekliğe geri döndürüyor."

"*Gerçeklik* mi?"

"Evet."

"Kendi gerçekliğinizde mutlu olmanıza izin verilmediği için mi?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye çitliyorum, bunun eve bu kadar yakın olmasından nefret ederek. Çünkü anlamıyor. Umut hissetmenin benim için ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyor. Huzuru hissetmenin. Beni eskisinden daha da umutsuz ve yalnız bırakıp bırakmayacağını ya da ne zaman kopup gideceğini bilmeden sevgiyi hissetmek.

Ve lanet olsun, acıtıyor. Henry'yi kaybetme fikri. Duygularımızın seksten çok daha derin olduğunu zar zor kabul etmiş olmamızın bir önemi yok. Aylardır ona aşığım. Bunu mahvetme fikri? Onu kaybetme fikri? Neredeyse katlanabileceğimden daha fazla.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun Mia. Para sahibi olmayı hak ediyorsun. Kolaylıklara sahip olmayı. Sevdiğin bir köpeğe ve seninle ilgilenen bir adama sahip olmayı."

Gözlerim yanıyor ve rüzgâr etrafımızda savrulurken saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak ondan uzaklaşıyorum. "Şimdi de duygusallaşıyorsun."

"İş ortaklarıma söyleme." Kollarını tekrar belime doluyor, ihtiyacım olan şeyin tam tersi olduğunu bildiği halde bana alan bırakmıyor. Ona ihtiyacım var. Ellerine. Gülümsemesine. Takım elbiselerine. Tasma etrafımızda dolanıyor, ama bu beni sadece daha hafif hissettiriyor. Sanki onu kendime bağlayabilirmişim gibi. Sanki onu sonsuza dek yanımda tutabilirmişim gibi.

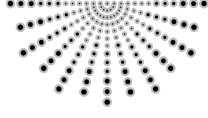
"Gordy'ye internette fotoğraflarımızı aramaktan vazgeçmesini söyleyebilirsin," diye mırıldanıyorum. "Her şeyi kabul ettiğimde,

Ben varım ve..." Yutkunuyorum, derin bir nefes alıyorum ve Henry'ye bakıyorum. "Ben varım."

"İşte benim kızım." Başka bir öpücük için eğiliyor, dudaklarını benimkilerin üzerinde arzuladığım bir şefkatle gezdiriyor. Tatlı ve masum bir öpücük ve tüylerimi diken diken ediyor. Geri çekiliyor ve ekliyor, "Hadi. Sana biraz balkabağı baharatı bulalım."

Elini tuttuğumda yanaklarım keyifle kıvrılıyor. "Bana sağlam bir plan gibi geldi."

HENRY

Mia'nın vardiyasından sonra Nala'yı bir kez daha yürüyüşe çıkardık, sonra da bir film izlemek için daireme geri döndük.

ve gevşiyorum. Mia'ya uzaktan kumandayı serbest bırakarak basketbol şortu ve tişörtümü giyip oturma odasına dönüyorum.

Köşeyi döndüğümde Mia ıslık çalıyor, kaşları aşağı yukarı zıplarken utanmadan beni süzüyor.

"Day-um, Profesör."

"Gördüklerini beğendin mi?" Soruyorum.

Kulaktan kulağa sırtırken alt dudağını ısırıyor ve başını sallıyor. "Beni yanlış anlamayın. Takım elbise için bir fahişeyim, ama bu?" Kıyafetimi göstermek istercesine elini sallıyor. "Libidom oldukça yüksek."

"Oh, öyle mi?"

"Mm-hmm." Nala sol tarafına kıvrıldığı için sağ tarafındaki koltuk minderine vuruyor. "Şimdi buraya gel Profesör. Sarılmak istiyorum."

Ona doğru yürüyorum ve boş koltuğa oturuyorum, bacaklarımı önümüzdeki sehpa dayıyorum, televizyonda oynayacak programı fark ediyorum.

"*Bekar* mı?" Ben

soruyorum. "Bu bir

sorun mu?"

Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çekiyorum ve play tuşuna basıyorum. "Yapımcıların filmde yer almak isteyip istemediğini sorduklarını biliyor muydun?"

Çenesi düştü ve kendini benden uzaklaştırdı. "Ciddi misin sen?" Başımı salladım.

"Hayatta olmaz. Gerçekten ciddi misin?"

Tekrar başımı sallıyorum ve o da gülüyor. "Tamam, bu şimdiye

kadarki en havalı şey." "Seni etkileyebildiğime sevindim."

"Evet, arkadaşlarımı da çok etkileyecek. Haberiniz olsun, bu hafta sonu onlarla takılırken

kesinlikle bununla övüneceğim."

Planlarımızı konuşmanın arasına sıkıştırması beni gülümsetiyor. Uzanıp dizini sıkıyorum.
"Onlarla mı takılacağız?"

"Teknik olarak buraya geliyorlar," diye duyurdu. "Bu bir sorun mu?"

Başımı sallıyorum. "Sorun değil."

"Güzel. Her şeyi bir yara bandı gibi söküp atacağımı düşündüm, değil mi?" "*Her şeyi* mi?"

"Bilirsiniz, süslü bina, seksi erkek arkadaş, mutlu Mia."

Başka bir gülümsemeyle onu tekrar kendime çekiyorum ve başının tepesine bir öpücük bırakıyorum. "Bence bu harika bir fikir."

"Ben de."

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, *mutlu Mia* kısmını seviyorum," diye ekliyorum.

Başını bana doğru eğerek dudaklarını çeneme değdiriyor ve "Ben de" diye tekrarlıyor.

KANEPEDe KAYARKEN TELEFONUM ÇALIYOR VE BENİ UYKUMDAN UYANDIRIYOR. MIA BANA SARILMIŞTI. ve televizyon ekranında bir bildirim ortalınmış, hâlâ *The Bachelor*'ı izleyip izlemediğimizi soruyor. Nala, Mia'nın karşı tarafında usulca horluyor. Tanıdık vızıltı tekrar duyuluyor ve telefonumu cebimden çıkararak yer değiştiriyorum.

O benim babam.

Mia'yı uyandırmamaya dikkat ederek ondan uzaklaşıyorum ve sesimi alçaltarak telefona cevap veriyorum. "Alo?"

"Makaleyi gördün mü?" diye soruyor babam.

Elimi yüzümde gezdirip yorgunluğumu silmeye çalışıyorum ama hiçbir işe yaramıyor. "Ne makalesi?"

"Senin ve Mia'nın binanın dışındaki fotoğraflarınızla."

Bu kadar çabuk mu?

Mia'yla konuşmamdan sonra Gordy'yi aradım ve ona benimle ilgili yazıları taramayı bırakmasını söyledim ama birilerinin bizi öğrenip ilişkimi bir makale ya da fotoğrafa layık görmesine kadar en azından bir iki günümüz daha olduğunu düşündüm.

Görünüşe göre onları hafife almışım.

Dizüstü bilgisayarım masanın üzerinde, açıyorum, adımı aratıyorum ve neredeyse anında babamın bahsettiği makaleyi buluyorum.

"Henry," diye başladı.

"Bir saniye," diye mırıldanıyorum makaleyi tararken.

Milyarder piyasadan çekildi. OnlyFans extraordinaire. Resmi çift. Kelimeler birbirine karıştı ve dizüstü bilgisayarı kapattım.

"Ne olmuş ona?" diye

sordum. "Söyleyecek bir

şeyin yok mu?"

"Hayır."

"Yani bu doğru mu?" diye soruyor.

Kanepede cenin pozisyonunda kıvrılmış, Nala'yı bacaklarının arkasına sıkıştırmış Mia'ya bakıyorum. Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ve ağzım kenarlarından yukarı doğru çekiliyor. "Evet. Bu doğru."

"Sana uzak durmanı söylemiştim--"

"Evie'nin aşk hayatına karıştıktan sonra hiçbir şey öğrenmedin mi?" Küçük kız kardeşimden bahsederek meydan okuyorum. Babam Troy'un babası Dick McAdams'la iş ortağı ve yakın arkadaş olduğu için Evie'yi yıllarca Troy'la çıkması için zorlamış, adeta onun için görücü usulü bir evlilik yaratmıştı. Ama bu onun yüzünde patladı.

"Gerçekten seks işçisi miydi?" diye soruyor babam.

Yavaş bir nefes veriyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Evet ve hayır." "Açıkla."

"Bunun seni ilgilendirdiğinden emin değilim." "Buchananlar--"

"Çizgiyi aşma," diye bitiriyorum. "Ve evet. Eskiden OnlyFans hesabı olan bir kıza aşık olmanın Buchanan ismine kötü yansiyabileceğini anlıyorum. Mia'nın Troy'la *herhangi bir* şekilde bağlantılı olmasının Buchanan ismine kötü yansiyabileceğini anlıyorum. Müstakbel gelininizin güdülerini sorgulamak zorunda kalmamak için paralı biriyle evlenmemi tercih etmenizi anlıyorum." Pencereden dışarı bakıp ufuk çizgisini ve gökyüzünde parlayan yıldızları seyrediyorum. Güzelliği bana kanepemde uyuyan kızı hatırlatıyor ve bana güç veriyor. "Ama onu sevdiğimi anlamamı istiyorum. Mia Rutherford'u seviyorum. Ve kimi sevdiğim üzerinde hiçbir kontrolün yok. Kiminle evleneceğim. Ya da soyadımızla kimi korumayı seçeceğimi."

Sessizliği sağır edici ama ben bozmuyorum. Onun yerine bekliyorum. Onun fikrini. Varsayımlarını. Savaş ilanını ya da bu konuşmayı dikkatli bir şekilde ele almazsam atmayı düşündüğünden hiç şüphem olmayan eldiveni.

Büyük pencerelerden dışarı, bu dünyanın, onu kabul etmeye ve sadece beklemeye istekli olanlara sunduğu her şeye bakıyorum. "Demek fark ettin?" diye dürtüyor babam. "Makalede potansiyel takipçilerden bahsediliyordu--"

"Farkındayım," diye homurdanarak cama sırtımı döndüm. "Ve evet. Fark ettim. Uzun zamandır onun durumunun farkındayım ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor." Tereddüt ediyorum ve çenemi kaşıyorum. "Ya da belki değiştirir. Ona soyadımı vermekten korkmuyorum. Onun rızası olmadan yüz metre yakınına yaklaşacak kadar aptal olan herkesi Buchanan ismiyle cezalandırılacağı konusunda uyaran resmi bir açıklama yapmaktan korkmuyorum."

"Ve bunun akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor babam. "Adını, statünü, *ailenin* statüsünü onun için tehlikeye atmak? Onun geçmişine sahip biri için?"

"İki kez düşünmeme bile gerek kalmadı," diye karşılık veriyorum. "Bu senin için bir sorun mu?"

Tereddüt ediyor ve bir yol ayrımında olduğumuzu anlıyorum. Bu konuşmanın her iki yöne de gidebileceğini biliyorum. Bunun ilişkimizi düzeltebileceğini ya da bozabileceğini biliyorum. Tek bir kelimeyle gerilebilir ya da güçlenebilir.

Çünkü eğer evet derse. Mia'yla ilişkimin sorun olduğunu söylerse işim biter. *İşimiz* biter. Mia'nın gitmesine izin vermeyeceğim. Onu yüzüstü bırakmayacağım. Dünyadaki tüm para ya da babamın sunabileceği bağlantılar için bile.

"Öyle mi. Bu. Sorun mu?" Sessizlik beni sabırsızlandırırken, sesimi yükseltiyorum.

Telefonun diğer ucundan bir ses geliyor ama kime ait olduğunu ya da ne söylendiğini fark etmiyorum. "Bunu sonra konuşuruz," diye nefes alıyor babam. "İyi geceler, oğlum."

Rahatsızlık derimin altına işliyor ve aramayı sonlandırıyorum, kanepeden bir hareket yakaladığımda kolumu yanına bırakıyorum. Belli belirsiz ama yeterli. Mia artık uyumuyor. Bana bakıyor, ifadesi okunmuyor.

"Hey," diye mırıldanıyorum, ne kadarını duyduğundan ya da babamdan nefret etmesini önlemek için ne kadar hasar kontrolü yapmam gerektiğinden emin değilim.

Yutkunuyor ve sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi dudakları aralanıyor ama söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değil.

"Söyle Mia," diye itiyorum.

"Benim için ayağa kalktın mı?"

Mutfak masasının üzerine koyup başımı sallarken gözlerim telefonuma takılıyor. "Babana mı?" diye açıklıyor.

Çenem ikinci kez düşüyor. "O nasıl--"

"Bir makale vardı," diye açıkladım.

"Ne yazıyordu?"

"Yaşayan en şanslı adam olduğumu söyledi."

Ağzı kalkıyor ve başını sallıyor. "Yalancı."

İnkâr etmiyorum.

"Gerçekten bana soyadını vermek istediğini mi söyledin?" diye sorar. Tabii ki, bu küçük külçeye kulak misafiri olacaktı.

"Bir gün," diyorum ona.

Tırnak etlerinden birini çiğneyerek endişesine teslim oluyor ve koyu renk kirpiklerinin arasından beni izliyor.

Elinin kucağına düşmesine izin vererek, "Ciddi misin?" diye sorar.

Sırıtarak kanepenin kenarından dönüyorum ve yanına oturuyorum. "Bu bir sorun mu, Brat?" "Daha yeni çıkmaya başladık."

"Flört, evet. Birbirinize aşık mı oluyorsunuz?" Kolumu omuzlarına doladım ve onu yanına çektim. Bana karşı anında eridi. "Pek sayılmaz," diye devam ediyorum. "Merak etme. Uzun bir oyundan korkmuyorum. Bir gün senin istediğin kadar yakın ya da uzak olabilir."

Göğsüme sarılıp iç geçiriyor ve tişörtümün etekleriyle oynuyor. "Teşekkür ederim Henry. Benim için ayağa kalktığın için. Sabırlı olduğun için. Her şey için."

"Başka türlü olmasını istemezdim." Başının üstünü öpüyorum. "Geç oldu. Biraz dinlen. Ben gidiyorum.

Nala'yı bir kez daha dışarı çıkarmak için. Sonra yatakta sana katılırım." Bana bakıp fısıldıyor, "Yatıya kalmamı ister misin?"

Gülüyorum, eğilip burnunun ucunu öpüyorum. "Hâlâ anlamadın mı, velet? Gitmeni istemiyorum. Asla." Cevabını beklemeden ayağa kalkıyorum. "Burada bekle."

Yatak odasına koşarak giriyorum, haftalardır sakladığım dikdörtgen siyah kutuyu buluyorum ve aile odasına geri dönüyorum. Mia hâlâ kanepede tünemiş, ama beni dikkatle izlerken kıcı kenara daha yakın.

Meraklı. Temkinli. Gergin.

"Nedir o?" diye sorar. "İşte."

Kutuyu ona uzattım.

Yumuşak bir kaş çatmayla siyah kapağı kaldırıyor ve gülüyor. "Şu anda ciddi misin?" "Hoşuna gitti mi?"

Siyah ve pembe uyku maskesini eline alıyor, ipeği inceliyor ve başını sallıyor. "Benim zaten bir uyku maskem var."

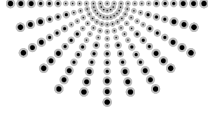
"Evin için bir uyku masken var. Artık benimki için de bir tane var." Alnından öpüyorum ve asansörün yanındaki kancadan Nala'nın tasmaını alıp çişini yapabilmesi için onu ana kata götürüyorum. İşini bitirdiğinde daireme dönüp onu kulübesine koyuyorum. Yatak odasına ulaştığımda Mia yatakta çırılçıplak yatıyor, yeni uyku maskesini yukarı itmiş, nazlı nazlı gülümsüyor.

"Creekside'daki ilk zamanımızı yeniden canlandırabilir miyiz, Profesör?"

Ona yaklaştıkça, nasıl bu kadar şanslı bir pislik haline geldiğimi asla anlayamayacağımı fark ettim.

Onu.

"Evet, Brat."

Arenanın otoparkına girdiğimde her zamankinden daha kalabalık olduğunu görüyorum. Giriş tıklım tıklım insanlar ve kameralar çevre boyunca kurulmuş. Maçın başlamasına daha bir saat olduğu için ne çekmeyi umduklarına dair hiçbir fikrim yok. Bir ışık direğinin altına park edip kontağı kapatıyorum ve telefonum çaldığında kapı koluna uzanıyorum.

"Alo?" Cevap veriyorum.

"Hey, benim," diye karşılık verir Henry. "Dinle, buraya geldiğinde--" "Şimdi geldim."

"Arabadan çıkma." "Ne?" diye sordum.

"Size içeri kadar eşlik edeceğim."

"Neden?" Tekrar ön camdan dışarı bakıyorum, girişin dışındaki paparazzilere bakıyorum. "Neler oluyor?"

"Köpeği gezdirdiğimiz haber insanların merakını uyandırmışa benziyor" diye homurdanırken sıkıntısını duyabildiğime yemin edebilirim.

"Neyi merak ediyorsun? Bizi mi?"

"Evet," diye onaylarken sesindeki gerginlik beni rahatsız ediyor ve eğlencemi onunkiyile eşleşen bir kızgınlığa dönüştürüyor.

"Merak edecek ne var ki?"

"Emin değilim. Erika, Scarlett'ten ayrıldığımı hiç duyurmadığım için olduğunu düşünüyor." Yüzümü buruşturdum. "Oh."

"Evet," diye mırıldandı. "Bunu daha sonra hallederiz ama şimdilik yanımda olmanı istiyorum, böylece izdihamda yalnız kalman konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak."

"Henry, ben iyiyim."

"Benimle dalga geç, tamam mı? Sen hiç benim gibi biriyle çıkmadın."

"Yani biraz, biraz ünlü birini mi kastediyorsun?" Utangaçlığını, içinde bulunduğumuz koşullar

düşünüldüğünde, olması gerekenden çok daha sevimli bularak teklif ediyorum ama bana cevap vermiyor.

"Her zamanki yerine mi park ettin?" diye soruyor.

Neredeyse tamponuma değecek olan ışık direğine bakıyorum.

"Evet." "Kımıldama. Bir dakika içinde orada olacağım."

"Tamam, Profesör."

"Artık senin profesörün değil," diye homurdanıyor ve telefon kapanıyor.

Yanaklarımı şişirerek Henry'nin bana içeri kadar eşlik etmesini bekliyorum. Birkaç dakika sonra onu yanında siyah takım elbiseli bir adamla bana doğru yürürken buluyorum.

Vay be. Yanında güvenlik mi getiriyor?

Henry kapıyı açtığında yabancıya aval aval bakmamaya çalışıyorum ama elimde değil. Adam ayı gibi yapılıydı. Güneş gözlüklü ve kel kafalı, iri yarı bir ayı. Belli ki siyaha karşı bir ilgisi var çünkü baştan aşağı siyahla kaplı.

"O bir koruma mı?" Ona sessizce sordum.

Henry'nin gözlerini çevreleyen gerginlik, bana elini uzatıp arabadan inmeme yardım ederken yerini eğlenceye bırakıyor. "Gazetecilere bir şey söyleme. Tam olarak ne söyleyeceğimize karar verdikten sonra maçtan sonra birlikte resmi bir açıklama yapacağız."

"Cevap vermedin," diye itiraz ediyorum, dev adama tekrar bakarak. "Evet, o bir koruma," diye kabul ediyor. "Adı Paul."

"Merhaba Paul," diye selamlıyorum onu.

"Merhaba Bayan Rutherford," diye karşılık veriyor. Henry elimi tuttu.

"Hadi gel."

Paul arkamızı kollarken el ele büyük binaya doğru yürümeye başlıyoruz. Onun varlığı bana Başkan'la falan yatıyormuşum gibi hissettiriyor.

Bu gerçeküstü. Ve garip. Böyle göz önünde olmak. Neyse ki Henry'yi bunun normal olmadığını göreceğ kadar iyi tanıyorum ve bu hatırlatmaya bir can simidi gibi tutunuyorum.

Kapıya yaklaştığımızda kameralar etrafımızda yanıp sönmeye başlıyor. Parmaklarımı Henry'nin elinin etrafında sıkıyorum, buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum.

"Henry!" diye sesleniyor bir muhabir. "Henry! Sana birkaç soru sorabilir miyiz?" "Başını aşağıda tut," diye mırıldandı Henry bana.

"Henry! Dünyanın dört bir yanındaki bekar bayanlar senin gerçekten piyasadan çekilip çekilmediğini bilmek istiyor!"

Beni kalabalığın arasından geçiriyor ve ben de gözlerimi kaldırıma dikmiş, gözbebeklerimi dağlar gibi yakan kamera flaşlarını görmezden geliyorum.

"Mia?" diye sesleniyor başka bir muhabir. "Bradley Ackerman'la Tumblers'da oynamadan önce çıktığınıza dair söylentiler dolaşıyor. Bu doğru mu? Onunla olan bağlantınız hakkında söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

"Mia!" diye bağılıyor başka biri. Diğerlerinden daha yakındı ve tiz sesini duyunca irkildim, kulaklarım çınladı. "Patronunla sadece Ackerman'ı kışkırtmak için mi çıkıyorsun yoksa

Buchanan ailesinin parası için mi?"

Henry adımlarını hızlandırarak, "Onları tanımayın," diye emretti.

Kapı ile aramızdaki mesafe bir mil gibi geliyor. Ve öyle de olabilir. Çok fazla insan var. Çok fazla yüz. Bir sürü kamera, kayıt cihazı ve flaş.

"Başını aşağıda tut," diye hatırlatıyor Paul arkamdan.

Çenemi göğsüme indiriyorum ve Henry'nin elini can havliyle tutuyorum, insan kalabalığının arasında körlemesine ilerliyorum.

"Henry!" diye bağılıyor başka bir muhabir. Yüzümden birkaç santim ötede bir kayıt cihazı bulmak için onlara doğru bakıyorum.

Dostum. Sakin ol.

Henry'nin takım elbisesinin arkasına bakıp yoluma devam ediyorum. Başka bir yabancı seslendi, "Bay Buchanan! Bay Buchanan!

Buchanan! Kız arkadaşınızın seks işçisi olması hakkında söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Henry'nin omuzları sertleşirken gözlerimi kapatıyorum. Kaldırımda durdu ve neredeyse ona doğru koşuyordum ama kendimi onun geniş arka tarafına yüzüstü düşmekten alıkoydum.

Kahretsin.

Görünüşe göre, Henry'nin kırılma noktasını bulduk. Ve iki kelime içeriyor: seks işçisi.

Boğazımdaki safra yükseliyor ve boşta kalan parmaklarım takım elbisesinin arkasına sürtünerek onu ileriye doğru itiyor, ama o hareket etmiyor.

"Henry," diye fısıldıyorum. Bu noktada ne için yalvardığımı bile bilmiyorum. Bir yanım o aptal kayıt cihazını adamın elinden alıp kalabalığın içine fırlatmak istiyor. Diğer yanım ise tamamen ortadan kaybolmak istiyor.

Utaniyorum diye değil.

Dürüst olmak gerekirse, değilim. Para sayamayacağım kadar çok çocuğa yardım etti ve elimde olsa bile yaptıklarımı değiştirmek için geri dönmezdim. Ama Henry'yi utandırmak mı? Ailesine? İşini? Takımını? Bu tamamen yeni bir seviyede, beni bir kameralar denizi önünde çiğ ve savunmasız bırakıyor. Tanrı aşkına, arenasının dışındalar. Ve *benim* hakkımda konuşuyorlar.

Suçluluk duygusu göğsümü sarıyor, nefes almak neredeyse imkansız hale gelene kadar daha da sıkıyor.

Bu adam her şeyi yaptı. Doktorasını yaptı. Sıfırdan başarılı bir profesyonel hokey takımı kurdu. Kalbime girmeyi başardı, ki bunun imkansız olduğundan oldukça emindim.

Ve medyanın odaklanmayı seçtiği şey bu mu? Bir seks işçisiyle çıkıyor olması mı? Eski *seks* işçisi mi?

Siktir et onları.

Bunu çatılardan haykırmak istiyorum. Yüzlerine tükürmek ve kendilerine lanet bir hobi bulmalarını söylemek istiyorum. Bunun yerine sessiz kalıyorum. Çünkü ne söylersem söyleyeyim, nasıl davranırsam davranayım Henry'nin işini etkileyebilir. Uğruna çalıştığı her şeyi. Fedakârlık yaptığı her şeyi. Ve ben buradayım, sadece burada olarak her şeyi mahvetme potansiyelim var. Elini tutarak. Serin bir sonbahar gününde onunla dışarıda yürüyerek.

İnsanların nesi var böyle?

Henry sarmaş dolaş ellerimizi sıkıca kavırıyor. Kameralara doğru dönüyor ve beni

onun tarafında.

"Son sorunuzu tekrarlamak ister misiniz?" diye soruyor.

Bir süre sessizlik oldu ve aynı muhabir "Kız arkadaşınızın seks işçisi olmasıyla ilgili söyleyecek bir şeyiniz var mı merak ediyoruz" diye seslendi.

"Ben de öyle duyduğumu sanmıştım." Henry'nin alnındaki bir damar nabız gibi atıyor ama kimsenin bunu fark ettiğini sanmıyorum. Hayır. Olabildiğince şeftali gibi görünüyor. Aslında, hayır. Düpedüz ölümcül görünüyor. Şu anda avının etrafında dönen sevdiğim köpekbalığı gibi.

Kalbim küt küt atıyor.

Aşk mı? Onu seviyor muyum?

Yanımdaki Henry'ye bakıyorum. Güçlü, gururlu ve aşılmaz. Kendini benimle dünyanın geri kalanı arasına koyuyor. Bir kalkan gibi. Bir koruyucu. Benim koruyucum.

"Kız arkadaşımın OnlyFans ile olan bağlantısının farkındayım," diye otoparktaki tüm muhabirlere sesleniyor. "Yeterince araştırırsanız, ona ait pek çok fotoğraf ve videonun hâlâ ortalıkta dolaştığını biliyorum. Ancak bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin."

Kalabalığın üzerine aynı garip ama ağır sessizlik çöküyor.

"Mia Rutherford bir seks işçisi değil," diye gürlüyor Henry. "Lions için sosyal medya yöneticiliği yapıyor. Zeki biri. Nazik biri. Beceriklidir. Ve o *benim*. Vücudunun her santimi. Mükemmel küçük kafasının üstündeki her saç teli. Minik parmaklarını kaplayan her bir cilalı tırnağı. O. Benim. Benim."

Muhabir, "Geçmişte sattığı fotoğraf ve videolara dayanarak başkalarının farklı hissetmesinden mi korkuyorsunuz?" diye soruyor.

"Hiç de değil," diye karşılık veriyor bir gram bile tereddüt etmeden. "Çünkü eğer biri onu incitmeye çalışırsa, ona saygısızlık etmeye ya da onu küçümsemeye kalkarsa, benimle hesaplaşmak zorunda kalacaklar. Ve bana güvenin. Geçmişteki ve şimdiki tüm iş ortaklarıma ya da iş arkadaşlarıma sorabilirsiniz; beni ya da Buchanan adını kızdırmak istemezsiniz. Çünkü sonuçları ne olur?" Kıkırdaması karanlık ve tehditkâr, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Eminim bu kadını güvende tutmak için ne kadar ileri gideceğimi tahmin edebiliyordur." Elimi dudaklarına götürüyor ve herkesin önünde öpüyor, iddiasını ortaya koyuyor. "Şimdi bize izin vererseniz, Lions'un kazanması gereken bir maç var."

Henry beni arenanın içine çekerken kameralar daha da hızlı tıklamaya başlıyor ve flaşlar neredeyse gözlerimi kör ediyor.

"Whoa." Gözlerim kapanıyor ama kapı arkamızdan kapanırken parlak ışıkların göz kapaklarıma yansımaları engelleyemiyor.

Yalnız kaldığımızda, Henry'nin elleri yanaklarımda, yüzümdeki her çili incelerken tehditkâr kişiliği henüz onu serbest bırakmadı. "İyi misin?"

"Sorun yok," diye acele ettim. "Ben iyiyim. Ciddiyim."

Ama gitmeme izin vermiyor. Aksine, Henry'nin her şeyiyle kuşatılana kadar beni kendine

ekiyor.

Onun kokusu. Sıcaklığı. Karanlık, delici bakışları.

"Sana da bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver," diye

homurdanıyor. "Cidden, Henry, yapmayalım--"

Çenemi kaldırarak beni kendisine bakmaya zorluyor. "Hissettiğini bildiğim utanç--"

"Hissetmiyorum--"

"Yalan söyleme," diye araya giriyor. "Sen mükemmelsin. Tamam mı? Bazı kararlarının

ardındaki nedeni tam olarak anlamıyor olabilirim ama bunlar seni *sen* yapıyor. Seninle ilgili tek bir

şeyi ya da bugün olduğun kişi olmanı sağlayan deneyimlerini değiştirmezdim. Bunun bencilce

olduğunu biliyorum. Bunu düşünmek ve yüksek sesle söylemek, özellikle de yaşadığın onca şeyi

düşününce, ama ciddiym. Hiçbir şeyi değiştirmezdim." Başparmağıyla alt dudağını okşuyor.

"Makyajı değil. Dövmeleri. Piercingler. OF hesabı. Hiçbir şey yok. Anlaşıldı mı?"

Hâlâ yüzümü tutan bileğini kavıyorum ve yavaşça indirmesi için onu cesaretlendiriyorum.

Öfkesini bırakması için. Öfkesini. Bana değil, bizi köşeye sıkıştıran insanlara. Çünkü benim için

ayağa kalkmasını, bana ya da kararlarım kızmasını sevsem de onu böyle görmek? Bu kadar

sinirli ve öfkeli?

Nefret ediyorum.

Yavaşça, kaşlarındaki çatıklığın yumuşamasını ve dudaklarını gölgeleyen kaş çatmanın sertliğini

kaybetmesini izliyorum.

Yüzümü bıraktığında parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu nazıkçe öpüyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Benim için ayağa kalktığın için. Benden utanmadığın için.

Geçmişime rağmen beni sahiplendiğin için."

Gözleri yumuşuyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım,

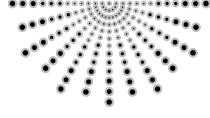
Brat." Gülümsüyorum. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Dudaklarına hızlı bir öpücük daha kondurduktan sonra topuklarımdan yere değmesine izin

veriyorum ve elimle takım elbisesinin yakasını düzeltiyorum. "Yapmasan iyi edersin."

"Asla."

HENRY

Üçüncü periyoda girerken Lions ikiye bir önde.

Parmak uçlarımdan sarkan bir bardak Pappy ile locada oturuyor ve Colt'un pakı kalenin sağ üst köşesine tokatlamasını izliyorum. Kalabalık çılgına dönüyor.

"İyiler," diye sesleniyor tanıdık bir ses arkamdan.

Arkamı döndüm. Sinirlerim tepeme çıkıyor ama yüz ifademi bozmadan sakince "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Buz cama çarpıyor ve babam bir bardağa biraz viski koyarak kendini evinde hissediyor. *Benim* arenamda. Bugüne kadar hiç zaman ayırmaya değer görmediği arenamda. Asıl soru, neden? "Maçtan önce Mia hakkındaki sözlerini gördüm," diyor ama dikkatinin sadece yarısını veriyor Bana. Bunun yerine, özel odada yavaşça dolaşıyor, sanki bir müzedeymiş gibi alanın her santimini inceliyor.

İçkimin kalanını yutuyorum ve göz ucuyla onu dikkatle izliyorum. Neden burada olduğunu bilmek istiyorum. Gerçek sebebini. İyi bir baba olmaya mı yoksa en büyük çocuğunu düşman edinmeye mi karar verdiğini. Ama onu tanıyorum. Onu iyi tanıyorum. Bu yüzden bekliyorum.

"Sizi bu şekilde köşeye sıkıştırmamaları gerekirdi," diye devam ediyor. "Bu beklenen bir şeydi."

"Evet." Bir kez başını salladı ve içkisinden bir yudum aldı. "Bu işi kolaylaştırmıyor." Çenem kilitli, boş bardağımın parmak uçlarımdan sarkmasına izin veriyorum. "Sanmıyorum."

Bana yaklaşıp yanıma otururken adımları yavaş ama kendinden emin.

Onun oyununu oynamak ve onunla yüzleşmek istemediğim için gözlerimi altımızdaki piste dikiyorum. Theo pakı aldı ve Colt'a pas verdi ama oyunun geri kalanını takip edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

O neden burada? Ne hakkında konuşmak istiyor?

"Dün bana bunun bir sorun olup olmadığını sordun," diye ekliyor babam. "Mia ile ilişkiniz." Sessiz kalıyorum ve parmaklarımı bardağın kenarında gezdirerek ona bakmayı reddediyorum.

Sandalyesinde kayarken deri gıcırđıyor. Sanki rahatsızmış gibi. Endişeli. Emin değil.

"Buchananlar çizgiyi aşmaz evlat," diye devam ediyor. "Biz de senin için bunu yapmaya hazırız."

Kalp atışlarım hızlanıyor ama bakışlarım onunkileri bulurken şaşkınlığımı görmesine izin vermiyorum. "Ne yapıyorsun

ne diyorsun?"

"Ailen seni destekliyor, Henry. Ne olursa olsun." "Seni buna annem mi zorladı?"

"Beni doğru yöne itmiş olabilir," diye mırıldandı. "Ama senin açıklamanı duyduktan sonra bunun doğru seçim olduğunu anladım."

Göğüs kafesimin arkasına bir rahatlama yayılıyor ve derin bir nefes alıyorum. "Teşekkür ederim."

"Yanılmışım. Ebeveyn olduğunuzda anlayacaksınız ama bu büyüleyici bir şey. Bir şeyleri ne kadar sık yanlış anlıyoruz. Ne kadar sık hata yapıyoruz." Bardağı tekrar dudaklarına götürüyor ve kısa bir yudum alıyor. Yutkunurken yüz ifadesi gerginleşiyor. "Gerçeği görmemiz ve çocuklarımızın gitmesine izin vermemiz ne kadar zaman alıyor. Artık çocuk olmadığını biliyorum Henry. Uzun zamandır da değildin. Ama seninle gurur duyuyorum. Mia'yı savunduğun için. Babanla aynı hizada olmasalar bile hayallerinin peşinden gittiğin için." Ağzı kalktı ve koltuğunda öne doğru eğilerek altımızdaki hınca hınç dolu arenaya baktı. "Kurduğun hayat çok güzel ve bunu tek başına başardın."

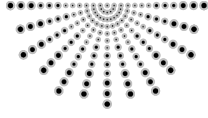
"Alçakgönüllü olma Christopher," diye takılıyorum. "Çocuklarına her şeyi verdin, unuttun mu?"

"Ve çocuklarım bunu çarçur etmemeyi seçtiler," diye belirtiyor. "Sizinle gurur duyuyorum." Gurur.

Bu, Buchanan isminin üzerine inşa edildiği temeldir, ancak babamın sık sık iltifat ettiğini duymuyorum. Boğazımı temizliyorum ve dikkatimi oyundan ayırıp ona sırtıtıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Tekrar camdan içeri bakıyor ve piste gözlerini dikeyyor. "Ben hâlâ golfü tercih ediyorum."

Gülerek omzunu sıvazlıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Farklı bir şey beklemezdim." Kendime bir bardak daha dolduruyorum.

Henry'nin devasa mutfağında dolaşırken, paket servis kaplarını yüzüncü kez yeniden düzenliyorum. saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım.

"Her şeye dokunmayı bırak. İyi görünüyor," diye sesleniyor Henry koridordan, Nala ayak parmaklarımı yalarken. "Evet, evet, biliyorum," diye mırıldanıyorum, eğilip Nala'nın kulaklarını kaşıyorum. O haklı.

Her şey yolunda. Endişe seviyem dışında. Ama hey, yeni olan ne?

Dahili telefon çalışıyor ve ben ayağa kalkıp ellerimi kotuma silerek asansörü çalıştırırken Henry'nin kafası yatak odasının kapısından içeri giriyor. Telefonunu kulağına dayamış, ağızlığı kapatıyor. "Beş dakika içinde çıkacağım. Bu telefon görüşmesine cevap vermem gerek."

"Tamam."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum ve bir dakika içinde asansör kapıları kayarak açılıyor ve tüm çete ortaya çıkıyor. Ashlyn, Colt, Blakely, Theo, Kate ve Macklin.

Nala'nın ağır ayak sesleri parke zeminde yankılanarak onlara doğru koşuyor ve Blake kollarını iki yana açarak eğiliyor. Nala bir füze gibi Blake'in kucağına düşüyor ve ben Theo'ya sert bir bakış atıyorum.

"Bugünlerde ona bir Alman kurdu almak zorunda kalacağını biliyorsun, değil mi?"

"Ya da beni hamile bırakacaksın!" Blake yerden laf atıyor.

"Beni kışkırtma," diye homurdanıyor Theo ve Colt omzuna vuruyor.

Acıyan yerini ovuşturarak Theo, "Bu ne içindi?" diye sorar.

"Bu, ben odadayken küçük kız kardeşimi hamile bırakmaktan bahsettiğin içindi. Bu konuyu açmama konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diyor Colt ona.

"Hadi ama," diye araya giriyor Ash. "Seks yaptıklarını bilmiyor değilsin ya. Birlikte yaşıyorlar ve nişanlılar, unuttun mu?"

Colt'un ifadesi bozulur. "Hatırlatmaya ihtiyacım olduğu anlamına gelmiyor." "Kurabiye getirdik!" Kate araya girer.

Mama Taylor'ın meşhur çikolata parçacıklı tarifiyle ağzına kadar dolu bir tupperware'i kaldırıyor ve anında ağzının sulanmasına neden oluyor.

"Oh, teşekkür ederim." Tabağı ondan aldım ve kızarmış tavuk tabağı ile patates kızartmasının yanına koydum.

Henry birkaç dakika önce aldı.

Theo ağzına bir kurabiye atıp aile odasına gidiyor ve sanki buranın sahibiymiş gibi deri koltuklardan birine oturuyor. "Fena değil, Mia."

"Evet, hiç fena değil," diye onaylıyor Macklin, yanağına bir öpücük kondurarak. "Bizi davet ettiğin için teşekkürler." "Sorun değil," diye cevap veriyorum.

"Peki, günün adamı nerede?" Blake soruyor. "Ashlyn'in bu geceki sorgusundan kaçmak umuduyla saklanıyor mu?"

Ashlyn, "Onu sorguya çekmeyeceğim," diye söze başlar ama Colt kolunu Ashlyn'in omzuna dolayarak onu kendi tarafına çeker. "Sorun değil Ash. Hiçbirimiz senden daha azını beklemiyoruz."

"Sizler çok kötüsünüz," diye homurdandım. "Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet." Blake bir parça kızarmış tavuk alır, bir ısırık alır ve küçük bir parça kopararak Nala'ya uzatır. "Cidden ama. Nerede o? Boost'a yaptığı çılgın bağışlar için ona teşekkür etmek istiyorum."

"Ne bağışı?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bilmem ki? Son birkaç aydır Fender'in vakfına tonla para gönderiyor ve kampüse yakın bir bina kiralamak için çalışıyoruz. Umarım, aileleri LAU'ya gitmek isteyen çocukları izlemeye başlayabiliriz. Harika bir fikir değil mi?"

"Aslında bu gerçekten harika bir fikir."

"Bunu Buchanan düşündü," diye açıklıyor Theo.

"Ya da en azından asistanı bir ay önce ilk çeki bıraktığında böyle söylemişti," diye ekliyor Blakely. "Bu arada çok büyük bir meblağdı ama gizlilik sözleşmeme göre kaç sıfır olduğunu söylememem gerekiyor." Koridordan zemin gıcırdayınca parmaklarıyla dudaklarını kapatıyormuş gibi yapıyor.

Sese doğru bakıyorum ve Henry'nin bakışlarının benimkilere kilitlendiğini görüyorum. Konuşmamızın ne kadarını anladığından emin değilim ama yeterince anladığına dair bir his var içimde. Onun küçük kirli sırrını bildiğimi bilecek kadar ve nasıl karşılık vereceğimi görmek için bekliyor.

"Amcamın vakfına bağışta bulunuyor musun?" Mırıldandım.

"Bu bir sorun mu?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Sorun değil."

Bana doğru ilerleyip şakağıma öperken, sadece bana mahsus olduğuna yemin ettiğim o yumuşak bakışları kara gözlerini dolduruyor. Odanın ne kadar sessizleştiğini fark ettiğimde, bu adamın gerçekten ne kadar tatlı olduğuna dair neredeyse huşu ile dolup taşarak dokunuşuna eğildim. Herkes bize bakıyor. Nala bile aramızdaki etkileşimden etkilenmiş. Bu kadar rahatsız olmasaydım gülerdim.

Yanımdaki adama başımı sallayarak, "Çocuklar, hepinizin bildiği gibi bu Henry," diye mırıldanıyorum. "Erkek arkadaşı," diye açıklıyor Henry.

Ona ters ters baktım ve devam ettim, "*Erkek arkadaşım*. Henry, bu da diğer herkes. Zaten

tanıdığın kişiler."

"Hey," diye selamlıyor onları. "İçki isteyen var mı?"

Blakley başını sallar. "Evet, lütfen!" Ash ekliyor, "Elbette. Ben de bir tane isterim."

"Başka Pappy's var mı?" Theo şaka yapıyor. "Yoksa sadece kız arkadaşının arkadaşlarını etkilemeye çalışmadığın özel günler için mi saklıyorsun?"

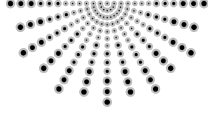
Henry kıkırdayarak içki dolabına yöneldi. Ve işte böyle, içeride. Bunu arkadaşlarımın yüz ifadelerinde görebiliyorum. Gülümsemelerinde. Gülüşlerinden. Ayaklarını uzatıp, çoğunu zaten bildiği tuhaflıklarımı ona anlatışlarından.

Ama güzel.

Gerçekten

güzel.

Aslında bayıldım.

Henry'nin banyosunda makyajımı çıkarırken, Nala'yı bir kez daha dışarı çıkardı ve köpek kulübesi. Nefesimin altında bir Broken Vows şarkısı mırıldanarak raftaki kabarık gri havlulardan birine uzanıyorum ve Henry'yi banyonun kapı pervazına yaslanırken yakaladığımda gözlerimdeki suyu siliyorum. Beyaz düğmeli ceketini dirseklerine kadar sıyrılmış, bana bakarken koyu renk saçlarla bezenmiş kaslı ön kollarını sergiliyor.

Adam o kadar muhteşem ki neredeyse korkutucu. Yine de burada. Beni kontrol ediyor. Beni. İstesem de onun tam zıttı olamayacak kız.

Birden utandım, "Merhaba"

diye mırıldandım. "Selam."

Yansımama bakıp rakun gözlü falan olmadığımı teyit ediyorum. Ona tekrar dikkatimi verdiğimde, bakışları altında neredeyse kıvranıyorum. "Ne?"

"Ne, ne?" diye karşılık verir.

"Neden bana böyle bakıyorsun?" "Ne gibi?"

"Bilmem ki? Mesela... *bu*." Yumuşak ifadesini işaret ediyorum. "Manzarayı takdir ediyorum."

Homurdanıyorum ve yüzümü silmeye devam ederken midemdeki ve göğüs boşluğumdaki kelebek kanatlarının pıtırtilarını görmezden geliyorum.

"Çok güzelsin, biliyorsun," diye düşünüyor.

Havluyu yere bırakıyorum ve dolabından çaldığım büyük boy tişörtü gösteriyorum. "Üzerimde beni bütünüyle yutan kocaman bir tişört var, saçımı başımın üstünde dağınık bir topuz yapmışım ve hiç makyaj yapmamışım." Elim, ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine yüzümde geziniyor. "Buna muhteşem mi diyorsun?"

Başını sallıyor ve kendini dikleştiriyor. "Evet. Gerçekten istiyorum." Bana doğru ilerleyerek kollarını belime doluyor ve bizi ileri geri sallıyor. "Başka ne muhteşem biliyor musun?"

"Ne?"

"Bu." Eli kalçamdaki dövmeyle doğru kayarak tişörtün etek ucunun altından bakıyor.

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Sana daha önce söylediğimi sanmıyorum ama dövmelelerini beğeniyorum." "Güzel, çünkü hiçbir yere gitmiyorlar," diye espri yapıyorum.

Sırıttırıyor, yanağıma öpücükler konduruyor ve kulak mememi ağzına alıyor. Beni bıraktığında fısıldıyor, "Bunları ben de seviyorum."

"Piercinglerim mi?"

Kulağımın kabuğunu usulca ısırtıyor ve ben gülerek onu itiyorum. "Hey, bu gıdıklıyor."

Yüzümün yan tarafını kavrayarak fazla uzaklaşmama izin vermiyor. Alnını alnıma bastırıyor.

"Başka nelerden hoşlandığımı bilmek ister misin?"

"Ne?"

"Burada olman. Benim alanımda. Benim kıyafetlerimde." Gömleğimin eteklerini çekiştiriyor, serin hava kalçalarımın arkasına çarpana kadar birkaç santim kaldırıyor. "Benim yatağымda."

"Oh, biliyorsun, değil mi?"

"Mm-hmm." Elleri gömleğin altından yukarı kayıyor ve kıcımı avuçluyor. "Çok hoşuma gitti." "Sanırım aynı fikirde olmamız iyi bir şey, değil mi?"

"Mm-hmm," diye tekrarlıyor, müzik olmamasına rağmen bizi ileri geri sallıyor. Sadece biz ve nefes alış verişlerimizin sesi. "Seninle gurur duyuyorum."

Gözlerimi deviriyorum ama geri çekilmeme izin vermiyor. "Ben ciddiylim. Bugün çok iyiydin." "Çünkü beni sen zorladın," diye mırıldandım.

"Gerçekten de sana, meşhur Mia Rutherford'a, yapmak istemediğin *bir şeyi* yaptırabileceğimi mi sanıyorsun?" diye karşılık verdi.

"Kendi arkadaşlarımı bana karşı gelmeye ikna ettiğine göre..."

Gülüyor ve beni daha da yakınına çekerek göğüs göğüse gelmemizi sağlıyor. "Sence geçtim mi?"

"Arkadaşlık testi mi?" Kızıışmış bir kedi gibi ona sürtünmemeye çalışarak açıklıyorum. "Evet, bence kesinlikle geçtin. Seni seviyorlar."

"Güzel."

"Muhtemelen biraz fazla," diye düşünüyorum. "Özellikle de çatı katını gördükten ve tüm alkolünü içmelerine izin verdikten sonra. Her hafta sonunu burada geçirmemiz için ısrar edebilirler."

"Ben olsam şikayet etmezdim," diye karşılık verir Henry. "Gelecek hafta sonu kızları davet etmen gerekecek." "Neden?"

"Cumartesi günü sana izin veriyorum."

Sallanmayı bıraktım, kafam daha da karıştı. "Neden?" Tekrar ediyorum.

Kayıtsızlığı tereddüde dönüşüyor ve beni bırakıyor, gözlerimden kaçarken çenesini kaşıyor.

"Henry--"

"Ohio ile evimizde oynuyoruz," diye itiraf ediyor. Gafil avlandım, omuzlarım

kamburlaştı. "Oh."

"Evet."

"Demek Shorty şehirde olacak," diye mırıldanıyorum, boş gözlerle önüme bakarak. "Evet."

Eski sevgilimin ismine eşlik eden o tanıdık korkudan kendimi kurtarıırken gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Maça gitmek yerine evde kalmamın akıllıca olacağını mı düşünüyorsun?"

"Geçen maç olanlardan sonra mı?" Alay ediyor. "Evet."

"Evde kalmayacağım, Henry."

"Mia--"

"Gerçekten böyle bir gücü hak ettiğini mi düşünüyorsun?" "Rahatsız olmanı istemiyorum," diye savunuyor.

"Her halükarda rahatsız olacağım," diye belirtiyorum. "Ama artık hayatıma müdahale etmesine izin vermeyeceğim, buna işe gidip gitmeyeceğimi etkilemesine izin vermek de dahil."

Henry hayal kırıklığına uğramış bir halde ellerini saçlarında gezdiriyor ve başını sallıyor. "Yaptığı onca şeyden sonra seninle aynı odada olmayı hak etmiyor."

"Henry, ben gidiyorum."

Başını tekrar sallarken çenesi titriyor. Sanki mantıksız davranıyormuşum gibi. İnatçı. *Aptalmışım gibi.*

Son düşünce acı veriyor. Muhtemelen mantıksız davranıyorum. Konu Shorty olunca benim iyiliğim için endişelenmekte sonuna kadar haklı. Adam tam bir pislik. Ama yine de bu benim kararım. Benim seçimim. Ve Henry bu konuda beni destekleyemezse, önümüzde tamamen farklı bir konuşma var demektir. Gerçekten yapmak istemediğim bir konuşma.

Kollarımı kavuşturarak, ne söyleyeceğini ve desteğini alıp alamayacağımı merak ederek -ve dehşete kapılarak- onu bekliyorum.

Ancak o sessiz kaldığında, sabırsızlığım beni ele geçiriyor ve tekrarlıyorum, "Henry, ben ciddiym. Ben gidiyorum."

İç çekerek başı geriye düşüyor ve tavana doğru bakıyor. Piçin ona kadar saydığına yemin edebilirim. "Sonrasında benden nefret etmeyeceğine söz ver," diyor.

"Senden neden nefret edeyim ki?" "Bana söz ver."

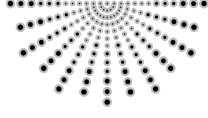
Geri adım atmaya çalışıyorum ama beni yerimde tutuyor. "Henry, beni korkutuyorsun." "Mia," diye uyarıyor.

"Tamam, söz veriyorum."

"Sen de bana asla yalnız kalmayacağına söz ver." Gözleri benimkilerle buluştu. "Arenanın içinde değil. Arenanın dışında değil. Nala'yı yürüyüşe çıkarırken değil. Hiçbir yerde. Uçağa binip eve dönene kadar olmaz."

"Tamam," diye kabul ediyorum, içime rahatlama ve endişe yayılıyor. Henry'nin desteğine sahip olduğum için rahatlama. Shorty'nin bu hafta sonu benim uğrak yerimde olmasından duyduğum endişe. Ama bununla yüzleşebilirim. *Onunla* yüzleşebilirim. Henry yanımda olduğu sürece. "Söz veriyorum."

Güçlü elleri pazularımı kavıyor, kollarımı aşağı yukarı ovuyor. Alnımdan öpüyor ve beni kucaklıyor. Bana doğru sarkarken kendi rahatlaması vücudundaki her hücreden yayılıyor. "Teşekkür ederim."

“W Bizi buraya mı götürüyorsun?” Park yerine girdiğimizde Henry'ye sordum.

LAU'nun futbol sahası önümüzde uzanıyor. Blakely de burada, kızıl kıvrıkcık saçları Başının üstünde bir çift gri kulaklık, kulaklarını kapatıyor ve ellerini ağzının etrafında birleştirerek bir şeyler bağıyor. Hava gittikçe soğuyor ve nefesi neredeyse anında buğuya dönüşüyor. Bir düzine çocuk onun etrafında toplanmış. Her birinin üzerinde elden düşme bir ceket ve tek sıra halinde dizilmiş yıpranmış spor ayakkabılar var. Neyse ki henüz kar yağmıyor ve çocuklar hareket etmeye başladığında eminim kısa sürede ısınacaklardır. Birkaç hafta daha geçsin, muhtemelen aktivitelerini içeriye taşımak zorunda kalacaklar.

Bir yanım Blakely'nin bahsettiği gibi vakfın binayı henüz kiralayıp kiralayamadığını merak ediyor ama sormaktan çekiniyorum, sorarsam bir şekilde yardım etmek zorunda kalacağım korkuyorum.

"Henry?" Adı ağzımdan çıkarken havada asılı kalıyor. Dikkatimi futbol sahasından direksiyonun arkasındaki adama yöneltiyorum.

"Nala ile tanışmak istiyorlar," diye açıklıyor.

Nala'nın huzur içinde horlarken yayıldığı arka koltuğa bakıyorum. "Peki Nala'yı nereden biliyorlar?"

Henry omuz silkip motoru durduruyor. Nala canlanıp yolcu penceresinden dışarı bakıyor. Çocukları görür görmez kuyruğunu sallamaya başlıyor.

"Herkes Lions'un en yeni maskotunu biliyor," diye hatırlatıyor bana.

Adam haklı. Hatta birkaç gün önce, Colt ve Theo'nun ısınma hareketleri sırasında yedek kulübesinde takılması için ısrar etmesinin ardından ESPN'de haber oldu.

"Tamam," diye kabul ediyorum, "ama onunla buluşma olasılığı olduğunu nasıl öğrendiler?"

"Çocuklardan biri Blake'in Theo ile nişanlı olduğunu öğrenince onunla tanışıp tanışamayacaklarını sordu ve bilirsiniz, sosyalleşme bir köpek yavrusu için iyidir."

Dudaklarım bükülüyor. Ne yaptığını biliyorum. Geçmişimle ve çok düzenli dolabımda saklı tüm kirli çamaşırlarımla yüzleşmeme yardım etmeye çalışıyor.

Zekice, Henry.

Adam pürüzsüz. Ve ikna edici. Ona bu kadarını vereceğim.

Yolcu koltuğunda kollarımı kavuşturarak, "Köpek anneliği içgüdülerimi bana karşı mı kullanıyorsun?" diye meydan okudum.

"Belki."

"Blakely neden bana çocukların Nala'yla tanışıp tanışamayacağını sormadı?" "Çünkü senin hayır diyeceğini biliyor." Sırıttıyor. "Demek onun yerine sana ulaştı."

"Thornes istediğini nasıl elde edeceğini bilir."

"Elbette var," diye mırıldandım. Elimi sahaya doğru sallayarak ona, "Devam et. İyi eğlenceler. Ben burada bekleyeceğim." Bir kahkaha atarak gömleğimin önünü tutuyor ve beni kendisine doğru çekerek dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Haydi, Brat. Nala'nın herkesle tanışmak isteyeceğini biliyorsun." "O zaman git tanıştır onları."

"Nala'yı benimle *birlikte* herkesle tanıştırmayı istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu senin için iyi olacak." Ona ters ters bakarak kollarımı kavuşturuyorum.

"Henry." "Mia," diye sertçe karşılık veriyor.

"Zaten denedim, hatırladın mı? Fen beni çocuk görevine zorladı ve ben de Blakely'yi işi alması için ikna etmeden önce her şeyi sahte bir gülümsemeyle yaptım."

"Gerçekten de son bir yıl içinde hiç değişmediğini mi düşünüyorsun?" diye meydan okuyor. "Tamam, belki biraz değişmiş olabilirim," diye mırıldanıyorum, "ama tetiklenmek istemiyorum--" "Olmayacaksın. Olursan da ben senin yanında olacağım. Ayrıca, onlar sadece çocuk." "Boktan bir şekilde yetiştirilmiş çocuklar--"

"Boktan yetiştirilme tarzlarının sonsuza dek sürmeyeceğine dair umuda ihtiyacı olan çocuklar" diyor. "Siz bunun yaşayan kanıtısınız."

"Evet, ama benim yaşayan bir kanıt olduğumu bilmiyorlar--"

"Bana bir şey söyle," diye ısrar ediyor. "Geçmişlerinden herhangi birini sordun mu?" Ağzım kurudu ama "Hayır mı?" diye zorladım.

"Yine de onları zaten tanıyorsunuz," diye varsayıyor. "Sen bilmiyor musun?"

Terli avuçlarıma kotuma siliyorum, midem düğüm düğüm oluyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, belki de senin bir akraba olduğunu bilmek için geçmişini bilmelerine gerek yoktur."

onlarla birlikte. Ve eğer bir futbol sahasının ortasında, sıcak çikolatalarını yudumlarken arkadaşlarıyla çevrili tüylü bir maskotla tanışmak sahip oldukları tek normallik duygusuysa, sizce

de bu fırsatı hak etmiyorlar mı?"

"Kahretsin Henry," diye homurdanıyorum. "Neden hep böyle iyi noktalara değinmek zorundasın?"

"Benim işim bu." Beni tekrar öpüyor, sonra bırakıyor. Nala'nın tasması takıldıktan sonra futbol sahasına doğru yürüyoruz. Blake, "Çocuklar, bunlar Henry Buchanan, Mia Rutherford ve meşhur Nala." diye anons ediyor.

"Nala!" diye bağıyor sekiz yaşındaki sevimli bir çocuk. "Onu sevebilir miyim? Onu sevebilir miyim?" Gülerек cevap veriyorum, "Elbette. Çılgınca."

Neyse ki Henry ve ben ilk günden beri Nala'nın eğitimi üzerinde çalışıyoruz. Çocuklar akbabalar gibi etrafını sararken, ona sarılırken, kulaklarını çekiştirirken ve karnını kaşırken küçük canavar hayal edebileceğimden çok daha itaatkâr. Henry beni yanına çekerken Nala tüm bu ilginin tadını çıkarıyor.

"Gördün mü?" diye mırıldanıyor. "Bu gerçekten o kadar kötü mü?" "Hayır," diye mırıldanıyorum. "Sanırım değil."

"Güzel. Çünkü onu ayda bir kez geri getireceğiz ve sen onlara hikayeni anlatmaya hazır olduğuna karar verene kadar seni buna maruz bırakmaya devam edeceğiz."

Sadece bu düşünce bile gözlerimi yaşartıyor ve bacaklarım ters yöne koşmak için kaşınıyor ama onları sabit tutup başımı sallıyorum. "Henry."

"Güzel bir hikâye Mia," diye mırıldanıyor, kollarını belime doluyor ve bizi göğüs göğüse getiriyor. "Başının üstünde bir çatı, istikrarlı bir iş, tok bir karın, sevimli bir köpek ve ateşli bir erkek arkadaşla biten bir hikâye--"

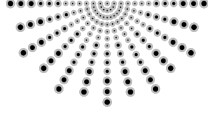
"*Birileri* kendini övüyor."

Sırıttıyor ve yanlarımı tutuyor, ben kahkahalarla ciyaklayana kadar parmaklarını kaburgalarımın batırıyor. "Tamam, tamam," diye kabul ediyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Güzel. Çünkü bence onların da bunu görme şansının zamanı geldi." Dudaklarımı büzerek, "Bunu düşüneceğim," diye mırıldandım.

"İşte benim kızım."

HENRY

Mia'nın pes edip hafta sonu izin almasını ummasına rağmen, bu geceki randevuyu kaçırmayacak kadar inatçıydı.

Oyun. Kabul etmeliyim ki, onun gücü çok seksi. Shorty'nin ona yaşattığı onca yalandan, tacizden ve manipülasyondan sonra hâlâ burada mı?

Hay sikeyim. Bunu düşünmek bile zor geliyor.

Ancak Mia'ya sabırlı bir adam olduğumu söylerken abartmıyordum. Ohio'da Mia'nın mükemmel tenindeki morlukları gördüğümünden beri bugünkü maçı bekliyordum. Ona benim olduğunu söylerken de şaka yapmıyordum. Benim olana kimse dokunamaz. Bu gece, bunu ilk ve son kez kanıtlayacağım.

Tumblers'a karşı maç başlamadan önce soyunma odasına girdiğimde Colt ve Theo'yu pedlerini giymiş, dolaplarının yanında birbirleriyle konuşurken buluyorum.

"Beni takip edin," diye emrediyorum.

Hiç tereddüt etmeden beni Koç Dawson'ın ofisine kadar takip ettiler ve ben de onu kapı dışarı ettim. Kapı kapandıktan sonra masanın arkasına oturup Colt ve Theo'ya sert bir bakış attım.

"Bir sorun mu var?" Colt soruyor.

"Bu akşamki maçta her birinizin Shorty'nin ağzını burnunu kırmasını istiyorum." Theo kafasını eğdi. "Ne?"

"Shorty yüzünden ceza sahasına her girdiğinde sana on bin dolar ikramiye vereceğim."

Colt sessiz bir şekilde Dawson'ın masasının karşısındaki koltuğa oturur. Theo da onu takip ediyor, ikisi de havadaki değişimi ve böyle bir şeyi düşünmek bir yana, tartışmanın bile ne anlama geldiğini hissediyor.

Mahremiyetimize rağmen sesini alçak tutan Colt, "Oyundan atılırsak ne olur?" diye soruyor.

"Fazladan elli bin dolar alacaksın."

"Peki ya birden fazla maç ceza alırsak?" Theo başlar.

"Kaçırdığınız her maç için size elli bin dolar daha veririm."

Dirseklerini dizlerine dayayan Colt, "*İyi* bir reklama ihtiyacımız olduğunu söylemiştin, Buchanan. En iyi iki oyuncunu tek bir oyuncuya şiddet uyguladıkları için oyundan attırmak

tam olarak iyi bir
reklam." "Ben
hallederim."

"Neden?" Theo meydan okuyor. "Son oynadığımızda Shorty'yi zaten aptal durumuna düşürdük." "Canının yanmasını istiyorum," diye açıklıyorum. "Eğer canı yanarken aptal gibi görünüyorsa, sana daha fazla güç,
ama bu gece buzdan yürüyerek çıkmasını istemiyorum. Topallamasını istiyorum. Ya da sedyeyle gitmesini."

Yine bakışırlar. "Neden?" Colt zorlar. "Yani, evet, o bir pislik ama Mia'yla olan ilişkisi geçmişte kaldı."

"Ve alınma Buchanan ama bizim çok paramız var," diye ekliyor Theo. "Önerdiğin düzeyde biriyle uğraşmak için birkaç ikramiyeden daha iyi bir nedene ihtiyacımız olacak, özellikle de kariyerlerimizi etkileyebilecekken."

"Shorty, Ohio'da oynadığımız son maçtan sonra Mia'yı fena halde incitti," diye çıktım. "Mia kızlara seni karanlıkta tutmalarını söyledi, böylece gelecek maçlarda dikkatini dağıtmayacaktı. Morlukları gördükten sonra sabırlı olmaya ve fırsat doğduğunda meseleyi kendi ellerimle halletmeye karar verdim. Bu gece işte o fırsat."

Colt, "Yani meseleleri kendi elimize almamız için *bizi* işe almaya karar verdin," diye açıklıyor. "Ne yazık ki ben sizler gibi buzun üzerinde olamayacağım." Parmaklarımı önümde birleştiriyorum.

"Ancak bu gece Shorty'nin NHL'deki son maçı olacak."

Theo'nun gözleri incelir. "Nasıl anladın?"

"Kimse benim olana dokunamaz," diye feryat ediyorum. "Bu geceki maçtan sonra Shorty anlayacaktır, ama umarım ona haddini bildirmek için eline geçen son fırsatı değerlendirerek bunun bir işe yaramasına yardımcı olabilirsin."

"Açık olmak gerekirse," diyor Colt. "Bu geceki eylemlerimizde bize tam özerklik veriyorsunuz. Doğru mu?" "Evet."

Theo'ya tekrar bakar. "*Tam*. Özerklik?"

"Bir sorunumuz mu var?" Talep ediyorum. "İkinizin de dediğimi yapacağınıza güvenebilir miyim yoksa--" Colt, "Biz icabına bakarız," diye araya girer.

"Evet," diye onaylıyor Theo. "Kimse Mia'ya dokunamaz."

"Güzel." Başımı kapıya doğru eğiyorum. "Bunu say. Şimdi git buradan."

"Peki efendim."

Ayağa kalkıyorlar ve ben elimi yüzüme sürerken beni rahat bırakıyorlar. Birkaç saniye sonra sesleri dolaplardan yankılanıyor.

"Dinleyin!" Theo bağılıyor.

Başımı kaldırıyorum ve ofisi ana soyunma alanından ayıran camdan içeri bakıyorum. Theo

metal banklardan birinin üzerinde duruyor, bu da onu diğer takım arkadaşlarından bir metre daha uzun yapıyor, yavaş daireler çizerek herkesin dikkatini çekene kadar bekliyor.

Oda neredeyse anında sessizleşir ve Colt'la bakışlarını paylaşır. "Sezon başladığından beri hepiniz Mia'yı tanıdınız."

"Ve çoğumuz için," diye devam ediyor Colt, "son birkaç yıldır küçük bir kız kardeş gibi oldu.

aylar." Bankta Theo'nun yanına doğru ilerliyor, hayal kırıklığı neredeyse benimkiyle eşleşiyor. "Onun hokey oyuncularıyla çıkmadığını da biliyorsun."

Odanın geri kalanı kıkırdarken Beck kuru bir sesle "Bu da berbat bir şey," diye ekliyor. Theo ve Colt hariç herkes.

"Bilmediğin şey," diye homurdanıyor Theo, "kararının ardındaki sebep."

Soyunma odası o kadar sessiz ki tünelden huzursuzlanan taraftarların sesi duyuluyor ama kimse tek kelime etmiyor. Sadece liderleri Colt ve Theo'ya bakıyorlar. Dinamik ikili çaylaklar.

Colt, "Ve bunun nedeni birinin onu aldatması ya da kalbini kırması falan değil," diye açıklıyor. Theo, "Tamam, bu doğru, o pislik onu aldattı," diye homurdanıyor.

Colt, "Ama onu kum torbası olarak kullanmayı da severdi," diyor.

Greer ayağa kalktı. Elleri iki yanında yumruk olmuş. "Kim o?"

Mortinson da ona katılır. "Ve onu nasıl ele geçireceğiz?"

Theo sırtarak ellerini yanlarından kaldırır. "Bugün şanslı günümüz beyler. Bu gece buzda olacak."

Beck, "Hadi onun canına okuyalım," diye tükürüyor ve ekibin geri kalanı da aynı fikirde olduğunu söylüyor.

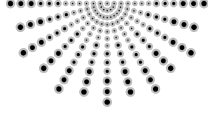
"Evet." Theo başını sallıyor. "Biz de tam olarak bunu yapacağız çünkü Ohio'da Tumbler'larla oynarken Mia'nın eski sevgilisi onu köşeye sıkıştırdı ve burnumuzun dibinde canını yaktı."

Her biri Mia'nın geçmişinin ciddiyetini ve yaşadıklarını anlarken Colt sessiz soyunma odasına bakıyor. Bakışları kararlılıkla doludur ve üst dudağı kıvrılır. Derin sesi gürlüyor: "Kazansak da kaybetsek de ona kendimizi nasıl koruduğumuzu göstereceğiz. Bu gece önemsedığımız tek sayı Ackerman'ın formasının arkasındaki sayı. Yirmi bir. Hadi onu kanatalım."

Takım sopalarını kapalı dolaplara vuruyor. O kadar çok ses çıkarıyorlar ki, arenanın onları duyabileceğinden hiç şüphem yok, ama Tumblers da duyabilir. Shorty de duyabilir.

Dünyasının sarsılmak üzere olduğunu bilmiyor olabilir. Ama bilecek. Peki ya sonra? Mia Rutherford'a el sürmeyi bırakın, adını bile duymamış olmayı dileyecek.

Bunu garanti edebilirim.

Spiker kalabalığı coştururken soyunma odasına yoğun bir enerji yayılıyor. Ben koyamam Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremiyorum ama yine de içimde garip bir his var. Kendimi soyunma odasının dışında konumlandırarak tek dizimin üzerine çöküyorum ve kadromuz isimlerinin okunmasını beklerken fotoğraf ve video çekmeye başlıyorum.

Colt ve Theo yan tarafta takılıyorlar, birini öldürmeye hazır görünüyorlar. Birbirleriyle alçak sesle konuşurlarken elleri sopalarını adeta gazlıyor ve ben de ikisinin birkaç fotoğrafını çekiyorum. Colt beni bakarken yakaladığında, omurgamdaki ürpertiği görmezden gelip fotoğraf makinesini indiriyorum.

Oops.

Tek kelime etmeden ikisi de bana doğru yöneliyor ve Beck'in adı hoparlörlerden anons edilirken yanıma çömeliyorlar. Adamlar iri yarı. Dürüst olmak gerekirse, her zaman iriydiler. Ama patenleri, pedleri ve kasklarıyla Colosseum'a girmek üzere olan gladyatörlere benziyorlar.

Kızgın gladyatörler bakışlarını bana dikmişlerdi. "Bir sorun mu var beyler?" diye sordum.

Colt eldivenli eliyle çenemi yukarı kaldırarak beni ona bakmaya zorluyor. Ondan çekinerek elini itiyorum ama gitmeme izin vermiyor.

"Dostum, sen ne--"

"Bir daha *asla* nişanlılarımızdan senin için yalan söylemelerini isteme," diye uyarıyor Theo en yakın arkadaşının yanından. Donup kaldım.

Biliyorlar.

Asıl soru, *nasıl?*

Dudaklarımı yalayarak, yakalanmaktan duyduğum suçluluk duygusunu bir kenara itiyorum. "Ben yapmadım--"

Colt elini bırakır. "Ailemi kaybettim, Mia. Ve bana yardım et, eğer seni kaybedersem - Ash, Blake ya da Kate seni kaybederse - kendimizi asla affetmeyiz. Ve ben de *seni*, en çok ihtiyacın olduğu anda bizden yardım isteyemeyecek kadar inatçı olduğun için asla affetmeyeceğim."

Sesindeki hüznü fark ettiğimde alt dudağım titriyor ama bunu kabul edemeyecek kadar

inatçıyım. Kapıyı açmak için. Onları incitme ihtimalini düşünmek için bile. "Ben--"
"Kendine yalan söylemeyi bırak," diye azarlıyor Theo. "Yenilmez değilsin."

Bakışlarım ona kayıyor. "Ben asla yenilmez olduğumu söylemedim."

Colt, "Hayır, Shorty gibi bir adamla tek başına başa çıkabileceğini düşünüyorsan, sadece intihara meyillisin," diye karşı çıkıyor.

Theo ayağa kalkıyor, eldivenli elini uzatıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor, tartışmama ya da kendimi savunmama fırsat bile vermiyor.

İstediğimden emin değilim. Artık istemiyorum. Her şeyi masanın altına süpürmekten çok yoruldum. Olmadığım halde yenilmezmişim gibi davranmaktan. Belli ki değilim. Hayır, tükendim. O kadar yorgunum ki, yaşadığım her şeye gerçekten baktığımda bazı günler başım dönüyor, ama daha iyiye gidiyorum. Bunu görmek zorundalar. Görmüyorlar mı?

"Haklısın," diye fısıldadım. "Özür dilerim." "Özrün kabul edildi," diye yanıtlıyor Theo.

"Ama dinle," diye ekliyor Colt, ona kısa bir bakış attıktan sonra spiker isimleri saymaya devam ederken tüm dikkatini bana veriyor. "Artık Buchanan'a sahip olduğunu ve onun seni sevdiğini biliyorum."

"O--"

Theo sırtarak, "Öyle," diyor. "Ama bırak Colt bitirsin."

"Söylemeye çalıştığım şey, ona sahip olmadan önce de bize sahip olduğun, Mia," diye açıklıyor Colt. "Bize hep sahiptin. Ve dürüst olmak gerekirse? En iyi iki arkadaşınla evlendiğimiz için bize mahkûm gibisin."

Lanet olsun onlara ve tatlı sözlerine.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı sallayarak "Biliyorum" diye fısıldıyorum.

"Güzel. Maçın tadını çıkarın. Cehennem gibi bir yolculuk olacak." Theo göz kırparak, bir elinde hokey sopası, yüz ifadesinden bir şey anlaşılmayan bir ifade ve yanında en yakın arkadaşıyla buza doğru ilerliyor.

Haklılar.

Hareketlerimin arkasındaki nedenin ne olduğu önemli değil. Yardım istemeliydim. En başında. Shorty bana ilk vurduğunda. Michigan'da taraftarlardan biri bana asılıp beni rahatsız ettiğinde. Liste uzayıp gidiyor. Yardım istemeliydim. Yenilmezmişim gibi davranmamalıydim. Onların kendi görüşlerini ve mesafemin geçmişte onları ne kadar incittiğini dikkate almalıydim. Hepsini. Muhtemelen sayamayacağım kadar çok kez ve bu beni pek de mutlu etmiyor.

Ama artık her şey farklı. Değişiyorum. Açılıyorum. Henry ile çıkmak bunun kanıtı. Ve umarım attığım bebek adımlarını fark ederler. Çünkü atıyorum. Her seferinde küçük bir adım.

Kamerayı tekrar yüzüme doğru kaldırarak objektiften bakıyorum ve kameranın video modunu açmadan önce birkaç fotoğraf daha çekiyorum, hakem buzun ortasına doğru ilerlerken takım pozisyonlarına doğru ilerlerken onları yakalıyorum.

Düdük çaldığında, Colt pakı Theo'ya tokatlar, Shorty'ye atar ve ona çarpar. Shorty'nin cama

Çarpan kaskının gürültüsü tüm salonda yankılanır. Colt kendini o pislikten uzaklaştırır ve kaleye doğru koşar. Theo, en iyi arkadaşını mükemmel bir şekilde okuyarak pakı tahtadan çıkarır ve Colt sopasıyla yakalayarak kalenin köşesine gönderir. Kırmızı

Siren sesi Lions'un ilk golünü işaret ediyor ve dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor.

Lanet olsun, çok hızlıydı.

Dawson oyunculara bağırarak oyunu övüyor, ardından Greer'a kışını kaldırıp kendi tarafına dönmesi için bağırıyor.

Bir anda pak oyuna geri dönüyor ve kamerayı siyah diske odaklıyorum, oyuncular arasında kayarak mavi çizgiyi geçerken bir başka çatırtı dikkatimi dağıtıyor. İrkiliyorum ve Theo'nun Shorty'yi cama sıkıştırdığı pistin karşı tarafına dönüyorum. Defans oyuncusuna bir şeyler hırlıyor ve hakem düdüğünü çalıyor.

"Siktir git!" Shorty bağırarak Theo'yu kendisinden uzaklaştırır.

Ne haltlar dönüyor burada?

Koç Dawson'a bakıyorum, kirli oyun için Theo'ya kızmasını bekliyorum ama kızmıyor. Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirirken, kollarını kavuşturmuş ve panosunu göğsüne bastırmış bir şekilde her şey harika, muhteşem ve muhteşemmiş gibi hararetli alışverişi izliyor.

Theo geri çekiliyor, gözleri Shorty'den hiç ayrılmıyor ve söylenmemiş bir meydan okumayla parlıyor. Olaysız birkaç dakika sonra, nihayet yüzleşme çemberindeki Beck'e odaklanıyorum. Paki hücum oyuncularından birinin arasından çalıyor ve Lions'ın sağ kanadındaki Wells'e geri veriyor. Shorty ona doğru koşuyor, ama Theo ve Colt karşı taraflardan adama tekrar vuruyor. Ancak bu kez Theo yukarıdan vururken Colt aşağıda kalıyor ve Shorty'nin neredeyse Colt'un sırtına takla atmasına neden oluyor. Theo eldivenlerini çıkarır ve mavi çizginin yakınında Shorty'yi yumruklamaya başlar. Hakemlerin tiz düdüklerine rağmen saniyeler içinde diğer Lions oyuncularını da onlara katılır. Birlikte kavganın etrafında bir bariyer oluşturarak Shorty'nin takım arkadaşlarından herhangi birinin araya girip onu savunmasını engelliyorlar. Hakemler karmaşayı dağıtmaya çalışırken düdükler çalmaya devam ediyor, ancak Lions oyuncularının dış çemberini geçtiklerinde hasar tamamlanmış oluyor.

Shorty, Colt ve Theo'nun kaskları ve eldivenleri yok. Sopaları buzun üzerinde yatıyor ve Shorty'nin burnundan yüzüne doğru akan kan formasının önünü ıslatıyor.

Tüm Lions takımı karşımdaki ceza sahasına itilirken kalabalık arkamdan bağırıyor ve çenem neredeyse yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bu gerçekten oldu mu?

Yani, evet. Tamamen yersizdi, ama aynı zamanda haklı da sayılırdı. Bunu hak etmişti.

Bunu her zaman hak edecek.

Alay edilmek için. Ve yumruklanmak. Ve lanet olası kömürlerin üzerinde tırmıklanmak. Gösteriden keyif aldığım için kötü bir insan olabilirim ama bunu umursamayacak kadar meşgulüm.

Ama işin asıl çılgın kısmı ne? Colt ve Theo oyundan çıkarıldıktan sonra, Colt ve Theo'nun cezasını ödemek için yerlerine geçenler ceza kutusuna gönderiliyor, ancak patenleri tekrar buza değer değmez hücumla geçiyorlar. Çapraz kontrol. Kırpma. Kesiyorlar. Biri ona yaklaştığında altına

işemeye hazır görünene kadar Shorty'nin canına okuyorlar. İkinci periyodun yarısındayız,

Tumblers'ın koçu Shorty'yi oyundan alır ve kanlı yüzüne ve muhtemelen kırık burnuna bastırıldığı bir paket buzla soyunma odasına geri gönderir. Bir başka Lions oyuncusu ceza sahasına götürülürken seyirci yuh alıyor, ama ben? Kendimi her zamankinden daha hafif hissediyorum.

Siktir git, Shorty.

Loca koltuklarına baktığımda Henry'yi tahtında buluyorum. Boş bir ifadeyle oyuna ve Shorty'nin tacizine bakıyor. Soğuk. Kopuk. Ölümcül. Ve cehennem gibi seksi.

Bu yüzden beni burada istemedi.

Çünkü intikam planları vardı ve şiddetin beni korkutacağından endişeliydi. Bir bakıma, muhtemelen korkutmalıydı. Ama Henry bana zarar vermez. Hayır, o beni koruyor. Bir açıklama yapıyor. Ona ait olduğumu açıkça gösteriyor.

Ve lanet olsun, istiyorum.

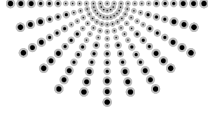
O bana sahip. Bedenim. Kalbimin. Ruhum. *Her şeyin.*

Bunun için onu gerçekten öpmek istiyorum. Şey, *bu* ve beynini dağıtmak.

Artık biliyorlar. Takipçilerim. Shorty. Sonuçlarına katlanmadan bana bir daha asla dokunamayacaklar. Bu geceki gibi sonuçlar. Bunun gibi. Yalnız değilim. Artık yalnız değilim. Ya bana bulaşırsa? Ya onlardan biri bana bulaşırsa? Sanırım artık resmin tamamını anlıyorlar.

Ve adamım, iyi hissettiriyor.

HENRY

İstekli bir ortakla iş yapmayı seviyorum.

Ohio'dan ayrılmadan önce Chris Tormund ile konuştum. Tumblers'ın sahibi ve kötü şeylerden Benim gibi tanıtım. Ona oyuncularından biriyle neler olduğunu anlattığımda, bir anlamaya varmamızdan çok mutlu oldu.

Tormand'la kısa bir telefon görüşmesi daha yaptıktan sonra Koç Navarre'ın Shorty ile birlikte misafir koçun soyunma odasında beklediğini söyledi, ben de telefonu kapatıp oraya gittim.

Yedek ofisin kapısını açtığımda menteşeler tereyağı gibi pürüzsüz, anın ve bunu yapmak için ne kadar uzun zamandır beklediğimin tadını çıkarıyorum.

Shorty'nin sırtı bana dönük. Burada olduğumu bilmiyor. Bunu eğlenceli bulmamalıyım ama buluyorum. Pislik herifin kiminle uğraştığından haberi yok.

Sıkılmış ve yorgun görünen kayıtsız Koç Navarre'ın karşısındaki metal sandalyenin koluna dirseğini dayayan Shorty'nin yanağına bir buz torbası bastırılıyor.

"Bana neden burada olduğumu söyleyecek misin?" Shorty sonunda koltuğuna daha da gömülerek koçuna soruyor. "Müsaadenizle," diyor Koç Navarre ayağa kalkıp ofisten çıkarken bana başıyla selam veriyor.

Kafası karışan Shorty arkasını dönüyor ve ilk kez bana dikkat kesiliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ayağa kalkmaya çalışıyor ama elimle trapezius kaslarını sıkıyorum ve kışını sandalyeye geri itiyorum.

"Otur," diye emrediyorum.

Koltuğunda rahatlıyor ama bana dik dik bakmayı bırakmıyor.

Güzel.

Öfkeni bana ver, Shorty. Bu seni korumaz.

Masanın kenarından dönerek Koç Navarre'ın kısa süre önce boşalttığı sandalyeye oturuyorum. Shorty hâlâ formasını giyiyor. Yakası gergin görünüyor ve kanıyla lekelenmiş. Saçları terden nemli ve her yöne doğru uzanıyor. Dudağında bir yarık var ve kaşının üstünde bir tane daha.

Tren enkazına benziyor ve ben bunun tadını çıkarıyorum.

"Bana neden burada olduğumu söyleyecek misin?" Bücür öfkелendi. Sabırsızlığı onu ele geçiriyor.

Düşündüğümde de zayıfımış.

"Ohio'dayken bir hata yaptın," diyorum ona.

Alay ediyor ve ben de parmağımı kaldırarak sessiz kalması için onu uyarıyorum. Gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyor ama yarılmış dudaklarını birbirine bastırıp bekliyor.

"Aslında çok fazla hata yaptın," diye devam ediyorum. "Ve bunların çoğu Ohio seyahatimizden *önceydi*, o yüzden bence oradan başlamalıyız. Söyle bana Shorty. Ona kaç kez vurdun?"

Bir alay daha savuruyor ve ayaklarını dışarı atıyor. "Geçmişimiz hakkında sana söylenmesine inanamıyorum."

Gözlerim seğiriyor ve masanın kenarından dönerek tekrar ayağa kalkıyorum. Öfkem görüşümü bulanıklaştırıyor, ama önümdeki pisliği gaza getirme ihtiyacı beni teşvik ediyor ve kafamı temizliyor.

"Bu kadar mı?" Soruyorum. "Kendini savunmaya bile çalışmayacak mısın? Kariyerini savunmak için?" Gözleri yarıklara kadar daralıyor ve omurgası sandalyesinde dikleşiyor. Buz torbasını kucağına bırakıyor,

Colt ve Theo'nun oyun sırasında verdiği hasarı ön sıradan izleyebiliyorum. Bu manzara bende onlara elli bin dolar daha gönderme isteği uyandırıyor.

"Siktir. Sen," diye havlıyor Shorty. Bana hoşnutsuz bir Chihuahua'yı hatırlatıyor.

"Sana karşı dürüst olmalıyım. Sen iyiydin. LAU'da Mia'yla çıkarken ona yaptıklarını saklıyordun. Birkaç kırmızı bayrak gördüm ama müdahale etmemi gerektirecek kadar değil." Kıçımı masanın kenarına dayadım ve parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar masayı kavradım. "Ne yazık ki Ohio'dayken durum böyle değildi, değil mi?" Masayı bırakıp ellerimi birbirine sürtüyorum. Yavaşça. Gözlerindeki endişeyi ezberliyorum. Omuzlarındaki gerginliği. "Kadınıma dokundun. Muhtemelen sayamayacağım kadar çok kez. Şimdi, bir daha herhangi bir şeye dokunmana izin verirsem şanslısın."

Dikkati ellerimden gözlerime kayıyor. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Artık sizin kurallarınıza göre oynamadığınızı anlamanızı sağlıyorum. LAU'daki büyük çocuklardan biri olabilirsin. Hatta burada, Tumbler'larda gelecek vaat ediyor olabilirsin. Ama bil bakalım ne oldu?" Acımasızca gülümsüyorum. "Hiçbir şey ifade etmiyorsun. Bu sektörde sıfır güce sahipsin. Tormund kadrosunda bir tacizci istemiyor ve ben de onu suçlamıyorum. Bu yüzden, tutunmaya çalıştığın potansiyel hokey kariyerini kurtarmak için sezonun geri kalanında izinli olacaksın."

Yüzüne kan hücum eder. "Saçmalık!"

Onu susturmak için elimi kaldırdım. "Ve kararınızı bugünkü basın toplantısında açıklayacaksınız."

"Beni kendi kurallarına göre oynatabileceğini mi sanıyorsun, Buchanan?" diye meydan okuyor.

"Evet," diye cevap veriyorum eskisi gibi mülayim bir şekilde. "Çünkü benim kurallarına göre oynamazsan, NHL, AHL ve CHL'deki kariyerin sadece bu sezon için değil, süresiz olarak sona erecek."

Gözleri öfkeyle şişiyor. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim!"

"Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok, Shorty. Herhangi bir kızla yatmak hatadır, ama *benimkiyle* yatmak?" Bir sırtma beni çekiştiriyor. "Bu intihara meyillilik. Sezonun geri kalanında öfke kontrolü kurslarına katılacaksın. Ayrıca içinde biriktirdiğin annelik sorunları için de bir terapistle gideceksin. Eğer taahhüdünü yerine getirirsen, Manitoba'da bir takım sana

gelecek sezon kadrolarında yer alacaksın. Ya yapmazsan?" Omuz silkiyorum. "Şey, umurumda değil." Kendimi masanın kenarından uzaklaştırıyorum.

Shorty ayağa kalktığında oturduğu metal sandalye yan tarafına çarpıyor ve yüz ifadesi öfkeyle çarpılıyor. "Beni sürgün mü ediyorsun?" Yorgun bedeni adrenalin ve öfke yüzünden her an patlayacakmış gibi titriyor.

Kollarımın manşetlerini çekiştirerek, "Benim olanı koruyorum," diye cevap veriyorum.

Kuduz bir köpek gibi üzerime atılıyor, ama ben onun dayanıksız saldırısını savuşturuyorum ve kolumu geriye doğru kaldırıyorum, kaslarım beklentiyle kıvrılıyor. Parmak eklemlerim burnunun köprüsüne iniyor. Burnunun kırılma sesini duyduğumda çığlık atıyor ve burnundan bir kez daha kan akıyor. Colt ve Theo bu akşamki maçta onu zaten çok hırpalamışlardı. Bu sadece pastanın üzerindeki krema.

Tökezleyerek geri çekiliyor, neredeyse atılmış sandalyeye takılıyor ve ağzından fırtınadaki yağmur gibi küfürler dökülürken kanlı yüzünü tutuyor.

Güzel.

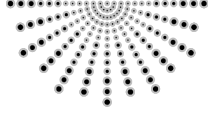
Yıllardır Bradley Ackerman'ın canına okumak istiyorum. Ceset torbasına girmesini çok istesem de, çok gerekli olmadıkça hapse girmek istemiyorum, bu yüzden öfkemi dizginliyorum. Elimi yumruklayıp çözerek darbenin acısını üzerimden atıyorum. Memnuniyet göğsümde kabarıyor.

Eğilip düşen sandalyeyi kaldırıyorum ve "Otur."

diyorum. İsteksizce oturdu.

"Bir şey daha var." Ona bakarken bakışlarım daralıyor ve kıcımlı tekrar masanın kenarına yaslıyorum. "Onu yine sosyal medyada mı takip ediyorsun?" Oturduğu sandalyenin iki yanından tutup onu kafesliyorum. "Tüm kariyerini bitireceğim. Ona tekrar bakarsan? Değer verdiğin her şeyi elinden alırım. Ona tekrar dokunur musun?" Formasının kumaşından tutarak onu ayağa kaldırıyorum ve kanlı burnumuzu burun buruna getiriyorum. "Seni geberteceğim. Söz veriyorum, Shorty." Onu bıraktığımda sandalyesine yığıldı ve ben de ne demek istediğimi kanıtlamak için elimi omzuna vurdum. "Elini yüzünü yıkasan iyi olur. Oyun sonrası röportajlar yakında başlıyor."

Kapıdan çıkıyorum.

Herkes her iki takımın oyuncularının sahaya çıkmasını beklerken salonda uğultu var. sahneye çıkıp oyunla ilgili soruları yanıtlayacak.

Onları suçlamıyorum.

Benim de birkaç sorum var.

Mesela, tüm Lions kadrosu canlı yayında Shorty'yi döverken ne düşünüyordu? Colt ve Theo yaptıkları küçük hareketten sonra oyundan atıldılar ve muhtemelen en az bir maç daha ceza alacaklar. NHL henüz resmi kararını açıklamadı. Ayrıca para cezasına da çarptırılacaklar. Ne kadar para ödeyecekleri konusunda hiçbir fikrim yok. Ayrıca maçı kaybettik. Beşe bir.

Ceza sahasının neredeyse tüm maç boyunca Lions oyuncularıyla dolu olduğu düşünüldüğünde bu mantıklı.

Duygularım darmadağın oldu. Aklandım. Gurur duydum. Neredeyse başım dönüyor. Kaybımız, cezalarımız ve uzaklaştırmalarımız sayesinde biraz da suçluluk.

Evet, berbat durumdayım ve tek istediğim eve gidip bir hafta uyumak.

Ashlyn boynundaki VIP kordonuyla oynayarak beni "Selam," diye selamlıyor. Omzunu benimkine çarpıyor. "Nasılsın?"

"İyiyim, sanırım. Kafam karışık," diye açıklıyorum. "Ama iyiyim."

"Dostum, dışarıda nişanlılarımızı gördün mü?" Blake yanımıza yaklaşırken parmak uçlarına bir şef öpücüğü konduruyor. "Mükemmellik."

"Evet, kesinlikle başka bir şeydi," diye espri yapıyor Kate. "Macklin son dövüşten sonra birkaç kırık kemiği ya da başka bir şeyi düzeltmek zorunda kalacağından biraz endişeliydi ama dostum." Islık çalıyor. "Sanırım Shorty sonunda hak ettiğini buldu."

"Amin." Blakely beşlik çakmak için elini kaldırıyor, Ashlyn de karşılık verirken kahkahasını bastırıyor. "Amin," diye tekrarlıyor Kate. "Shorty'nin ağzını burnunu kıracaklarını biliyor muydunuz?

bu gece?"

Başlarını sallarlar. "Hayır. Hiçbir fikrimiz yoktu."

"Bu da muhtemelen iyi bir şey," diye ekliyor Ashlyn. "Çünkü berbat bir halde olurdum."

"Dostum, aynı," diye katılıyor Blakely.

"Dinleyin." Bizi odanın bir köşesine çekiyorum, büyük dikdörtgen alana dağılmış kameraları ve kayıt cihazlarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"İyi olduğuna emin misin?" Ash dürtüklüyor. "Özür dilemek istiyorum," diye atıldım.

Blakely kaşlarını çatar. "Ne için...?"

"Öncelikle nişanlılarınızın buzda bir açıklama yapma ihtiyacı hissetmeleri nedeniyle özür dilemek istiyorum toni--"

"Senin için her şeyi yaparlar Mia," diye araya giriyor Ashlyn.

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Ve sizin de benim için her şeyi yapacağınızı biliyorum." "Blakely cıvıldıyor. "Biz senin en iyi arkadaşlarınız."

"Biliyorum," diye tekrarlıyorum gülerek, sonra ayılıyorum. Ash ve Blakely'nin ellerine uzanarak onları sıkıyorum. "Özür dilemek istememin bir başka nedeni de bu. Her zaman kendisine yaklaşmayı imkânsız hale getirmeye kararlıymış gibi görünen biriyle arkadaş olmanın kolay olmadığını biliyorum."

Blakely kıkırdar. "Kate, Macklin'i tutsan iyi olur. Mia kafasını çarpmış gibi görünüyor."

"Ciddiyim," diye cevap veriyorum. "İnsanları kendimden uzaklaştırdığımı biliyorum. İnsanları içime almaktan ya da onlara güvenmekten nefret ettiğimi biliyorum. Size Shorty'den, Colt'la sahte bir şekilde çıktığımdan, OF hesabımdan, takipçilerim olduğundan ve bu listenin uzayıp gittiğinden bahsetmem gerektiğini biliyorum ve üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Sırf her birinizi önemseydiğimi itiraf etmekten hoşlanmadığım için hepimize cehennemi yaşatmayı bıraktım."

"Tatlım, bizi sevdiğini biliyoruz," diyor Ashlyn beni kucaklarken.

"İstiyorum," diye mırıldanıyorum omzuna. "Gerçekten istiyorum." İki çift kol daha etrafımı sarıyor ve ben bunu içime çekiyorum. "Siz bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşlarısınız. Siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum ve minnettarlığımı gösterme konusunda her zaman iyi olmadığımı biliyorum ama bunun üzerinde çalışacağım."

Sarılmayı pek sevmediğimi bilen Ashlyn beni bırakıyor ve diğer arkadaşlarımızı uzaklaştırıyor.

Biraz nefes aldıktan sonra devam ediyorum. "Siz olmasaydınız nerede olurdum bilmiyorum."

"Mahvolurdun," diye katılıyor Blakely. "Ama siz olmasaydınız, ben de mahvolurdum."

"Ben de öyle," diyor Ash.

"Ben de öyle," diye tekrarlıyor Kate. "Ama en iyi arkadaşlarla ilgili en güzel şey, iyi ya da kötü, birbirimizin içini ve dışını biliyor olmamızdır."

"Evet," diyor Blakely. "Seni tanıyoruz. Geçmişini biliyoruz. Nasıl çalıştığını biliyoruz. Ne zaman boşluğa ihtiyacın olduğunu biliyoruz. Ne zaman mücadele ettiğinizi biliyoruz."

"Bir şey sakladığınızı anlıyoruz," diye takılıyor Ash. "Ve ne zaman mutlu olduğunu da

biliyoruz." Sesi yumuşuyor ve gülümsüyor. "Henry ile olduğun gibi."

Onun adını duyunca yanaklarım sıkıştı ve kuru bir kahkaha attım. "Henry ile mutluyum."

"Şeytandan bahset." Kate'in başı basın odasının girişine doğru eğilir. "Bu tarafa doğru yürüyor."

Kalp atışlarım hızlanırken gözlerim bize doğru yürüyen Henry'ye takılıyor. Uzun adımlar.

Karanlık

gri takım elbise. Mükemmel dağılmış saçlar. Seksi bir gülümseme.

Elveda, kuru külot.

"Hanımlar," diye anons ediyor bize ulaştığında. Elini kalçama koyuyor ve beni yanına çekiyor.

"Mia'yı birkaç dakikalığına çalmamın sakıncası var mı?"

"Elbette," diye karşılık veriyor Ashlyn. "Ayrıca, biz konuşurken Colt sahneye çıkıyor ve herkesin sorularına nasıl cevap verdiğini duymak istiyorum."

Henry parmaklarımızı birbirine bağlayıp beni koridora doğru yönlendirirken Blakely, "Evet, çok eğlenceli olacak," diye şaka yapıyor.

"Her şey yolunda mı?" Başparmağımı elinin arkasına sürüyorum. Kaşlarım çatıldı. Kolunu kaldırarak şişmiş, kızgın parmak eklemlerini inceliyorum, dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor.

"Henry--"

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor.

Gözlerim ona kaydı. "Ne oldu?" "Diğer

adamı görmelisin." "Henry," diye

uyarıyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmam

gerekiyordu." "Kime?" Ben

soruyorum.

Çenesi esniyor. "Kim olduğunu biliyorsun."

Ciğerlerim durur ve dudaklarımı yalarım, olası yansımalar neredeyse başım dönene kadar kafamın içinde birbiri ardına döner.

"Bunun arkasında sen vardın," diye mırıldandım.

"Sen değil miydin?" "Sana sabırlı bir adam

olduğumu söylemiştim."

Gülüyorum. Kendi kulaklarıma bile zoraki geliyor. "Hasta mı?"

"Sana yaşattıklarının sonuçları olduğunu bilmesi gerekiyordu."

Pazusundan tutarak onu koridorda ilerlettim ve "Colt ve Theo'ya ona zarar vermelerini sen mi söyledin?" diye sormadan önce kulak misafiri olup olmadığına baktım.

"Çok fazla dürtmeye gerek kalmadı."

"Peki bir dahaki sefere birbirlerine karşı oynadıklarında ne olacak? Daha fazla kavga mı olacak? Daha fazla ceza mı? Ya Colt ya da Theo sakatlanırsa?"

"Sorun olmaz." "Oh,

olmayacak mı?"

"Hayır," diye onaylıyor.

"Olmayacak." "Neden

olmayacak?"

"Çünkü Shorty sezonun geri kalanında izinli."

Kaşlarımın arasında bir kırıışıklık oluşuyor. "Ne zamandan beri?" "Ona söylediğimden beri."

"Alınma ama eminim ki Shorty'nin hokey sopasını onun soğuk ve ölü bedeninden

Böyle bir şeye teslim olmadan önce
parmaklarını." "Bana inanmıyor musun?"
diye soruyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, sanki adını çok fazla söylersem eski sevgilim Beetlejuice gibi
her an ortaya çıkabilirmiş gibi omzumun üzerinden tekrar bakıyorum. "Ama... Shorty'yi tanıyorum.
Ve onu ikna etmek için çok şey gerektiğini biliyorum--"

"Bana hâlâ inanmıyor musun?" diye sorar.

Bir an tereddüt ediyorum, ama kendime engel olamıyorum, onun morarmış eline uzanıyorum.
Onu hissetmeye ihtiyacım var. Sıcaklığını. Tenini. Onun boyun eğmeyen güvenini ve kararlılığını.

Ona bakarak fısıldıyorum, "Biliyorsun istiyorum."

"O zaman senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Her şeyi, Mia Rutherford. Bunu yapmak için
ellerimi kirletmem gerekse bile."

Morarmış parmak eklemlerini dudaklarıma götürüp nazıkçe öpüyorum. Bu eller. Çok fazla güç
kullanıyorlar. Çok fazla kontrol. Başka birine ait olsalardı, dehşete düşerdim. Ama onlar Henry'nin.
Ve ben ona güveniyorum. Hayatımla. Kalbimle. Ruhumla. Geleceğimle. Ve geçmişimle, ne kadar
yürek burkucu olursa olsun.

Yüzümün yan tarafını tutuyor ve parmaklarını saçlarımin arasına sokarak beni ona bakmaya
zorluyor. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, "Bücür seni bir daha asla rahatsız etmeyecek, Mia,"
diye mırıldanıyor.

"Söz mü?" Fısıldıyorum.

"Gerçekten seni hayal kırıklığına uğratacağımı mı düşünüyorsun?"

Ağzım yukarı kıvrılıyor. "Hayır. Beni hayal kırıklığına
uğratacağını sanmıyorum." "Güzel. Çünkü bırakmayacağım."

"Asla mı?"

"Asla ve asla." Beni kendine çekiyor ve parmakları vücudumda aşağı doğru kayarken beni
öpüyor, kalçalarımı buluyor ve sanki beni bırakma fikri dayanılmazmış gibi içlerine giriyor.

Onun şefkatine gömülerek gözlerimi kapatıyorum ve o anı hafızama kazıyarak onu içime
çekiyorum. Onun hissini. Tadını. Sesini. Kalbinin avucuma çarpışı. Hepsini.

"Sizi seviyorum Profesör," diye fısıldıyorum.

Başımı tekrar yukarı kaldırıyor ve gözlerim açılana kadar bekliyor. Gözlerim açıldığında
dudaklarında şakacı bir sırıtış beliriyor. "Artık profesörün değilim."

"Seni seviyorum *Henry*," diye vurguluyorum.

Kıkırdaması içimi ısıtıyor ve dudaklarıyla burnumun ucunu okşuyor. "Ben de seni seviyorum,
Brat."

"Sanırım ikimiz de kurallara karşı geliyoruz?" Şaka yapıyorum. "Bilirsin, aşık olmayacağımıza
söz verdiğimizden beri."

Ukala bir sırıtışla içimi çekiştirerek başını sallıyor. "Sana aşık olmayacağıma asla söz

vermedim."

"Yapmadın mı?"

"Hayır." Beni tekrar öpüyor. "Beni dize getirecek kişinin sen olacağını hep biliyordum Mia Rutherford." Başını boynumun kıvrımına sokuyor ve beni sıkıca kavıyor. "Eğer yeterince sabırlı olursam, bana gerçek bir şans vermen için seni ikna edebileceğimi düşündüm."

"Başından beri planın bu muydu yani?"

"Sana sabırlı olduğumu söylemiştim," diye hatırlatıyor bana.

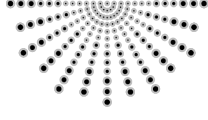
Homurdanıp sırtına vuruyorum, ama o sadece anakonda tutuşunu kullanarak beni daha sıkı sıkıyor ve benden bir kahkaha koparıyor. "Her neyse, Profesör. Planın işe yaradığı için şanslısın."

"Mm-hmm." Gırtlığı omzumda titreşiyor, beni kıvrandırıyor ama gitmeme izin vermiyor. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum."

Farklı koşullar altında, ona inanmazdım. Uzak durması için onu uyarırdım. Ona buna değmediğimi ve aramızdaki her türlü aşkın sadece ikimize de zarar vereceğini hatırlatırdım. Ama yaşadığımız onca şeyden sonra, kendime hiç güvenmediğim zamanlarda bile bana olan inancını takdir etmekten kendimi alamıyorum.

Başımı onunkine yaslayarak fısıldıyorum, "Hiç şansın yok."

EPILOG

MIA

“Beni buna ikna ettiğine hâlâ inanamıyorum," diye mırıldanıyorum, binanın dışında dururken yıpranmış Broken Vows tişörtümü düzeltiyorum.

"Mükemmel görünüyorsun." Henry yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Onu öldüreceksin." "Göreceğiz," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Önümüzdeki kapı açıldı ve Blakely göründü. "Pekâlâ, sizin için hazırız." "Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, burnum kırışıyor.

Blakely gülüyor. "Cidden, iyi olacaksın. Hadi gelin." Kapıyı iterek sonuna kadar açtı ve içeri girmemizi bekledikten sonra, "Hey, çocuklar! En iyi arkadaşım Mia Rutherford'u kocaman alkışlamanızı istiyorum."

Çocuklar el çırpıyor ve Nala'nın kulakları kalçamın yanında dikiliyor. Henry onu yanımdan uzaklaştırıyor ve beni Blakely'nin durduğu sahnenin ortasındaki podyuma doğru itiyor. Yan tarafta bir dizi basamak var. Henry Nala'yı merdivenlerden indirip endişeli çocuklara doğru götürüyor. Üç saniye içinde Nala'nın kabarık siyah ve kahverengi kürkünü ellerine almazlarsa sinir krizi geçirecekmiş gibi görünüyorlar. Ben onlara hayat hikayemi anlatırken Nala'yı sevmelerine izin vermenin iyi bir fikir olduğuna karar verdik. Hem dikkatlerini dağıttığım için hem de Nala her koluma girdiğinde çocukların yüzünde beliren tatlı gülümsemeler için minnettarım.

Henry Nala'yı sıralar arasında dolaştırmaya başladığında Blakely kürsünün arkasındaki mikrofona uzanarak devam ediyor: "Köpeğini birkaç kez bizimle takılmak için getirdiği için bazılarınızın en iyi arkadaşına aşına olduğunu biliyorum ama bugün onun paylaşmak istediği bir şeyi duyacak kadar şanslıyız. Mia?" Blakely kürsüden uzaklaşıyor ve ben de usulca nefes alarak onun yerine geçiyorum.

"Merhaba," diye teklif ettim. "Arkadaşımın dediği gibi, ben Mia. Herhangi biriniz bana isminizi söyleyebilir mi?"

Ön tarafta küçük bir çocuk elini kaldırıyor. Sekiz yaşından fazla olamaz ve kırılmaya ihtiyacı olan dağınık kahverengi saçları var. Kalbim sıkışıyor. Onu gösteriyorum ve o da "Ben John." diyor.

"Merhaba John," diye karşılık veriyorum.

Dağınık sarı at kuyruğı olan küçük bir kız önden el sallıyor. "Merhaba! Ben Tabatha." "Merhaba, Tabatha!"

Birkaç kişi daha bana katılarak isimlerini söylüyor ve ben de her birine merhaba diyorum, kalbim sıkışıyor

Her girişte daha sıkı ve daha sıkı.

"Hepinizle tanıştığımı çok memnun oldum," diye anons ediyorum. "Bir zamanlar ben de senin gibi küçük bir kızdım Tabatha. Ve sen, Maria. Ve tıpkı senin gibi Navie." Gülümsüyorum. "Bazen yiyecek bulmanın zor olduğu bir evde büyüdüm. Aranızda bunun nasıl bir şey olduğunu bilen var mı?" Neredeyse yarısı ellerini havaya kaldırıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Evet. Bazen arkadaş edinmek de zordu çünkü evime gelip ne kadar küçük olduğunu görmelerini istemiyordum. Annem sürekli çalıştığı için beni onların evine götüremiyordu, ben de içime kapanmaya karar verdim. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilen var mı?"

Birkaç el daha kalktı. "Evet. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Beni çok seven bir babam vardı ama aynı zamanda uyuşturucu ve alkol bağımlısıydı." Birkaç kafa düşüyor. "Eminim birçoğunuz bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuzdur." Boğazımda bir yumru oluşuyor ama onu bastırıyorum. "Bazılarınızın sonunun onlar gibi olacağından korktuğunu biliyorum. İster anneniz ya da babanız, ister erkek ya da kız kardeşiniz olsun. Ama size bir şey söylemek istiyorum. Ben de o yollardan geçtim. Aynada kendime baktım ve hayatın hiç kolaylaşıp kolaylaşmayacağını merak ettim. Ailemin yaptığı hataları yapıp yapmayacağımı. Liseden mezun olup olamayacağımı. Ya da üniversiteden. Ya da bir iş veya beni seven birini bulabilecek miydim?" Henry bana bakıyor, gözlerindeki sıcaklık aramızdaki boşluğa yayılıyor ve göğsümün tam ortasına çarpıyor. "Bunu yapabileceğini bilmeni istiyorum. Sana dağıtılan kartlarla oynayabilir ve yine de kazançlı çıkabilirsin. Ve eğer bunu sorgularsan, beni düşün. Nala'yı düşün. Olmak istediğin seni düşün ve onun için savaşmaktan korkma. Çünkü bana güvenin. Her bir mutluluğu hak ediyorsun. Her bir mutluluğu. Seni seven ve sana doğru davranan birini hak ediyorsun. Dondurmayı, yavru köpekleri, televizyon programlarını, arkadaşları, kahkahayı ve mutluluğu hak ediyorsun. Hepsini hak ediyorsun." Sesim çatlıyor ve gözlerim dökülmemiş yaşlarla yanıyor.

Ben gözlerimdeki nemi atarken Tabatha sandalyesinden kalkıyor. Yavaşça podyuma doğru yürüyor ve kollarını bana doluyor.

"Hey, tatlım," diye başlıyorum ama ağladığını fark ettiğimde kelimeler kayboluyor.

Küçük yumrukları gömleğimin arkasını bulurken minik bedeni hıçkırıklarla sarsılıyor ve tüm gücüyle tutunuyor. Bacaklarım tutmuyor ve onu kucağıma çekerek kendimle birlikte yere indiriyorum. Gözyaşları çilli tenini çiziyor ve sulu bakışları benimkilerle buluştuğunda bir aynaya baktığıma yemin edebilirim.

"Söz veriyor musun, Mia?" diye ağlıyor.

Başımı sallayarak Henry'ye tekrar bakıyorum. Kucağımdaki kıza bakarak, "Evet, Tabatha. Söz veriyorum."

Kekeleyerek aldığı bir nefes daha sırtının kabarmasına neden oluyor ve göğsüme doğru başını sallıyor. Grubun geri kalanı bizi izlerken sessiz. Blakely birkaç dakika sonra Tabatha'nın gruba geri dönmesine yardım ediyor. Konuşmamı tamamen bitirdikten sonra Blake kurabiyeleri dağıtırken ben de kabul etmek istediğimden çok daha fazla duygusal olarak tükenmiş bir halde kıcımın üzerine

oturuyorum. Henry yaklaşıp yanıma çömelıyor, Nala ise çocuklarla kalıyor ve onların sevgisini hiç kaçırmadan yalayıp yutuyor.

Kalçamı sıkarken eli sıcacıktı. "İyi iş çıkardın." "Sence?" diye sordum.

Gülümsemesi beni eritiyor. "Evet, Brat. Seviyorum."

"Teşekkürler. Beni zorladığın için de teşekkürler," diye ekliyorum. "Ve her şeye rağmen yanımda olduğun için." "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Biliyorum. Beni sevdiğin için teşekkürler. Zorlaştırdığımda bile."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye tekrarlıyor. "Ve bunu zorlaştırmıyorsun. Dürüst olmak gerekirse, oldukça kolay." "Velet gibi davrandığımda bile mi?" Meydan okuyorum.

"Özellikle o zaman," diye fısıldıyor. "Beni sertleştiriyor falan." Homurdanıyorum. "Sen bir pisliksin."

"Seni seven bir eşek."

Neredeyse gülümseyerek ona yaklaşıyorum ve hızlı, masum bir öpücük veriyorum. "Ben de sizi seviyorum, Profesör." "Artık profesörün değilim," diye belirtiyor.

"Bilemiyorum. Bence *profesörün* kulağa hoş gelen bir tınısı var, sence de öyle değil mi?" "Neyin kulağa daha hoş geldiğini biliyor musun?" diye soruyor.

"Ne?"

"Koca."

Gözlerim yerinden fırladı. "Kocan mı?"

"Evet. *Profesörden* çok daha iyi, sence de öyle değil mi?"

"Henry--"

"Ve yüzüklerden bahsetmişken..." Pantolonunun ön cebini karıştırıyor. "Bu akşam yemekte sana evlenme teklif edecektim, ama seni burada görünce?" Boş podyuma bakıyor. "Bunu resmileştirmeden bir saniye daha kaybetmek istemiyorum. Sen bana koca demeden." İznimi almadan yüzüğü parmağıma geçiriyor ve ben muhteşem, biraz abartılı, tuzlu biberli pırlantaya bakarken benden bir kahkaha daha koparıyor. Parlak mücevherdeki siyah girdaplar büyüleyici ve onu incelerken dudaklarım aralanıyor. Bu mükemmel bir şey.

"Beğendin mi?" diye soruyor.

Dikkatim Henry'ye kayıyor. "Hiç böyle bir yüzük görmemiştim."

"Seni asla geleneksel bir kız olarak görmedim." Elimini dudaklarına götürüyor ve öpüyor. "Sana çok yakışıyor."

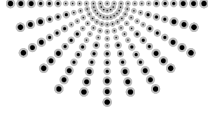
"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, ışığın ortadaki uçurtma şeklindeki eşsiz elmasın üzerinde parlamasına izin vermek için elimi kaldırıyorum. "Bana seninle evlenir miyim diye *soracak* mısın, yoksa evet diyeceğimi mi varsayıyorsun?"

Henry kendini görüş alanıma soktu ve "Evet de" diye emretti.

Bir kahkaha atarak, yaşlı Mia'nın onaylayabileceğinden çok daha çabuk teslim oluyorum. "Evet."

"İşte benim kızım."

EPILOG

HENRY

“O uch," diye homurdandım.
İğne derime batarken sandalyede kıvranıyorum ama Mia gülüyor. "Oh, hadi ama, seni koca Bebeğim. Bu sadece bir dövme."
Dikkatimi minik arı iğnelerinden ayırıp Mia'ya ters ters bakıyorum. "Beni öpüp her şeyin yoluna gireceğini söylemeyecek misin?"
"Ah, benim tatlı bebeğim," diye bağıyor, kollarını boynuma doluyor ve yanaklarıma ıslak öpücükler konduruyor. "Sen çok büyük, cesur ve--"
"Beni şimdiden bu kararımдан pişman ediyorsun," diye homurdanıyorum ama o daha sert gülüyor.
"Dikkatli ol Mia, her şeyi mahvetmeme neden olacaksın. Ve ona çok fazla bok verme. Parmak dövmeleleri kötü olabiliyor," diye azarlıyor Milo. O Mia'nın en sevdiği dövmece ve beni böyle savunmaya devam ederse benim de dövmeceim olacak.
"Bebekler doğana kadar dövme yaptıramayacağım için bilemiyorum. Henry'nin planının da bu olduğuna eminim, böylece ilk dövme randevusu sırasında sürekli mızımızlanmayarak ona gününü göstermeyecektim," diye takılıyor Mia. Yanağımı bir kez daha öptükten sonra Milo'nun kendisi için getirdiği ekstra tekerlekli sandalyeye oturuyor.
Mia hamile olduğunu birkaç ay önce öğrendi. Ashlyn hamile olduğunu açıklar açıklamaz kaleciyi geri çektiğinden eminim, böylece her şeyi birlikte yaşayabileceklerdi.
Yine de şikayet etmiyorum. Çok uzun zamandır kızı bağlamak istiyordum. Ancak ikizlerimizin olması ikimizi de şaşırttı. Ama daha azını beklememeliydim. Mia hiçbir zaman kolay yolu seçen biri olmadı, neden şimdi dursun ki?
"Büyük gün ne zaman?" Milo sol elimdeki yarım kalmış alyans dövmesini göstererek soruyor.
"Çoktan yaptırdım," diye duyuruyor Mia. "Dün oldu ve harikaydı."
"Davetiye almadım mı?" Milo'nun kaşları kalktı ve Mia yüzünü buruşturdu. "Oops."
Milo sırtıtarak ekliyor: "Şaka yapıyorum. Tebrikler bu arada." Yüzük parmağımın etrafındaki bandı devam ettirebilmesi için sol elimi döndürmeme yardım ediyor. Alt taraf üst tarafın yarısı

kadar hassas değil ve koltuğa biraz daha gevşıyorum.

Üzerime dövme yaptırmak benim fikrimdi.

Hayatımın aşkına olan bağlılığımı herkesin görebileceği şekilde vücudumda taşıma fikrim. Hala onun benim olduğuna inanamıyorum. Evet dediğine.

Dün siyah dantel elbisesiyle koridorda yürürken çok güzel görünüyordu. Yırtmacı kalçasının üst kısmına kadar uzanıyordu ve dilimi üzerinde gezdirmeye bayıldığım muhteşem çiçek dövmesini sergiliyordu. Tabii ki düğünümüz için beyaz dışında bir şey giymeyi tercih etti. Ailemin onu gördüğünde kalp krizi geçireceğini düşünmüştüm ama Mia'yı ve onun tüm tuhaflıklarını kollarını açarak karşıladılar. Öyle ki, bir şekilde annemi kulaklarına ikinci bir piercing taktırmaya ikna etmeyi başardı. Çılgınca bir şey değil ama Georgia Buchanan için? Bu lanet bir mucize.

Neredeyse hamileliğinde bebek yumrusunun elbisesinde görüneceği kadar ilerlemediği için üzülüyordum. Herkesin onun içinde iki minik insan büyüttüğünü bilmesi fikri kalbimin içimde patlamasına yetti. Onları biz yaptık. Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Onları tutmak için. Mia'nın şımarıklığına mı yoksa benim metanetime mi sahip olduklarını görmek için.

Karıma tekrar bakıyorum. Onu izlerken içim huşu ile doluyor, adeta dışarı taşıyor. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım. Ne kadar yol kat ettiğimizi her düşündüğümde hissettiğim o tanıdık huşu. Katlandığımız her şeyi.

Beni bakarken yakaladığında utangaç bir gülümseme veriyor. "Ne oldu?" "Seni seviyorum."

Yanakları sıkıştı. "Ben de seni seviyorum."

Randevunun geri kalanı bir bulanıklık içinde geçiyor ve özel uçağımızın beklediği havaalanına gidiyoruz. Daha önce hiç gitmediği New York'a gidiyoruz. Yemeklerin, tiyatroların, müzelerin ve otelimizden Central Park manzarasının Kosta Rika'daki balayımızın geri kalanı için mükemmel bir öncü olacağını düşündüm.

Şu anda erişebildiği paraya alışması biraz zaman aldı, ancak bu paranın istediği kadarını evsizlere, hayvan barınaklarına ve rehabilitasyon programlarına verebileceğini fark ettiğinde bu parayı iki eliyle kucakladı.

Shorty bizi yalnız bıraktı. Manitoba'da yaşıyor ve hokey oynamadığı zamanlarda haftada bir kez terapistiyle görüşmeye devam ediyor.

Nala hala Lions'ın yüzü ve tüm maçlara gelmeyi çok seviyor. Takımla birlikte olmadığı zamanlarda benimle sütlerde takılıyor ve hatta kuyruğunu sallayarak ve orantısız bir sırtısla birkaç iş anlaşması yapmama yardımcı oldu. Ayrıca Fender ve Hadley'i başka bir köpek sahiplenmeye ikna etti. Adı Simba ve neredeyse benim küçük aslanım kadar sevimli.

Grubun geri kalanına gelince, hepsi iyi durumda. Kate ve Macklin'in altı ay önce bebekleri oldu. Adı Everett. Kate'in hamileliği sırasında epilepsi ilaçlarını alması konusundaki endişelerine rağmen sağlıklı ve güçlü doğdu. Mia muhtemelen bir bebekleri daha olacağını düşünüyor. Ben de katılıyorum.

Ashlyn ve Colt altı ay önce evlendiler. Küçük bir düğündü. Sadece bir avuç insan

davet edildiler. Samimi ortam onlara mükemmel bir şekilde uyuyordu. Jaxon ağabey olacağını anlayamayacak kadar küçük ama Ashlyn ve Colt onun nasıl başa çıkacağını görmek için daha heyecanlı olamazlardı. Eminim bir düzine çocukları olacak ve Ashlyn bunun her saniyesine bayılacak.

Blakely ve Theo hala nişanlılar ve Blakely üniversiteden mezun olana kadar çocuk sahibi olmayı bekliyorlar. Derslere dalmadığı zamanlarda Boost Gençlik Vakfı'nda gönüllü olarak çalışmakla meşgul. Ayrıca bakıcı çocuklardan oluşan bir döner kapıları var ve Theo bunu yeni yürümeye başlayan bir çocuğun kurabiyeleri sevmesi gibi benimsedi.

Hayat güzeldir. Hepimiz için. Gerçekten iyi. O kadar ki, bazen buraya gelmek için katlanmak zorunda kaldığımız şeyleri unutuyorum, ama kahretsin. Hiçbirini değiştirmedim. Tek bir şeyi bile.

Hayatlarımızı kontrol eden ya da etmeyen her kimse bizi hayal kırıklığına uğratmadı. Ve ben de bunu hafife almayacağım.

Hiçbir şey için değil.

Son

Biraz Karmaşık

(Beni Bırakma Yeni Nesil Romanı) Telif

Hakkı Kelsie Rae - Değişiklik

Yapılabilir

Prolog

Ophelia

"BİLİYORSUN BU GECE BALOYA GITMEMİN TEK NEDENİ GİZEMLİ ADAM VE

onun bir pislik olmadığından emin ol, tamam mı?" Dylan soruyor. O benim hem kuzenim hem de en iyi arkadaşım ve çıktığım meşhur Gizemli Adam'la henüz tanışmamış olması onu öldürüyor. Yatak odamdaki boy aynasının önünde durup kıyafetini incelemesinin ve eteğiyle oynamasının tek nedeni bu. Tozlu mavi elbisesi gözlerini daha da parlak gösteriyor ve eteği çok dolgun ya da kabarık olmamasına rağmen tatlı yakası ve tül kumaşı onu doğrudan bir Külkedisi filminden çıkmış gibi gösteriyor. Ancak masalsı elbise bile ondan yayılan endişeli enerjiyi gizlemeye yetmiyor.

"Dylan, muhteşem görünüyorsun," diyorum ona yüzüncü kez. Eteğiyle oynamayı bırakmak için kendini zorluyor, bana dönüyor ve utanmadan beni süzüyor. "Aynen. Neredeyse böyle şeyler için nasıl giyineceğimizi biliyormuşuz gibi görünüyor."

Banyo aynasının önünde karnımdaki siyah saten kumaşı düzeltmeden önce sırtarak "Neredeyse," diye tekrarlıyorum. Yatak odam özel bir banyoya bağılı, bize bolca alan bırakıyor.

Hazırlanırken sıkışmadan ya da birbirlerine çarpmadan sohbet edebilecekleri bir oda. "Gergin misin?" diye sordu. "Aileyi Gizemli Adam'la tanıştırmak için mi?" *Gizemli Adam*.

Gözlerimi deviriyorum, ama rahat yüzüme rağmen midemdeki kelebekler uçuşmaya devam ediyor. Gerginlik hissettiklerimi anlatmaya yetmiyor bile. Endişeli. Heyecanlı. Dehşet. Liste uzayıp gidiyor.

Daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı. İsmi bile beni endişelendiriyor. Ama birkaç aydır Gizemli Adam'la çıkıyorum ve bu harika bir şey.

Tamam, *flört* terimi biraz abartılı. Daha çok çalıntı öpücükler ve gece yarısı telefon görüşmeleri gibi, ama sanırım bunlar da sayılır. Ne de olsa beni bu akşam baloya götürecek, ki bu pek çok açıdan çılgınca, özellikle de sonbaharda üniversite son sınıf öğrencisi olacağını düşünürsek. Bu onun fikriydi, benim değil. Bence bu daha da önemli.

Yani evet. Çıkıyoruz... *Sanırım*.

"Evet, onu benimle tanıştıracığın için çok gerginsin," diye karar veriyor Dylan. Dolgun dudaklarında alaycı bir gülümseme belirliyor.

Aynada ona yan gözle bakıyorum. "Duruma göre değişir. Onunla tanıştığında şımarıklık mı yapacaksın?" "Hey, ben iyi olanım," diye savunuyor ellerini kaldırarak. "Eğer endişelenmek istiyorsan

Kalbinizi çalan adamla tanışırken şımarıklık yapan biri varsa o da Finley'dir."

Gülerek maskara çubuğunu pembe tüpünden çıkarıyorum ve kirpiklerimi cilalıyorum. "Ülkenin öbür ucunda olması iyi bir şey, değil mi?"

"Evet. Gizemli Adam birkaç ay içinde LAU'da onunla yüzleşmek zorunda kalana kadar ucuz atlattığınıza eminim."

Sonbaharda hepimizin gideceği üniversite LAU, ama Dylan haklı. Gizemli Adam hepimiz taşındığımızda kaba bir uyanış yaşayacak, bu kesin.

"Ama bu gece için," diye devam ediyor Dylan, "sadece ailen ve benimle uğraşmak zorunda kalacak. Hıyarlık yapmadığı sürece sorun çıkmayacaktır."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum. "Ve sen de büyük ihtimalle benimkini sorgulamak yerine kendi randevunla sohbet etmeye çalışmakla meşgul olacaksın, o yüzden ben buna kazan-kazan diyorum."

İnliyor ve yatağıma yığılıyor. "Hatırlatma bana. Neden erkekler en kötüsü?"

"Erkekler en kötüsü değildir."

"Evet, öyleler," diye savunuyor. "Ne zaman biriyle aynı odada bulunsam, dilim tutuluyor ve garipleşiyorum."

"Teknik olarak, sadece ateşli olanların yanında dilin bağlanır."

Burnu kırışıyor ve bana bir yastık fırlatıyor. Tüy yığınınından kaçarken, "Hiç yardımcı olmuyorsun!" diye ekliyor.

Biraz daha sert gülüyorum. "Alınma ama ikisi *de* hokey oynayan iki ağabeyin ve *yine* hokey oynayan seksi arkadaşların var, şimdiye kadar seksi erkeklerle takılmaya alışmış olman gerekirdi."

"Evet, ama--"

Telefonum çaldı ve onun sözünü kesti.

Gizemli Adam'ın adının ekranda yanıp söndüğünü görünce sırtıyorum. "Dur tahmin edeyim," diye mırıldandı Dylan.

"Gizemli Adam mı?"

Telefona cevap verdiğimde gülümsemem genişliyor. "Alo?" "Hey," diye gürlüyor alçak sesi.

"Hey," diye tekrarlıyorum.

Sessizlik.

Kaşlarım çatıldı. "Her şey yolunda mı?"

"Bu gece gelemeyeceğim."

Dylan'ın endişeli bakışlarına sırtımı dönüp boş duşa bakıyorum. "Neler oluyor?"

Bir saat önce konuştuk ve bana muayeneden hemen sonra geleceğini söylemiştin."

"Ne dediğimi biliyorum," diye mırıldanıyor, ama kabullenişine yenilgi karışmış. "Bak." Tereddüt ediyor. "Bu kötü bir fikir."

"Ne? *Balo*

mu?" *Sessizlik.*

"Tamam, o zaman gitmeyelim," diye teklif ettim. "Zaten bu senin fikrindi--"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Goose." Bu aptal evcil hayvan ismi içimi ısıtmıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Bu gerçekten oluyor mu?

Yatak odamın kapısı bir sirenden daha yüksek sesle çınlayan sessiz bir tıkırtıyla kapanıyor ve beni konuşmamıza geri çekiyor. Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda odayı boş buluyorum. Dylan mahremiyet ihtiyacımı hissederek dışarı çıkmış olmalı.

Kız bir aziz.

Şu anda ihtiyacım olacağını kim düşünebilirdi ki?

Telefonumu diğer kulağıma götürerek yavaş bir nefes alıyorum ve artık boş olan yatak odama giriyorum, tenime bir ürperti çöküyor. Vücudum tam alarmda, kaslarım herhangi bir tehlike altında olmamama rağmen savaşmaya ya da kaçmaya hazır. Yine de bundan hoşlanmıyorum. Sessizlik. Ağırılığı. Tenimin önce sıkı ve soğuk, sonra sıcak ve rahatsız hissetmesi.

"Cidden, neler oluyor?" Ben soruyorum. "Neredesin? Henüz yaklaşmadın mı? Belki bunu yüz yüze konuşabiliriz--"

"Ophelia..."

Tam adımın ardından gelen sessizlik içimi dağlıyor ve yatağımın kenarına yığılıyorum. "Benden ayrılıyor musun?"

Bir sessizlik daha geçiyor ve midemde bulantı çalkalanıyor.

"Benden ayrılıyor musun?" Tekrar ediyorum. Sesim bu kez daha güçlü, ama çaresizliğin sancılarını ben bile duyabiliyorum. Sesim çok çocukça çıkıyor. Çok aptalca. Tabii ki öyle. Bir çocuk olabilirim.

lise son sınıfta, ama Gizemli Adam? O üniversitede. Olgun kızlarla çıkmaya alışkın. Aptal bir okul dansı için ağlamayacak kızlarla. Bu çok aptalca. Bütün bu olanlar.

Sinirlerim tepeme çıkıyor ve "Sadece soruya cevap ver" diye zorluyorum. "Biz hiç birlikte olmadık," diye geveliyor. "Resmi olarak değil."

"Çünkü bu her şeyi daha iyi yapar." Alay ediyorum. "Her şeyi telefonda bitiriyorsun ve beni götürmen için kolumu büktükten sonra mezuniyet balomdan bir saat önce beni terk ediyorsun. Teşekkürler. Sen gerçek bir şeftalisin."

"Zaten bok gibi hissetmediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor.

"O zaman beni yüzüstü bırakma," diye yalvarıyorum. "Annem, babam, kız kardeşim ve Dylan? Hepsi resmi olarak--"

"Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme," diye araya giriyor.

"Olması gerekenden daha mı zor?" Elbiseme bakıyorum. "Şu anda balo elbisemle yatağında oturuyorum. Makyajım yapıldı. Saçımı kıvırdım. En başta teklif etmeseydin bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Eminim seni götürecek başka birini bulabilirsin."

"Haklısın," diyorum gülerek. "Bir sürü son sınıf öğrencisi kapımda bekliyor ve randevumun iptal olması için dua ediyor. Ve ne biliyor musunuz? Tam olarak öyle oldu." İçimden bir alay daha geçiyor. "Biliyor musun, bunu bir sonraki seviyeye taşımak isteyen sendin--"

"Evet ve yanılmışım," diye mırıldandı. "Dediğim gibi, üzgünüm ama olan oldu."

"Neyse o mu?" Halüsinasyon gördüğüme ikna olmuş bir şekilde tekrar ediyorum çünkü bu adam? Soğuk, kayıtsız ve pislüğün teki.

"Başka ne söylememi istiyorsun bilmiyorum Lia. Özür dilerim." "Mav--"

"Gitmem gerek."

Telefonu kapatıyor ve ben parmaklarımla dudaklarıma dokunarak gözlerimin arkasındaki yanmanın geçmesini diliyorum, o sırada yatak odamın kapısının diğer tarafından hafif bir vuruş yankılanıyor.

Telefonumu şiltenin üzerine bırakıp, düşmemiş gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "İçeri gel."

Kapı yumuşak bir gıcırtyla açılıyor ve annem Blakely omzunu kapının pervazına dayıyor, yüz ifadesi sıkışmış. "Selam. Her şey yolunda mı?"

"Dylan sana söyledi mi?" Ben sordum.

Yüzünü buruşturuyor. "Endişesini dile getirmiş olabilir."

Annem odama girip yanıma, yatağın kenarına oturduğunda "Tabii ki yaptı," diye mırıldanıyorum.

"Ne yapabilirim?" diye soruyor.

"Hiçbir şey. Aslında, boşver. Dondurma istiyorum. Bir sürü, bir sürü dondurma."

Dylan'ın annesinden bahsederken, "Ashlyn Teyzen seninle gurur duyardı," diye düşünüyor.

"Dondurmanın her şeyi düzelttiğine çok inanır ama bu özel durum için başka bir fikrim var."

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Mia ikizlerin bu gece LAU'dan döneceklerinden bahsetti. Hafta sonu kalacaklarmış. Ya Archer seni alırsa?"

Archer.

O benim en iyi arkadaşım. Dylan ve Finley'den başka. Her gün mesajlaşıyoruz ve birbirimizle her şeyi konuşuyoruz. Randevular hariç her şeyi. Onunla gerçekten çıkma fikri? İkimizin de tartışmadan çizdiği bir çizgiyi aşıyormuşum gibi geliyor. Ve Gizemli Adam'la olanlardan sonra? Eminim zamanlama daha kötü olamazdı.

"Bu kötü bir fikir," diye mırıldandım. "Neden? O senin en iyi arkadaşın."

Gözlerindeki acıyı görmeden önce "Öyle işte," diye çıkışıyorum. Annemi seviyorum. Gerçekten de gezegendeki en iyi anne ve benim öfkelenmeme alışık değil. Ama telefon konuşmasından sonra kendimi gergin hissediyorum. Her an patlayabilecek sarsılmış bir gazoz kutusu gibi. Duygularımı kontrol altına alamazsam bu gerçek bir olasılık.

Annemin eline uzanıyorum, parmaklarımızı birbirine doluyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Zaten bu gece muhtemelen meşguldür. Dylan'ın randevusu bir saatten kısa bir süre içinde onu alacak. O kadar çabuk hazır olacak değil ya."

"Archer'ın babasının smokinlerinden birini çalabileceğine eminim. Aslında, zaten bir tane sahibi olduğuna eminim. Bu çocuklar bebekliklerinden beri bundan daha havalı etkinliklere katılıyorlar."

Haklı olduğunu bildiğim için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Aileleri acayip milyarder. Kelimenin tam anlamıyla. "Annesine söylesem nasıl olur?" diye öneriyor. "Bırakalım onu hissetsin ve iyi olup olmayacağını görsün.

seni götürüyor mu?"

"Ve beni bir randevuyu tutamayan acıma partisi balo kızı mı yapacaksın?" Alt dudağımı dışarı çıkarıyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

"Çok geç!" Dylan kapı aralığından sesleniyor. "Archer'a mesaj attım bile." Omuzlarım düşüyor ve gözlerim onunkilere kayıyor. "Attın mı?"

"Evet."

Kahretsin.

"Ne dedi?" Ben sordum.

"Otuz dakika içinde burada olacağını ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığını söyledi." Boğazımdaki yumruyu yutarak, gözlerimdeki aptal yanmayı -bir kez daha- yok ediyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam."

Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek. Olacak. Olacak. İyi olacak.

Burnumu çekiyorum ve ayağa kalkıyorum, meşhur büyük kız külotumu çekiyorum ve yavaş bir nefes alıyorum. "Hadi yapalım şunu."

Birinci Bölüm

"BUNUN GERÇEKTEN İYİ BİR FIKIR OLDUĞUNU MU DÜŞÜNÜYORSUN BLAKE?" DIYE SORUYOR BABAM SON KARTONU YERLEŞTİRİRKEN

kutusunu önümüzdeki dört yıl boyunca yeni evimin darmadağınık aile odasının ortasına yerleştirdim.

"Haydi, Theo," diye ısrar ediyor annem. "Kızlar LAU'ya gitmeye karar verdiğinde, oğlanların yanlarında kalıp onlara göz kulak olmalarının en iyisi olacağına karar verdik."

"Bu, büyük kızım onlardan biriyle çıkmaya başlamadan önceydi." Babam yıpranmış beyzbol şapkasının siperliğinin altından bana sert bir bakış atıyor. Ellerini beline koyarak belini kavislendiriyor, muhtemelen birkaç yıl önce hokey oynarken belini incittiğinden beri şikâyetçi olduğu ağrıyı hafifleteceğini umuyor ama pek işe yaradığından şüpheliyim.

"Lia'nın ikizlerden biriyle çıkıyor olması tüm planlarımızın suya düşmesi gerektiği anlamına gelmez," diye azarlıyor annem aile odasının karşısından.

"Evet," diye araya giriyorum. "Sen ve arkadaşlarının tüm çocuklarınızın kalması için devasa bir ev inşa etmeniz benim fikrim değildi. Birini suçlamak istiyorsan aynaya bakman gerektiğine eminim, ihtiyar."

"Har, har," diye homurdanıyor. "Bu kararı, senin yaşındayken Taylor House'da yaşarken LAU'ya gitmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamadan önce vermiştim. Bebeğini güvende tutmak istediği için yaşlı bir adamı suçlayamazsın."

Ah, Taylor Evi.

Hikayeler duydum. Bir sürü. Üniversitede arkadaşlarıyla yaptığı saçmalıklardan ne zaman bahsedeceğini merak ediyordum. Orijinal Taylor House'un sahibi büyükannem ve büyükbabamdı ve babam arkadaşlık kurma kisvesi altında tüm LAU hokey takımına ev teklif ederek bundan tam anlamıyla yararlandı. Ben bunun daha çok disk tavşanlarının oyuncuların yataklarını ısıtmasını kolaylaştırmak için yapıldığından eminim, ama ne bileyim?

Taylor House o kadar da kötü bir yer olmasa gerek ki, ailem ve arkadaşları çocukları üniversite çağına gelir gelmez LAU kampüsünün yakınında devasa bir dubleks eve yatırım yapmaya karar verdiler. Bir taraf kızlar için, diğer taraf erkekler için. Bu ya akıllıca bir karardı ya da gülünç bir karardı, ancak bunu söylemek için henüz çok erken.

En büyük kuzenim Jaxon, tam burslu hokey bursu kazandıktan sonra LAU'ya ilk kayıt yaptıran kişi oldu. Bir yıl sonra küçük kardeşi ve ikizler de kadroya kabul edildi. Şimdi, iki yıl sonra, işte buradayım, onlar gibi LAU'ya gidiyorum.

Bir. Sonra. Başka.

Dylan ve Finley yaz sonunda benim yanıma taşınacaklar, ancak bu yıl yeni kız hokey takımında oynamam için seçildiğimden, yeni sezona hazırlık için takım arkadaşlarımın geri kalanıyla antrenman yapmak üzere erken gelmem istendi.

Bu çılgınca. LAU'nun tamamen kızlardan oluşan bir hokey takımı kurması. Erkek takımının

taraf tar kitlesini düşünürsek, sanırım mantıklı. Kim bilir? Belki de bu konsept yayılır.

Kız sporlarının nadiren erkeklerinki kadar ciddiye alındığı bilinen bir gerçektir. İşler yavaş yavaş

Yine de değişiyor. Ailem küçüklüğümden beri beni desteklemekten başka bir şey yapmadı ve kariyer yapma konusunda aleyhime olan ihtimallere rağmen diğer çocuklarla birlikte hokey oynamayı seçtim.

Bununla birlikte, tamamen hayalperest değilim. Profesyonel olarak hokey oynarken hayatımı kazanma şansım yok denecek kadar az, bu da bir noktada bir bölüm seçmem gerektiği anlamına geliyor. Ama bu gelecekteki Ophelia için bir sorun. Diski ona devretmek ve elimdeyken bugünün tadını çıkarmak konusunda bir sorunum yok.

şu anda olduğu gibi. Önümüzdeki dört yıl boyunca evim olarak adlandıracığım yatak odasının hemen aşağısındaki aile odasının ortasında. şu anda burada sevinçten havalara uçabilirim.

"İyi tarafından bak," diye öneriyor annem. "En azından kızları erkeklerden ayıran bir duvar var."

"Sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi," diye mırıldandı babam nefesinin altında. "Burada tek başına iyi olacağına emin misin, Lia?"

Babamın şapkasını kafasından çalarak, yıpranmış siyah kumaşı buklelerimin üstüne geçiriyorum ve ona gülümsüyorum. "Ben büyük bir kıyım," diye hatırlatıyorum ona. "Güven bana, iyi olacağım. Ayrıca, dediğin gibi. Erkekler sadece bir duvar ötede."

Elini yüzünde gezdiriyor. "Erkek arkadaşının onlardan biri olduğunu bilmek beni pek de iyi hissettirmiyor."

"Ve şimdi bu konuşma dönüp dolaşıp aynı yere geliyor." Gülüyorum ve yanağından öpüyorum. "Bana biraz güven baba."

"Peki ya öndeki motosiklet?" diye soruyor. Alnım

kırışıyor. "Ne olmuş ona?"

"Peki, kime ait?" "Ben nereden

bileyim?"

Gür kaşları eğiliyor ve ön pencereden dışarı bakarak garaj yoluna park edilmiş çık, siyah motosikleti görüyor.

"Muhtemelen Reeves'e aittir," diye öneriyor annem. "Çünkü arkadaşlarımızdan hiçbirisi çocuklarının motosiklet almasına izin vermez."

"Alınma ama tüm çocuklar yirmi bir yaşını geçti, bu da resmen yetişkin oldukları anlamına geliyor," diye hatırlatıyorum onlara. "Motosiklet almak için ailelerinden izin almaları gerektiğini sanmıyorum."

"Artık üniversitede tek başına yaşayan koca bir kız olduğuna göre ne istersen yapabileceğini mi söylüyorsun?" Babam talep ediyor.

Göğsünü okşadım. "Motosikletin kime ait olduğü önemli değil diyorum çünkü bu bizi ilgilendirmez.

Ve bu kesinlikle ona bineceğim anlamına gelmiyor, o halde sorun nedir?" "Senin bir araban yok," diye belirtiyor.

"Peki bu kimin suçu?" Eğlencemi gizleme zahmetine girmeden ona karşılık veriyorum.

Ailem harika olabilir, ama aynı zamanda kızına bedava eşya vermeyen tipler, bu yüzden

Kendi paramla bir araba almak için para biriktiriyorum. Liseden mezun olmaya ve yaklaşan hokey sezonuna hazırlanmaya odaklandığım için biraz meşguldüm. Neyse ki dubleks ev kampüsün hemen yanında, yani derslerime gidip gelmek için bir arabaya ihtiyacım yok. Eğer bir yere gitmem gerekirse, üç kuzenim ve beni bir yere götürmekten mutluluk duyacak bir erkek arkadaşım var. Bana bir şey olmaz.

"Hatırlatma bana," diye mırıldanıyor babam, anneme bakarak. "İstediğimi biliyorsun--"

"Sakin beni otobüsün altına atmaya cüret etme Teddy." Annem parmağını ona doğrultuyor ve yaklaşarak göğsüne saplıyor. "İkimiz de güçlü, bağımsız kızlar yetiştirmenin arada bir kötü adam olmayı da içerdiği konusunda hemfikiriz."

"Ama arabası olmadan erkek arkadaşının yanında yaşarken nasıl güçlü ve bağımsız olacağını bulmak zorunda mı?" diye sızlanıyor.

"Onu rahat bırak, olur mu?" diye araya giriyor annem. "O iyi olacak. Archer'ı ve onun küçük kızınıza davranış biçimini sevmiyor değilsiniz zaten."

Haksız değil.

İlişkimiz nispeten yeni olabilir ama Archer ve ben ergenlikten beri en iyi arkadaşız. Ondan önce ikiz kardeşi gibi onun da kışında bir sopa vardı. Ama Archer'ın taşakları düşer düşmez karşı cinsin o kadar da kötü olmadığına karar verdi ve gerçekten yakınlaştık. Birkaç hafta önce mezuniyet balosuna çıkacağım kişi beni ekince, onun yerine beni aldı. Çekincelerime rağmen bütün gece dans ettik, beni ön verandamda öptü ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu. Adam beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı ve aslında Yunan tanrısıyla bir aziz. Buchanan ikizlerinin ikisinin de ağzının suyu akıyor. Ama görünüşleri ve hokeye olan ilgileri dışında, ikisi deneseler daha zıt olamazlardı.

Aklıma gelmişken... Staj için ayrılmadan önce erkek arkadaşımı görmeye gitmek istiyorum.

Annem, "Theo, ben Lia'ya yardım ederken sen de gidip bizim için kahvaltı hazırlasana--" diye emretmeden önce aile odasındaki kutuları gözden geçiriyor.

"Hayır," diye araya giriyorum. "Sizi seviyorum çocuklar ama sanırım buradan gitme vaktiniz geldi." Annemle babamı kapıya doğru itiyorum ve ekliyorum: "Beni yetiştirdiğiniz güçlü, bağımsız kadın gibi eşyalarımı kendim yerleştirebilirim ve eğer şimdi gitmezseniz Tatum'un piyano resitaline geç kalacaksınız."

"Eğer kaçırsak küçük kız kardeşin bizi öldürür," diye onaylıyor annem. "Yine de çocuklara bir merhaba demek için uğramayı umuyorduk."

"Gerçekten çocukların Cumartesi günü sabah 9'dan önce uyandırılmak istediklerini mi düşünüyorsun?" Soruyorum.

"İyi noktaya değindin." Annem beni takip ediyor ve babamı kapıya doğru itiyor ama babam kıpırdamadan büyük bir oyuncak ayı gibi teslim oluyor.

"Tamam." O bana veda öpücüğü veriyor, annem de aynısını yapıyor ve beni son bir kez sıkıyor.

Hepimiz dışarı çıktık. Henüz erken olmasına rağmen güneş gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor ve annemle babam garaj yolundaki kiraz renkli kamyonu doğru ilerlerken ben de başımı kaldırıp onun

sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

"Pazar günü görüşürüz çocuklar!" Ben ararım.

"Seni seviyorum!" Kamyona binip caddeye çıktıklarında annem el sallıyor ve beni mutlu bir sessizlik içinde bırakıyor.

Kuşlar dışında.

Evet. Kaldırım boyunca sıralanan ağaçlarda cıvıldaşıyorlar ve oldukça güzel bir sabahın üstündeki son kiraz gibi davranıyorlar. Kendimi Pamuk Prenses gibi hissediyorum ve komşularım olmasaydı ıslık çalmaya başlayabilirdim. Sırıtişımı bastırarak kollarımı uzatıyorum ve başımı tekrar gökyüzüne doğru kaldırıyorum.

Merhaba, özgürlük.

Merhaba, gelecek.

Merhaba, üniversite hayatı.

AYRICA KELSIE RAE TARAFINDAN

Kelsie Rae kitaplarının güncel bir listesini tutmaya çalışıyor, ancak arada bir geride kalıyor. Güncel olarak yayınlanan kitaplarının tam listesine göz atmak isterseniz, www.authorkelsierae.com/books adresindeki web sitesini ziyaret edin.

Ya da en son yayınlarından haberdar olmak, özel içerikler almak ve eğlenceli çekilişlere katılmak için haber [bültenine](#) katılabilirsiniz.

Kelsie Rae tarafından yazılan diğer kitapları okumak ister misiniz?

Beni Bırakma Serisi

(Steamy Contemporary Romance Standalone Series)

[Düşmeme İzin Verme](#) - Colt ve Ashlyn'in

Hikayesi [Gitmeme İzin Verme](#) - Blakely ve Theo'nun Hikayesi

[Kırılmama İzin Verme](#) - Kate ve Macklin'in

Hikayesi [Seni Sevmeme İzin Ver](#) - Beni

[Bırakma](#) Devam Kitabı [Beni Bırakma](#) - Mia ve Henry'nin Hikayesi

Küçük Şeyler Serisi

(Steamy Don't Let Me Next Generation Series)

(Steamy Contemporary Romance Standalone Series)

[Biraz Karmaşık](#)

Yıkık Ev Arkadaşları Serisi

(Steamy Contemporary Romance Standalone Series)

[Model Davranış](#) - River ve Reese'in Hikayesi

[Yasak Sözler](#) - Gibson ve Dove'un Hikayesi

[Dağınık Vuruşlar](#) - Milo ve Maddie'nin Hikayesi

[Riskli İş](#) - Jake ve Evie'nin Hikayesi [Kırık](#)

[Enstrüman](#) - Fender ve Hadley'nin Hikayesi

İmza Sevgililer Serisi

(Sweet Contemporary Romance Standalone Series)

[Şansı Değerlendirmek](#)

[Arka Koltuğa Geçmek](#) - Şimdi ÜCRETSİZ

İndirin [İşe Başlamak](#)

Sıçrama Yapmak

Pişmiş Tatlılar Serisi

(Sweet Contemporary Romance Standalone Serisi)

[Off Limits](#)

[Uzak Durun](#)

[Ellerinizi Çekin](#)

[Kiralık Ateşli](#) (*Buharlı Bir Get Baked Sweethearts Spin-Off*)

Swenson Sweethearts Serisi

(Sweet Contemporary Romance Standalone Series)

[Finding You](#)

[Seni Kandırmak](#)

[Senden Nefret](#)

[Etmek](#)

[Cruising with You](#) (*A Steamy Swenson Sweethearts Novella*)

[Crush](#) (*A Steamy Swenson Sweethearts Spin-Off*)

Avantajlı Oyun Serisi

(Buharlı Romantik Gerilim/Mafya Serisi)

[Wild Card](#)

[Küçük Kuş Acı](#)

[Kraliçe Black](#)

[Jack](#)

[Royal Flush](#) - Şimdi ÜCRETSİZ indirin

Tek Başına

[Fifty-Fifty](#)

Her yeni kitabın ilk iki bölümü de dahil olmak üzere özel içerikleri yayın tarihinden iki hafta önce almak için Kelsie'nin haber [bültenine](#) kaydolun!

Sevgili okuyucu,

Don't Let Me Down'a bir şans verdiğiniz ve bu hikayeyi sizinle paylaşma fırsatı tanıdığınız için size tüm kalbimle teşekkür etmek istiyorum. Bunu siz olmadan yapamazdım!

Ayrıca zaman ayırıp bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Yorum gibi küçük bir şeyin bir yazara bu kadar yardımcı olabilmesi inanılmaz!

Çok teşekkür ederim!!!

-Kelsie

YAZAR HAKKINDA

Kelsie, tüm duyguları içinde barındıran bir aşk hikâyesine bayılır. Bir sonraki kitabı için kelimelerin peşinde koşmadığı zamanlarda, onu muhtemelen kitap okurken ya da daha büyük olasılıkla kocasıyla takılırken ve onu çıldırtmayı seven üç çocuğuyla oynarken bulabilirsiniz.

Fotoğrafçılığa, yemek yapmaya, iki yavrusuna ve kendisini köpek sanan kedisine bayılıyor. Artık aktif olarak yazarlık hayallerinin peşinden gittiğine göre, bir gün Netflix'te bir dizinin tamamını bir oturuşta izlemeyecek öz disiplini bulmayı hedefliyor.

Kelsie ile bağlantı kurmak istiyorsanız, [Patreon](#)'una abone olun. Patronlar, aşağıdakiler de dahil olmak üzere çok çeşitli güzellikler alırlar:

- Devam eden çalışmaların özel ön gösterimleri
- e-kitaplar bir hafta erken yayınlanıyor
- Tüm yeni çıkan kitaplarda özel baskı imzalı kitaplar
- Çok daha fazlası

Ayrıca [bültenine](#) kaydolabilir veya [Kelsie Rae'nin Okuyucu Grubuna](#) katılarak yeni çıkan kitaplardan ve çılgın yayıncılık yolculuğundan haberdar olabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.